JENNIFER L. ARMENTROUT

"Un roman palpitant
și plin de pasiuni atât
de arzătoare, că
ar putea declanșa
un incendiu adevărat!"
Entertainment Weekly

Păcate sub clar de lună

SERIA CLAR DE LUNĂ

LITERA




NEW
MOON

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Păcate sub clar de lună

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Moonlight Sins
Jennifer L. Armentrout



Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Păcate sub dar de lună
Jennifer L. Armentrout

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Armentrout, L. Jennifer
Păcate sub clar de lună / Jennifer L. Armentrout;

trad. din limba engleză: Elena Arhire –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978–606–33–9719–6
I. Arhire, Elena (trad.)
821.111

Pentru fiecare cititor care alege această carte.
Mulţumesc!

Capitolul 1

— Este adevărat? Ce se spune despre femeile care vin aici? Unghiile date cu o ojă roşie strălucitoare alunecară peste abdomenul lui Lucian de Vincent, trăgându-i din pantaloni colţul cămăşii. Că… înnebunesc?

Lucian îşi arcui o sprânceană.

— Întreb pentru că eu mă simt de parcă aş fi înnebunit. Simt că mi-am pierdut cumpătul. Te doresc de atâta vreme. Buze de aceeaşi culoare ca unghiile îi deranjară lui părul mai scurt din jurul urechii. Dar nu te-ai uitat niciodată la mine. Nu până astă-seară.

— Nu e adevărat, spuse el pe un ton tărăgănat şi se întinse după sticla de Old Rip.

Se uitase la ea de mai multe ori. Probabil o studiase chiar foarte mult. Cu părul blond şi corpul înveşmântat în rochia cu decolteu adânc, cu siguranţă se uitase la ea, el şi jumătate dintre clienţii de la Red Stallion. La naiba, poate chiar vreo 90% dintre clienţi, bărbaţi şi femei, se uitaseră la ea de mai multe ori, iar ea era perfect conştientă de asta.

— Dar tu erai mereu atât de concentrat în altă parte, continuă ea, iar el auzi îmbufnarea care i se contură pe buzele frumoase.

Îşi turnă un pahar din whisky-ul vechi de douăzeci de ani, încercând să-şi dea seama cui altcuiva îi acordase atenţie. Opţiunile erau nelimitate, dar el nu se concentra niciodată asupra nimănui în mod special. Sincer, nu era pe deplin atent nici la femeia din spatele lui, nici măcar când aceasta îşi lipi sânii minunaţi de spinarea lui şi îşi strecură o mână pe sub cămaşa lui. Ea scoase un geamăt răguşit care nu avu niciun efect asupra lui când mâna ei se apăsă pe muşchii

tari ai abdomenului.

Pe vremuri, un zâmbet plin de subînţeles şi o voce seducătoare aveau darul să-l stârnească atât de tare, încât ar fi putut să-şi găsească eliberarea şi cu un perete. Şi obişnuia să îi ia chiar mai puţin să facă sex şi să uite cu totul de sine pentru o vreme.

Dar acum?

Lucrurile nu mai stăteau chiar aşa.

Cu dinţii ei ascuţiţi, ea îi prinse lobul urechii în timp ce îşi lăsă mâna să alunece mai jos şi degetele abile începură să-l descheie la curea.

— Dar tu ştii deja asta, nu-i aşa, Lucian?

— Ce anume?

El duse paharul cu whisky la buze şi, fără să clipească, bău pe nerăsuflate licoarea cu arome afumate. Whisky-ul îi alunecă alene pe gât şi îi încălzi stomacul, în vreme ce el cercetă tabloul de deasupra barului. Nu era cel mai reuşit din casă, dar era ceva ce îi plăcea în mod deosebit la flăcările surprinse în imagine. Îi aminteau de panta mistuitoare care ducea spre nebunie.

Ea îi descheie cureaua.

— O să am grijă să nu te mai gândeşti niciodată la nimeni altcineva.

— Chiar aşa…?

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, şi se încruntă în vreme ce scormoni prin amintiri.

La naiba!

Uitase cum o chema.

Dumnezeule, cum naiba o chema pe această femeie? Flăcările de un roşu-violaceu din pictură nu îi oferiseră răspunsul pe care îl căuta. Trase adânc aer în piept şi aproape se înecă simţind notele prea dulci ale parfumului ei.

De parcă ar fi simţit pe limbă o tonă de căpşune.

Nasturele de la pantaloni se descheie, iar sunetul discret al unui fermoar răsună în spaţiul vast al încăperii. La nicio secundă după aceea, mâna ei se furişă pe sub marginea boxerilor şi se îndreptă spre locul în care se odihnea mădularul lui.

Mâna ei încremeni pentru o clipă. Femeia păru să rămână fără suflu.

— Lucian? gânguri ea şi îşi înfăşură degetele calde peste mădularul semierect.

Lipsa evidentă de interes pe care o manifesta corpul lui îl făcu să curbeze dezgustat buzele. Ce naiba se întâmpla cu el? O femeie frumoasă îi atingea mădularul, iar el era la fel de excitat ca un şcolar trezit dintr-odată într-o cameră plină cu măicuţe.

Era… la naiba, era doar plictisit. Plictisit de ea, de el… de toate astea. În mod normal, femeia aceasta ar fi fost pe gustul lui. Petrecea câteva momente cu ea şi nu o mai revedea niciodată. Avea grijă să nu fie niciodată cu o femeie de mai multe ori, pentru că, dacă se întâmpla asta, începeai să deprinzi un fel de obicei – şi era greu să renunţi la obiceiuri. Ajungeai să te implici emoţional, iar el nu era genul. Dar simţea că… se *săturase.*

Senzaţia că trecuse de etapa asta, de tot, era o stare care nu îi dădea pace de vreo câteva luni, sufocând aproape orice aspect din viaţa lui blestemată. Neliniştea i se strecurase pe sub piele şi i se răspândea prin vene ca o iederă afurisită care pusese stăpânire pe pereţii exteriori ai unei clădiri.

Fusese măcinat de această senzaţie cu mult înainte ca toate să se dea peste cap.

Ea îşi lăsă cealaltă mână să i se strecoare pe sub cămaşă în timp ce strânse mai tare.

— O să mă pun să muncesc din greu pentru scula asta, nu?

Lucian aproape izbucni în râs.

Fir-ar să fie!

Cum gândurile îi rătăceau prin zone atât de îndepărtate, chiar că ea avea să fie nevoită să muncească din greu. Aşezând paharul pe bar, el lăsă capul pe spate şi închise ochii; se strădui să-şi pună ordine în gânduri. Din fericire, ea rămase tăcută cât îl dezmierdă cu mâna.

Acum, mai mult ca oricând, avea nevoie de asta… de o eliberare lipsită de orice dram de raţiune, iar ea… Clare? Clara? Un nume cu „C”, de asta măcar era sigur. Oricum, ştia ce făcea. Mădularul i se întărea cu fiecare secundă, dar mintea… da, mintea îi era în altă parte.

De când trebuia să-i stea mintea la asta?

Se îndreptă de spate, lăsându-i ceva mai mult spaţiu de manevră când se întinse aproape maşinal spre sticla de whisky de mai multe mii de dolari. Trebuia să uite de sine în seara asta, să simtă că trăia cu adevărat. Ca, de altfel, în orice altă noapte, dar mai ales acum, pentru că avea treabă a doua zi.

Dar nu trebuia să se gândească la asta acum. Nu trebuia decât să simtă mâna ei, apoi gura ei şi poate felul în care…

Sunetul aproape imperceptibil al unor paşi care răsunară la etaj îl făcu să deschidă ochii. Lăsă uşor capul într-o parte, gândindu-se că poate i se părea, dar îi auzi din nou. Cu siguranţă, paşi.

Ce Dumnezeu? Întinzându-se, o prinse de încheietura subţire şi o opri. Gestul lui nu-i plăcu deloc. Strânsoarea ei se înteţi, frământându-l mai tare şi mai apăsat. El îi strânse mâna atât cât să o oprească.

— Lucian?

Tonul ei era încărcat de confuzie.

El nu răspunse în timp ce se chinui să audă ceva. Nu avea cum să fi auzit ce auzise. Pentru că era imposibil să se mişte cineva de colo-colo pe sus din moment ce nu era nimeni în acele încăperi.

Membrii personalului nu rămâneau peste noapte. Toţi refuzau să mai stea la conacul Vincent după ce luna se înălţa pe cer.

Fu întâmpinat de linişte, deci erau şanse mari să i se fi năzărit. Şi trebuia să-i fie recunoscător blestematului de whisky pentru asta.

Doamne, poate că îşi pierdea minţile.

Scoţându-i mâna din pantaloni, el se întoarse spre femeie. Era chiar frumoasă, îşi spuse în sinea lui când îi studie chipul înălţat spre el, dar Lucian descoperise de mult că frumuseţea era un cadou capricios care se oferea fără vreo noimă. De cele mai multe ori, era doar un lucru de faţadă şi, în cele mai multe cazuri, nici măcar nu era reală. Era falsificată şi alterată de degete iscusite.

Cuprinzându-i ceafa cu o mână, se întrebă cât era de reală frumuseţea ei şi din ce punct încolo începea să urâţească. Îşi apăsă degetele în zona în care îi simţea pulsul, atras de ritmul accelerat al bătăilor.

Buzele i se întredeschiseră şi pleoapele i se închiseră uşor, ascunzând ochi de culoarea stânjeneilor care înfloriseră deja prin toată Louisiana. Lucian ar fi putut să pună pariu că femeia avea pe acasă vreo coroniţă sau două, însoţite de panglici care confirmau că era unul dintre cele mai frumoase chipuri pe care le avea sudul.

Lucian dădu să coboare capul, când îi sună telefonul aflat pe bar. O eliberă brusc din strânsoare şi se întoarse, în timp ce ea scoase un murmur de dezamăgire. Îndreptându-

se cu paşi mari spre telefon, fu surprins să zărească numele fratelui său afişat pe ecran. Era târziu, şi, pe deasupra, sigur fiul risipitor era deja băgat în pat, pe undeva prin casă, la această oră din noapte. Sigur, Dev nici măcar nu era cu logodnica lui, făcând dragoste toată noaptea, după cum îşi închipuia Lucian că obişnuiau să facă toate cuplurile normale şi fericite.

Pe de altă parte, îi era foarte greu să şi-o închipuie pe Sabrina cea fără de cusur făcând dragoste cu cineva.

Despre bărbaţii şi femeile din familia de Vincent se spuneau tot felul de lucruri. Unul dintre ele părea să fie o minciună sfruntată. Stră-stră-străbunica lor spusese odată că, atunci când se îndrăgosteau, bărbaţii din familia de Vincent se îndrăgosteau fulgerător şi până peste urechi, fără să stea prea mult pe gânduri sau să şovăie.

Şi asta era o mare prostie.

Singurul dintre ei care se îndrăgostise vreodată era fratele lor Gabe, şi ce se alesese de toată povestea? Un dezastru.

— Da?

Lucian răspunse la telefon şi se întinse din nou după sticlă.

— Vino imediat în biroul tatei! îi porunci Dev.

Sprâncenele i se arcuiră când fratele lui închise telefonul. Ce ordin interesant! Strecurându-şi telefonul în buzunar, îşi trase fermoarul la pantaloni şi îşi scoase cureaua, aproape azvârlind-o pe canapea.

— Rămâi aici! spuse el.

— Poftim? Ai de gând să mă laşi aici? îl întrebă ea, vorbind de parcă nici un alt bărbat nu mai plecase vreodată de lângă ea după ce îi cuprindea mădularul în mână.

Afişând un zâmbet, el deschise uşa care ducea spre

veranda de la etajul doi.

— Da, şi o să aştepţi până mă întorc.

Ea rămase mută de uimire, dar, când păşi în aerul rece al nopţii, Lucian ştiu fără nici cea mai mică urmă de îndoială că poate avea să se supere, dar urma să rămână aici şi să îl aştepte să revină.

Traversând veranda, ajunse la scara exterioară acoperită şi dădu buzna în camera din spate la care duceau treptele. Mastodontul lor de casă era prost luminat şi cufundat într-o tăcere mormântală, în vreme ce el înaintă cu picioarele goale pe gresia înlocuită încetul cu încetul de lemn masiv.

Avu nevoie de câteva minute ca să ajungă în biroul situat în aripa dreaptă a casei, ascuns de privirile indiscrete ale celor care vizitau reşedinţa de Vincent. Avea chiar o intrare separată şi propriul drum de acces.

Lawrence, tatăl lui, reuşise să ducă ideea de intimitate la un cu totul alt nivel.

Încetini pasul când se apropie de uşile închise. Fără a şti ce îl aştepta în birou, dar convins că fratele lui nu putea să-l convoace pentru un fleac la o oră atât de târzie din noapte, se pregăti pentru orice.

Uşile grele din lemn de stejar se deschiseră fără niciun zgomot, iar Lucian se opri brusc când păşi în încăperea inundată de lumină.

— Ce naiba?

Două picioare se legănau uşor în aer, mocasinii Brooks Brothers din piele de crocodil zăcând pe podea câţiva metri mai departe. Alături, se vedea o mică baltă. Înţelese despre ce era vorba după mirosul respingător care plutea în încăpere.

— Iată de ce te-am chemat, spuse Dev pe un ton sec, de

undeva din cameră.

Lucian își lăsă privirea să alunece peste pantalonii negri uzi de-a lungul coapselor. Apoi urmări cămașa verzuie strâmbă, pe jumătate băgată în pantaloni și pe jumătate scoasă în afară. Brațele atârnau vlăguite de-o parte și de alta a corpului și umerii erau încovoiați în față. Gâtul era înclinat într-un unghi nefiresc, care avea probabil ceva de-a face cu cureaua strânsă în jurul gâtului.

Cureaua era prinsă de ventilatorul de tavan importat din India și instalat aici în urmă cu ceva mai mult de o lună. De fiecare dată când corpul se legăna, plafoniera ticăia asemenea unui ceas cu cuc.

— Doamne! mormăi Lucian, coborând mâinile și cercetând încăperea din priviri.

Balta de urină se împrăștia spre covorul persan de colecție bej cu auriu.

Dacă ar mai fi trăit mama lui, și-ar fi strâns oripilată șiragul de perle în mână.

Gândul îi desenă un surâs în colțul gurii. Doamne, nu era zi în care să nu-i simtă lipsa de când îl lăsase… de când îi lăsase pe toți… în noaptea aceea furtunoasă și de o umezeală sufocantă. Mamei îi plăcuseră dintotdeauna lucrurile frumoase, atemporale și neîntinate. Părea cumva firesc, într-o notă oarecum tristă, să fi plecat astfel de pe această lume.

Mai tulburat de gândurile care îi treceau prin minte decât de moartea care domnea în încăpere, el o luă încet spre dreapta și se trânti în fotoliul din piele. Cel pe care își petrecuse țeapăn nenumărate ore în copilărie, ascultând unul dintre nenumăratele motive pentru care el era o asemenea dezamăgire colosală. Acum, stătea mai curând tolănit decât așezat pe fotoliu, cu picioarele depărtate. Nu avea nevoie de o oglindă ca să știe că părul lui blond, în

contrast cu părul negru al fraţilor lui, te invita aproape să-ţi treci mâinile prin el. Nu avea nevoie să inspire prea mult aer în piept ca să simtă afurisitele de arome fructate ale parfumului care parcă i se agăţase de haine.

Dacă l-ar fi văzut Lawrence în halul ăsta, buzele i s-ar fi curbat într-un mod care ar fi sugerat că adulmecase ceva profund neplăcut. Totuşi, Lawrence nu avea să-l mai privească niciodată aşa, căci se bălăngănea acum atârnând de ventilator ca o bucată de carne prinsă în cârlig la măcelărie.

— A sunat cineva la poliţie? întrebă el şi bătu darabana cu degetele lungi pe braţul fotoliului.

— Aşa sper, spuse Gabriel, cu glasul tărăgănat.

Fratele lui se rezemă de bufetul din lemn de cireş frumos lustruit. Paharele de cristal zornăiră la unison. Sticlele de coniac şi whisky fin abia se clintiră.

Gabe, considerat cel mai *normal* frate din clanul de Vincent, încă părea pe jumătate adormit. Îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni, își frecă absent maxilarul în timp ce privi lung spre picioarele care se legănau alene. Era tras la faţă şi palid.

Dar cei care îl credeau normal pe Gabe nu-l cunoşteau cu adevărat.

— L-am sunat pe Troy, răspunse apăsat Dev din colţul opus al biroului.

Arăta cum ar trebui mereu să arate fratele mai mare – fratele care, după toate aparenţele, avea să se ocupe de acum înainte de dinastia de Vincent. Păr negru pieptănat cu grijă, barbă rasă impecabil şi nici măcar o cută pe pantalonii de pijama cu care dormea. Ai fi zis că se oprise să şi-i calce înainte să coboare.

— I-am spus ce s-a întâmplat, continuă Dev. E pe drum.

Lucian aruncă o privire spre Dev.

— Tu l-ai găsit?

— N-aveam somn. M-am ridicat din pat şi am venit aici. Am văzut lumina aprinsă, şi aşa l-am găsit. Dev îşi încrucişă braţele peste piept. Când ai ajuns acasă, Lucian?

— Ce legătură are asta cu orice? întrebă el.

— Răspunde-mi la întrebare!

Înţelegând aluzia, un zâmbet îi înflori pe buze.

— Crezi că am ceva de-a face cu starea în care se află scumpul nostru tată?

Devlin nu spuse nimic. Aşteptă. Tipic pentru Dev. Tăcut şi rece ca un mormânt proaspăt săpat. Nu semăna deloc cu Lucian. *Deloc.* Gabe îl privi pe Lucian de parcă ar fi ghicit adevărul, de parcă ar fi ştiut el mai bine.

Lucian îşi dădu ochii peste cap.

— Nici nu ştiu dacă era treaz şi se afla aici când am ajuns eu acasă. Am intrat pe la mine şi, de altfel, îmi vedeam liniştit de ale mele când m-ai sunat tu.

— Nu te acuz de nimic, răspunse Dev pe tonul pe care îl folosise de sute de ori în copilărie.

— Nu aşa pare. Cât de aiurea era toată povestea asta? Tatăl lor atârna spânzurat de ventilator cu cureaua lui de 600 de dolari, iar Dev tot pe el îl lua la întrebări. Degetele i se opriră brusc pe braţul fotoliului. Atunci observă pata roşie de pe arătătorul lui. Îşi încleştă degetele în palmă. Dar voi doi unde eraţi?

Dev ridică din sprâncene.

Gabe întoarse privirea.

Scuturând din cap, el chicoti încet.

— Nu sunt eu vreun expert criminalist, dar îmi pare că s-ar fi spânzurat.

— Este o moarte neintenţionată, spuse Gabe, iar Lucian

se întrebă din ce film poliţist reţinuse o asemenea frază. Tot o să se apuce să investigheze. Mai ales că nu pare să fi lăsat nicio… nicio scrisoare de adio. Făcu un semn din cap spre suprafaţa ordonată a biroului. Chiar dacă niciunul dintre noi n-a căutat prea atent. La naiba! Nu-mi vine să cred…

Lucian aruncă o privire spre corpul tatălui său. Nici lui nu-i venea să creadă.

— L-ai sunat pe Troy? Îşi concentră atenţia asupra lui Dev. Probabil o să dea o petrecere. La naiba, ar trebui să sărbătorim.

— Mai ai vreo urmă de decenţă? întrebă Dev scrâşnind din dinţi.

— Tu chiar vorbeşti serios când mă întrebi asta în legătură cu *tata?*

Dev îşi încleştă maxilarul cu o zvâcnire aproape imperceptibilă de emoţie.

— Ai idee ce-o să spună lumea despre asta?

— Şi ţi se pare că mi-ar păsa în vreun fel? întrebă încet Lucian. Sau că mi-ar fi păsat vreodată?

— Poate că nu-ţi pasă, dar ultimul lucru de care are nevoie familia noastră este să fim târâţi iar prin noroi.

Familia lor nu mai avea nevoie de multe lucruri, dar încă o pată neagră pe reputaţia deloc imaculată a familiei era chiar ultimul lucru cu care să îşi bată capul.

— Poate tata ar fi trebuit să se gândească la asta înainte…

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, şi făcu un semn din cap spre trupul care se legăna spânzurat.

Dev strânse din buze, şi Lucian ştiu că fratele lui se străduia din răsputeri să nu răspundă. La urma urmei, Dev îşi exersase ani buni reţinerea când venea vorba despre replicile usturătoare ale lui Lucian.

Dev nu spuse nimic, ci doar ocoli picioarele tatălui lor şi ieşi din birou, închizând *încet* uşile în urma lui.

— Am spus ceva greşit? întrebă Lucian gânditor și ridică dintr-o sprânceană.

Gabe îi aruncă o privire lipsită de haz.

— De ce faci asta?

El ridică indiferent dintr-un umăr.

— De ce nu?

— Ştii cum face.

Ideea era că Lucian *chiar* știa cum făcea Dev, dar Gabe? Nu prea. Probabil pentru că Gabe nu-şi dorea să vadă cum reacţiona Dev când autocontrolul lui exersat se ducea pe apa Sâmbetei.

Gabe se uită din nou lung spre picioarele care se legănau din tavan şi îl întrebă pe un ton serios:

— Chiar crezi că tata ar fi făcut una ca asta?

— Mie aşa mi se pare, răspunse el când își aţinti privirea spre mâinile înţepenite și îngrozitor de albe.

— Puţine erau lucrurile pe care să le facă și care să mă surprindă cu adevărat, dar să se spânzure? Gabe ridică o mână și își trecu degetele prin păr. Nu e… stilul lui.

Lucian era de acord cu asta. Lawrence nu era genul de om care să-ţi facă marele bine de a te lăsa naibii în pace o dată pentru totdeauna.

— Poate e blestemul.

— Vorbeşti serios? Gabe înjură în barbă. Începi să vorbeşti ca Livie.

Zâmbetul îi reveni pe buze când îşi aminti de menajera lor. Doamna Olivia Besson era ca o a doua mamă pentru ei, devenind parte integrantă din casă, precum pereţii şi acoperişul, dar femeia era mai superstiţioasă ca marinarii într-o noapte furtunoasă. Zâmbetul îi dispăru într-o clipită.

O tăcere grea se aşternu în încăpere când îşi aţintiră amândoi privirea spre tatăl lor. Gabe vorbi primul, pe un ton scăzut, de parcă i-ar fi fost teamă că bărbatul i-ar fi putut auzi.

— M-am trezit înainte să mă cheme Dev. Am avut impresia că aud pe cineva la etaj.

Lui Lucian i se tăie răsuflarea.

— M-am dus sus, dar… Fratele lui trase adânc aer în piept. Știi ce voiai să faci mâine? Acum, nu o să mai poţi.

— De ce nu?

— De ce nu? repetă el cu un râset şocat. N-ai cum să pleci a doua zi după ce tata a murit.

Lucian nu vedea unde să fie problema.

— Dev ar lua-o razna.

— Dev habar n-are ce vreau eu să fac, răspunse el. Probabil nici nu o să-şi dea seama că am plecat. Revin poimâine-dimineaţă.

— Lucian…

— Este important să fac asta. Și o știi. N-am încredere… N-am încredere că Dev ar alege persoana potrivită. N-am de gând să mă dau deoparte și să-l las pe el să se ocupe de toată povestea asta. Tonul lui nu lăsa loc de discuţii. Dev n-are decât să creadă că el se ocupă de asta. Nu-mi pasă, dar eu o să am un cuvânt de spus.

Gabe oftă obosit. Trecu o clipă.

— Ar fi bine să te asiguri că *musafira* ta înţelege cât este de important să nu sufle o vorbă despre ce se întâmplă aici.

— Desigur, murmură el şi se ridică uşor de pe fotoliu.

Nu era deloc surprins că fratele lui ştia că venise acasă cu cineva.

Casa asta avea ochi şi urechi.

Gabe o luă spre uşă.

— Mă duc să-l caut pe Dev.

Lucian își urmări fratele cum pleacă, apoi se întoarse spre corpul tatălui lor, căutând ceva, orice urmă de emoţie înăuntrul lui. Uimirea care îl traversase când intrase în încăpere se risipise chiar înainte de a se fi manifestat pe deplin. Bărbatul care atârna din tavan era omul care îl crescuse, dar el nu reuşea să găsească înăuntrul lui nici măcar o frântură de tristeţe. Douăzeci şi opt de ani trăiţi sub papucul acestui om, şi el nu simţea nimic. Nici măcar uşurare. Doar un abis de nimic.

Ridică din nou privirea spre ventilator.

Lawrence de Vincent se spânzurase? Patriarhul familiei ar fi fost în stare să trăiască mai mult decât toţi la un loc doar ca să le facă în ciudă.

Dar, dacă nu se sinucisese, asta însemna că totul fusese pus la cale de cineva cu scopul de a înscena o sinucidere. Nu era ceva imposibil. Se întâmplaseră şi lucruri mai nebuneşti de atât. Se gândi la paşii pe care îi auzise. Nu se putea…

Închizând ochii preţ de o fracţiune de secundă, înjură în şoaptă. Aceasta avea să fie o noapte lungă – şi *nu* într-un mod plăcut. Ziua următoare avea să fie chiar mai lungă. Dând să iasă din încăpere, se aplecă şi ridică marginea covorului, rulând materialul greu, ca să nu se îmbibe cu lichidul care se împrăştia pe podea.

Capitolul 2

Lucian se avântă pe scările cufundate în întuneric, urcând câte două sau trei trepte o dată. Nu se opri mai întâi în apartamentele sale. Se duse la al treilea etaj și pătrunse pe coridorul îngust prin pasajul acoperit. Aplicele de pe pereţi îi luminară drumul, oferindu-i atâta lumină cât să vadă la câţiva paşi înainte.

Trecând pe lângă mai multe uşi închise ale unor camere în care nu mai intrase nimeni de ani buni, încăperi în care personalul refuza să se aventureze din tot felul de motive dubioase, se opri în capătul coridorului. Muşchii spatelui i se încordară brusc în timp ce privi lung spre uşa alburie.

Simţi mânerul rece sub mână când îl răsuci. Uşa se deschise încet, alunecând fără niciun zgomot pe covorul din pluş. Parfumul de trandafiri îl învălui din toate părţile. O lumină era aprinsă în încăpere. Una dintre acele lămpi mici de noptieră cu o licărire palidă. Silueta întinsă în patul cel mare cu picioare sculptate manual părea atât de mică şi de firavă. Nu mai semăna deloc cu ceea ce fusese odinioară.

— Maddie? strigă el, vocea răsunând aspru chiar în propriile urechi.

Nu zări nicio mişcare în pat. Nu auzi niciun sunet. Nimic care să-i dea de înțeles că ar fi fost trează sau conștientă în vreun fel de prezenţa lui. Lucian simţi în piept o apăsare pe care nici alcoolul, nici aventurile de-o noapte nu ar fi putut să o aline.

Era imposibil ca paşii auziţi să fi fost ai ei.

Pentru o clipă, se uită lung la pat, la ea, apoi se dădu în spate şi închise uşa în urma lui. Trecându-şi o mână peste faţă, se îndreptă spre pasajul acoperit şi coborî la etajul de

dedesubt. Traversă camera de oaspeţi pustie care se afla înainte de dormitorul lui.

Un alt gen de tensiune i se furişă în taină prin muşchi când deschise uşa spre camerele lui. Intră şi se opri brusc.

Musafira lui se ridică de pe canapea, îmbrăcată numai în costumul Evei şi îmbietorii pantofi negri cu toc. Doamne sfinte, el coborî privirea, urmărind mâna cu unghii roşii care se strecură printre rotunjimile sânilor şi continuă să alunece, pierzându-se între coapse.

— Ţi-a luat cam mult, spuse ea şi, când el ridică privirea, femeia se muşcă uşor de buza de jos. Aşa că m-am gândit să încep fără tine.

Lui Lucian i se păru un mod foarte plăcut de a-ți petrece timpul.

O parte din el îşi dorea să închidă uşa şi să uite de dezastrul de la parter. La naiba, *era* un bărbat, iar în faţa lui *se afla* o femeie foarte atrăgătoare, în toată splendoarea goliciunii ei, care se atingea, dar…

Fir-ar!

Nu putea să se aventureze pe această frumoasă cale a pierzaniei. Îşi concentră atenţia spre vârful nasului ei, gândindu-se că era cam singurul loc mai sigur în care putea să se uite.

— Scumpo, îmi displace teribil că fac asta…

Ea se năpusti ca un tigru sălbatic asupra lui. Chiar sări vreun metru şi ceva.

Luat complet prin surprindere, el o prinse. Nu putea să o lase să aterizeze pe podea. Era un nemernic, dar nici chiar aşa.

Picioarele lungi se înfăşurară în jurul şoldurilor lui şi mâinile calde îi cuprinseră obrajii. Înainte să mai răsufle măcar, se trezi cu gura ei peste a lui, limba ei avântându-se

printre buzele lui precum era limpede că-şi dorea să se avânte el între coapsele ei.

Părea să se fi servit şi din sticla de whisky.

Îl simţea în sărutul ei.

Apucând-o de şoldurile înguste, o desprinse uşor de trupul lui şi o lăsă pe propriile ei picioare.

— Doamne, mormăi el şi se trase în spate. Ai făcut atletism în facultate?

Ea înaintă vreo câţiva paşi, încruntându-se când el se trase într-o parte ca să o evite şi se aplecă să recupereze de pe jos lenjeria delicată. Îl privi cum îi înşfăcă şi rochia.

— Ce faci?

— Oricât aş aprecia entuziasmul cu care m-ai întâmpinat, trebuie să pleci, zise şi îi întinse hainele.

Ea coborî mâinile de o parte şi de alta a corpului.

— Poftim?

Căutând să-şi adune răbdarea pe care nu o avea de obicei, el trase lung aer în piept.

— Îmi pare rău, scumpo, dar trebuie să pleci. A intervenit ceva.

Privirea ei zbură spre uşa din spatele lui, şi, Doamne, dacă vreunul dintre fraţii lui se afla acolo…

— Ce anume? întrebă ea.

— Nimic care să te privească pe tine. Cum ea nu îşi recuperă hainele nici a doua oară, el le aruncă pe canapeaua din spatele ei. Ascultă, îmi pare rău pentru asta, dar trebuie să pleci.

Ea rămase mută de uimire şi nu făcu nicio mişcare să-şi ridice lucrurile aruncate pe canapea.

— Nu poţi să-mi ceri să plec.

Oare el vorbea în altă limbă?

— Orice s-ar întâmpla, pot să aştept…

— Nu poţi să aştepţi, iar eu chiar n-am timp de asta, o întrerupse el pe un ton mai aspru.

Ea îl privi lung pentru o clipă, apoi strânse din buze.

— Cred că faci mişto de mine, nu? Asta e o măgărie pe faţă. Glasul ei căpătă o notă ascuţită, şi Lucian îşi dădu seama că îşi primea răspunsul la întrebarea de mai devreme. Frumuseţea ei nu avea cine ştie ce adâncimi ameţitoare. M-ai târât până aici, m-ai încins de nu mai ştiu de mine şi acum mă dai afară?

— Te-am încins de nu mai ştii de tine? El râse. Femeie, abia dacă te-am atins.

— Nu asta e ideea.

— Strânge-ţi lucrurile sau nu le strânge, cum vrei tu. Ori pleci de aici goală ca în ziua în care te-ai născut, ori îţi pun naibii hainele pe tine. Mie chiar nu-mi pasă. El făcu un pas spre ea, punând capăt discuţiei. Dar am impresia că şoferul nu o să-şi dorească să-ţi pun fundul gol pe bancheta lui.

Obrajii ei se făcură roşii când el se îndreptă agale spre bar.

— Ştii măcar cum mă cheamă? îl întrebă ea.

Oh, fir-ar să fie!

Îşi turnă un pahar, ştiind că totul avea să o ia la vale ca o minge alunecând pe gheaţa subţire.

— Apropo, Cindy mă cheamă, nemernicule! răbufni ea.

El dădu pe gât alcoolul pe nerăsuflate, bucuros că nu se înşelase prea tare în privinţa numelui ei. După ce îşi termină băutura, se întoarse spre ea.

Cindy îşi trăgea dantela neagră a lenjeriei peste coapse.

— Ai idee câţi bărbaţi s-ar da la propriu peste cap ca să fie în locul tău acum?

— Sunt convins că lista e lungă, răspunse el sec.

Înşfăcându-și rochia de pe canapea, ea îi aruncă o

privire încruntată.

— Oh, da, şi ce-ţi mai pasă! Materialul îi alunecă peste cap. Ştii măcar cine sunt?

— Ştiu exact cine eşti.

— N-ai ştiut nici cum mă cheamă, aşa că mă cam îndoiesc. Apucându-şi geanta de pe noptieră, îşi dădu părul blond peste un umăr. Dar o să afli cine sunt când o să termin…

Ea suspină când el se mişcă mai repede decât s-ar fi aşteptat. Îi cuprinse ceafa cu o mână, la fel cum făcuse mai înainte.

— Doar pentru că nu mi-am amintit cum te cheamă nu înseamnă că nu ştiu exact cine eşti.

— Chiar aşa? şopti ea şi coborî genele.

— Eşti o întreţinută obişnuită să primească totul pe tavă de la sponsorul ei. Nu înţelegi cuvântul „nu” şi n-ai nici urmă de instinct de autoconservare.

— Iar tu eşti atât de diferit, nu? Ea se aplecă uşor în faţă şi îşi umezi buza de jos. Pentru că mi se pare că vorbeşti despre tine.

El îşi lăsă capul în jos şi o privi în ochi când o strânse mai tare de ceafă.

— Nu ştii nimic despre mine dacă ai rămas cu impresia asta. Nu există lucru pe care să mi-l faci mie – sau să i-l faci familiei mele – şi pe care să nu ţi-l pot întoarce de trei ori mai rău, aşa că abţine-te de la micile tale ameninţări!

Mâna ei se lipi pe pieptul lui, iar ea închise ochii.

— Eşti sigur de asta?

La naiba!

Scena o excita.

Dezgustat, el coborî mâna şi o lăsă să se tragă în spate cu paşi nesiguri.

— Nu ai fost aici. N-ai trecut pe aici în noaptea asta. Şi, dacă dai de înţeles că ar fi fost altfel, te distrug. Se opri ca să se asigure că femeia era atentă. Şi, înainte să îndrugi orice altă aiureală, gândeşte-te numai o clipă la cine sunt şi ce pot să fac.

Cindy închise gura. Înţelese pe deplin şi nu-l mai bătu la cap.

După ce se asigură că urcă în maşina care o aştepta în spatele casei, el li se alătură fraţilor lui în salonul principal.

— Ţi-a luat cam mult, spuse Dev şi îl ţintui cu privirea. Şi, cu toate astea, n-ai reuşit să te încalţi sau să-ţi pun naibii o cămaşă?

Lucian miji ochii în timp ce trecu pe lângă fratele lui.

— Îţi dai seama că este aproape 5.00 dimineaţa şi mă îndoiesc serios că o să fie cineva atent la cum sunt eu îmbrăcat.

— Lucian are dreptate, spuse Gabe de pe canapeaua pe care stătea tolănit, jucând, ca de obicei, rolul de împăciuitor. Este chiar târziu… sau devreme. Nu contează.

Dev lăsă capul într-o parte.

— Ai trecut pe la ea?

El încuviinţă.

— Ca întotdeauna.

Gabe îşi dădu pe spate o şuviţă de păr. Avea părul lung până aproape de umeri. Tatăl lor nu fusese niciodată de acord cu faptul că şi-l lăsa atât de lung, susţinând că îi dădea un aer de – cum îi spunea? – *pierde-vară…*

— Ce o să faceţi dacă se apucă să caute prin casă şi o descoperă? Nici măcar Troy nu ştie de ea.

— N-au de ce să caute prin casă, răspunse Dev. După cum nici Troy n-are de ce să ştie despre ea. E destul de rău

că…

— Ce e destul de rău? interveni Lucian, simţind cum străfulgerarea furiei i se aprinde în vene precum e aprins gazul de un chibrit. Că este aici? Că este în viaţă?

— Voiam să spun că e destul de rău că a trebuit practic să finanţăm, în ultimii cinci ani, noul birou pe care vrea să-l construiască doctorul Flores ca să ne asigurăm că păstrează discreţia. Tonul lui Dev părea indiferent. Nici urmă de emoţie. Nimic. Şi cine ştie câţi bani…

Privirea lui se aţinti spre uşă cu o secundă înainte de a se auzi bătaia.

Dev avea darul aproape supraomenesc de a-şi da seama când se afla prin apropiere cineva care nu făcea parte din familie. Era o abilitate care îţi cam dădea fiori.

Lucian se aşeză lângă Gabe după ce Dev ieşi din încăpere, apoi îşi ridică mâinile şi îşi trecu palmele peste faţă.

— La naiba!

— Chiar că, răspunse Gabe fără să mai adauge altceva.

Dev se întoarse însoţit de detectivul Troy LeMere. Părea că Troy venea direct din patul în care dormise fericit alături de noua lui soţie. Pantalonii cafenii erau la fel de şifonaţi ca mintea lui Lucian. Hanoracul subţire nu ascundea arma agăţată la şold.

Îl întâlniseră pe Troy într-o vară când veniseră acasă de la şcoala privată din nord unde fuseseră trimişi să studieze. Pe vremea aceea, obişnuiau să plece pe furiş de acasă şi să-şi facă veacul pe terenurile de sport aflate la câţiva kilometri distanţă de casă. Aşa îl întâlniseră pe Troy, şi, chiar dacă nici nu s-ar fi putut să vină din medii sociale mai diferite, se crease între ei o legătură foarte puternică.

Prietenia lor îl sâcâise pe tatăl lor până în clipa în care

Troy intrase la Academia de Poliţie. După aceea, bărbatul începuse să ridice în slăvi relaţia lor tocmai pentru că îşi dăduse seama că de acum puteau profita de pe urma ei.

Uneori, Lucian se întreba dacă nu era acesta motivul pentru care Dev mai păstra legătura cu Troy.

— Ce naiba, băieţi? întrebă Troy, trecându-şi palma peste părul negru tuns scurt. Nici urmă de condoleanţe. Ştia el ce ştia. Pe drumul până aici, nu m-am gândit decât că trebuie să fie o glumă.

— De ce-am glumi cu aşa ceva? întrebă Dev. La ora asta?

Lucian îşi dădu ochii peste cap când Gabe mormăi în şoaptă ceva care părea să fi semănat suspect de mult cu un „să fiu al naibii".

Troy era obişnuit cu Dev, astfel că îl ignoră.

— Deci s-a spânzurat?

— În vechiul birou. Dev se dădu la o parte. Poţi să vii să vezi cu ochii tăi. Te conduc.

Troy nu mai sublinie că ştia exact unde era biroul, dar, când trecu pe lângă Lucian, îi aruncă o privire. Lucian scutură uşor din cap.

Gabe oftă cu năduf şi se ridică în timp ce amândoi se făcură nevăzuţi pe coridorul ce ducea spre birou.

— Mai bine mă duc să mă schimb înainte să-şi dea seama Dev că nu port cămaşă.

El pufni.

— Sunt convins că şi-a dat deja seama, dar jocul lui preferat nu este să facă mişto de tine.

— Adevărat, dar eu tot mă duc.

Urmărind cum fratele lui iese din încăpere, Lucian se lăsă pe spate şi îşi aruncă un braţ peste spătarul canapelei. Troy şi Dev nu lipsiră multă vreme. Reveniră peste poate

nici cinci minute.

Dev se opri în faţa unuia dintre şemineurile care nu se foloseau niciodată, cu braţele încrucișate peste piept și expresia stoică a unei statui pe chip. Troy păru să fie uşor tulburat când se aşeză pe braţul fotoliului.

— Trebuie să sun la poliţia metropolitană, dar încercăm să implicăm cât mai puţină lume.

— Aş aprecia asta, spuse Dev.

Troy îl privi atent o clipă, apoi spuse:

— Înainte să vină toată lumea şi să se transforme totul într-un circ, ce se petrece aici?

— Cum adică? Dev se încruntă. Ţi-am spus deja. Nu puteam să dorm, așa că m-am trezit și am văzut lumina aprinsă. Și așa l-am găsit.

— Deci spui că el chiar s-a sinucis? întrebă Troy cu sprâncenele arcuite. Îl cunosc pe tatăl vostru. Nemernicul ar supravieţui unei bombe nucleare numai ca să…

— Nu! îl ameninţă Dev, și nările i se dilatară.

Troy miji ochii.

Lucian interveni înainte ca discuţia să degenereze, cum se întâmpla de obicei cu cele mai multe dintre discuţiile lui Dev. Numai că degenerarea era unilaterală prin excelenţă.

— Cum să nu fie ce pare că este?

Prietenul lui îi aruncă o privire plină de subînţeles.

— Voi unde eraţi?

— Eu am fost la Red Stallion. Am ajuns acasă la două și ceva. Nu spuse nimic despre musafira lui. N-avea niciun rost să o implice și pe ea în poveste. Am coborât când m-a chemat Dev.

— Gabe? Troy scrută încăperea din priviri. Unde s-a dus?

— S-a dus să-și pună nişte haine pe el, răspunse Lucian,

sprijinindu-se cu coatele pe genunchi şi aplecându-se în faţă. Revine imediat, dar îţi spun, omule, aşa l-am găsit.

Troy coborî privirea spre telefonul pe care îl avea la centură şi îşi concentră din nou atenţia spre ei.

— Ştiţi prea bine că puteţi avea încredere în mine. Când o să sosească poliţia metropolitană, nu o să-l bage direct în sac. O să-l examineze.

— Ştiu. Glasul lui Dev răsună anost. Tata avea… avea ceva probleme în ultima vreme, mai ales după toate câte s-au întâmplat cu unchiul nostru. I-a fost greu să se împace cu situaţia. Ştii cât ţinea la imaginea lui.

Interesant!

Lucian îşi mută brusc privirea spre fratele lui. Da, unchiul lor, celebrul senator, era implicat într-un scandal urât despre o stagiară care dispăruse… sau poate două, dar tatăl lor nu păruse chiar atât de afectat de poveste. Desigur, îşi ieşise de nenumărate ori din fire tot întrebându-se cine Dumnezeu era la etajul trei, dar pe bună dreptate.

— Aţi verificat înregistrările video, băieţi? îi întrebă Troy.

— Cele de afară nu arată nimic suspect. N-a intrat şi n-a ieşit nimeni, cu excepţia lui Lucian, care a venit acasă, explică Dev. Camerele din interior nu mai funcţionează de ani buni.

Troy ridică din sprâncene.

— Hmm, asta sună cam suspect.

— Este adevărat, interveni Lucian. Oricât de des am chemat pe cineva să verifice sistemul, tot cedează. Un fel de interferenţe. Se întâmplă de fiecare dată când încerci să foloseşti o cameră foto obişnuită înăuntru. Doar camera de la telefon pare să meargă.

Troy se încruntă, parcă vrând să sublinieze cât de

nebunească era ideea, dar Lucian nu vorbea prostii. Afurisita de transmisie video se întrerupea constant, şi niciun tehnician nu reuşise să-i dea de cap. Desigur, personalul găsea tot felul de explicaţii – explicaţii supranaturale. Era unul dintre nenumăratele motive pentru care membrii personalului începeau să se simtă incomod în casă.

— Tatălui vostru îi păsa mai mult de ce credea lumea despre familia sa decât de ce făcea el pentru familia lui, spuse Troy după câteva clipe. Dev nu avu cum să o mai dea cotită, pentru că era adevărul gol-goluţ. O să apară tot felul de întrebări, Dev. Cât valorează rafinăriile de petrol, bunurile imobiliare şi Vincent Industries? Miliarde? Cine o să moştenească toate astea?

— Eu şi Gabe, răspunse Dev fără şovăială. Aşa era trecut în testamentul tatei. Mă îndoiesc sincer că s-a schimbat ceva.

Troy făcu un semn din bărbie spre Lucian.

— Şi tu?

Lucian chicoti la auzul întrebării.

— Am fost decuplat de la afacerile familiei acum ceva vreme, dar nu-ţi face griji pentru mine. Mă descurc de minune pe cont propriu.

— Minunat! Acum, pot să dorm liniştit. Atenţia lui reveni spre Dev. Ce vreau să spun este că oamenii o să pună întrebări. Toate astea o să iasă la iveală.

— Fireşte. Dev îşi arcui o sprânceană. Şi ce o să iasă la iveală este că a murit din cauze naturale.

Troy îşi înăbuşi un râset şi făcu ochii mari.

— Îţi baţi joc de mine?

— Pare că şi-ar bate joc de tine? replică Lucian sec.

— Da, eu pot să trag nişte sfori, dar aici avem de-a face cu o poveste mai serioasă, care o să se dezvăluie de la sine mai repede decât ne-am putea închipui. Troy clătină din cap.

Coroner nu o să treacă o sinucidere la cauze naturale.

Dev ridică dintr-o sprânceană.

— Ai fi surprins de câte pot face oamenii.

O expresie uluită se desenă pe chipul lui Troy în timp ce se uită lung la Dev, de parcă mai avea puţin şi îi dădea una pe după ceafă.

— De fapt, nu sunt chiar atât de surprins, Devlin.

— Înţelegem că trebuie să-ţi faci meseria, interveni Lucian, ignorând ameninţarea care se aşternu brusc pe trăsăturile fratelui său. Şi nu vrem să te compromiţi în niciun fel. Ne descurcăm noi cu… cu orice o să spună sau o să creadă lumea.

— Mă bucur să aud asta, din moment ce unii dintre noi nu o să moştenească o afacere de un miliard de dolari. Răspunsul lui Troy răsună sec în timp ce îşi pironi privirea spre Dev. Ce noroc pe tine!

În clipa aceea, Dev făcu ceva ce Lucian nu mai văzuse de ceva vreme la el.

Afurisitul zâmbi.

Zorile îşi duceau ultima bătălie cu umbrele nopţii în vreme ce Lucian aştepta în salon. Oamenii care intrau şi ieşeau în şi din biroul tatălui lor erau tăcuţi, iar cei care mai spuneau câte ceva o făceau în şoaptă. Afară, nici urmă de explozia în roşu şi albastru a sirenelor. Li se puseseră foarte puţine întrebări. Dev rămăsese cu Troy, cel mai probabil ca să se asigure că se transmitea întocmai versiunea de poveste pe care şi-o dorea.

Din locul în care stătea, Lucian ridică privirea spre şemineul din piatră când apăru echipa. Cuvintele „MEDIC LEGIST” erau scrijelite pe tricourile negre ale oamenilor care intrară cu o targă.

Scena îi aminti de altă noapte cu un final asemănător.

De fapt, îi amintea de o mulţime de nopţi.

O femeie ţipă. Lucian se ridică şi se întoarse spre intrare. Doamna Besson rămăsese în pragul uşii, ţinându-se de braţul soţului ei. Erau amândoi albi ca varul.

— Ce se întâmplă?

Înaintând cu paşi mari, el îl apucă pe Richard de umăr şi îi conduse pe amândoi într-unul dintre nenumăratele saloane nefolosite, departe de salonul principal şi de birou.

— Lucian, ce s-a întâmplat? întrebă Richard, şi ochii căprui îi cercetară pe ai lui.

Rotindu-şi umerii, el nu prea ştiu cum să le spună. Nu era ca şi cum aveau să jelească moartea lui Lawrence, dar omul fusese totuşi angajatorul lor şi o parte importantă din viaţa lor.

— A avut loc un incident.

Richard îşi cuprinse soţia de talie în timp ce ea ridică mâna spre părul cărunt prins în coc.

— Fiule, mi se pare că minimalizezi situaţia.

— Da, se prea poate.

Lucian aruncă o privire spre uşă în timp ce îl strânse pe Richard de umeri. Livie era menajera lor, ţinea evidenţa tuturor celor care intrau şi ieşeau din casă cât era ziua de lungă şi se ocupa de tot. Soţul ei era un fel de majordom şi omul bun la toate. Cei doi lucrau pentru ei dintotdeauna, şi Lucian ştia că amândoi erau firi puternice, în ciuda unora dintre părerile pe care le aveau despre casă şi proprietate. La urma urmei, trebuiau să fie firi puternice pentru a lucra pentru familia de Vincent şi făceau parte din familie, fiind adesea mai prezenţi pentru fraţii lui decât propriii lor părinţi. La naiba, fiica lui Livie şi a lui Richard obişnuia să alerge în voie pe aceste coridoare în copilărie, devenind un

fel de soră de-a doua pentru ei, dar Lucian nu o mai văzuse pe Nicolette de ani buni, de când plecase la facultate.

— Lawrence s-a spânzurat în birou, spuse el.

Linii fine se desenară în colţul ochilor lui Livie când ea îi închise şi murmură în şoaptă un fel de rugăciune, dar soţul ei se uită ţintă la Lucian şi îl întrebă:

— Serios?

— Aşa pare.

Nu puteai interpreta greşit expresia de pe chipul lui Richard. Era aceeaşi cu a lui Troy. Era ceea ce credeau cu toţii în adâncul sufletului. Simţindu-se dintr-odată epuizat, el îşi trecu o mână prin păr.

— Lucian, îl strigă Gabe de pe coridor, strângând din dinţi, cu un aer sever. Trebuie să vorbim.

Lucian dădu să treacă pe lângă cei doi.

— Dacă aveţi nevoie de ceva timp…

— Nu, spuse Livie cu ochi căprui pătrunzători. Suntem bine. Suntem aici pentru voi, băieţi.

Un zâmbet obosit îi curbă buzele în sus.

— Mulţumesc! spuse el sincer. Pentru moment, nu m-aş aventura în biroul tatei.

Richard încuviinţă din cap.

— Mai pleci mâine?

— Trebuie.

— Ştiu. Richard îl bătu uşor pe umăr şi afişă un zâmbet sumbru. O să mă ţin pe baricade cât pot.

Apucând mâna bătrânului, o strânse cu blândeţe, apoi Lucian plecă şi se îndreptă spre fratele lui. În timp ce se apropie de Gabe, observă că Troy îi aştepta pe coridor. Nu-l zări pe Dev.

— Îmi doresc să ştiu ce aveţi de spus?

Gabe scutură din cap.

— Probabil că nu.

Troy continuă să vorbească încet.

— Când i-au desprins corpul de ventilator, i-au scos cureaua. Probabil n-aţi văzut asta din cauză că atârna sau din pricina curelei, dar…

Un fior îl traversă pe Lucian când aruncă o privire spre fratele lui.

— Dar ce?

— Avea semne pe gât. Troy trase adânc aer în piept. Unde era strânsă cureaua. Păreau să fie nişte zgârieturi. Asta înseamnă una din două. Fie a dat să se spânzure şi s-a răzgândit, fie n-a fost el cel care a pus cureaua aia în jurul gâtului său de la bun început.

Capitolul 3

— De ce trebuie să pleci? se plânse Anna. Bătu uşor din pantoful cu toc, împingându-şi în afară buza de jos în timp ce băutura de un albastru strălucitor se revărsă peste marginea paharului. Cine o să mă mai asculte când mă plâng de vecinii mei de coşmar sau când mi se scurg ochii după agenţii ăia frumușei de vânzări de la companiile farmaceutice?

Julia Hughes râse la spusele colegei ei – ei bine, fostei colege deja de două ore. Împreună cu mai multe asistente şi alţi oameni din personalul de la centru se duseseră în barul aflat la câteva străzi distanţă de muncă, bucurându-se de o mică petrecere de rămas-bun. Şi lumea începea să se întrebe cine avea să se aleagă cu cea mai cumplită mahmureală a doua zi dimineaţă.

Julia ar fi putut să parieze că norocoasa avea să fie Anna.

— O ai pe Susan. Ea îţi ascultă toate necazurile, şi îi mai şi place să le arunce ocheade agenţilor de vânzări.

— Tuturor le place să le arunce ocheade, dar tu erai singura femeie nemăritată de pe etaj. Reuşeam să mai trăiesc și eu prin tine, închipuindu-mi cum ieşi cu ei și te pierzi în vâltoarea sexului sălbatic până ajungi să mergi ciudat a doua zi.

Aproape înecându-se cu șampania, Julia lăsă paharul jos.

Anna zâmbi larg şi luă o gură zdravănă din băutura ei.

— Şi n-am cum să-i aranjez lui Susan întâlniri cu ei.

— Norocul ei, pentru că întâlnirile astea nu se sfârşeau niciodată bine, îi reaminti Julia.

Astfel de întâlniri se dovedeau de-a dreptul plictisitoare

sau nu se concretizau în niciun fel. Nu existase cale de mijloc şi, cu siguranţă, nici urmă de sex sălbatic după care să ai nevoie de Tylenol.

Julia se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe masa rotundă şi înaltă. Murmurul muzicii rock începu să se audă mai tare pe măsură ce grupul lor se dispersă prin bar. Tortul de rămas-bun adus de cineva se terminase în doar câteva minute.

— O să-mi fie dor de voi! spuse ea şi inspiră adânc.

— Chiar nu-mi vine să cred că faci asta.

Anna se aplecă spre ea cu un oftat.

Sincer, aproape că nici Juliei nu-i venea să creadă că renunţase la slujba ei sigură şi liniştită de asistentă medicală şi acceptase un post de asistentă la domiciliu la câteva state depărtare, pe alt fus orar. Decizia pe care o luase era atât de atipică pentru ea, încât părinţii ei credeau că se confrunta cu un fel de criză a vârstei mijlocii, dar cu vreo zece ani mai devreme decât ar fi fost normal.

Decizia de a candida pentru un post ce necesita să se mute fusese alimentată de o sticlă de vin şi de… un sentiment acut de disperare, de nevoia profundă, aproape mistuitoare, de schimbare. Aproape uitase că îşi anunţase intenţia de a candida, iar telefonul primit cu o săptămână în urmă fusese un adevărat şoc. Exista un post liber în Louisiana, la domiciliu, pentru care se oferea un salariu care o dăduse pe spate.

Prima reacţie a Juliei fusese să refuze, dar nu ascultase de vocea aceea stupidă care o ţinea trează în inima nopţii, vocea din cauza căreia fiecare pas din viaţa ei fusese îndelung cumpănit şi exagerat de precaut. Astfel că, după ce semnase o grămadă de formulare, inclusiv o mulţime de acorduri de confidenţialitate, formalităţi aparent obişnuite

în anumite situaţii, azi era ultima zi la azilul de bătrâni în care lucrase în ultimii trei ani. Dar şi cea din urmă zi de normalitate pentru Julia, tocmai pentru că făcuse ceva de neconceput.

Ei bine, ceva de neconceput pentru ea, care trăise mereu de parcă i-ar fi fost frică.

Fără a-i fi frică de ceva în mod special, dar temându-se de aproape orice. Îi fusese teamă să plece de acasă şi să se ducă la facultate, îi fusese frică să-şi termine şcoala şi să accepte prima slujbă „adevărată”. Îi fusese frică să zboare. Îi fusese frică să conducă pe autostradă. Îi fusese teamă de prima întâlnire, cu mulţi ani în urmă, care se dovedise una dintre cele mai proaste decizii din viaţa ei. Şi îi fusese frică să plece de lângă omul care îi distrusese încetul cu încetul bucuria de a trăi.

Această teamă nu însemnase că nu-şi impunea să treacă peste frică, dar ajungea adesea să-şi analizeze şi să-şi gândească mult prea mult fiecare decizie. Teama complica toate lucrurile, şi realizarea acestora devenea cu atât mai importantă.

Se săturase să trăiască aşa – de parcă avea 70 de ani şi, în urmă cu trei ani, îşi îngropase iubirea vieţii, nu divorţase pur şi simplu, ceea ce se şi întâmplase. În ultimii trei ani, se simţise că renunţase să mai lupte şi că se afunda încetul cu încetul într-un întuneric adânc.

Gata!

Îşi expediase deja cele mai multe haine şi a doua zi urma să urce la bordul unui avion.

— Sunt mândră de tine! îi spuse Anna şi se întoarse spre ea. O să-mi fie dor ca naiba de tine, dar sunt mândră de tine.

— Mulţumesc! murmură ea, străduindu-se să nu plângă.

Ea şi Anna se apropiaseră foarte mult de-a lungul anilor. Anna ştia prin câte trecuse Julia cu fostul ei soţ. Ştia cât de importantă era această decizie pentru ea.

Anna veni mai aproape şi o sărută pe Julia pe obraz. Apoi îşi lăsă bărbia să se odihnească pe umărul acesteia.

— La ce oră ai zborul?

— La 10.00, dar trebuie să plec devreme, ca să ajung la timp la aeroport.

— Dar nu trebuie să fii la muncă la primă oră, aşa că ştii ce înseamnă asta? Se îndreptă de spate şi înclină uşor paharul spre buzele Juliei. Că trebuie să bem şi să ne facem de cap, ca să nu ne apucăm să plângem pe la colţuri ca două ratate. Nu ne dorim asta.

— Nimeni nu-şi doreşte asta.

Cu un zâmbet larg pe buze, ea făcu întocmai. Ei bine, oarecum. Juliei nu prea îi plăcea să bea, mai ales pentru că nu era de acord cu ideea de a-şi pierde controlul, şi, de obicei, obişnuia să nu bea mai mult de un pahar de vin când era acasă. Îşi termină şampania şi, după ce mai bău cam jumătate din al doilea pahar, simţi cum sângele începe să i se agite vesel prin vene.

Li se alăturară la masă alte câteva asistente, iar Anna se duse să joace o partidă de darts în colţul opus al barului. Julia încercă să nu o piardă din ochi, dar se făcea târziu şi începea să se aglomereze. Îi vedea când şi când pe blonda minionă şi pe bărbatul cu care juca darts. Era înalt, dar, oricum, oricine părea înalt pe lângă Anna. Cămaşa neagră i se întinse peste umerii laţi când ridică braţul ca să arunce o săgeată. Din locul în care stătea, Julia observă ce bicepşi bine conturaţi avea.

Oricine ar fi fost, bărbatul chiar avea un spate frumos.

Scuturând din cap, se întoarse la discuţiile însufleţite

din jurul ei. Anna era măritată… şi avea o căsnicie foarte fericită. În această seară era însă în toate părţile şi îşi făcea prieteni peste tot.

Toată lumea vorbea despre noii proprietari care preluaseră azilul de bătrâni la începutul anului. Toţi îşi făcuseră griji, neştiind ce putea să însemne pe termen lung o asemenea schimbare. În mod evident, ea nu trebuia să-şi mai facă griji, dar răsufla uşurată pentru colegii ei, căci noii proprietari păreau să ştie ce făceau.

Cum nu mai fusese niciodată asistentă la domiciliu şi nu era sigură că avea să mai fie după ce îşi încheia viitoarea aventură, Julia nu ştia ce să se aştepte de la noii ei angajatori. Răspundea în faţa agenţiei prin care se angaja, dar şi în faţa familiei pentru care avea să lucreze.

Jucându-se cu piciorul paharului, îşi impuse să nu se mai gândească la ce urma să fie mâine. Avea emoţii, şi pe bună dreptate, dar nu-şi putea permite să o ia razna. Altfel, intra în panică şi începea să pună din nou la îndoială decizia pe care o luase. Acum, era prea târziu ca să mai…

— Julia! ciripi cu glas melodios Anna chiar înainte de a o prinde de mână din spate. *Trebuie* să cunoşti pe cineva.

Oh, Doamne!

De fiecare dată când Anna îi spunea că trebuia să cunoască pe cineva, era vorba despre vreun excentric oarecare pe care îl întâlnise din pură întâmplare şi pe care Julia chiar nu-şi dorea să-l cunoască. Înăbuşindu-şi un geamăt, ea se întoarse uşor şi aproape scăpă paharul din mână când mută privirea de la chipul îmbujorat şi încântat al Annei spre bărbatul de lângă ea.

Julia făcu ochii mari când îl studie pe bărbatul necunoscut. Doamne! Parcă i se opri mintea în loc, şi nu mai ştiu nici cum o cheamă… Era bărbatul cu care jucase Anna

darts. Ştia că era el pentru că purta aceeaşi cămaşă neagră, care se dovedi a fi o bluză cu mânecile suflecate. Era înalt. Nu doar în comparaţie cu zânişoara ţicnită lângă care stătea în clipa asta, ci pur şi simplu pentru că era mai înalt cu peste 30 de centimetri decât Julia, care nu era o femeie scundă.

Bărbatul acesta, oricine ar fi fost, era absolut extraordinar.

Emana un fel de asprime. Pometţi înalţi şi laţi şi o gură care se desena într-o arcuire perfectă. O urmă de barbă îi acoperea maxilarul care părea parcă sculptat în marmură. Părul şaten cu nuanţe aurii se ondula spre creştet şi era mai scurt pe laterale. Julia ar fi putut să bage mâna în foc că părul îi era la fel de blond ca al Annei la lumina zilei. Imaginându-şi ce se ascundea sub bluza şi blugii negri, îşi dădu seama că trupul lui era la fel de extraordinar pe cât îi era chipul.

Şi ochii lui încadraţi de gene incredibil de dese? Un amestec atât de frumos de albastru şi verde, care îi amintea Juliei de oceane cu apă caldă şi de vară.

El rămase nemişcat şi o cercetă îndelung cu ochii lui fascinanţi, cu o postură relaxată. Dar Juliei îi făcu impresia clară că, în ciuda aparentei relaxări pe care o emana prin toţi porii, el era teribil de încordat şi parcă pregătit să sară la atac în orice clipă.

Anna dăduse din pură întâmplare peste bărbatul acesta minunat la tabla de darts? Julia chiar trebuia să-şi petreacă mai mult timp pe acolo dacă bărbaţii de genul ăsta…

— Julia… Jules, acesta este… Ochii albaştri ai Annei scânteiară încântaţi în timp ce o întoarse spre cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse Julia vreodată. Scuze! Cum ziceai că te cheamă?

Cum Dumnezeu să uite Anna numele acestui bărbat? Pentru Julia ar fi de ajuns să îl audă o dată ca să îi rămână

întipărit în minte pentru totdeauna.

El zâmbi, şi fiecare parte din trupul Juliei – din creştetul capului până în vârful picioarelor şi, mai ales, părţile rămase nefolosite atâta vreme – păru să observe zâmbetul acela. Un zâmbet pieziş, colţul stâng arcuindu-se o idee mai sus decât cel drept, care îţi tăia răsuflarea.

— Taylor.

„Oh, Doamne!"

Vocea lui.

Profundă şi dulce, cu o urmă de accent. Poate din sud? Julia nu știa, dar Taylor avea absolut *tot* ce îi trebuia.

— Taylor! Aşa. Anna zâmbea ca o pisicuţă care tocmai mâncase tot borcanul cu smântână. În fine, ţi-o prezint pe minunata şi foarte nemăritata Julia, despre care îţi povesteam adineauri.

Auzise bine? *Foarte nemăritata?* Anna se îmbătase? Ea nu vedea cum arăta tipul? Nu că Julia ar fi fost vreo muma-pădurii. Avea ceea ce mama ei susţinuse dintotdeauna că erau trăsături simetrice. Chipul ei se desena în linii perfecte, şi o grămadă de oameni îi admirau părul. O grămadă. Unii îşi doreau chiar să-l atingă, ceea ce era foarte ciudat, dar, în fine… Avea un păr lung şi bogat, care i se ondula în valuri până sub sâni. Acum, îl purta prins într-un coc ciufulit. După muncă, avusese timp doar să se schimbe, şi nu-i mai făcuse nimic. În orice caz, *știa* că arăta decent, dar nu era nicidecum vreun fotomodel… nu era genul de femeie pe care ţi-o puteai închipui cu uşurinţă la braţul lui Taylor. O femeie înaltă sau minionă, dar zveltă şi cu forme doar prin locurile „potrivite". Trupul pe care îl avea Julia se demodase cu mult înainte să se nască ea.

— Bună! Taylor întinse o mână. Sunt încântat să te cunosc.

Privirea ei alunecă de pe chipul lui spre mâna întinsă, apoi reveni spre chipul lui. Zâmbetul lui pieziş se adânci, şi el aşteptă în timp ce ea rămase încremenită, uitându-se spre el ca o nătângă. Revenindu-şi în fire, reuşi să ridice mâna.

— Mă bucur să te cunosc!

Degetele lui le acoperiră pe ale ei într-o strângere fermă.

— Pot să te invit la un pahar?

— Da, răspunse Anna în locul ei. Sigur că poţi să o inviţi la un pahar.

Avea să o omoare pe Anna cu mâna ei.

Taylor îşi muşcă uşor buza de jos.

— Ce-ai vrea să bei?

Mormăind numele unei băuturi pe care nici nu era sigură că o mai băuse vreodată, Julia îşi dădu seama că el încă o ţinea de mână.

El făcu un pas mai aproape şi coborî capul până ce gura i se opri în dreptul urechii. Când vorbi, respiraţia lui îi tulbură uşor firicelele de păr, trimiţându-i un val de fiori electrizanţi pe şira spinării.

— Să nu fugi!

Juliei i se tăie respiraţia.

— Nu fug.

— Promiţi?

El o strânse de mână cu blândeţe.

— Promit, repetă ea.

— Bine. El se trase înapoi, căutându-i şi susţinându-i privirea. Mă întorc imediat.

Abia atunci îi eliberă mâna.

Rămasă fără cuvinte, îl privi cum se răsuceşte pe călcâie şi pleacă alene spre bar, despărţind marea de oameni în drumul lui, de parcă ar fi fost un zeu. În cei 27 de ani trăiţi pe

acest pământ, nu văzuse niciodată în carne şi oase un bărbat atât de atrăgător.

— Oh, Dumnezeule, cred că tocmai am avut orgasm numai privind asta, spuse Anna.

Ochii mari ai Juliei se întoarseră spre ea.

Prietena ei bătu din palme şi ţopăi.

— Unde l-ai găsit? o întrebă Julia. L-ai comandat din vreun catalog care se cheamă *Din ce sunt făcute fanteziile?*

Anna chicoti.

— Îmi luam un pahar… de apă, în treacăt fie spus, şi m-a întrebat dacă nu mă tentează o partidă de darts. Fireşte, i-am spus că da. Trebuia să accept, pentru că trebuia să-mi dau seama dacă este cu adevărat real.

Julia înţelegea pe deplin. Şi ei îi era greu să creadă că era real.

— Oricum, am jucat o partidă de darts, şi ştii ce?

— Ce?

Privirea i se aţinti undeva peste capul prietenei ei. Îl zări pe Taylor încă la bar.

— M-a întrebat de tine, Julia.

— *Poftim?*

Ea încuviinţă din cap.

— M-a întrebat cine este femeia frumoasă cu care vorbeam – şi se referea la tine. N-am mai vorbit cu nimeni altcineva. De aceea m-a invitat să joc darts. Am fost folosită. Un zâmbet înflori pe buzele ei. Şi n-am nicio problemă cu asta. Ştii de ce?

Julia abia dacă mai reuşea să înţeleagă ce se întâmpla.

— De ce?

— Pentru că este interesat de tine, şi este ultima ta noapte în oraş, aşa că o să te duci unde vrea şi o să faci ce vrea. Tot ce vrea. Ea veni mai aproape şi coborî vocea. Chiar

anal. Pentru că eu l-aş lăsa. Oh, da.

— Oh, Doamne! Julia râse. Eşti nebună. Nici măcar nu-l cunosc…

— Dulceaţa mea, spuse ea, şi Julia se încruntă. N-ai nevoie să-l cunoşti ca să te culci cu el. Omul e drăguţ. Arată aşa bine, că nici n-ai zice că este om, şi, cât am jucat darts, nu şi-a luat ochii de la tine.

Da?

— Nu… nu se poate.

— Ba se poate. Julia, ştiu că ai stat pe uscat o perioadă… o foarte lungă perioadă… şi că fostul tău era un dobitoc, dar e timpul să-ţi întinzi aripile înfierbântate şi să te dezlănţui, scumpo. Bărbatul ăsta, bărbatul ăsta sexy este…

— Încetează! Inima îi tresăltă când îl văzu pe Taylor traversând încăperea. Se întoarce.

Anna îşi ţinu gura, dar o privi ca pentru a-i da de înţeles că nu avea să o ierte dacă o dădea cumva în bară. Nu mai avu ocazia să se gândească serios la nimic altceva, pentru că Taylor se strecură pe lângă Anna şi îi întinse Juliei o băutură cu aromă fructată.

— Mă bucur să te găsesc unde te-am lăsat, spuse el şi se rezemă de masă. Îmi făceam griji că o să fugi.

— Nu, zise ea şi aruncă o privire neputincioasă spre Anna.

— Aha, răspunse el cu un zâmbet larg pe buze.

Ce să mai spună acum? Ce să mai facă? Slavă Cerului, reuşise să-şi pună o rochie neagră drăguţă, cu talie înaltă şi mâneci trei sferturi. Era o rochie veche, dar în care se simţea mereu bine. Dacă ar mai fi fost şi atât de inspirată încât să-şi pună altceva în locul lenjeriei din bumbac cu *capete de mort…*

Oh, Doamne!

De ce se gândea la aşa ceva?

Tipul din faţa ei nu-i vedea lenjeria cu capete de mort.

Julia observă cum Anna se îndepărtează încet şi îi lăsă singuri. Sorbind din băutură, ea căută răspunsul care să nu o facă să pară vreo nătângă.

— De ce te-ai fi gândit la una ca asta?

Nu reuşi să vină cu ceva mai bun.

— Sincer? El coborî genele, ascunzându-şi ochii minunaţi pentru o clipă. Pari cam speriată.

Ea simţi că roşeşte din nou.

— Este atât de evident?

— Îţi este frică? întrebă el, ducând o sticlă de bere la gură.

Deşi nu părea posibil, ea roşi şi mai tare.

— N-aş spune că-mi este frică. Sunt doar… doar surprinsă.

— Nu înţeleg de ce ai fi surprinsă, răspunse el şi mai luă o gură de bere. Te-am remarcat din prima clipă în care am intrat în bar. Sigur nu sunt singurul. Eşti absolut superbă.

Cum să nu…

Tipul se pricepea foarte, *foarte* bine. După felul în care o spusese, chiar părea să fie adevărat. De obicei, complimentele nu aveau efect asupra ei, dar zise de el? Foarte posibil să aibă.

— E drăguţ din partea ta, spuse ea, apoi sorbi lung din băutura pe care o comandase.

— Nu sunt drăguţ. Spun doar adevărul. Îndreptându-se uşor spre ea, el puse berea pe masă. Prietena ta îmi spunea că sunteţi toţi asistenţi.

Cu o încuviinţare din cap, Julia îşi spuse că trebuia să o lase mai moale cu alcoolul, pentru că simţea tăria din băutură.

— Da. Lucrăm la un azil de bătrâni care nu este prea departe de aici… Ei bine, eu lucram. Azi a fost ultima mea zi.

— Îmi povestea ea ceva despre asta, spuse el. Că aţi organizat o mică petrecere de rămas-bun.

— Da. Ea *sorbi* din băutură. De fapt, plec din oraş – din stat chiar – mâine.

— Serios? Încotro?

Pe chipul lui pâlpâi o urmă de interes.

Ea fu cât pe ce să-i povestească despre Louisiana, dar se opri în ultima secundă. În primul rând, nu-l cunoştea pe Taylor Cel Prea Sexy Ca Să Fie Adevărat. Ba, mai mult, acordul de confidenţialitate pe care îl semnase avea o serie de clauze foarte dure. Singurii care ştiau oraşul şi statul în care urma să se ducă erau părinţii ei. Anna ştia doar de Louisiana.

— Am acceptat o slujbă în sud, răspunse ea până la urmă, apoi schimbă repede subiectul şi se concentră asupra lui. Dar tu? Locuieşti pe aici?

Ridicând sticla, el scutură din cap.

— Am venit aici cu afaceri. Fac nişte muncă de documentare.

— Documentare?

Lucra în domeniul medical sau era jurnalist? Poate scriitor?

El luă o gură de bere.

— Ai lucrat mereu în centre de asistenţă medicală?

— Nu. După ce am terminat facultatea, am lucrat într-un spital şi am făcut asistenţă de urgenţă, îi spuse ea şi aruncă o privire peste umăr. Nu o mai vedea pe Anna pe nicăieri. Am lucrat acolo vreo doi sau trei ani.

— Uau! Trebuie să fi fost intens.

— Poate fi intens. Adică sunt şi nopţi în care te ocupi

doar de dureri de stomac ce se dovedesc uneori a fi ceva mai serios, dar, de cele mai multe ori, ai de-a face cu câte o gripă sau ceva ce i-a picat omului greu la stomac. Şi mai sunt nopţi în care lucrurile pot să devină foarte serioase.

El îi studie chipul cu ochi mistuitori, care îi tăiară suflul când privirea lui o întâlni din nou pe a ei.

— Şi de ce ai renunţat?

Înghiţind în sec, ea ridică paharul şi mai luă o gură de alcool. Nu putea să-i spună că o făcuse pentru că, după ce îşi părăsise soţul, plecase din oraşul în care locuiau şi renunţase la slujba ei. Nu că ar fi reuşit să-l oprească pe Adam să încerce să ia legătura cu ea la fiecare câteva luni, cu precizia unui ceas elveţian. Obicei care se încheiase abia când îşi schimbase, în cele din urmă, numărul de telefon şi nu i-l mai dăduse nici unui prieten comun. În adâncul ei, ştiuse că el avea să afle despre plecarea ei şi să o ia razna, dar aşa era el. Simţi cum i se cască un gol în stomac.

La naiba, astfel de gânduri îi tăiau tot cheful.

Se chinui să dea totul uitării.

— Mi-am dorit să fac ceva diferit şi să fiu mai aproape de familia mea.

— Familia este importantă pentru tine?

— Da. Sunt singură la părinţi şi am fost un copil răsfăţat. Simţi un alt gol în stomac când el râse, dar era o cu totul altă stare, pentru că râsul lui era adânc şi *plăcut.* Senzaţia pe care o trezi înăuntrul ei se asemăna cu ce simţeai atunci când ajungeai în vârful unui roller-coaster şi te pregăteai să te lansezi în forţă. Bine. N-am fost chiar răsfăţată, dar sunt apropiată de părinţii mei. Sunt nişte oameni buni.

— Atunci eşti norocoasă, spuse el. Nu mulţi se pot lăuda cu asta.

— Şi tu?

— Nu fac parte dintre aceşti oameni.

— Oh! Ea clipi. Îmi pare rău să aud asta!

El lăsă uşor capul într-o parte şi o studie atent pentru o clipă.

— Chiar pare că o spui sincer.

— Pentru că o spun sincer? sugeră ea.

— Simţi empatie faţă de oamenii pe care nu-i cunoşti?

— Fireşte. Toată lumea ar trebui să simtă. Ea făcu un pas într-o parte când cineva trecu pe lângă masa lor şi husa telefonului i se apăsă în şold. Cel puţin, eu aşa cred.

— Sunt de acord.

— Mă bucur să aud asta, pentru că…

Ea amuţi când el întinse mâna, prinzând o şuviţă care se desprinsese din coc şi îi alunecase peste obraz. Buzele i se întredeschiseră cu un suspin când el îi aranjă şuviţa pe după ureche.

— Gata, spuse el în timp ce coborî mâna şi degetele îi plutiră alene de-a lungul gâtului. Chiar dacă aş putea să pun pariu că părul îţi stă minunat când este desprins.

Ea îşi simţi obrajii în flăcări. Nu ştia cum să reacţioneze, nu când degetele lui alunecau pe o parte a gâtului ei într-o atingere delicată ca o pană.

— Ai vrut dintotdeauna să fii asistentă? o întrebă el.

Trecură câteva clipe înainte să răspundă.

— Când eram mai tânără… voiam să mă fac medic veterinar, ca tata, dar n-am suportat ideea de a eutanasia animale.

— Da, ingrată chestie. Nici eu n-am putut să fac asta.

— Tu… ai animale de companie? întrebă ea, simţindu-se uşor stupid că întrebase.

Era la fel de penibil dacă l-ar fi întrebat ce sporturi de

echipă îi plăceau? Spera din inimă ca discuţia să nu se îndrepte într-acolo, pentru că nu era vreo mare iubitoare de sport.

— Nu. Nu stau mult pe acasă. Tu ai?

— Nici eu n-am, dar mi-ar plăcea să am într-o bună zi. Mereu am visat să am un adăpost pentru animale. Ea râse din nou, simţindu-se uşor stânjenită, pentru că nu ştia de ce vorbea despre asta. Ştii tu, când o să câştig la loto şi o să am milioane de dolari de care să n-am nevoie.

Un surâs se jucă pe buzele lui.

— Deci pe asta ai cheltui tu milioane de dolari?

— Da. Pentru ce altceva să-mi trebuiască banii?

Chiar dacă avea o obsesie pentru poşetele de firmă pe care nu şi le putea permite, el nu trebuia să afle acest detaliu.

— Ce animale ai vrea să salvezi?

— Tot felul de animale.

— Şi peştişori de aur?

— Dacă trebuie salvaţi, da, răspunse ea cu un zâmbet.

El veni mai aproape.

— Dar şerpi?

— Şi şerpi, şi, da, până şi rozătoare. Orice viaţă este importantă.

El îşi arcui sprâncenele, surprins.

— Bine, eşti vegană, religioasă sau faci aikido, nu?

Chicotind, ea scutură din cap şi întoarse privirea.

— Nu, am auzit asta într-un episod din *Walking Dead*. Îmi pare rău! Îmi place carnea, nu sunt foarte religioasă şi nu sunt chiar atât de profundă.

Taylor râse, şi Julia trebui să-şi înăbuşe un nou oftat. Ce frumos râdea!

— Fir-ar să fie! Ei bine, mă bucur să aud toate aceste trei lucruri.

Aruncând o privire prin bar, ea nu reuşi să dea de Anna în mulţimea tot mai mare. Unde naiba era?

— Îţi place să fii asistentă? o întrebă el şi, când ea întoarse din nou privirea, ochii ei se aţintiră spre gura lui.

Îi fu aproape imposibil să nu se întrebe cum ar fi fost să o simtă apăsată pe gura ei, lipită de *alte* locuri.

Corpul i se înflăcără. Doamne, nici nu mai ştia când avusese ultima dată o reacţie atât de viscerală faţă de cineva care abia dacă o atinsese. În viaţa ei existase doar Adam, şi, chiar dacă sexul cu el fusese OK, simplul gând la apropierea dintre ei nu îi făcuse niciodată sângele să se înfierbânte în vene cum i se întâmpla acum.

— Domnişoară Hughes? o strigă Taylor zâmbind.

Trăgând aer în piept, Julia decise că trebuia să se oprească din băut ca să reuşească să-şi controleze mai bine hormonii.

— Da, îmi place.

— De ce?

Măi să fie, omul era un izvor nesecat de întrebări. Ea îşi lăsă paharul pe masă.

— La început, am ajuns să lucrez în domeniu oarecum din întâmplare. Când m-am întors acasă, a fost primul post pe care l-am prins, recunoscu ea, trecându-şi un deget peste marginea paharului. Şi mi s-a potrivit mănuşă.

— Trebuie să fie greu să lucrezi în domeniul ăsta. Întorcându-se, el îşi rezemă coatele pe masă şi se aplecă în faţă. Îmi închipui că mulţi pacienţi sunt catatonici. Este cuvântul potrivit?

— Unii sunt, dar există niveluri şi niveluri. Julia aruncă o privire spre el şi îşi dădu seama că o privea ca în clipa în care începuseră să vorbească. Intens. Îi dădea senzaţia că nu rata nimic din ce spunea. Se bucura de toată atenţia lui. Sunt

pacienţi care au nevoie de ajutor pentru funcţiile de bază şi alţii care sunt prezenţi, dar… dar nu cu totul.

El încuviinţă încet din cap.

— Şi ce te-a făcut să rămâi în domeniu?

Era o întrebare dificilă.

— Cred că răspunsul are de-a face cu faptul că unii dintre pacienţi nu mai au pe nimeni. Adică nu este ca şi cum familia ar fi nepăsătoare sau n-ar fi prezentă în viaţa lor, dar mulţi oameni nu ştiu să se ocupe de cineva care este atât de bolnav. Așa că este nevoie de un om care să înţeleagă… ştii? Faptul că o persoană nu poate să răspundă sau să vorbească nu înseamnă că nu te poate auzi. Că nu gândește…

— Unii dintre pacienţii tăi nu vorbeau, dar te auzeau?

— Da. Sunt diferite boli. Cazuri în care oamenii sunt efectiv blocaţi înăuntru. La naiba, sunt cercetări care susţin că oameni aflaţi în unele tipuri de comă îi pot auzi pe cei din jur, îi explică ea. Alţii nu, dar, oricum ar fi, oamenii ăştia au nevoie de cei care… își doresc doar să aibă grijă de ei.

Ea se înroşi uşor, simţindu-se cam siropoasă.

— Şi tu asta faci? Ai grijă de ei?

Da. Uneori, chiar mai mult decât ar fi trebuit. Îi era greu să-şi blocheze firea umană. Pierderea pacienţilor nu era încă un lucru peste care să treacă uşor.

— Da.

El o studie o clipă, apoi un zâmbet larg îi lumină chipul. Un zâmbet care îţi tăia răsuflarea. Reclamele la pastă de dinţi ar fi fost invidioase.

— Ei bine, ca să fiu sincer, n-am văzut prea multe asistente care să arate ca tine când am mai trecut pe la doctor. El îi făcu cu ochiul, şi, Doamne, cât de bine îi stătea făcând asta. Şi poate e mai bine aşa, pentru că, altfel, aş inventa tot felul de scuze ca să mă duc la doctor.

Ea scoase un râset surprins când se întoarse spre el.

— Ei, hai…

— Nu. Vorbesc serios. Aş începe cu o durere de stomac, apoi aş flutura un deget sau două în aer, jurând cu mâna pe inimă că mi le-am rupt.

Cu un nou râset, ea clătină din cap.

— Probabil ai o asigurare de sănătate pe cinste.

— Ceva de genul. Şi, cumva, el reuşi să vină mai aproape, la mai puţin de 30 de centimetri. O să-ţi spun la ce mă gândesc. Eşti pregătită să auzi asta?

— Bănuiesc.

Ea îşi strânse băutura mai tare în mână, şi inima începu să-i bată nebuneşte în piept. Ce urma să îi spună?

El coborî uşor capul până ajunse cu gura aproape de urechea ei. Pielea i se înfioră când îi simţi colonia cu note picante şi aroma de săpun, un amestec surprinzător de îmbietor.

— Cât am stat de vorbă aici, m-am tot întrebat ce gust au buzele tale frumoase.

Inima îi tresăltă în piept, în timp ce mintea ei încercă să se convingă că îi spusese într-adevăr ceea ce auzise.

— Şi tot timpul m-am gândit că nu-mi doresc să-ţi gust doar buzele.

Dumnezeule!

Orice urmă de gând coerent se duse pe apa Sâmbetei.

El se îndepărtă câţiva centimetri, şi gurile lor ajunseră într-un unghi în care răsuflările li se împletiră.

— Am sărit calul?

Da.

Nu.

Julia scutură din cap. Nu-şi mai putea stăpâni mişcările capului.

— Mă bucur să aud asta.

Taylor se trase în spate, şi buzele i se curbară într-un surâs.

Ea tresări speriată când telefonul îi vibră pe pântec.

— Scuză-mă, murmură ea fâstâcită şi peste măsură de bucuroasă că fuseseră întrerupţi. Pentru că fiecare colţişor al fiinţei ei era mult prea concentrat asupra imaginii în care el gusta din buzele ei şi nu numai.

Cu mişcări stângace, scoase telefonul subţire din gentuţă. Ecranul încă era aprins de la mesajul primit. Era de la Anna. Trebui să-l citească de două ori ca să se asigure că nu greşea.

N-am vrut să vă deranjez. Mă duc acasă la soţior. Du-te cu bunăciunea asta acasă şi pune-l să te poarte spre noi şi noi culmi. Te iubesc!

— La naiba, mormăi ea în şoaptă.

Avea să o omoare pe Anna.

— Asta nu sună prea bine.

Ea scutură uşor din cap, neştiind dacă să râdă sau să înjure din nou.

— O nimica toată.

— Mie nu-mi sună chiar aşa. El îi atinse uşor braţul. Ce s-a întâmplat?

Cu o răsuflare apăsată, ea îşi strecură telefonul la loc în poşetuţă.

— Prietena mea… Anna? Cea cu care ai jucat darts? M-a cam lăsat baltă.

— Lasă-mă să ghicesc! Trebuia să te ducă acasă? o întrebă el, apoi coborî bărbia când se aplecă din nou spre ea şi îşi lipi braţul de al ei.

— Exact.

Julia nu se trase înapoi.

Un zâmbet pieziş răsări pe buzele lui.

— Pot să te duc eu acasă. N-am băut decât berea asta.

Privirea ei zbură spre a lui în timp ce simţi cum muşchii i se încleştează în vintre. Să o ducă el acasă? Avea de gând… să o guste? Bine. Trebuia neapărat să nu se mai gândească la aşa ceva.

— Mulţumesc, dar mă descurc. Pot să iau un taxi sau…

— Sau poţi să mă laşi să te duc acasă. La urma urmei, nu asta şi-a dorit prietena ta isteaţă când te-a lăsat să te descurci singurică pe aici? El îşi întinse braţul şi o bătu uşor cu un deget pe mână. Adică aşa sper, pentru că este ceea ce-mi doresc.

Ea întredeschise buzele şi rămase cu privirea aţintită spre el.

— De fapt, mi-ar plăcea la nebunie să te duc acasă, Julia. Degetul lui îi alunecă peste încheietură şi urcă spre mâneca rochiei. Mi-ar plăcea la nebunie să mai petrec ceva timp cu tine.

Inima Juliei începu să bată nebuneşte în timp ce se uită lung în ochii lui, simţind că-şi pierde minţile. Ştia că nu se oferea doar să o ducă până acasă, şi gândul îi făcu bătăile inimii să vibreze undeva mult, mult mai jos în corp. Ideea îi înflăcără tot trupul.

— Spune da, continuă el, lăsându-şi degetul să coboare peste braţul ei.

Taylor îi urmări conturul încheieturii.

Ei i se uscă gura. Să accepte ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut în mod normal. Chiar ultimul, dar în minte îi răsuna o voce care ţipa din toţi rărunchii la ea să accepte, care îi cerea să nu facă ce făcea în mod normal.

Ci ceea ce îi spusese Anna să facă… să-şi întindă aripile înfierbântate şi să se dezlănţuie un pic. Era în stare de asta?

Şi apoi, gura şi limba i se mişcară înainte ca ea să îşi dea seama de ceea ce făcea.

Julia acceptă.

Capitolul 4

Se întâmpla.

Chiar se întâmpla.

Şi nu reuşi să se mai gândească la altceva pe drumul scurt, aproape prea scurt, până la apartamentul ei. Taylor conducea o maşină care părea închiriată. Spera să fie aşa, pentru că era mult prea curată pentru a aparţine unui om în carne și oase. El vorbi întruna până acasă, părând foarte relaxat în legătură cu ce urma să se întâmple.

Atât de relaxat, că, pe la jumătate drumului spre complexul rezidenţial în care locuia Julia, el se întinse şi îşi aşeză mâna peste a ei, împiedicând-o să se mai joace agitată cu tivul rochiei. Nu îi spuse nimic, dar îşi împleti degetele lungi şi calde cu ale ei şi o ţinu strâns.

Era frumoasă împreunarea mâinilor, şi gestul îi aminti de emoţia primelor întâlniri şi de nerăbdarea dulce cu care aşteptai *tot* ce avea să fie, dar aceasta nu era o întâlnire amoroasă. Era o aventură de-o noapte… o aventură cu un bărbat al cărui loc părea să fie mai degrabă pe marele ecran.

În timp ce traversară parcarea şi urcară scările, el încetini pasul cu intenţie. Merse umăr la umăr cu ea, cu o mână lipită pe spatele ei, în timp ce mâinile Juliei tremurau.

Chiar tremurau.

De puţine ori în viaţă mai fusese atât de agitată şi de emoţionată. Emoţiile i se strânseră parcă într-un nod pe care îl simţea în capul pieptului.

Ajunsă în faţa uşii, rată broasca la prima încercare şi împinse cheia în metal.

— Mă ocup eu, se oferi Taylor şi luă uşor cheia din mâinile ei amorţite.

Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra degetelor lui în timp ce el strecură cheia în broască, fără a descuia uşa.

— Julia?

Trăgând uşor aer în piept, ea ridică privirea spre el.

— Da?

Ochii lui o studiară.

— Nu trebuie să deschid eu. Poţi să o faci tu. Şi să ne spunem noapte bună. Sau deschid eu, şi tu mă inviţi înăuntru. Şi ne bucurăm de o noapte de neuitat. Tu alegi.

Ea alegea.

Fireşte.

Şi Julia îşi dorea asta… îşi dorea ce urma să se întâmple dincolo de uşile acelea, doar că nu mai făcuse niciodată asta. Niciodată. În viaţa ei nu existase decât fostul soţ. Se căsătoriseră de tineri, când erau în facultate, iar ea nu avusese niciodată o aventură de-o noapte şi nici ocazia de a experimenta sexul fără obligaţii. Nu că şi-ar fi dorit să facă asta după divorţ, dar nici nu se gândise prea mult şi serios la asta, nu-şi acordase o asemenea şansă.

Sexul… sexul era ceva foarte important.

Nu avea mai deloc experienţă la capitolul acesta, şi nu trebuia să fii o vedetă de filme porno ca să-ţi dai seama că Taylor era un fin cunoscător în domeniu.

Julia ştia că nu era de nasul ei.

Dar nu voia să-i spună noapte bună. Nu voia să-l lase să plece, pentru că nu avea să îl mai revadă niciodată. Ea urma să plece a doua zi dimineaţă, el avea să îşi vadă de treaba lui. Aici, nu exista o a doua şansă şi… chiar nu-şi dorea să adauge această seară şi pe el pe lista de lucruri pe care le-ar fi făcut dacă ar fi putut să dea timpul înapoi.

Aşa că se adună, îşi înfăşură mâna peste a lui şi deschise uşa.

— Mi-aş dori să intri.

Pieptul lui Taylor se ridică sub bluză.

— Tocmai mi-ai făcut seara mai frumoasă.

Un zâmbet înflori pe buzele Juliei când deschise uşa şi făcu un pas într-o parte.

— Hmm, mi-am strâns majoritatea lucrurilor. Fireşte, exceptând mobila. Făcu semn spre o canapea în timp ce închise uşa. Mobila o să ajungă într-un depozit.

Taylor înaintă vreo câţiva paşi şi cercetă din priviri micul apartament. Nu avea prea multe de văzut. O sufragerie şi un mic salon unde să iei masa, aflat în continuarea unei bucătării lungi şi înguste.

— O să se ocupe tata de partea asta de depozitare, pentru că firma de transport nu putea să vină decât la final de săptămână, continuă ea să mai bălmăjească şi trecu pe lângă el.

Îşi lăsă poşeta pe insula din bucătărie şi dădu să se întoarcă. Oare avea timp să-şi schimbe lenjeria intimă, ca să-şi pună ceva mai sexy? Îşi strânsese şi expediase deja majoritatea hainelor, dar poate găsea ceva mai frumos în valiză? N-am prea multe de băut, dar sunt sigură…

Cuvintele Juliei rămaseră suspendate în aer când îi întâlni privirea. Urmări cum Taylor se întinde şi îşi prinde gulerul bluzei cu degetele. Fără niciun cuvânt, îşi scoase bluza. După ce o aruncă pe spătarul canapelei, îşi coborî braţele.

— Oh, şopti ea şi îşi lăsă privirea să se desfete. Oh, Doamne…

Taylor era un bărbat frumos.

Pielea lui avea o nuanţă de un arămiu-auriu şi i se dezvăluia acum sub priviri, de la umerii laţi până la contururile fascinante care se desenau de-o parte şi de alta a

şoldurilor lui şi la venele pronunţate care dispăreau pe sub blugi. Pieptul, la fel ca bicepşii, era foarte bine definit. Iar abdomenul? Chiar dacă nu era din cale afară de musculos, puteai să-i numeri fără probleme pătrăţelele.

Julia îşi dădu vag seama că era pentru prima dată când vedea un bărbat cu pătrăţele.

Zâmbetul pieziş îi revenise pe buze până când ea reuşi să îşi mute din nou privirea spre ochii lui.

— O să sune ca un clişeu, dar mă bucur că-ţi place ce vezi.

— Cui nu i-ar plăcea aşa ceva? întrebă ea cu o curiozitate sinceră.

Zâmbetul lui se lăţi.

— Habar n-am. Pe mine mă interesează să-ţi placă ţie.

— Mereu ştii ce să zici, nu-i aşa?

— Nu chiar. Taylor înaintă. Nu înaintă pur şi simplu. *Se apropie cu un aer maiestuos.* Sunt doar sincer.

— Serios?

Făcând un pas în spate, ea se lovi de insulă.

— Serios. El se opri în faţa ei şi, fără să întrerupă vreo clipă contactul vizual, privirea lui înflăcărată aproape îi mistui pielea. Pentru o secundă, se concentră să răsufle. Poţi să mă atingi dacă vrei, îi spuse el. Şi chiar sper să fie ce-ţi doreşti.

Julia încuviinţă din cap. Sau i se păru că încuviinţă, pentru că el întinse mâna şi îşi înfăşură degetele peste încheietura ei. Îi îndreptă mâna spre pieptul lui. Ei i se tăie răsuflarea.

Apăsându-i palma pe piept, el îşi lăsă mâna să alunece peste braţul ei, şi degetul lui i se furişă alene pe sub mâneca rochiei. Ea îşi lipi palma de pielea lui caldă. Se simţi brusc ameţită când el îi conduse mâna peste pantele şi întinderile

netede ale bustului lui.

— Cum? întrebă ea fără să se mai gândească.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Cum ce?

Doamne, ce era în capul ei? Simţi furnicături în palmă când degetele i se curbară pe pielea lui.

— Cum… cum am ajuns aici?

— Păi, spuse el tărăgănat în timp mâna lui alunecă iar peste a ei. Am plecat de la bar, ne-am urcat în maşină şi am venit până aici, dar îmi închipui că nu te referi la asta.

— Şi îţi închipui bine.

El plecă uşor capul şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Am ajuns aici pentru te-am văzut şi mi-am dorit să te cunosc mai bine. Ceea ce am şi făcut. Şi, în timp ce vorbeam cu tine, am decis că vreau să te cunosc cu *adevărat.* Mâna lui începu să se mişte din nou. Vârfurile degetelor ei îi atinseră în treacăt cureaua. Aşa am ajuns aici.

Ea simţi o tresărire în adâncul pieptului când închise ochii.

— Şi n-ai mai văzut alte femei pe care să-ţi fi dorit să le cunoşti mai bine?

Fruntea lui alunecă peste a ei când el îşi lăsă capul într-o parte. Nasul lui îl dezmierdă cu blândeţe pe al ei.

— Am văzut şi alte femei. El se opri, şi ea înclină uşor capul când gura lui pluti gingaş pe obrazul ei. Femei pe care, în mod normal, aş fi fost interesat să le cunosc mai bine. Femei care nu seamănă deloc cu tine.

Ea încremeni şi deschise brusc ochii.

— Uau! Mi se pare că eşti un pic prea sincer.

— Nu este o insultă, spuse el şi îi cuprinse ceafa cu cealaltă mână. Crede-mă!

— Habar n-am… ce să spun, recunoscu ea.

Chicotul lui o făcu să se înfioare.

— Poate nu trebuie să spui nimic?

— Poate.

Taylor se mişcă din nou. La început, îi simţi răsuflarea, apoi buzele sub ureche. El îi sărută pulsul şi o muşcă uşor. Îşi trecu alene limba peste muşcătură, alinându-i pielea. Un geamăt păru să izbucnească de undeva din adâncul ei.

Un foc mistuitor i se aprinse în vene şi dezlănţui înăuntrul ei o dorinţă năucitoare, care aproape o făcu să-şi piardă echilibrul. Şi apoi el îi invită mâna mai jos, dincolo de curea.

Julia începu să răsufle întretăiat.

Doamne, îl *simţea* tare şi gros în blugi. Era imposibil să simulezi o asemenea reacţie. Poate că nu era ea genul de femeie cu care obişnuia el să-şi petreacă vremea, dar el era foarte prezent în moment.

Taylor se trase uşor în spate.

— Simţi?

Incapabilă să mai rostească vreun cuvânt, ea încuviinţă din cap.

— Deci înţelegi cum de-am ajuns aici? De ce sunt aici? întrebă el. Tu mă exciţi. Nu altcineva din acel bar. Îi apăsă mâna peste mădularul lui, înfăşurându-i degetele în jurul lungimii lui. Doar tu.

Julia se înroşi până în vârful urechilor.

Taylor se opri brusc şi coborî privirea spre ea. Chipul îi fu traversat de o expresie uimită, apoi păru să înţeleagă.

— Chiar n-ai mai făcut asta niciodată, nu? Îi îndepărtă uşor mâna de pe mădularul lui şi îi aşeză palma pe piept. O aventură de o noapte?

Scuturând din cap, ea se întrebă dacă nu cumva îi izbucnise faţa în flăcări.

— Chiar nu.

— Înţeleg. Prinzându-şi buza de jos între dinţi, el îşi lăsă un deget să alunece pe gâtul ei. Chiar eşti o fată cuminte. Îmi place asta.

Ea îl privi lung şi simţi că inima stătea să-i sară din piept.

— Dar ştii ce-mi place şi mai mult? Coborând capul, buzele lui îi mângâiară obrazul când îi spuse: Ştiu că undeva înăuntrul tău se ascunde o fetiţă neascultătoare, care vrea să iasă şi să se joace.

Era foarte probabil să-şi dorească să facă asta, chiar îşi dorea din toată inima.

Pentru o secundă, pleoapele lui coborâră, apoi privirea lui tulburătoare o reîntâlni pe a ei.

— O să fac ceva care o să-ţi placă foarte, foarte mult. Bine?

Inima ei risca să i se oprească în piept.

— Bine.

Un zâmbet se ivi pe buzele lui şi dispăru aproape la fel de repede. Brusc, o apucă de braţe şi, fără nici un alt avertisment, o întoarse cu spatele. Simţi că i se taie răsuflare când o lipi de el, corpul lui puternic întâlnindu-l pe al ei într-un acord perfect.

Nu mai apucă să întrebe ce avea de gând, căci gura lui se apăsă pe gâtul ei. Desenă o cale de săruturi mistuitoare pe lungimea gâtului ei în timp ce el îşi lăsă mâinile să coboare peste braţele ei. Julia făcu ochii mari, fixându-i spre uşile negre ale bufetului din faţa ei, când el îi cuprinse sânii în palme. Simţi cum sfârcurile i se transformă în doi muguri aproape dureros de excitaţi. Şoldurile i se arcuiră spre el, iar ea îşi muşcă buza de jos când îi auzi geamătul adânc şi gutural.

Doamne, nu mai auzise niciodată un bărbat care să scoată un asemenea sunet. Nu aşa. Nu de parcă mai avea puţin şi o devora cu totul.

Mâinile lui continuară să hoinărească, alunecându-i peste coaste, apoi peste şolduri. Degetele lui apucară uşor materialul și începură să ridice rochia. Plutiră peste pielea dezgolită a coapselor în vreme ce o muşcă şi o linse pe gât.

Inima ei bătea nebuneşte când el îşi desprinse gura de pe gâtul ei și dădu să îngenuncheze. Iniţial, ea nu înţelese ce făcea el. Încercă să se întoarcă spre el, dar se opri când degetele lui prinseră marginea lenjeriei intime şi traseră în jos.

Oh, Doamne!

— Scoate-i! îi porunci el, şi vocea lui vibră răguşit în apartamentul cufundat în tăcere.

Julia se supuse, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui ca să nu-şi piardă echilibrul când ridică un picior, apoi pe celălalt. În câteva secunde, lenjeria ajunse să zacă uitată pe podea. El se ridică din nou, lăsându-şi mâinile să plutească blând peste picioarele ei. Abdomenul lui se lipi din nou de spatele ei. Una din mâinile lui se odihni pe şoldul ei dezgolit şi cealaltă îşi croi drum spre gulerul rochiei.

— Cât de tare te-ai supăra dacă ţi-aş distruge rochia? întrebă el.

— Nu… foarte tare.

— Perfect, șopti el şi apucă strâns partea din faţă a rochiei.

Ea îşi simţi corpul tresărind brusc.

Abia dacă mai reuşi să respire când tot trupul i se încordă la auzul materialului sfâşiat. Coborî privirea în timp ce aerul rece îi sărută pieptul. Sutienul se întrezărea prin crăpătura largă a materialului. Slavă Cerului că purta un

sutien negru frumos cu dantelă, care dezvăluia un decolteu demenţial.

Şi el păru fermecat de ce vedea peste umărul ei.

— La naiba, ce sâni frumoşi ai, Julia! El dădu drumul rochiei, şi despicătura se adânci şi mai mult. Eşti frumoasă.

Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui când mâna lui se strecură în cupa sutienului. Urmări cu ochi întredeschişi cum el coboară cupa şi îi dezvăluie un sân.

Geamătul lui Taylor trimise un nou fior de dorinţă prin corpul ei.

— Te uiţi?

Ea nu răspunse.

— Julia?

Ea îşi umezi buzele.

— Da.

— Bine. Mâna lui se închise pe sânul ei. Nu vreau să ratezi nicio secundă.

Nici moartă.

Îi era imposibil să întoarcă privirea în timp ce degetul lui trecu peste pielea trandafirie, apoi peste sfârc. Nu reuşi să-şi mai înăbuşe geamătul de această dată, iar sunetul se transformă în numele lui. Simţi că înnebuneşte de dorinţă când el îi dezmierdă un sân şi se concentră apoi la celălalt. Repetă acelaşi dans al mângâierilor, dându-i sutienul la o parte şi dezgolindu-i sânul.

Braţul lui se înfăşură peste pântecul ei şi, de această dată, degetele lui descoperiră un sfârc chinuit de dorinţă. Îl prinse între degetul mare şi arătător şi îl frământă până când trupul ei se înfioră şi o căldură umedă i se adună între picioare.

— Oh, Doamne! spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

— Mmm. Gura lui îi dezmierdă din nou pielea de pe gât.

Ţi-a plăcut asta.

Nu mai era nevoie de vreun răspuns, pentru că el ştia prea bine. Îi frământă iar sfârcul între degete, şi coapsele i se arcuiră parcă de la sine, în timp ce înăuntrul ei izbucni o cu totul altă durere. Probabil Taylor îi simţi reacţia, pentru că îi depărtă şi mai mult picioarele cu coapsa lui puternică. Fiecare muşchi din corp i se încordă când mâna lui călători peste şoldul ei, apoi se aventură spre interiorul coapsei.

— Îţi ţii răsuflarea, îi spuse el la ureche.

Da, da.

— Drăguţ!

Un fior îi zgudui trupul când degetele lui îi dezmierdară sexul. Apoi simţi cea mai delicată dintre atingeri, urmărind pielea înfierbântată cu mişcări leneşe, tachinând şi chinuind.

— Eşti foarte udă, domnişoară Hughes.

Se simţi stânjenită şi de-a dreptul şocată de asprimea dezarmantă a cuvintelor lui directe, dar nu reuși decât să îngâne un fel de vagă încuviinţare.

— Trebuie să facem ceva în privinţa asta, îi sugeră el când cu degetul mare începu să deseneze cercuri molatice peste partea aceea atât de sensibilă a corpului ei. Ce zici?

Răsuflând din greu, ea îngăimă ceva.

— Că… trebuie.

Taylor o recompensă pentru răspuns şi apăsă pe mănunchiul plin de nervi. Ţipând, ea se arcui spre mâna lui. El o cuprinse în palmă, se lipi de ea şi, Doamne, împreunarea trupurilor lor era atât de înnebunitor de intimă. Îi simţea mădularul vibrându-i în spate. Era udă şi copleşită de o dorinţă sfâşietoare.

Când îi prinse uşor lobul urechii între dinţi, el îşi lăsă degetul să alunece înăuntrul ei. Julia scoase un geamăt sugrumat. O mână valsa peste sânul ei în vreme ce cealaltă o

penetra în ritm chinuitor de lent.

Inima i se zbătea cu putere în piept, şi se simţi tulburată de uşurinţa cu care el îi acaparase tot corpul doar cu *mâinile,* cu *degetele.* Şi era uluită de rapiditatea cu care se abandonase, de rapiditatea cu care încetase să mai gândească.

Trupul Juliei îşi continuă dansul, apăsându-se spre mâinile lui, şi ea îl prinse de încheietură pentru a-l ţine aproape. Când un alt deget se strecură înăuntrul ei, el gemu. Fiorii incandescenţi ai plăcerii începură să-şi clădească euforia în străfundurile ei. Şoldurile i se mişcau mai rapid.

— Asta e. Glasul lui răsună ca o şoaptă fierbinte la ureche. Fă dragoste cu degetele mele!

Bătăile inimii ei atinseră viteza luminii când cuvintele lui pline de tentaţii interzise se întipăriră înăuntrul ei la fel de adânc precum degetele lui. Julia închise ochii şi se supuse, apăsându-se şi arcuindu-se spre el. El înteţi ritmul penetrărilor, lăsându-şi bărbia să coboare şi gura să i se îngroape în adâncitura gâtului ei.

Tensiunea spori mai mult şi mai mult, până când deveni de nesuportat.

— Oh, Doamne, nu pot…

Ea îl trase de mână.

— Ba poţi. El continuă, refuzând să cedeze în faţa rugii ei. Poţi.

Era prea mult, prea intens, şi nu putea scăpa din iureşul nebunesc al senzaţiilor. Julia simţea că ardea pe dinăuntru. O lavă incandescentă i se învolbură prin vene, şi, în clipa în care avu impresia că avea să izbucnească în flăcări, el îşi arcui degetele în adâncul ei, şi tensiunea explodă.

— Asta e.

Vocea lui era aspră şi guturală.

— Oh… Oh, Doamne! ţipă ea, şi corpul îi fu zguduit de zvâcniri intense când o eliberare năucitoare se descătuşă înăuntrul ei.

De parcă fulgere abia contenite i-ar fi sfârâit prin vene, făcând să explodeze fiecare nerv din trupul ei.

Cea mai dulce agonie, care o secătui de orice putere şi îi împrăştie gândurile în cele patru zări, în timp ce intensitatea plăcerii se domoli încetul cu încetul înăuntrul ei. Satisfăcută şi uluită peste măsură, Julia se sprijini extenuată pe pieptul lui, chinuindu-se să respire. S-ar fi prăbușit pe podea dacă braţul lui nu s-ar fi înfăşurat în jurul taliei ei.

Îşi lăsă capul într-o parte şi, pentru câteva clipe, rămase încremenită, simţind cum vibrează în spatele ei bătăile inimii lui. Degetele lui erau încă ascunse înăuntrul ei şi, când şi le retrase încet, mai simţi o ultimă zvâcnire de plăcere.

Înghiţi în sec.

— Eu… A fost uluitor.

Taylor nu spuse nimic în vreme ce apăsă un sărut pe o parte a gâtului ei, retrăgându-şi uşor mâna de sub rochie. Rămase iar nemişcat, şi Julia îi simţi mădularul în spate. Ideea că mai aveau şi alte lucruri de făcut aproape o copleşi. Dacă era atât de iscusit cu degetele, ce minuni putea face *mădularul?*

Oh, Doamne!

Avea să o ucidă în cel mai frumos mod cu putinţă.

Însă el făcu un lucru foarte ciudat. Îi aranjă sutienul la loc, apoi o întoarse cu faţa spre el. Ea deschise ochii şi îi întâlni ochii de un verde-albastru fascinant aţintiţi spre ea.

— Taylor?

El ridică braţele şi îi cuprinse obrajii în palme. Un deget i se plimbă peste buza de jos în timp ce îi studie chipul. El se aplecă mai aproape, şi răsuflarea lui fierbinte pluti peste

obrajii şi ochii ei înainte de a i se aşeza pe buze.

În sfârşit, avea să o sărute. Nerăbdarea se dezlănţui din nou înăuntrul ei, şi închise ochii. Dacă el săruta la fel cum atingea, Julia risca să fie mistuită aici şi acum.

— Mulţumesc, spuse el, şi urma unei încruntări arcui sprâncenele ei.

Îi mulţumea? Apoi o sărută… pe frunte.

Julia deschise brusc ochii.

Zâmbetul pieziş se întoarse pe buzele lui, şi, preţ de câteva clipe, Taylor doar o privi cu ochi stăruitori. Ea nu ştia ce se întâmpla, dar el coborî gura spre urechea ei şi îi şopti ceva incredibil, pentru că vorbele lui nu aveau niciun sens.

Apoi îi dădu drumul şi se trase în spate, fără să o piardă din priviri. Iar Julia rămase înmărmurită… când el deschise uşa şi plecă.

Plecă.

Cu un vârtej aiuritor de gânduri care i se ciocneau încă în minte după un orgasm uluitor, ea rămase ţintuită locului şi privi absentă spaţiul pe care el îl ocupase cu câteva secunde în urmă. Taylor plecase fără a fi plecat de fapt. Şi plecase fără să schimbe numere de telefon sau să o sărute, dar nu fără a-şi lua rămas-bun.

Julia avu impresia că îi şoptise la ureche „pe data viitoare”, dar vorbele lui nu aveau niciun sens. Deloc. Trebuia să fi spus ceva ce mintea nu reuşise să descifreze corect. Nu că ar fi putut să o condamne cineva pentru asta, dar…

„Stai!”

Îi spusese pe numele de familie. De mai multe ori.

Julia se lipi extenuată de insulă şi miji ochii. Dacă nu îi spusese Anna cum o chema, atunci, de unde Dumnezeu să-i ştie numele?

Capitolul 5

„Noaptea trecută nu a fost o greşeală”.

Îşi tot repetă aceste cuvinte când se trezi în zorii zilei şi plecă spre aeroport, după ce îşi luase rămas-bun de la ai ei şi în timp ce tot aţipi şi se trezi de-a lungul zborului destul de scurt. Noaptea trecută fusese o experienţă diferită şi se încheiase oarecum ciudat, dar nu fusese o greşeală. Nu înţelegea plecarea lui imediat după ce ea îşi găsise plăcerea, fără să fi încercat măcar o clipă să o găsească şi pe a lui. Dar nu avea de gând să se streseze prea mult din cauza asta, tocmai pentru că mintea ei nevrotică era în stare să răstălmăcească totul, astfel încât situaţia să se reflecte negativ asupra ei.

Or, ceea ce îi făcuse bărbatul acesta frumos era prea... mult prea minunat ca să fie întinat.

Înainte să fi urcat în avion, o pusese la curent pe Anna cu ultimele noutăţi. Nu intrase prea mult în detalii, spre nemulţumirea prietenei ei, dar o întrebase dacă îi menţionase cumva numele ei de familie. Când aterizase, primise deja răspunsul Annei.

Din câte îşi amintea Anna, nu-i spusese numele ei de familie.

Era incredibil de ciudat, dar Julia chiar nu avea chef să se streseze acum în privinţa asta. Ai ei îşi făceau griji pentru ea. Îşi dăduse seama de dimineaţă că li se părea că alesese greşit. Poate că decizia de a accepta postul de asistentă într-un stat aflat la peste 1500 de kilometri distanţă era o mare greşeală. Cine ştia? Dar era, cu siguranţă şi fără nicio urmă de îndoială, cel mai nebunesc lucru pe care îl făcuse vreodată.

Ei bine, cele petrecute cu o seară în urmă erau probabil al doilea cel mai nebunesc lucru de pe lista ei.

În afară de oraşul ei natal, Chambersburg, cel mai îndepărtat loc în care fusese era Cleveland, cu ocazia călătoriei făcute alături de fostul ei soţ, Adam, cu aproape cinci ani în urmă, când se duseseră în vizită la familia acestuia. Să accepte o slujbă pentru care trebuia să se mute, chiar dacă pentru o vreme, într-un orăşel din împrejurimile New Orleansului de care nu auzise în viaţa ei era practic opusul a ceea ce ar fi făcut în mod normal.

Oraşul nici măcar nu părea să aibă un nume adevărat. LaPlace? Julia clătină uşor din cap în timp ce se duse să-şi recupereze bagajele de pe banda rulantă, unde, după cum îi spusese un anume domn Besson, urma să o aştepte şoferul care avea să o ducă la casa cu pricina. Domnul Besson nu voise nici în ruptul capului să o lase să închirieze o maşină, susţinând că ar fi fost mult prea complicat să găsească reşedinţa, chiar dacă s-ar fi luat după indicaţiile GPS-ului.

Ce idee încurajatoare!

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe domnul Besson prin agenţie, Julia şi-ar fi făcut griji că era pe cale să i se ofere pe tavă unui criminal în serie.

Trase adânc în piept aromele jilave ale aerului care părea să plutească în fiecare colţişor din aeroport. Sincer, mai era un pic îngrijorată. Părea că avea să fie condusă până spre bayou1, despre care descoperise recent că nu era acelaşi lucru cu o mlaştină. Cine ar fi ştiut?

Ţinând în pumn mânerul valizei pe care o avea de o veşnicie, îşi aranjă o şuviţă castanie pe după ureche, în timp

---

[1] Denumire dată unor porțiuni statice sau ușor mișcătoare ale apelor mlăștinoase. Se întâlnesc mai ales în delta fluviului Mississippi din statul american Louisiana. (n.tr.)

ce studie cu atenţie marea de oameni înghesuiţi în apropierea benzilor pentru bagaje.

Ajunsă la capătul benzii, se trase discret într-o parte şi înghiţi în sec. Fiori de nelinişte îi fremătară în capul pieptului. Studie bărbaţii în costume negre, cu pancarte pe care erau scrise tot felul de nume, şi îşi spuse că era prea târziu să se mai întrebe dacă făcea o greşeală.

Renunţase la slujba ei stabilă de la căminul de bătrâni.

Renunţase la apartamentul ei.

Îşi vânduse maşina şi transferase banii într-un cont de economii de care refuza categoric să se atingă, întrucât domnul Besson o asigurase că avea să i se pună la dispoziţie o maşină pe care să o folosească pe toată durata misiunii de aici.

Nu mai era cale de întoarcere acum, şi acesta era un lucru bun, pentru că fusese nevoită să plece. Anna înţelesese acest lucru, dar mama ei nu voise nici să înţeleagă, nici să accepte. Un lucru pe care spera ca tatăl ei să nu-l afle niciodată.

Neliniştea i se mai domoli când îşi simţi golul din stomac. Nu avea să se gândească la Adam. Nu acum. Spera să nu se mai gândească niciodată la el.

Aranjându-şi bluza largă de un rozaliu pal, se îndreptă spre banda pentru bagaje, dar se opri surprinsă. Nu-i veni să creadă când zări numele JULIA HUGHES scris pe ecranul unui iPad uriaş care costa probabil cât ipoteca unei case.

O aştepta un tânăr îmbrăcat de parcă se pregătea să însoţească un diplomat la o întâlnire importantă. Purta un costum negru şi pantofi care străluceau mai ceva ca un diamant. Nu putea să fie acesta şoferul ei. Trebuia să fie un fel de încurcătură ciudată…

— Domnişoară Hughes? întrebă bărbatul, strecurând

iPad-ul sub braţ când făcu un pas spre ea. Privirea lui zbură spre valiză. Nu mai aveţi nici un alt bagaj?

Cum de o recunoscuse? Nu se simţi deloc în largul ei când aruncă o privire în jur, neştiind sigur ce sau pe cine căuta.

— Da. Este… singurul meu bagaj. Am…

— Aţi expediat deja majoritatea bagajelor, răspunse el în locul ei, detaliu care o mai linişti un pic. Numele meu este Brett și sunt şoferul dumneavoastră azi. Îmi permiteţi?

Julia îl privi mută de uimire.

El zâmbi când se întinse spre bagajul ei, apucând degrabă mânerul din mâna ei.

— Vreţi să vă opriţi la toaletă înainte de a pleca? Ajungem la destinaţie peste vreo oră.

— Da. Nu, sunt bine, se corectă ea şi simţi cum roşeşte. Îmi pare rău! Sunt puţin ameţită. Am avut o dimineaţă lungă.

— Este de înţeles. El îi adresă un zâmbet amabil. Vă rog să mă urmaţi!

Ea o luă pe urmele tânărului vesel, în timp ce acesta trecu pe lângă benzile de bagaje, din cale afară de bucuroasă că purta balerini şi nu pantofi cu toc. Neştiind sigur cum să se îmbrace pentru prima întâlnire cu noii ei angajatori, îşi pusese o pereche de pantaloni negri mulaţi în care să nu simtă că i se opreşte circulaţia. Ar fi preferat să poarte o pereche de colanţi pe durata zborului.

Un aer cald și umed o întâmpină când ieşiră în parcare.

— Uau, spuse ea, apucând cureluşa de la geantă. Este cam cald.

— Şi asta nu-i nimic. Aşteptaţi numai să vină vara, răspunse Brett, scoţând cheile din buzunarul pantalonilor. O să vă rugaţi să mai fie din nou 26 de grade.

Julia citise tot ce se putea despre umiditatea şi căldura

din New Orleans. Ea nu era vreo floricică şi nu răcea când temperaturile coborau spre zece grade, cum i se întâmpla tatălui ei, care era foarte slab. Natura o înzestrase cu puţin material termoizolant. Bine. Nu chiar puţin, și nicio dietă de pe lume, nici exerciţiile cardio nu aveau să schimbe vreodată mărimea şoldurilor sau a coapselor ei. Astfel că se resemnase și acceptase că avea să se topească asemenea vrăjitoarei din *Vrăjitorul din Oz.*

Farurile se aprinseră, și Brett se opri în spatele unui…

Era un… Mercedes?

Juliei i se tăie răsuflarea când zări maşina neagră elegantă. Ce Dumnezeu? Nu călătorise niciodată cu o asemenea maşină. Încremeni pur şi simplu, cu privirea pierdută spre maşina care costa probabil mai mult decât toate economiile ei de-o viaţă, şi nici măcar nu observă că Brett se strecură pe lângă portiera din spate și o deschise pentru ea.

— Domnişoară Hughes?

Stânjenită de propria reacţie stupidă, ea înaintă iute şi se strecură pe bancheta din spate. Nici urmă de graţia care i s-ar fi cuvenit unui Mercedes, dar reușise să urce în mașină fără să se facă de râs.

Apoi privi în jur ca o nătângă, abia înăbușindu-și impulsul de a-şi trece palma peste un interior care fascina prin eleganţa rafinată. Înăuntru mirosea așa cum bănuia că miroseau maşinile noi… a lemn de pin şi a piele.

I se părea că pătrunde într-o lume suprarealistă.

Brett se aşeză la volan şi porni motorul. În câteva clipe, ieşiră din parcare, şi ea aproape se lipi de geamurile fumurii în timp ce ieşiră din zona aeroportului şi se încadrară pe o autostradă importantă de care Julia auzise numai la ştiri.

În afară de membrii familiei şi de prietenii ei, nimeni nu

o mai dusese nicăieri cu maşina. Tăcerea o făcu să-şi frângă stingherită degetele.

— Hmm, conduceţi deseori în locul domnului Besson?

Brett chicoti.

— Nu deseori, slavă Domnului!

Ea făcu ochii mari.

— De obicei, se ocupă singuri de treburile lor, dumnealui şi soţia, aşa că nu conduc eu în mod normal. Tata conduce, dar a avut ceva de făcut azi, îi explică el. Familiile noastre colaborează de… Doamne, de generaţii.

De generaţii? Lăsându-se pe spătarul banchetei în timp ce îşi împreună încurcată mâinile în poală, ea se gândi că era, probabil, un fel de obicei în sud.

— Eu studiez la Loyola, şi nu strică nişte bani în plus.

El se lansă uşor într-o depăşire.

— Oh, ce studiaţi?

— Managementul afacerilor, dar posibil să schimb domeniul. Sunt în anul doi, aşa că n-am apucat să fac multe cursuri de bază.

Discutară vrute şi nevrute în timp ce gândurile ei începură să o ia la goană cu viteza luminii. Nu ştia multe despre domnul Besson, exceptând ce urma să aibă ea de făcut şi onorariul pe care urma să-l primească… un onorariu mai mare decât cel oferit pentru alte posturi similare. Sincer, îşi trimisese CV-ul într-una dintre nopţile în care mintea i-o luase razna şi nu reuşise să adoarmă, după ce aproape se îmbătase cu o sticlă de vin şi mâncase o pungă de bomboane Dove. Nu se gândise o clipă că urma să aibă un interviu şi să primească o ofertă de angajare. Aproape căzuse pe spate când agenţia o sunase, două zile mai târziu, propunându-i un interviu telefonic cu domnul Besson.

Era o asistentă medicală cu licenţă care făcuse un stagiu

la triere, dar în ultimii câţiva ani se concentrase mai mult pe centrele de îngrijire. Cu toate acestea, ştia că probabil concuraseră şi alte asistente cu mai multă experienţă, dar ea fusese cea care primise oferta, motiv pentru care se afla într-un *Mercedes,* ducându-se spre Dumnezeu ştie unde.

Dacă sfârşea moartă pe undeva, putea măcar să bifeze asta pe lista inexistentă a ultimelor ei dorinţe.

Se foi pe bancheta din spate. Toate se întâmplaseră atât de repede. Trecuse puţin peste o săptămână şi jumătate între momentul în care, cu mintea ameţită, depusese CV-ul pentru acea slujbă şi clipa aceasta. Nu luase niciodată o asemenea decizie atât de repede şi fără să stea pe gânduri.

„Nu mai e cale de întoarcere”.

Trebuia doar să-şi repete asta la infinit.

Brett avusese dreptate. Aproape o oră mai târziu şi după ce ieşiseră de vreo câţiva kilometri de pe autostradă, maşina viră spre un drum în dreptul căruia nu se vedea niciun indicator. Curioasă, ea aruncă o privire pe geam şi se simţi fascinată de privelişte. Stejari înalţi se aliniau de o parte şi de alta a drumului lat asfaltat. Copaci bătrâni de secole, care probabil începuseră să crească aici cu mult înainte ca omul să ajungă să locuiască prin părţile locului. Muşchiul spaniol învăluia arborii din toate direcţiile, creând un baldachin umbros pe care nici cea mai strălucitoare lumină a zilei nu reuşea să-l străpungă.

Drumul păru să se continue aproape la nesfârşit, chiar şi atunci când copacii dispărură şi se ivi la orizont unduirea dealurilor înverzite. Şi totuşi, Brett continuă să înainteze până când pe drum începură să reapară copacii, şi ajunseră în faţa unei porţi mari, alipită de o clădire mică ce părea pustie.

Era, oare, o comunitate închisă? Nu avea de unde să ştie,

dar poarta se deschise când Brett atinse uşor viziera. O luară iar din loc, înaintând încet pe drumul şerpuitor. Apoi zări… o monstruozitate de reşedinţă.

Rămase gură-cascǎ în timp ce se aplecă între scaunele din faţă şi cercetă complexul cu ochi mari, neîncrezători.

Nu puteai să o numeşti casă. Oh, nu, era mai degrabă un conac… sau un complex care avea toate trăsăturile fostelor plantaţii pe care le văzuse ea pe internet, doar că părea să fi fost modernizat după toate standardele secolului XXI şi nu numai.

Partea principală a clădirii avea trei etaje, şi fiecare aripă era flancată de structuri care păreau dispuse pe două etaje. Toate corpurile erau legate prin balcoane şi paliere intermediare la fiecare etaj. Din maşină, observă cum se agitau alene ventilatoarele suspendate în înlănţuirea nesfârşită de tavane.

Coloane mari se aliniau de-a lungul faţadei şi se continuau pe toată suprafaţa construcţiei, parcă punând în evidenţă întreaga reşedinţă. Obloanele de la ferestre erau negre, şi flori colorate atârnau de balustradele din fier forjat la al doilea şi al treilea etaj, dar casa mai avea un detaliu atipic.

Era acoperită în întregime de viţă-de-vie.

Nu reuşi să-şi dea seama cum de era cu putinţă aşa ceva, căci reşedinţa părea să fi fost renovată în ultimii zece ani sau cam aşa ceva. Desigur, nu ştia în cât timp creştea viţa-de-vie, dar nu vedeai colţişor din clădire care să nu fie tapetat de verdele frunzelor.

De unde venea toată viţa asta? Stejari masivi înconjurau casa din toate părţile, şi Julia nu vedea ce se ascundea în spatele clădirii, dar să fi crescut viţa aşa? Părea ceva nefiresc, însă adăuga un plus de frumuseţe reşedinţei,

dându-i un aer aproape antic.

— Am ajuns unde trebuie? întrebă ea.

Brett râse în timp ce o privi în oglinda retrovizoare.

— Eu aşa sper, pentru că altfel ar fi de-a dreptul stânjenitor.

Îşi dădu seama că o tachina, dar se simţea mult prea uimită.

— Trebuie… trebuie să fie o greşeală. Adică… am rămas cu impresia că domnul Besson nu locuieşte într-un asemenea loc.

Începu să înţeleagă ce i se întâmpla când maşina încetini pe aleea circulară, trecând pe lângă un SUV negru şi o altă maşină elegantă care îi era complet străină.

— Totul o să capete sens când îl veţi cunoaşte pe domnul de Vincent.

— Domnul de Vincent? Eu am vorbit cu un anume domn Besson, spuse ea şi îţi încleştă mâinile pe banchetă. Gândurile i se învolburau fără nicio noimă. Totuşi, numele de Vincent îi suna vag familiar. Nu-şi dădea seama de ce. Îmi cer scuze, dar cine deţine casa asta?

Pentru o clipă, avu impresia că nu avea să primească răspuns. Însă tânărul zise:

— Este reşedinţa principală a familiei de Vincent. O să lucraţi pentru membrii ei. Maşina se opri, şi Brett se întoarse spre ea. Aţi discutat cu domnul Besson pentru că familia de Vincent este… ei bine, este foarte rezervată şi cere un anume nivel de discreţie când vine vorba despre chestiuni personale.

Într-adevăr, semnase o mulţime de declaraţii de confidenţialitate, obligându-se practic să păstreze discreţia în privinţa familiei şi a pacientului, dacă nu cumva voia să rişte amenzi uriaşe. Agenţia o asigurase că era o procedură

clasică. Cele mai multe familii care își permiteau acest tip de îngrijire la domiciliu aveau o reputație de apărat, și, pe deasupra, ea nu…

Și atunci, își dădu brusc seama.

Zguduită de șocul conștientizării, înțelese de ce i se părea cunoscut numele de Vincent.

Doamne, știa cine era familia de Vincent.

Toată lumea știa cine era familia de Vincent.

Împietrită pe bancheta din spate, simțea că începeau să o doară articulațiile degetelor de cât de tare strângea acum tetiera. Familia de Vincent era una dintre cele mai bogate familii din Statele Unite. Deținea o avere de-a dreptul absurdă. O avere pe care Julia și 99,9% din populația lumii abia dacă reușeau să o aștearnă pe hârtie.

Și nu era singurul motiv pentru care auzise de ea. Nu prea obișnuia să citească reviste de scandal, dar, din când în când, își mai cumpăra câte una și găsea mereu între paginile ei câte un scurt articol despre unul dintre frați, aproape mereu despre cel mare.

Dacă stătea să se gândească mai bine…

Dând drumul tetierei, ridică poșeta de lângă ea și scoase revista rulată pe care o cumpărase din aeroportul din Philadelphia. Răsfoind paginile, se opri la articolul pe care tocmai îl citise.

Cel mai râvnit burlac din zilele noastre se va însura cu moștenitoarea.

Îl citise printre rânduri mai devreme, concentrându-se mai degrabă asupra fotografiei fratelui mai mare, Devlin, și a logodnicei acestuia decât asupra conținutului articolului. Și cine ar fi putut să o învinuiască? El era un brunet superb, ea

– o blondă uluitoare, formând un cuplu pe care reuşeai să-l vezi în poze sau în filme, niciodată în viaţa de zi cu zi.

Inima ei începu să bată cu putere în piept. Nu se putea. Era imposibil.

Familia de Vincent era văzută ca un fel de familie Kennedy a sudului, făcând parte dintr-un fel de aristocraţie americană… cel puţin aşa susţineau tabloidele şi nenumăratele lor implicaţii în politică şi în scandaluri, mai curând ultimele decât primele, din cauza fiilor… Cum li se spunea? Erau trei fraţi, dacă îşi amintea bine. Poreclele erau macabre şi stranii, fiind inspirate de comportamentul lor nesăbuit, aproape incredibil. Îşi simţi inima tresăltând. Îşi aminti cum li se spunea.

Lucifer.

Demon.

Devil.

Capitolul 6

Căscând zgomotos, Lucian îşi trecu degetele prin păr şi îşi lăsă mâna să coboare pe coapsă, în timp ce Troy îi aruncă lui Dev o privire încruntată din cealaltă parte a biroului.

Fireşte, nu se aflau în biroul tatălui lor.

Livie chemase o firmă de curăţenie de îndată ce li se permisese să intre acolo. Urmele celor întâmplate fuseseră şterse înainte ca Lucian să revină acasă, în zorii zilei. Într-o singură zi, biroul lui Lawrence devenise încă una dintre încăperile din casă care se închidea, de parcă puteai să ascunzi ce se petrecuse acolo și să dai totul uitării, așa cum se întâmplase cu alte asemenea amintiri urâte.

Afacerile se rezolvau acum din biroul pe care Dev îl instalase la al doilea etaj cu câţiva ani în urmă, în camera de pe colţ care dădea spre grădina de trandafiri năpădită de buruieni de care se îngrijise mama lor odinioară.

Singurul care lipsea de la această întâlnire neașteptată era Gabe, dar el plecase la scurt timp după ce revenise Lucian. Probabil Gabe se dusese la atelierul lui. Lucian era convins că nu aveau să-l mai vadă pentru tot restul zilei.

Lucian se afla aici pentru un singur motiv, fără nicio legătură cu motivul pentru care venise Troy sau cu moartea tatăl lui. Aştepta, cu oarecare nerăbdare, să sosească cineva foarte important.

Habar nu avea ce urma să se întâmple, dar, pentru prima dată după Dumnezeu ştia cât timp, se simţea încercat de o nerăbdare extraordinară. Ştia la ce oră aterizase avionul, deci urma să sosească dintr-o clipă în alta.

Avusese parte de o mulţime de premiere în ultimele 24 de ore.

— Arăţi ca naiba, comentă Troy, aruncând o privire spre locul în care stătea.

Lucian ridică dintr-un umăr. Ce să spună? Nu dormise prea mult noaptea trecută.

— Cred că ştiţi de ce mă aflu aici, spuse Troy. Şi ştiu că aveţi multe pe cap, dar nu mai era loc de amânare.

Dev se lăsă pe spate în scaunul din piele şi îşi încrucişă braţele nepăsător.

— Înţeleg, dar nimic din ce am discutat azi-noapte despre accident nu s-a schimbat.

Închizând ochii, Lucian se foi incomod în scaun în timp ce îşi urmări sprâncenele cu vârful degetelor. Oricât ar fi ţinut la Troy, îşi dorea să-l vadă plecat.

— Da, problema este că domnului comandant nu-i convine şi face mari presiuni să continuăm investigaţiile. Probabil din cauza armatei de avocaţi care s-a înfiinţat la secţie la câteva ore după ce s-a descoperit cadavrul tatălui vostru. Bătu uşor cu palma în biroul strălucitor şi perfect ordonat. Şi cred că a spus ceva de genul „o conduce familia de Vincent lumea, dar nu-mi conduce mie departamentul”.

— Interesant, răspunse Dev pe un ton în care nu se citi nicio fărâmă de interes.

— Chestia asta nu o să dispară de la sine.

— Comandantul n-are decât să creadă ce vrea, dar mie mi se pare foarte clar ce s-a întâmplat. Dev îşi ridică paharul. S-a spânzurat…

— Avea zgârieturi pe gât, de parcă ar fi încercat să-şi scoată cureaua, clarifică Troy. Şi asta e cam suspect. Nu spun că este imposibil să se fi răzgândit, dar este puţin probabil. O să se facă autopsia azi. Nu insinuez că o să se elucideze nu ştiu ce mare mister, dar sunt şanse ca rezultatele să ne aducă mai multe întrebări decât răspunsuri. Iar comandantul o să

se pună imediat pe treabă.

Dev sorbi din băutură, apoi îşi roti încheietura când coborî paharul. Lichidul de culoarea chihlimbarului începu să se învârtă.

— Chiar nu ştiu ce să spun despre asta.

— Normal, mormăi el sec. O să vă ajut, băieţi.

— Ştim, interveni Lucian, aruncându-i fratelui său o privire de avertizare.

— Da? Privirea stăruitoare a lui Troy rămase aţintită spre Dev. Trebuie să ştiu totul, ca să fiu pregătit pentru orice.

— Ştii totul, răspunse încet Dev.

Lucian simţea fiori de enervare. Adevărul era că Troy nu ştia absolut nimic şi, din loialitate, era dispus să-şi rişte insigna pentru ei. Iar Dev urma să stea liniştit la biroul lui de parcă îl durea în cot.

Sigur Troy nu ştia cine se afla la etaj. Dev se dăduse peste cap ca să păstreze totul sub tăcere, iar Lucian fusese de acord doar pentru că alternativa i se părea inacceptabilă.

Richard se ivi ca o fantomă în pragul uşii. Expresia de pe chipul lui îi spuse lui Lucian că oaspetele pe care îl aştepta sosise. În sfârşit. Lucian se ridică, şi orice urmă de oboseală se risipi.

— Îmi pare rău că vă întrerup, îi anunţă Richard, cu mâinile împreunate la spate, dar ai o întâlnire la care nu poţi întârzia, Devlin.

— Îmi pare rău, Troy, dar trebuie să plec. La fel şi fratele meu. Dev se ridică, aranjându-şi manşetele de la cămaşă. Putem să discutăm despre asta mai târziu?

Troy rămase nemişcat o clipă, apoi scutură din cap şi se ridică.

— Nu vă aşteptaţi ca povestea asta să se rezolve de la sine, îi avertiză el, privind în spaţiul dintre ei. Nu o să

meargă ca de obicei.

Dev înclină uşor bărbia.

— Fireşte.

Întorcându-se, Troy dădu să se îndrepte spre uşă, dar se opri în faţa lui Lucian.

— Să te asiguri că fratele tău căpos pricepe cât de serioasă poate să fie treaba asta.

Lucian încuviinţă din cap chiar dacă bănuia că Dev era pe deplin conştient.

— Ne vedem mai târziu! mormăi Troy.

Richard îl conduse pe Troy afară din încăpere, asigurându-se că nu ajungea în vreun loc nedorit. Lucian era la câţiva paşi de uşă, când Dev îl opri.

— Unde ai fost ieri?

Lucian ridică dintr-un umăr.

— Nicăieri.

— Cred că nicăieri ăsta al tău este undeva în mod ridicol deloc necesar. Dev îşi ocoli biroul. Te-ai gândit vreo clipă cum ar putea să pară chestia asta? Să pleci a doua zi după ce tatăl tău s-a sinucis în mod tragic?

El zâmbi cu un aer afectat.

— Nu cred că s-ar fi aşteptat cineva la altceva din partea mea.

— Şi este un lucru cu care să te mândreşti?

— Aşa-mi place să cred, replică Lucian.

Dev oftă şi îşi termină de aranjat manşetele.

— Tot nu sunt mulţumit de asta.

Lucian simţi cum tensiunea i se strecoară insidios de-a lungul gâtului când se întoarse spre el. Ştia întocmai la ce anume se referea fratele lui.

— Tu nu eşti mulţumit de *nimic.* De ce ar fi altfel de data asta?

Dev îşi încrucişă braţele.

— Ştii bine la ce mă refer. Să aduci pe cineva în casă după tot ce s-a întâmplat? Este periculos.

— Am luat decizia asta înainte să se întâmple ceva cu tata. El se îndreptă de spate şi îl privi ţintă pe fratele lui. Dar de ce este atât de periculos, Dev? Ascunzi ceva şi te temi că ar putea să afle cineva?

Dev nici măcar nu clipi.

— Ştii la ce mă refer.

Înţelese despre ce vorbea fără să fie nevoie de ale detalii.

— Parcă mi-ai spus că tata nu era împăcat cu toate problemele pe care le are fratele lui, îi reaminti el.

Dev tăcu.

Mâinile i se încleştară în pumni.

— Este imposibil să fi fost responsabilă pentru ce s-a întâmplat cu Lawrence *dacă* el chiar nu s-a sinucis. Ai văzut în ce stare este. Ştii ce a spus doctorul. Numai Dumnezeu ştie pe unde a fost sau ce i s-a întâmplat, iar ţie nu-ţi pasă decât de ce crede lumea despre familia noastră.

— Habar n-ai de ce-mi pasă mie, dar permite-mi să-ţi explic un lucru. Da, îmi fac griji pentru ce crede lumea, căci ce crezi că se va întreba Troy sau marele lui șef când o să-și dea seama că ea s-a întors… cu puţin timp înainte ca tata să moară în condiţii suspecte, nu?

Scuturând din cap, Lucian îi susţinu privirea.

— Nu te preface că-ţi pasă de ea! Te cunosc eu bine. Nu te dai tu de ceasul morţii ca să o protejezi pe sora noastră.

— Mă cunoşti tu bine? Ochii lui de un verde-albastru, în aceeaşi nuanţă ca a lui Lucian, se aprinseră. Crezi că mă cunoşti aşa bine? Că nu încerc să o protejez?

Buzele lui Lucian se curbară într-un zâmbet plin de

superioritate.

— Da, îmi pare rău! Asta este o minciună, pentru că ai vrut să o internezi într-un spital la mama naibii. Să o închizi şi să uiţi de ea.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Dev. Primul semn real de emoţie.

— Dacă voiam să o închid şi să uit de ea, puteam face întocmai.

Lucian nu ar fi permis aşa ceva nici în ruptul capului.

— Pentru ce-ţi faci atâtea griji? Ai verificat istoricul asistentei, nu? Chiar dacă Dev nu îi confirmase acest lucru, Lucian ştia că nu se putea ca Dev să fi acceptat prezenţa în casă fără să o fi verificat în cele mai mici detalii. Şi ai săpat atât de adânc, încât ştii probabil şi ce-a mâncat la cină acum o lună. Ai întors-o pe toate părţile.

— Da, spuse el apăsat.

Lucian se apropie atât de mult, încât atinse cu vârful pantofilor mocasinii scumpi ai lui Dev, aproape identici cu cei pe care îi purta tatăl lor în seara în care îl descoperiseră spânzurat de ventilator.

— Deci mai întreb o dată: Pentru ce-ţi faci atâtea griji?

Dev îi susţinu privirea.

— Băieţi, strigă Richard din spatele lor. Oaspetele vă aşteaptă.

O tensiune încordată izbucni între ei, inundând fiecare metru pătrat din uriaşa încăpere. Niciunul nu se mişcă vreme îndelungată. Dev făcu un pas în spate şi vorbi primul:

— N-ai altceva de făcut acum? El se opri. De exemplu, să ţi-o tragi cu cineva?

Un zâmbet aproape crud se desenă pe buzele lui Lucian.

— Nu, chiar în clipa asta, nu.

— Păcat!

Devlin dădu să-l ocolească.

Lucian nu avea să îi permită să ajungă primul în încăperea aceea şi nu avea să îl lase pe Dev să poarte discuţia de capul lui. Cine putea şti ce avea să spună despre sora lor?

Maddie avea nevoie de un om plin de compasiune, un om care să-şi dorească sincer să o ajute să-şi revină, în vreme ce ei încercau să descopere ce anume i se întâmplase. Nu accepta sub nicio formă ca Dev să strice planurile.

Mai ales că Lucian era şocat să descopere că fratele lui chiar angajase o persoană care avea toate aceste calităţi.

— Unde este? îl întrebă Lucian.

— Vă aşteaptă în sufragerie, răspunse Richard.

Cum fratele lui mergea cu pas molcom şi reţinut, Lucian reuşi să-i depăşească foarte uşor pe el şi pe Richard, croindu-şi drum spre parter înainte ca Dev să fi ajuns măcar în capătul scărilor.

Înaintând cu paşi mari, pantofii Stefano Bemer ridicol de scumpi traversară fără niciun zgomot podelele din lemn masiv în timp ce el se îndreptă spre încăperea în care le dăduse lui Richard şi lui Livie vestea *morţii* tatălui lui. Se apropie de arcada deschisă şi se opri brusc înainte de a intra.

Pentru o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că, în viaţa lui, urma să existe un înainte şi un după acest moment. Fusese încercat de aceeaşi senzaţie cu o seară în urmă, când intrase într-un băruleţ anonim şi o văzuse pentru prima dată pe asistenta angajată de Dev.

Să o revadă acum i se părea ca şi acum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Lucian nu ştia la ce se aşteptase când o zărise prima oară pe domnişoara Julia Hughes. La cineva mai în vârstă? Poate o doamnă respectabilă? Cine ştia? Dar se simţi

traversat de aceeaşi uimire mută pe care o experimentase şi cu o noapte în urmă.

Pe marginea canapelei în stil victorian, fără să-şi dea seama că el o vedea, stătea femeia pe care o exploraseră degetele lui cu 12 ore în urmă.

Era… la naiba, era *frumoasă.*

O frumuseţe pe care nu o mai întâlneai atât de des în ultima vreme. Genul de frumuseţe care aparţinea mai degrabă unor epoci de mult apuse.

Părul de un castaniu intens era prins într-un coc îngrijit, cu excepţia unei şuviţe care îi aluneca alene pe obraz. Era aceeaşi şuviţă pe care i-o dăduse el pe după ureche cu o noapte în urmă. *Încă* îşi dorea să-i vadă părul desprins, să afle dacă ce bănuia era adevărat. El ştia, ştia pur şi simplu, că părul ei trebuia să fie lung şi bogat.

Forma feţei ei avea conturul unei inimi perfecte. Sprâncene delicate se arcuiau deasupra ochilor de culoarea caldă a whisky-ului. Un nas obraznic şi pometi înalţi, chiar mai frumoşi când se colorau într-un trandafiriu îmbujorat, şi gura ei… oh, Doamne, gura ei era o adevărată operă de artă. Buze atât de senzuale, încât un bărbat ar fi putut să accepte a trăi toată viaţa fără a avea vreodată onoarea de a le degusta, de a şti cum se simţeau pe gura sau pe mădularul lui.

Da, se gândea numai la prostii.

Şi nici nu apucase să le deguste.

La fel ca prima dată când o văzuse, îşi imagina chipul ei redat pe întinderea nemărginită a unei pânze. Nu ar fi fost uşor. Ştia că multe emoţii pluteau pe chipul ei, emoţii care erau mereu complicat de surprins în culoare. Până şi cea mai delicată încruntare a sprâncenelor ei ar fi fost greu de surprins.

Ar fi fost o provocare.

O *onoare.*

Chiar dacă ea stătea aşezată rigid şi incomod pe marginea canapelei, el ştia că avea un corp de vis. O siluetă voluptuoasă, catifelată şi mătăsoasă în toate locurile pe care îşi dorea să le exploreze.

Simţi cum sângele începe să-i clocotească prin vene în timp ce o privi lung, şi un foc izbucni înăuntrul lui. Flăcări care ameninţau să-l consume până la ultima răsuflare – şi ce mod extraordinar de a se lăsa mistuit!

Domnişoara Julia Hughes fusese o surpriză foarte, foarte plăcută.

Spre deosebire de fratele lui, el era o fire mai practică. În loc să angajeze un detectiv, plecase personal în recunoaştere. Scopul călătoriei în Pennsylvania fusese să o verifice la faţa locului, pentru că nu reuşise să afle mai nimic despre ea de pe internet. Trecuse pe la locul ei de muncă şi se prefăcuse interesat să-şi interneze un membru al familiei. Fusese de ajuns să schiţeze un zâmbet şi să spună câteva cuvinte frumoase ca să afle câteva detalii de la fostul ei şef.

O angajată extraordinară.

Foarte apreciată de colegi şi de pacienţi.

Aveau să îi ducă dorul.

Şi, cât zăbovise pe acolo, o auzise pe blonda prietenoasă sporovăind întruna despre petrecere. Cu un noroc chior, fusese omul potrivit la locul potrivit. Se dusese în bar cu intenţia de a se lansa într-o discuţie cu ea, de a-şi face o primă impresie – şi, sincer, acesta fusese unicul lui plan.

Apoi o văzuse.

Vorbise cu ea.

Şi îşi dorise să o aibă.

Simţi că fratele lui se apropia. Ştiind că ar fi trebuit să întoarcă privirea, îşi dădu seama că nu putea, că nu voia.

— Lucian, îl avertiză încet Dev.

El își ignoră fratele și se apropie mai mult. Când o văzuse prima dată, cu o seară în urmă, ea trezise înăuntrul lui o reacție primitivă, și trecuse prea mult timp de când i se întâmplase ultima oară așa ceva. Mult prea mult.

— Vorbesc serios. Enervarea se citi limpede în tonul lui Dev. Nici să nu te gândești!

Și-ar fi dorit ca fratele lui să tacă naibii, pentru ca el să se uite după pofta inimii la asistenta lui, într-o intimitate tihnită.

— De unde știi tu la ce mă gândesc?

— Mă întrebi serios asta? îl provocă el în șoaptă. Ție nu-ți pasă decât de două lucruri în viața asta. Iar unul din ele este să ți-o tragi de să uiți cum te cheamă.

Lucian își arcui o sprânceană când se uită la fratele lui, pentru că nu avea ce anume să comenteze la remarca lui Dev.

— Și care este celălalt lucru de care îmi pasă? Luminează-mă! Din moment ce pare că știi mai multe despre mine decât știu eu.

Fratele lui se încruntă, cu un aer fioros.

— Motivul pentru care se află ea aici.

— Adevărat, murmură el, neputând să-l contrazică.

Dar, când își întoarse atenția spre asistenta lui, sora lui – Dumnezeu să-l ajute! – era ultimul lucru la care se gândea.

Lucian își dorea să… își dorea să o picteze.

Și nu știa când își dorise ultima dată să facă asta. Această dorință îl părăsise cu mult timp în urmă, dar acum simțea că nu-și mai putea stăpâni furnicăturile degetelor.

Pentru prima dată… ei bine, pentru prima dată în viață, se uita la o femeie și se gândea cu adevărat la ce spusese stră-străbunica lui despre bărbații din familia de Vincent.

Poate chiar vorbise serios când zisese că se îndrăgosteau fulgerător şi până peste urechi, fără să stea prea mult pe gânduri sau să șovăie.

Pentru că, oh, da, era mistuit de dorinţă. Plecarea lui cu o noapte în urmă fusese unul dintre cele mai nebuneşti şi mai atipice lucruri pe care le făcuse vreodată.

— Lucian, repetă Dev. Să o laşi în pace!

— E prea târziu pentru asta, răspunse el.

Dev înlemni când se uită stăruitor la el şi mări aproape imperceptibil ochii.

— Unde ai fost ieri?

Făcându-i cu ochiul fratelui său, el intră în încăpere cu paşi mari, lăsându-l pe Dev şi grijile lui pe coridor, unde le era locul.

Domnişoara Hughes tresări la auzul paşilor lui şi, *în sfârșit,* își ridică bărbia şi genele frumoase. Observă când făcu ochii mari. Urmări cum confuzia i se furișează pe chip când Julia îl recunoscu, şi buzele ei pline şi fabuloase se întredeschiseră cu un oftat uşor, un suspin care păru să reverbereze în mădularul lui.

Nu se putu abţine.

Ajuns în faţa ei, Lucian schiţă o plecăciune cu o emfază pe care aristocraţii ar fi invidiat-o şi îi întinse o mână.

Ochii ei căprui blânzi coborâră spre mâna lui, apoi se înălţară spre chipul lui. Îmbujorarea obrajilor ei se accentuă și păru să se extindă. Ea scutură uşor din cap. Neîncrederea îi era gravată în fiecare linie de pe chip.

Înfundat, îl auzi pe fratele lui rostindu-i iar numele, de data aceasta mai aproape şi mai ameninţător. Dar nu-i păsa. La urma urmei, doar Dev era de vină… pentru că la ce naiba se gândise fratele lui când o angajase? Nu avea de ce să se plângă, dar serios… Dev nu găsise nicio poză de-a ei în timp

ce îi verificase antecedentele şi nu se gândise că poate nu era o idee înţeleaptă să o angajeze?

Era prea târziu acum.

Pentru că ştia că ar fi putut să o aibă cu o seară în urmă.

Pentru că încă o dorea.

Şi Lucian obţinea mereu ceea ce îşi dorea.

Nu se întâmpla cu adevărat.

Asta gândea Julia în timp ce îl privea pe Taylor făcând o plecăciune în faţa ei. Trebuia să fie un soi de vis. Poate mai era încă în apartamentul ei, în pat. Sau poate căzuse pe undeva prin aeroport şi se lovise la cap. Era imposibil ca Taylor să fie aici.

În stare de şoc, abia băgă de seamă când el ridică mâna.

— Domnişoară Hughes? îi spuse el cu aceeaşi voce gravă care îi trimise un fior pe şira spinării.

I se uscă gura.

— Permite-mi să mă prezint, spuse el tărăgănat, şi buzele i se curbară într-o arcuire care nu anunţa nimic bun.

Ea clipi încet. Ce naiba? Ea ştia cine era el. *Intim.* Chiar foarte intim, dar asta nu explica de ce se afla el aici.

Întredeschise uşor gura şi inspiră, dar degeaba. Dădu să se ridice, însă îşi dădu seama că nu-şi putea mişca picioarele. Simţi cum aerul îi pârjoleşte plămânii când înălţă privirea spre el. Era imposibil. Tocmai îl văzuse în Pennsylvania, şi el fusese… doar un bărbat sexy pe care îl întâlnise într-un bar. Nu se putea ca acum să stea în faţa ei, la kilometri distanţă de locul în care îl cunoscuse.

— Poate ar trebui să respiri, îi spuse el atât de încet, încât doar ea să audă.

Din reflex, ea se chinui să tragă lacom aer în piept chiar când simţi că i se înceţoşează privirea.

— Aşa. Apoi, cu vocea mai tare, îi spuse: Eu sunt Lucian *Taylor* de Vincent.

Oh, fir-ar să fie, el era Lucian de Vincent?

Cum naiba de nu-l recunoscuse cu o seară în urmă? Era adevărat însă că nu-şi amintea când văzuse ultima dată o fotografie cu el prin tabloide. Şi, desigur, nu s-ar fi aşteptat în veci ca el să treacă prin barul unui oraş aflat în mijlocul pustietăţii. Dar era el, fratele mai mic... cel căruia i se spunea...

— *Lucifer,* spuse ea fără să mai stea pe gânduri şi incapabilă să se oprească.

Sprâncenele lui se arcuiră uşor în sus şi, da, zâmbetul nu făcu decât să-i amplifice senzualitatea.

— Deci ai auzit de mine? Mă simt măgulit, spuse el pe un ton relaxat, cu o urmă de tachinare în glas.

Măgulit?

Julia întredeschise din nou buzele, dar pe vârful limbii îi ardea doar un şuvoi de înjurături. Înjurături care să-l facă să roşească. Dădu să-şi retragă mâna, fiind cât pe ce să-l facă cu ou şi cu oţet, aşa cum probabil nu i se mai întâmplase niciodată.

Lucian nu-i eliberă mâna.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Hughes. Sper că ai avut un drum plăcut până în Louisiana.

Uitându-se lung la el, ea îşi dădu seama că era la un pas de a-şi petrece tot restul vieţii în închisoare pentru crimă. Nu o crimă comisă cu sânge-rece. Oh, nicidecum, aceasta ar fi o crimă provocată de o furie arzătoare. Şi, pentru ca totul să se complice cu atât mai mult, brusc, atâtea lucruri căpătară sens pentru ea. Acum, înţelegea de unde îi ştia numele de familie, ceea ce însemna că o căutase special cu o seară în urmă, în statul ei, aflat la kilometri distanţă de casă.

Kilometri. Venise să o caute special, dar de ce?

Aproape nu-i venea să creadă.

Amărăciunea se încolăci iute peste furia pe care o simţea, şi îşi dădu seama că acum putea să răspundă la întrebarea „De ce ea?” Doamne, îi venea să izbucnească în râs, doar că risca să urle la el cât o ţineau plămânii.

Iar el încă o ţinea de mână, refuzând să o lase să-şi retragă braţul din strânsoarea lui. Sub efectul unei mânii uluite, ea îl privi cum îi ridică mâna la gură. Depuse un sărut pe pielea ei şi îi întoarse mâna, sărutându-i palma, fără a-şi lua ochii de la ea.

Furia vui în ea în timp ce îl ţintui cu o privire încruntată, amestecându-se cu flăcările care îi încinseseră obrajii când îşi amintise senzaţia trupului lui lipit de al ei. Îşi aminti cu o claritate năucitoare cum i se simţise între picioare mâna pe care o ţinea acum pe a ei, cum…

O dezmierdare caldă şi umedă călători spre centrul palmei ei, trezind un fior înfierbântat care i se dezlănţui prin fiecare venă din corp. Oare… Limba lui…

El îi făcu cu ochiul când îşi ridică gura din palma ei, fără să o piardă din priviri.

Da.

Oh, Doamne, mii de emoţii o luară cu asalt. Se simţea insultată. Dezgustată. Înfuriată. Şi, cum corpul ei nătâng chiar era dat peste cap, simţi cum freamătul excitaţiei înmugureşte adânc în vintrea ei. Era *excitată* chiar dacă mintea îi poruncea să renunţe, să o lase baltă, comandându-i să se ridice numaidecât, să-şi înfigă pumnul direct în faţă şi să se ducă la aeroport ca să revină acasă, în Pennsylvania.

Dar rămase înmărmurită, prinsă în mrejele ochilor lui verzi-albăstrui – genul de ochi, genul de privire – care nu doar îţi promiteau o plăcere de care auzeai doar din poveşti,

ci te şi ameninţau cu o plăcere după care nu aveai să îţi mai revii niciodată.

Plăcerea cu care se delectase cu o *seară în urmă.*

Julia voia să-l ucidă cu mâna ei.

Mintea îi fu străfulgerată de un gând nou, oarecum înfricoşător. Era măcar vorba despre o slujbă adevărată? Fusese angajată pentru altceva? Pentru că nimic din toate astea…

Undeva, cineva îşi drese glasul, şi ea tresări brusc. De parcă s-ar fi trezit dintr-un fel de transă, îşi eliberă mâna cu o smucitură şi se înroşi până în vârful urechilor.

Mai intră un bărbat în încăperea aceasta grandioasă. Părea să fie exact opusul lui Lucian, cam de aceeaşi înălţime, dar mai lat în umeri, îmbrăcat de parcă ar fi fost la muncă, nu acasă. Emana o aură de autoritate categorică în timp ce Lucian se dădu într-o parte şi se aşeză lângă ea pe canapea.

Nu era o canapea foarte mare.

Genunchiul lui se lipi de al ei.

— Eu sunt Devlin de Vincent, îi spuse bărbatul mai brunet şi mai în vârstă. Îmi cer scuze pentru fratele meu! Are manierele unui căţel de pe stradă.

Ea se întoarse cu ochii mijiţi spre Lucian, tolănit cu impertinenţă lângă ea, cu picioarele depărtate şi un braţ întins leneş pe finisajul din lemn. Zâmbetul de pe buzele lui se accentuă uşor când îi întâlni privirea, cu ochi languroşi.

— Şi simt că trebuie să-mi cer scuze şi pentru ceva de care nu ştiu absolut nimic, continuă Devlin, cel pe care tabloidele îl numeau Devil. Aparent, vă cunoaşteţi, nu?

Cum naiba să răspundă la o asemenea întrebare. „Exact. Fratele tău a apărut azi-noapte într-un bar aflat în cu totul alt stat şi şi-a încheiat seara cu degetele lui între picioarele mele? Oh, şi habar n-aveam că Taylor este al doilea lui

prenume și se încheie cu de Vincent”. Da, nu prea se cuvenea. Era atât de uimită de toată situația, că nu reușea nici să se exprime în fraze simple.

— Ne-am cunoscut în treacăt aseară, răspunse Lucian, luând-o prin surprindere. Chiar am discutat un pic despre cariera ei și de ce a acceptat postul.

Nările ei se dilatară ușor în timp ce Julia își încleștă pumnii. Era parțial adevărat.

— Chiar așa? Devlin nu părea deloc convins. Deci acolo ai dispărut?

Părea că Devlin habar nu avea de ceea ce făcuse Lucian.

În cele din urmă, slavă Domnului, Lucian încetă să se mai uite languros la ea și întoarse privirea spre fratele lui.

— Credeai că o să te las să angajezi pe cineva fără să verific și eu ce și cum?

Fratele lui strânse din buze când spuse:

— Ce naivitate din partea mea!

Julia trase adânc aer în piept când simți cum realitatea momentului o izbește în plină forță. Lucian o căutase ca să o verifice, dar nu într-o notă amuzantă de flirt. Știuse întocmai cine era, că fusese angajată să aibă grijă de cineva, dacă acesta chiar era motivul pentru care se afla aici. Venise după ea într-un bar și…

Doamne, simți un gol în stomac.

Julia nu avea să își mai întindă niciodată aripile înfierbântate și nu avea să își mai permită să se dezlănțuie a doua oară.

Nu. Nu. Nu.

Cele întâmplate cu o seară în urmă fuseseră un fel de test? Fusese pusă la încercare etic și moral, pentru că, dacă era așa, Julia eșuase lamentabil. Dar ce naiba spunea despre Lucian faptul că făcuse așa ceva? Nimic nu mai conta cu

adevărat. Julia se simţea teribil de expusă şi înşelată, de parcă i se întinsese un fel de cursă dubioasă.

Nu.

În niciun caz.

Îi era de ajuns.

— Pe mine mă scuzaţi, spuse ea scrâşnind din dinţi, pentru că nu avea încredere să spună altceva.

Cu spatele drept, se ridică şi îşi înşfăcă geanta. Fără să mai aştepte ca vreunul din ei să spună ceva, ieşi din încăpere fără să se uite înapoi.

Capitolul 7

Lucian se ridică repede, ajungând din câţiva paşi foarte aproape de uşă, când Dev se ridică la rândul lui şi întrebă:

— Încă o problemă de care va trebui să mă ocup?

Nu ar fi trebuit să spună aşa ceva.

Răsucindu-se pe călcâie, Lucian se întoarse spre fratele lui.

— Şi de ce alte probleme te-ai mai ocupat, Dev? Pentru că, dacă stau să mă gândesc, nu tu te-ai ocupat de cele mai serioase probleme, nu-i aşa?

— Nu despre asta vorbim acum.

— Bineînţeles că nu. Dă-mi de veste când o să fii gata să depănăm amintiri, dar, pentru moment, trebuie să o găsesc pe domnişoara Hughes înainte să plece de aici şi să ajungă în vreo mlaştină.

— Nu o să reuşească să iasă din casă, spuse el sec.

Adevărat, dar nu era vorba despre asta acum. Lucian înţelegea perfect de ce era Julia atât de supărată. Nu se aşteptase să o vadă zâmbind şi intrând în joc fără nici o altă întrebare, chiar dacă totul ar fi fost cu mult mai simplu astfel. Probabil se simţea înşelată, iar el admitea în sinea lui că o înşelase.

— Te-ai culcat cu ea? îl întrebă Dev.

Mâna dreaptă a lui Lucian se încleştă într-un pumn când îşi aţinti privirea spre fratele lui. Se simţi cuprins de un val de furie.

— Asta chiar nu te priveşte, dar, nu, nu m-am culcat cu ea.

O urmă de neîncredere se strecură în privirea lui.

— Este ca şi cum mi-ai povesti despre un drogat care nu

se atinge de o seringă plină.

Buza lui Lucian se curbă într-un rictus.

— Poate nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi.

— Puţin probabil, răspunse Dev şi, cu un oftat dezgustat, aruncă o privire spre ceas. Ai idee cât a fost de greu să găsesc pe cineva care să-mi pară în stare să nu vândă tot felul de poveşti tabloidelor? Acum, va trebui să o iau de la capăt. La asta te-ai gândit? Pentru un om care îşi face atâtea griji pentru sora lui, este limpede că nu te-ai gândit nicio clipă la ce ar însemna asta pentru ea.

Lucian miji ochii.

— Nu s-a schimbat nimic. Domnişoara Hughes este perfectă pentru post.

— Poate era perfectă, Lucian, dar, acum, fără îndoială nu mai este.

— Este.

Dev arcui o sprânceană.

— Am impresia că încearcă să plece de aici chiar în clipa asta.

— Trebuie doar să vorbesc cu ea, sugeră Lucian. Dar nu pleacă nicăieri.

Fratele lui înclină uşor capul.

— Sper că nu o să te apuci să o ţii aici cu forţa.

— N-aş face niciodată aşa ceva.

Orice urmă de expresie dispăru de pe chipul lui Dev.

— Ce am spus despre ea este adevărat. I-am găsit numele în documentele pe care le aveai pe birou şi m-am dus să cercetez. Am vorbit despre motivele pentru care a decis să se facă asistentă şi altele asemenea. Lăsă deoparte felul în care îşi încheiaseră seara, pentru că nu era treaba fratelui lui. Ea nu ştia cine sunt. De asta este supărată. Trebuie doar să… lămuresc lucrurile, şi totul o să fie bine.

Dev îl studie o clipă.

— I-ai verificat şi tu trecutul?

— Am crezut că a trecut testul dacă ai angajat-o.

Încuviinţând scurt din cap, Dev scoase telefonul din buzunar.

— Dacă rămâne, foarte bine, dar, dacă ne face probleme, o să mă ocup personal de ea.

Ultimul lucru pe care avea să îl facă Dev era să se ocupe de ea, dar Lucian încuviinţă din cap, ca să încheie o dată pentru totdeauna această discuţie. Întorcându-se, ieşi din încăpere. Totuşi, fratele lui avusese dreptate. Julia nu reuşise să iasă din casă. Nu reuşise să ajungă mai departe de coridor.

— Ştiu că încerci să-ţi faci treaba, dar chiar trebuie să plec de aici. Vorbea repede, pe un ton ridicat. Trebuie să…

— Lucian, spuse Richard, părând uşurat să-l vadă pe Lucian ivindu-se de după colţ. Cred că domnişoara Hughes trebuie să discute cu tine.

Ea se întoarse. Obrajii îi erau coloraţi în cea mai frumoasă îmbujorare pe care o văzuse Lucian vreodată, iar ochii ei căprui parcă luaseră foc.

— *Taylor* este ultimul om din lume cu care trebuie să discut.

Sprâncenele lui Richard se arcuiră întrebător.

— Ne poţi lăsa o clipă, Richard?

Apucând cureluşa de parcă avea de gând să-şi folosească geanta pe post de armă, ea se răsuci spre Richard.

— Nu trebuie să ne laşi nicio clipă.

Abia ascunzându-şi zâmbetul, Richard schiţă repede o plecăciune şi făcu stânga-mprejur, dispărând din coridor cu viteza unui tinerel.

— Domnişoară Hughes…

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Ea se întoarse cu spatele

la el. De fapt, vreau.

Lucian își spuse că era un semn bun.

— Ești un mincinos și un nemern…

— Pentru că te-am mințit? o întrerupse el, împreunându-și mâinile la spate. Taylor este al doilea meu prenume. N-am spus niciodată că n-aș fi un de Vincent și tot ce am discutat a fost adevărat.

— Nu face pe nevinovatul cu mine! Știai foarte bine cine sunt și te-ai prefăcut că habar n-ai.

— Știam *despre* tine, dar nu te cunoșteam.

— *O faci pe nevinovatul,* șuieră ea printre dinți, făcând un pas spre el și lăsând ușor capul pe spate. Ai venit la bar, ai vorbit cu Anna ca să mi te prezinte.

— E adevărat. Voiam să vorbesc cu tine.

— De ce? întrebă ea și continuă, înainte ca el să mai apuce să spună ceva: Încercai să vezi dacă mă potrivesc pentru postul ăsta în cel mai dubios și mai nepotrivit mod cu putință? Când ai fi putut să te prezinți simplu, ca un om normal, și să-mi pun toate întrebările alea. Apropo, acum înțeleg de ce erai așa interesat de cariera mea.

— Mă interesau răspunsurile tale…

— Pentru că familia ta m-a angajat, sublinie ea.

— Așa e, dar aș fi fost oricum interesat.

— Da, cum să nu! Sunt singură. Ce ai făcut a fost incredibil de greșit. Înțelegi asta?

— Nu sună foarte decent când o spui așa, admise el, chinuindu-se să-și înăbușe un zâmbet. Oricât părea de ciudat, era fascinat de furia ei și de felul în care îl înfrunta ca de la egal la egal. Dar, da, voiam să văd dacă te potrivești.

Ea izbucni într-un râs răgușit și făcu un pas în spate.

— Atunci îmi închipui că am picat testul, deci de ce mă mai aflu aici? Doar ca să-ți bați joc de mine?

— Poftim? Uimirea îl împroşcă precum un duş rece. Trebuie să înţelegi foarte clar un lucru. Dacă picai testul, nu mai erai aici. N-ai fi ajuns nici până la avion – şi nu-mi bat joc de tine.

Ea îşi înfoie brusc pieptul frumos.

— Dacă ai impresia că vreunul dintre lucrurile astea o să mă facă să mă simt mai bine, te înşeli. Nici nu ştiu ce să mai spun acum.

Lucian decise că sinceritatea era cel mai bun mod de a lămuri lucrurile, dar erau prea aproape de fratele lui. El puse o mână pe spatele ei.

— Să mergem…

— Nu mă atinge! răbufni ea.

Înclinându-şi uşor bărbia într-o parte, el îşi retrase mâna când îi spuse în șoaptă:

— Nu mi-ai spus asta și aseară.

Ea făcu ochii mari.

— Neam de…

— Mama a fost în multe feluri, dar nu o nemernică. Tata, în schimb? El chiar era un mare nenorocit.

Punându-şi o mână pe umărul ei, Lucian îi ignoră protestele şi încercările de a se elibera din strânsoare, în timp ce o îndemnă să traverseze coridorul. Se întinse uşor înainte, apoi deschise uşa şi o invită să intre.

— Câte camere sunt în casa asta? întrebă ea uimită, învârtindu-se încet în vreme ce studie scaunele şi canapelele lucrate manual. Cine Dumnezeu are nevoie de atâtea scaune şi canapele? Ea îşi trecu mâna peste braţul unui scaun, gest care îl făcu pe Lucian să simtă un mic junghi de gelozie. Chiar dacă sunt extraordinare.

Un zâmbet larg pluti pe buzele lui.

— Sincer, nici nu mai ştiu, dar sunt multe camere.

Julia îşi lăsă geanta pe canapea şi se întoarse spre el cu braţele încrucişate la piept.

— Trebuia să-mi iau ceva de pe umeri.

El spera din suflet să se refere la cămaşa pe care o purta.

Nu-i împărtăşi acel gând.

— Dacă aş fi ştiut cine eşti, nu te-aş fi lăsat niciodată să intri în casa mea şi n-aş fi făcut nimic… din ce am făcut cu tine.

Obrajii i se colorară într-un roşu intens, amintindu-i că nu obişnuia să facă deseori ce făcuse cu o noapte în urmă. Ideea îl încântă la fel de mult ca mai înainte.

— Adică nu m-ai fi lăsat să-ţi rup rochia şi să ţi-o trag cu degetele? Asta vrei să-mi spui?

Ea scoase un sunet înăbuşit şi aruncă o privire prin camera pustie.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta. Chiar nu-mi vine să cred.

— Este ce s-a întâmplat, şi nu regret nimic. Absolut nimic.

— Ei bine, eu regret. În mod evident! se răsti ea şi îşi aruncă mâinile în aer. Singura dată când vin şi eu cu un tip acasă, el se dovedeşte a fi şeful meu, venit să verifice dacă sunt potrivită pentru jobul la care tocmai am fost angajată.

— Nu regreţi, spuse el şi se apropie de ea.

Ea se ţinu tare pe poziţii.

— Doar pentru că degetele tale au explorat anumite părţi din corpul meu nu înseamnă că mă cunoşti.

— Poate, dar ştiu că vrei să salvezi şerpi şi şobolani în adăpostul tău pentru animale. El veni mai aproape, încântat că ea nu făcu nicio mişcare ca să se retragă. El coborî capul până ajunseră să se privească ochi în ochi. Şi mai ştiu şi cum

este când îţi dai drumul sub atingerea degetelor mele.

Juliei i se tăie răsuflarea.

— Şi ştiu cum sfârcurile tale se potrivesc între degetele mele, continuă el tot mai şoptit. Mai ştiu şi cât de înnebunitor este geamătul pe care îl scoţi când îţi dai drumul. Aşa că ştiu că nu regreţi asta.

Ea întoarse privirea şi răsuflă cu năduf. Trecură mai multe secunde, apoi spuse:

— Ai plecat fără ca măcar să… Ştii ceva? Nu contează.

— Ba contează. Când ea dădu să se întoarcă, Lucian o prinse delicat de bărbie şi îi readuse privirea spre el. Nu-mi doream nimic mai mult decât să te am. La naiba, nu m-am mai putut gândi la nimic altceva după ce am plecat, şi nu a contat de câte ori mi-am dat drumul apoi.

Julia făcu iar ochii mari.

— Nu te-am căutat aseară ca să fac asta. Şi ţi-o spun sincer. Nu asta a fost intenţia mea, spuse el, şi, la naiba, chiar zicea adevărul. Nu se dusese în Pennsylvania ca să se culce cu noua asistentă pe care o angajaseră şi chiar nu ştia de ce nu o făcuse, când o avusese în braţe, mai mult decât dornică să fie a lui. Ştia că poate nu făcuse lucrurile cum ar fi trebuit. Probabil ar fi trebuit să-ţi spun înainte cine sunt, dar mă îndoiesc că ai mai fi venit până aici dacă ai fi ştiut.

Ea înghiţi în sec şi se îndepărtă de el.

— Cred că cel mai bine acum ar fi să-mi plăteşti zborul de întoarcere acasă.

Lui Lucian nu îi plăcu ce auzi.

— Ca să te întorci la ce? Ţi-ai dat demisia, nu? Nu mai ai nici unde să stai, îi reaminti. În afară de familia ta, n-ai la ce să te întorci.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu este ca şi cum aş fi uitat asta, dar mulţumesc că

mi-ai reamintit!

— Nici nu spun că ai uitat, dar cred că trebuie să-ţi amintesc că postul ăsta bine plătit este al tău şi că, dacă nu-l accepţi, alt loc de muncă nu ai.

Scuturând din cap, ea ţuguie din buze.

— Incredibil. Măcar există persoana aceasta pentru care am fost angajată?

— Da, fireşte. Cineva care îmi este foarte drag, motiv pentru care am vrut să te cunosc personal. El se opri, aşteptând… nu, având nevoie, ca ea să înţeleagă. Fratele meu nu se pricepe prea bine la decizii când vine vorba despre chestiuni personale. Trebuia să mă asigur că eşti persoana potrivită pentru postul ăsta.

Privirea ei se aţinti spre el. Mai trecu un moment.

— Nu văd cum ar putea să funcţioneze povestea asta. Eu… este stânjenitor, spuse ea, şi el văzu sinceritatea cuvintelor în licărirea care i se aprinse în ochi. Nu ştiu cum aş putea să accept postul ăsta după tot ce s-a întâmplat… la cât de înşelată mă simt.

Un nod acid se puse în gâtul lui, o senzaţie vag cunoscută. Se simţea vinovat? Poate era încercat de o urmă de regret? Un muşchi zvâcni în maxilarul lui. Era cazul să-şi ceară iertare. Nu pentru că trebuia, ci pentru că avea nevoie să o facă.

El trase aer în piept.

— Îmi pare rău!

— Nu.

Scuturând din nou din cap, ea se întoarse într-o parte şi se întinse să-şi ia geanta.

Înjurând în şoaptă, Lucian făcu un pas în faţă. O apucă de mână.

— Îmi pare rău! Şi nu o spun doar de dragul de a o zice.

Îmi pare rău că te-am făcut să te simţi înşelată! Nu mi-am dorit asta.

Privirea ei o întâlni pe a lui în timp ce degetele se strânseră neputincioase în gol.

— Dar nu regret momentele pe care le-am petrecut împreună. Ochii lui îi căutară pe ai ei. Nu o să-mi cer iertare pentru asta. Nici în ruptul capului.

În ochii ei frumoşi răsări o altă senzaţie. Ceva ce Lucian mai văzuse înainte în ochii multor femei, dar care părea atât de diferit în ochii ei.

— Avem două opţiuni. Putem să ne purtăm ca doi adulţi care au petrecut un moment împreună şi sunt capabili să treacă peste sau poţi să iei o decizie foarte neinspirată pentru că nu te simţi în largul tău.

— Un moment? şopti ea, apoi se smuci şi îşi eliberă braţul. Înălţă bărbia. *Abia* dacă a fost un moment.

Lucian aproape scăpă printre buze un râset surprins în timp ce se uită la ea. La naiba! Îi plăcea. O plăcea. Era suficient de deştept încât să păstreze o expresie neafectată pe chip, pentru că măcar ea nu încercase să-şi recupereze geanta şi să plece fără să mai stea pe gânduri.

Lucian nu îşi dorea ca ea să plece şi nu era chiar atât de nebun încât să se mintă singur şi să-şi spună că voia să rămână aici din motive altruiste, motive care nu aveau nicio legătură cu sora lui.

Apucându-se de podul nasului, ea coborî capul. La naiba! Nu era convinsă. Aşa că el făcu ce făceau mereu cei din familia de Vincent. Îşi îndulci oferta.

— Cum ar fi dacă ţi-am oferi… un bonus la final de contract? spuse el.

Ea îşi lăsă mâna să coboare şi ridică privirea.

— Poftim?

— Un bonus pe care l-ai primi după ce se încheie perioada ta aici. Reuşi să-i atragă atenţia. Când nu o să mai fie nevoie de serviciile tale, ai primi un bonus substanţial.

Julia nu spuse nimic, şi el o văzu cum se gândește la propunerea lui.

— Cât de substanţial?

Înăbuşindu-şi un zâmbet, el se aplecă şi îi şopti suma la ureche. Înjurătura ei şoptită îl făcu să chicotească în timp ce ea se trase înapoi şi îl privi cu ochi mari.

— Cred că este un bonus decent, nu? întrebă el. La urma urmei, ar fi o sumă mai mult decât suficientă ca să cumperi cu banii jos o fermă frumoasă cu mult pământ pentru adăpostul tău de animale.

Ea duse o mână la piept.

— Nu… se poate să vorbeşti serios. Sunt foarte mulţi bani.

El ridică dintr-un umăr.

— E o nimica toată.

Ea clipi de parcă se trezea dintr-un vis.

— Poate pentru tine, dar pentru mine… nici nu ştiu să număr o asemenea sumă.

Pe buzele lui dansă un surâs.

— Rămâi, domnişoară Hughes?

— Bonusul o să fie confirmat de un act adiţional la contract? ripostă ea.

Fată deşteaptă.

— Desigur. Îţi trimit contractul modificat până diseară.

Julia îl studie câteva clipe, şi, pentru un moment, Lucian crezu sincer că avea să îl refuze. Caz în care avea să mai adauge un zero la suma propusă iniţial. Şi avea să continue să adauge zerouri peste zerouri până accepta.

Ea scoase un oftat apăsat.

— Bine. Rămân.

Lucian întredeschise gura.

Cu o mână ridicată, Julia îl întrerupse.

— Dar nu o să mai vorbeşti despre cele întâmplate azi-noapte. Bine? O să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată nimic.

El lăsă uşor capul într-o parte.

Ea miji ochii, apoi se întoarse şi îşi ridică geanta. Cu spatele la el, Lucian nu se mai împotrivi zâmbetului care îi curbă uşor buzele. Nu îi promise să nu mai vorbească despre ce se întâmplase între ei sau să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic. Lucian era în multe feluri, dar nu făcea promisiuni deşarte, promisiuni de care nu avea de gând să se ţină.

În timp ce Julia îl urmă pe Lucian *Taylor* de Vincent în camera în care fusese condusă iniţial, în mintea ei continuă să răsune suma pe care i-o şoptise el la ureche. Nu se putea să vorbească serios.

„Un milion de dolari?”

Poate că un milion de dolari nu era o sumă prea mare pentru el, dar, pentru ea, având în vedere stilul ei de viaţă cumpătat, erau bani din care putea să trăiască *zeci* de ani.

Era năucită… încă de când îşi dăduse seama că avea să lucreze pentru familia de Vincent şi cu atât mai mult de când înţelesese cine era Lucian. Iar oferta? Să ţi se ofere un milion de dolari ca să nu laşi totul baltă şi să pleci mâncând pământul?

Sincer, nu se întrebase nicio clipă dacă ar fi trebuit să refuze banii. Cine să aibă îndoieli în privinţa asta? Serios? Nu era ca şi cum i-ar fi oferit un milion ca să se culce cu el sau să ucidă pe cineva.

Şi nici nu reuşea acum să-şi dea seama ce simţea el în legătură cu cele întâmplate între ei. Nu ştia nici măcar ce simţea ea în clipa asta. De dimineaţă, nu avusese niciun regret, dar acum? Julia nu mai putea susţine asta. Încă se simţea înşelată. Îi era foarte greu să creadă că el nu avusese de gând să se culce cu ea la prima întâlnire.

Mâna lui Lucian se aşeză din nou încet pe umărul ei, ca să nu rateze camera în care se întorceau. Ea îi aruncă o privire de atenţionare.

El îi făcu cu ochiul.

„Nesuferitul!”

Da. Un ticălos nesuferit care tocmai îi oferise un milion de dolari ca să-şi ducă la bun sfârşit slujba pentru care fusese angajată.

Un ticălos nesuferit care îi oferise şi primul orgasm, după foarte, foarte mulţi ani, pe care să nu şi-l fi provocat ea, dar acesta nu era un detaliu la care să vrea să se gândească.

Devlin era încă în cameră. Întorcându-se spre ea, spuse ceva la telefon, apoi îl lăsă să alunece în buzunarul de la pantaloni. Privirea lui se aţinti spre ea.

Julia ştia că era timpul să se adune. Inspirând adânc, se îndreptă de spate.

— Haideţi să o luăm de la capăt! Ea întinse mâna spre fratele cel mare. Eu sunt Julia Hughes.

Devlin o luă de mână, o strânse, apoi îi dădu drumul ca un om normal.

— Deci îmi închipui că s-au rezolvat problemele cu fratele meu.

Rugându-se să nu roşească, ea încuviinţă din cap.

— Atunci, te rog, să iei loc!

Ea se aşeză şi, spre marea ei neplăcere, Lucian i se alătură pe aceeaşi canapea.

— Îmi pare rău pentru incidentul de adineauri, dar am fost un pic surprinsă de toate astea. Ea își îndreptă umerii. Rămăsesem cu impresia că o să am grijă de fiica domnului Besson. Habar nu aveam că era... ei bine... vorba despre voi... Ea aruncă o privire cu coada ochiului spre Lucian. El o privea din nou cu urma aceea de zâmbet pe buze. Nu știam că o să lucrez pentru familia voastră.

— E de înțeles.

Devlin se așeză pe fotoliul din dreapta ei și își încrucișă picioarele.

Își dădu seama că ochii lui erau de aceeași culoare ca ai lui Lucian și erau la fel de intenși, dacă nu chiar mai intenși. Dar era alt gen de intensitate, care trecea peste amabilități și dezgropa cele mai ascunse și mai întunecate secrete.

— Bănuiesc că ai înțeles de ce nu am folosit numele nostru, spuse Dev, și Julia ar fi putut să bage mâna în foc că îl auzise pe bărbatul de lângă ea pufnind ușor. Ținem foarte mult la intimitatea noastră și trebuie să avem mare grijă cu personalul pe care îl angajăm și cu oamenii care ne intră în casă.

Julia înțelegea perfect. La urma urmei, era vorba despre familia de Vincent. Nu însemna că asta justifica în vreun fel ce făcuse Lucian. I se părea nebunie curată.

— Să sperăm că asta nu schimbă cu nimic faptul că ai acceptat oferta noastră, spuse Dev.

— Am discutat deja despre asta, răspunse Lucian în locul ei, făcând-o să strângă din dinți. A acceptat cu dragă inimă. Nu o să-i mai fie atât de ușor să plece acum.

Privirea lui Devlin alunecă spre fratele lui. Buzele i se strânseră încordate.

— Ce vrea să spună fratele meu este că ai bătut deja drumul până aici. Vii din Pennsylvania, nu?

— Da. Nu era nici pe departe ce voise să spună Lucian. Nu se schimbă nimic. Am acceptat postul. Nu plec nicăieri.

— Mă bucur *nespus* să aud asta, murmură Lucian.

Dev închise ochii vreo cinci secunde, apoi îi deschise din nou.

Julia decise că era mai bine să-l ignore.

— Deci bănuiesc că pacienta nu este fiica domnului Besson, nu-i aşa?

— Este sora noastră, răspunse Lucian, şi privirea ei se aţinti spre a lui.

Sora lui? Urma să aibă grijă de Madeline de Vincent.

Din clipa în care îşi dăduse seama că urma să lucreze pentru familia de Vincent, nu reuşise să-şi închipuie de cine urma să aibă grijă. Nu se gândise nicio clipă la sora lor, pentru că îşi amintea drama petrecută cu aproape un deceniu în urmă. Fiecare post de ştiri dezbătuse subiectul fără încetare zile de-a rândul.

Julia aruncă o privire spre cei doi fraţi.

— Credeam... că sora voastră a dispărut acum zece ani.

— Ştii despre sora noastră? întrebă Dev, părând la fel de fericit cum era Livie când o rugau să stea până târziu dintr-un motiv sau altul.

Julia încuviinţă.

— S-a vorbit peste tot la ştiri. A dispărut pur şi simplu în aceeaşi noapte...

Se întrerupse şi îşi umezi buzele cu vârful rozaliu al limbii.

„Oh, la naiba!"

Lucian simţi pulsaţia excitării ca un pumn în vintre. Trebui să întoarcă privirea, pentru că era ridicol. Ea vorbea despre lucruri serioase, care nu aveau nimic de-a face cu senzualitatea, şi mădularul lui începea să se întărească.

Privirea ei agitată se îndreptă spre el, iar el ştiu perfect ce gânduri îi treceau prin minte, chiar dacă nu le exprima. Aşa că vorbi în timp ce fratele lui tăcu în stilu-i caracteristic.

— Sora noastră a dispărut în aceeaşi noapte în care a murit... mama.

— Este esenţial ca nimeni din cercul restrâns al familiei să nu afle că sora noastră s-a întors acasă, spuse Dev. Este într-o stare... foarte delicată. Atenţia presei n-ar face decât să complice lucrurile.

Ea coborî privirea în timp ce păru să tragă adânc aer în piept.

— Înţeleg. Nu trebuie să vă faceţi griji. Confidenţialitatea în privinţa pacientului este de maximă importanţă, indiferent dacă eşti un neica-nimeni de la un colţ de stradă sau un de Vincent.

— Un neica-nimeni?

Lucian chicoti, iar ea miji ochii aproape insesizabil.

Maxilarul lui Dev se încordă.

— Mă bucur să aud asta.

— Aveţi idee unde se poate să fi fost sau ce e posibil să fi făcut în timpul ăsta? întrebă Julia.

— De ce te-ar ajuta să ştii? întrebă Dev.

Lucian dădu să deschidă gura ca să-i atragă atenţia fratelui său, dar Julia i-o luă înainte. Ea îşi ridică bărbia şi îi susţinu privirea.

— Înţeleg că discreţia este foarte importantă pentru voi. Înţeleg perfect, dar va trebui să ştiu anumite lucruri, ca să-mi pot face eficient treaba.

Devin își împreună mâinile în jurul genunchilor. Încheieturile i se albiră.

Un colţ al gurii lui Lucian se curbă în sus. Bine de ştiut că nu era uşor de intimidat de Dev. Avea să fie... amuzant.

— Trebuie să fiţi deschişi şi sinceri cu mine, continuă ea, netulburată de Dev. Altfel, o să merg în orb, şi asta nu o să ajute pe nimeni. Aceste lucruri m-ar putea ghida în tratarea ei. Dacă, de exemplu, a stat fără hrană şi substanţe nutritive esenţiale. Şi condiţiile în care a trăit m-ar putea ajuta să înţeleg ce ar trebui să fac.

— Pare să fi fost îngrijită cum trebuie, răspunse Lucian, atrăgându-şi o privire tăioasă din partea lui Dev. Se bucură numaidecât şi de atenţia Juliei, deci ieşea în câştig. E mai slabă decât mi-o amintesc, dar asta era acum zece ani. E şi mai înaltă decât mi-o amintesc, dar… pare sănătoasă.

— Bine. Şi a fost consultată de vreun medic? Când Lucian încuviinţă din cap, sprâncenele ei se uniră într-o încruntare. A apărut pur şi simplu la uşă?

— Nu, răspunse el pe măsură ce tensiunea îi fremătă din nou în piept. Gabe – Gabriel –, celălalt frate al nostru, a găsit-o inconștientă în piscină.

— Oh, Dumnezeule! Ea clipi de mai multe ori în timp ce roşeaţa din obraji începu să pălească. I-a intrat apă la plămâni sau…

— Respira când a scos-o Gabe. Medicul nostru a spus că nu părea să fi avut vreo problemă la plămâni. Lucian răsuflă apăsat. Nu ştim cum de a ajuns în piscină şi nici cât a stat acolo.

Julia păru să rumege cuvintele lui, apoi scutură uşor din cap.

— Cred că ar fi bine să o văd.

— Doctorul Flores o să vină în scurt timp ca să te întâlnească şi să vă uitaţi peste fişele medicale ale lui Madeline. Dev îşi desfăcu mâinile şi se ridică. Te conduc în camera ta. Şi, Lucian, adăugă el, te rog să mă aştepţi în birou! Trebuie să discutăm despre ceva important.

Lucian zâmbi cu superioritate şi încuviinţă din cap.

— Desigur.

Julia se ridică, apucându-şi geanta, care era suficient de mare încât să încapă un bebeluş înăuntru. Slavă Cerului că nu îl lovise cu ea! S-ar fi ales cu o vânătaie de toată frumuseţea.

Ea îi aruncă o privire, dar o încruntare îi umbri trăsăturile. Nu spuse nimic, doar încuviinţă din cap şi se grăbi să i se alăture lui Dev, care o aştepta sub arcadă. Lucian nu se încruntă deloc în timp ce îi urmări legănarea minunată a feselor.

Când Julia trecu pe sub arcadă, Dev îşi aşeză o mână pe spatele ei. Julia nici nu păru să reacţioneze la gestul lui de politeţe, spre deosebire de momentul când Lucian făcuse acelaşi lucru.

Dev aruncă o privire peste umăr spre Lucian şi ridică provocător dintr-o sprânceană.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Lucian, şi bărbatul îşi impuse să nu facă nicio mişcare, înăbuşindu-şi nevoia aproape copleşitoare de a îndepărta violent mâna lui Dev. Ca să-l doară. Simţi că-ţi doreşte să rupă nişte oase, însă, Doamne, senzaţia era oarecum îngrijorătoare.

Pentru că asemenea reacţii brute erau exagerate, dar Lucian era exagerat în toate privinţele.

Ştia că ar fi trebuit să înăbuşe din faşă interesul care începuse să se nască înăuntrul lui cu o seară în urmă şi chiar nu trebuia să-l mai alimenteze acum. Julia se afla aici pentru sora lui, şi, dacă se tot ţinea după ea, lucrurile aveau să se complice.

Iar sora lui era totul pentru el. Fuseseră de nedespărţit până în noaptea aceea. Erau, în definitiv, fraţi gemeni. Odată cu dispariţia ei, murise şi o parte din el, iar când ea

reapăruse în starea de acum, el simţise că mai moare o dată. Dev *aproape* avusese dreptate mai devreme când susţinuse că ea era singurul lucru de care îi păsa. Trebuia să se concentreze la altceva – la altcineva. Avea o mulţime de opţiuni.

Era cea mai inteligentă mişcare pe care o putea face.

Dar asta însemna şi că nu avea să facă acest lucru.

Ridicându-se de pe canapea, părăsi camera şi dădu peste Richard la intrare.

— Am o sarcină pentru tine.

— Da? răspunse el.

Un surâs se ivi pe buzele lui.

— Te rog să duci lucrurile domnişoarei Hughes la etajul doi.

O expresie de o indiferenţă perfectă i se desenă pe chip când întrebă sec:

— Ai în minte vreo cameră anume?

— Da. Zâmbetul lui se adânci când o luă din loc, îndreptându-se spre scări. Camera de pe colţ.

Capitolul 8

Julia se strădui să nu arunce nicio privire spre Lucian când părăsi încăperea. Avea să vină după ei? Spera din suflet să nu, pentru că i-ar fi fost greu să se concentreze la pacienta ei dacă el era prin preajmă, uitându-se la ea de parcă ar fi vrut să repete…

Bine, nu reuşi nici să-şi ducă gândul la bun sfârşit.

Din fericire, Lucian păru să nu li se alăture, în timp ce Devlin o conduse pe scara interioară până la etajul trei. Lăsând deoparte toate gândurile care i se învolburau în minte și care gravitau în jurul lui, ea își concentră atenţia spre împrejurimi, ajungând să fie fermecată de tâmplăria şi frumuseţea casei.

Pereţii erau vopsiţi într-un auriu-deschis, ornamentele şi decoraţiunile care străbăteau coridoarele fiind de un alb antichizat. Tablouri pe care nu le mai văzuse niciodată erau agăţate peste tot, atât de realiste, încât aproape reușeai să simţi mirosul de pământ al bayoului sau să auzi sunetele din Jackson Square.

— Tâmplăria din casă este extraordinară, comentă ea, trecându-şi o mână peste decoraţiuni.

Modele de viţă-de-vie erau sculptate în lemnul somptuos.

— Gabe s-a ocupat de cea mai mare parte a tâmplăriei, îi explică Devlin, luând-o prin surprindere. Lucrează la asta de vreo zece ani.

— Uau! Este foarte talentat.

El încuviinţă din cap.

— Noi luăm cina la 18.30. Poţi veni să mănânci cu noi, dacă vrei, îi propuse el. Dar ea nu ştia dacă putea să se ducă

şi să ia masa cu indiferent la cine s-ar fi referit acel „noi”. Richard o să vină să discutaţi despre maşină. Cum nu o să ai un program fix, te rugăm doar să-l anunţi pe Richard dacă ai treabă pe undeva. Nu ezita să iei pauze. Ştiu că îngrijirea ei nu necesită supraveghere permanentă, dar doctorul Flores o să discute mai în detaliu cu tine.

Ea îngână o încuviinţare în timp ce se jucă agitată cu cureluşa genţii.

Devlin redeveni tăcut.

Ea ridică privirea spre el, încă uimită că îl avea în faţa ochilor pe Devlin de Vincent *în persoană.* Era absolut incredibil că citise despre el şi logodnica lui cu câteva ore în urmă, şi acum îl putea vedea cu ochii ei.

Fotografiile nu îi făcuseră dreptate.

— Al treilea etaj a fost adăugat recent? îl întrebă ea în tăcerea care se aşternu între ei.

— Iniţial, casa avea două etaje, construite la final de secol al XVIII-lea, răspunse el.

Incredibil. Chiar era veche. Suficient de veche încât să fie bântuită. Îşi dădu ochii peste cap la propriile gânduri. De ce se gândea mereu la lucruri înfricoşătoare?

Devlin continuă să urce scările.

— Familia mea a renovat toată casa acum vreo cincisprezece ani. I s-au mai adus îmbunătăţiri înainte… curent electric, instalaţii sanitare, aer condiţionat, dar avea nevoie de mai mult. Atunci a fost construit al treilea etaj, gândit în acelaşi stil cu restul casei.

La intrarea pe coridorul de la etajul al treilea, ea observă mai multe uşi.

— Duc spre balcon?

— Sunt mai degrabă terase, dar da. Sunt mai multe căi de acces de pe coridor şi din fiecare cameră în parte, îi

explică el, fără să arunce măcar vreo privire spre ea. Există şi o scară exterioară.

Mai multe ventilatoare se agitară în tavan, făcând aerul să circule. Trebuia să fie extraordinar de greu să păstrezi răcoarea în inima verii.

— Este o casă frumoasă.

Chiar era, dar simţeai parcă… umbrele care pluteau pe coridoare, de-a lungul etajelor şi al tavanelor. Ai fi zis că lustrele nu reuşeau nici în timpul zilei să facă suficientă lumină pentru a alunga întunericul.

Devlin încuviinţă din cap.

— Era mândria şi bucuria tatălui meu.

Era? I se păru stranie exprimarea, căci rămăsese cu impresia că seniorul de Vincent era în viaţă. I se părea ciudat şi că nu discuta cu el despre îngrijirea lui Madeline. Poate era plecat cu afaceri.

Devlin tăcu din nou, iar ea îşi imagină că nu era prea vorbăreţ din fire, ceea ce era perfect. La urma urmei, ce Dumnezeu să aibă în comun şi despre ce să discute cu el?

Nimic.

Se gândi la Lucian şi se înfioră. Cu o seară în urmă, fusese surprinsă de uşurinţa cu care se legase discuţia lor, dar acum? Ea ştia că jucase un rol. Veneau din două lumi foarte diferite.

Devlin se opri în capătul coridorului, deschizând uşa pe care erau sculptate modele de viţă-de-vie. Dinăuntru fu întâmpinată de un parfum de trandafiri. Dându-se la o parte ca să o lase să intre, Devlin ţinu uşa deschisă în timp ce ea înaintă vreo câţiva paşi şi cercetă încăperea din priviri.

Lângă două uşi duble cu perdele albe trase, se afla un fotoliu mare pe care stătea o femeie. O pătură subţire de un albăstriu diafan îi acoperea picioarele şi îi era strânsă în

jurul taliei, de parcă cineva ar fi aranjat-o cu mare drag şi i-ar fi netezit toate cutele. Braţele îi erau palide şi mâinile i se odihneau fără vlagă una peste alta pe abdomen. Sub cămaşa din bumbac cu mâneci scurte, pieptul i se ridica şi cobora cu răsuflări adânci şi egale.

— Aceasta este sora noastră, Madeline, îi spuse Dev încet.

Nu întoarse privirea spre ea. Ci doar privi lung spre sora lui.

Aşezându-şi geanta pe un scaun din apropiere, Julia se îndreptă spre Madeline. Observă imediat asemănarea dintre ea şi Lucian. Acelaşi păr auriu şi aceiaşi pomeţi cu contur bine definit. Relua toate detaliile chipului lui, doar că era o versiune mai feminină.

Madeline era la fel de frumoasă ca fratele ei.

Privirea îi era fixată pe un tablou din dreptul uşilor, dar nu arăta în vreun fel că ar fi fost conştientă de prezenţa Juliei sau a fratelui ei.

Singura mişcare a ei era clipitul lent, dar era într-o stare mult mai bună decât se aşteptase Julia.

— Bună! Julia îngenunche lângă ea şi zâmbi. Eu sunt Julia. O să rămân aici o vreme, ca să te ajut.

În spatele ei, Dev îşi drese glasul.

— Nu o să răspundă. Nu a scos niciun cuvânt de când s-a întors.

— Este în regulă, răspunse ea. Nu înseamnă că nu ne aude. Sau că nu putea să comunice în vreun fel, dar Julia îşi dădu seama că nu avea sens să sublinieze detaliul chiar acum. O să verific câteva lucruri, bine?

Nu primi niciun răspuns sau vreo reacţie, dar Julia nici nu se aştepta la un asemenea lucru. Exista şansa ca Madeline să nu înţeleagă nimic din ce i se spunea, dar nu însemna că

nu merita să fie tratată cu o minimă decenţă.

Julia se întinse şi o luă pe Madeline de încheietură. Pielea îi era rece şi pulsul puţin scăzut, dar stabil.

Cu grijă, aşeză din nou mâna lui Madeline în poala femeii.

— A mers singură până la fotoliu sau a fost aşezată de cineva?

— Poate să meargă ajutată, pe distanţe scurte. Cred că fratele meu sau Richard a pus-o pe fotoliu de dimineaţă. Pare… să-i placă să stea acolo. Urmă o pauză, şi, când vorbi, sunetul răsună mai aproape. Doctorul Flores o să ajungă în curând.

Ridicându-se, ea se întoarse şi încremeni. Devlin era aproape, la nici 30 de centimetri depărtare. Nu îl auzise mişcându-se.

— Doctorul Flores o să-ţi dea mai multe detalii despre starea ei.

Cu o încuviinţare din cap, ea se mută discret în spatele fotoliului. Măsurând iute camera din priviri, descoperi mai multe instrumente medicale pe care le găseai de obicei în cabinetul unui medic. Tensiometru. Termometru. Pulsoximetru. Catetere. Nu înţelegea cu ce anume se confrunta. Fusese pus un diagnostic?

— Ai vrea să vii cu mine câteva clipe? întrebă el, şi ea îl urmă, aruncând o privire spre femeia din fotoliu. Odată reveniţi pe coridor, el închise uşor uşa în spatele lor. Domnişoară Hughes…

— Te rog, spune-mi Julia!

El încuviinţă din cap.

— Îmi permiţi să fiu direct?

Dându-şi seama că voia să discute despre sora lui între patru ochi, era pregătită să pună cel puţin vreo câteva dintre

sutele de întrebări care i se învolburau acum în minte. Două erau foarte importante. Ce diagnostic primise Madeline? Şi ce analize i se făcuseră?

Devlin se întoarse spre ea, şi Julia îşi dădu seama că erau din nou foarte aproape unul de altul. Vedea o cicatrice mică în formă de semilună sub colţul stâng al gurii lui. *Atât* erau de aproape. Asemenea fratelui său, şi el era cu mult mai înalt decât ea, şi, când privirea lui netulburată o întâlni pe a ei, neliniştea înflori undeva în adâncul fiinţei ei.

În familia lui nu înţelegea nimeni conceptul de spaţiu personal?

Julia îşi dori să facă un pas înapoi, dar se ţinu tare pe poziţii. Nu mai era aceeaşi femeie care se măritase cu Adam. Nu se clinti din loc.

— Vreau să discutăm o clipă despre fratele meu.

Oh, Doamne, nu!

— Habar n-am ce s-a întâmplat când fratele meu a venit în Pennsylvania ca să te întâlnească şi, la cum îmi ştiu fratele, probabil nici nu vreau să aflu. O parte din mine îşi doreşte să sun la agenţie şi să cer un înlocuitor, dar intuiţia îmi spune că eşti bună la ceea ce faci şi că pot să am încredere că o să fii discretă.

Julia îşi aminti brusc de vremuri de mult apuse, când era chemată în biroul directorului şcolii pentru că vorbise prea mult la oră, doar că acum era cu mult, mult mai rău.

— În mod evident, Lucian mai are… anumite curiozităţi în privinţa ta. Devlin îi susţinu privirea în timp ce fiecare muşchi din corpul ei se încordă. Iar fratelui meu îi este foarte uşor să uite cine este. Are deosebitul talent de a-i face pe alţii să uite complet de raţiune.

Julia simţi cum obrajii încep să o ardă şi spatele îi înţepeni chiar mai mult decât şi-ar fi închipuit că era cu

putinţă.

— Nu mi-aş compromite serviciul prin…

— Nu vorbim despre posibilitatea de a-ţi pierde slujba, o întrerupse el. Nu mă priveşte ce decideţi sau nu să faceţi în timpul vostru liber, atâta vreme cât chestia asta nu afectează capacitatea de a-ţi face treaba.

Stai! Cum? Chiar sugerase ce credea ea că sugerase?

— Eu vorbesc pe termen lung, după ce o să ţi se încheie contractul şi o să te întorci la viaţa ta. Dacă eşti fată deşteaptă, Julia, şi cred că eşti, o să-l ignori. O să stai departe de Lucian.

Lucian stătea la biroul lui Dev, cu picioarele încrucişate şi rezemate pe suprafaţă lucioasă din lemn, când fratele lui mai mare reapăru în sfârşit.

Dev se opri brusc la intrarea în încăpere şi se încruntă când observă unde stătea Lucian.

— Ce faci?

— Un joc de rol, răspunse Lucian, zâmbind larg când zări muşchiul ce zvâcni în maxilarul lui Dev.

— Nici nu vreau să mă gândesc la ce joc de rol te-ai dedat.

El înclină capul.

— Încetează să fii aşa pervers! Eu încerc aici să joc rolul fiului risipitor. Ştii despre ce vorbesc.

— Mie-mi spui?

Dev se apropie de dulapul din lemn de cireş în care se ţineau băuturile şi deschise uşa de sticlă.

— Căruia i se încredinţează sarcina de a însoţi o asistentă frumoasă în camera surorii noastre bolnave. Lucian îşi încrucişă nepăsător mâinile în timp ce îl urmări pe Dev scoţând o sticlă de whisky. Încerc să joc rolul ăsta azi. Să

văd cum mi se potriveşte.

— N-am de gând să port discuţia asta cu tine. Dev turnă două pahare şi aşeză sticla pe raft. Oricât ţi-ar fi de greu să nu iei toate deciziile cu ce ai în pantaloni, aş vrea să încerci.

— Nu iau *toate* deciziile cu ce am în pantaloni.

Închizând uşa de la bufet, el se întoarse cu cele două pahare şi îl aşeză pe unul din ele pe genunchiul lui Lucian.

— Sună la fel de credibil pe cât ar fi dacă mi-ai spune că ieri aţi discutat doar despre viaţa de asistentă medicală. Ştii, dacă o să continui să te joci cu ea, nu o să faci decât să complici lucrurile.

Lucian ridică paharul greu.

— Chiar aşa?

După ce îl studie un moment, Dev miji ochii.

— Nu te-ai culcat cu ea. Altfel, nu te-ar mai fi interesat.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Făcu o pauză, observând licărirea de sarcasm de pe chipul lui Dev. Cred că doamna Hughes o să se descurce bine cu sora noastră.

— Îmi închipui că ţi-ai dat seama de asta după discuţia de ieri cu ea, pentru că azi n-ai făcut decât să o sorbi din priviri zece minute şi cam atât.

— N-am sorbit-o din priviri în toate cele zece minute. Lucian luă o gură din lichidul intens. Vreo două minute chiar am ascultat discuţia ta cu ea.

Dev pufni. Cel mai aproape sunet de un râset pe care l-ar fi putut scoate.

— Acum, vorbind serios, o să fie bună pentru Maddie.

Lucian îşi trecu degetul peste marginea paharului.

— Chiar cred că ai dreptate.

Lucian făcu ochii mari.

— Doamne, iartă-mă, poţi să mai zici o dată asta? Dar lasă-mă să-mi iau telefonul mai întâi.

— Amuzant. Unde este Gabe? întrebă Dev, după ce îşi băuse deja aproape tot whisky-ul pe care şi-l turnase şi nici nu era încă prânzul.

— La depozit, îi reaminti el.

Dev coborî privirea spre paharul lui.

— Deci discutăm despre asta?

— Să discutăm despre ce? Lucian îşi coborî paharul în poală. Trebuie să-mi mai dai ceva detalii. Sunt atâtea lucruri despre care am putea vorbi.

Dev nu răspunse imediat. Îşi termină băutura mai întâi.

— Despre înmormântare. Presă. Evenimentul caritabil pe care urma să-l găzduiască tata la final de lună. Zgârieturile de pe gâtul lui.

Lucian aproape râse.

— Uau! Gabe nu este aici, deci chiar vrei să discuţi cu mine despre lucrurile astea?

— Vremuri disperate, frate, vremuri disperate, murmură Dev.

— Chestia asta mi-ar răni sentimentele, dacă aş avea aşa ceva.

Urma unui rânjet răsări pe buzele lui.

— O fi crezut tata că eşti o mare pacoste pentru familia de Vincent, dar eu ştiu mai bine. Privirea lui Dev se înălţă spre el. Am ştiut dintotdeauna. Să nu uiţi asta!

Lucian ridică paharul în cinstea cuvintelor rostite de fratele lui. Trecu o clipă, apoi îşi permise să spună ceea ce rămăsese nerostit ani buni, dacă nu decenii.

— Poate acum putem înceta să-l mai numim tatăl *nostru.* Toţi ştim adevărul. Îl ştim de când eram mici. Şi el ştia. La urma urmei, testamentul şi modul cum se va împărţi compania spun totul.

— Nimic din toate astea nu mai contează. V-a crescut pe

tine şi Madeline. Aţi avut la fel de multe drepturi ca mine şi Gabe. N-avem ce să mai discutăm pe tema asta.

Desigur, era uşor pentru Dev.

După un moment, Dev lăsă capul pe spate. Scoase un oftat apăsat.

— Presa o să afle despre tata. Probabil până diseară. Nu o să mai putem păstra secretul.

Lucian era surprins că vestea nu se aflase încă, în ciuda banilor pe care îi pompau și care asigurau o discreţie temporară.

— Ei bine, logodnica ta o să-ţi fie alături, sublinie el.

Urmă o secundă de tăcere.

— Nu i-am spus încă.

Lucian aproape se înecă cu băutura.

— Încă nu i-ai spus logodnicei tale că a murit tatăl tău?

— Nu. Dev înălţă capul și deschise ochii. Nu mi s-a părut că are sens.

Se uită lung la fratele lui.

— Uau! Relaţia ta este o poveste de dragoste care chiar te face să visezi cu ochii deschişi.

— De parcă ai şti tu ce înseamnă să ai o relaţie. Cum era regula aia a ta?

Lucian schiţă un zâmbet afectat.

— Nu vorbim despre mine acum.

— Şi nu vorbim nici despre mine şi Sabrina. Ce îi spun…

Zgomotul unor paşi îi făcu pe amândoi să amuţească. Privirea lui Lucian ţâşni spre uşă, și el înjură în șoaptă. Apoi spuse cu voce tare:

— Aş face bine să mă ridic şi să iau poziţie de drepţi, căci apare comoara noastră naţională.

Dev lăsă să-i scape un rânjet.

Senatorul Stefan de Vincent intră maiestuos în biroul lui

Dev, de parcă ar fi avut tot dreptul să fie acolo, descheindu-şi nasturii de la sacoul costumului cenuşiu. Reflexe aurii îi străluciră pe încheietura mâinii.

Furia era gravată pe chipul unchiului lor – chipul atât de asemănător cu al tatălui lor. Fuseseră gemeni identici.

— Aveţi multe să-mi explicaţi.

Dev aruncă o privire spre paharul gol.

— Trebuie să ne dai ceva mai multe detalii.

Senatorul se opri în centrul biroului.

— Cum naiba se face că aflu, abia acum, de moartea fratelui meu, de la un afurisit de avocat? V-am dat destule detalii?

— Ei bine, da. Asta clarifică lucrurile. Dev se ridică de pe scaunul lui. Vrei să bei ceva? Pare că ai avea nevoie.

Lucian chicoti în timp ce se lăsă pe spate în scaun, trecându-şi piciorul stâng peste cel drept.

— Ţi se pare potrivit să te ţii de glume? îl întrebă Stefan în timp ce aruncă o privire spre Dev. Şi, da, vreau ceva de băut.

— O mulţime de lucruri nepotrivite mi se par amuzante.

Lucian luă un pahar. Poate că Stefan şi Lawrence fuseseră identici ca înfăţişare, dar legătura pe care o împărtăşeau majoritatea gemenilor, cum era cazul lui cu Maddie, lipsise între cei doi fraţi. În adâncul sufletului, Lucian ştiuse întotdeauna, cu un fel de al şaselea simţ, că sora lui trăia, în toţi anii în care fusese dată dispărută.

— Sunt convins. Stefan luă paharul de la Dev. De ce nu m-a anunţat nimeni?

Dev se aşeză la loc.

— Păi, cum ultima dată când aţi discutat tata a sfârşit prin a te ameninţa cu moartea, ne-am gândit că n-are sens.

Din păcate, Lucian nu fusese de faţă la cearta lor.

— Am avut noi divergenţele noastre, dar era totuşi fratele meu. Dintr-o înghiţitură, Stefan bău whisky-ul ca pe apă. Nu aveţi niciun drept să-mi ascundeţi asemenea lucruri.

— Faptul e consumat, din moment ce acum ştii, sublinie Dev.

— Ar fi trebuit să-mi daţi de veste numaidecât. Stefan se îndreptă spre fereastră și dădu perdelele la o parte. Un muşchi zvâcni în maxilarul bărbatului în timp ce privi lung pe fereastră spre grădina cu trandafiri. Cu paharul strâns în mână. N-am avut ocazia să…

Lucian aşteptă ca unchiul lui să-şi încheie ideea şi, cum Stefan nu dădu semne că avea să o facă, aruncă o privire spre Dev. Fratele lui îl urmărea atent pe senator, privindu-l peste marginea paharului. Senatorul lăsă perdeaua jos. Lumina se reflectă în ceasul de aur în timp ce senatorul își trecu mâna prin părul încă negru ca onixul, cu excepţia firicelelor argintii care i se desenau de-a lungul tâmplelor. Tatăl lui Lucian obişnuia să poarte exact acelaşi model de ceas. Singura diferenţă era că fiecare avea gravate sub cadran propriile iniţiale ale numelui. Era ca şi cum Lawrence şi Stefan simţeau nevoia să-şi lase numele pe tot şi toate.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat. Stefan se întoarse și își încrucișă mâinile la piept. Pentru că ştiu că nu este corect ceea ce mi s-a spus.

— Şi ce anume ţi s-a spus? întrebă Dev.

Stefan scoase un sunet grav şi se încruntă.

— Ştii ce mi s-a spus. Că fratele meu a încercat să se spânzure.

— Asta s-a întâmplat. Dev își trecu un picior peste celălalt. Eu l-am găsit.

— Permite-mi să repet, Dev. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat.

Lucian oftă şi îşi puse paharul pe birou.

— S-a întâmplat ce ţi-a spus Dev. L-a găsit spânzurat în biroul lui. N-avem ce altceva să-ţi spunem.

— Asta este o tâmpenie absolută! Mânia îi aprinse obrajii lui Stefan. Lawrence n-ar fi…

— Tata era foarte nefericit de evoluţia situaţiei tale cu domnişoara Andrea Joan, îl întrerupse Dev, practic reducându-l la tăcere pe senator. A fost foarte… tulburat de noutăţile pe care le primise.

Maxilarul lui Stefan se încleştă.

— Şi cine anume îi oferea noutăţile astea?

Un zâmbet vag se ivi pe chipul lui Dev.

— Ştii prea bine cum îi plăcea tatei să facă rost de informaţii.

Unchiul lor nu mai spuse nimic pentru un moment.

— Crezi pentru o secundă că o să înghit găluşca asta? Fratele meu moare la câteva zile după ce s-a întors… fata asta? Crezi că…

— Nu aduce vorba despre Maddie! îl avertiză încet Lucian. N-are nimic de-a face cu povestea asta.

— Iar tu eşti un idiot dacă ai impresia că este adevărat, ripostă dezgustat Stefan. Ştiu cum era înainte ca…

— Ştii pe naiba! Lucian îşi coborî picioarele de pe birou şi se ridică încet. Ai destule probleme, Stefan. Eu n-aş veni să-mi bag nasul pe aici dacă aş fi în locul tău.

— Sunt perfect de acord, sublinie Dev.

— Oh, voi doi! Stefan scoase un râset răguşit. Prieteni la cataramă când nu săriţi unul la gâtul celuilalt.

Lucian schiţă un zâmbet.

— Mare noroc că nu e şi Gabe aici!

— Cred că, dacă am fi fost toţi trei aici… Dev coborî paharul. Cineva ar fi făcut pe el de frică.

Lucian rânji.

— Ascultaţi-mă bine, nenorociţilor! Vă înşelaţi amarnic dacă aveţi impresia că nu o să aflu ce i s-a întâmplat cu adevărat fratelui meu. Stefan se repezi spre birou. O să-i dau eu de cap.

— Distracţie plăcută! spuse Dev pe un ton dispreţuitor.

Stefan izbi cu pumnul în masă.

— Credeţi că mi-e frică de voi? Vedeţi voi! Toţi aveţi câte un secret murdar. Să nu uitaţi asta!

Apucându-l pe Stefan de mână, Lucian se ridică iute.

— Eşti chiar atât de prost încât să ne ameninţi?

Stefan încercă să-şi retragă mâna.

— Dă-mi drumul imediat!

Nici gând. Lucian strânse până simţi cum trosnesc oasele mâinii lui Stefan.

— Ascultă bine ce-ţi spun! Dacă o să continui să ne ameninţi, o să afli pe pielea ta cât de murdar putem juca.

Capitolul 9

Doctorul Flores era un bărbat de culoare între două vârste, cu un păr negru şi un zâmbet cald şi relaxat, care părea să nu-i dispară niciodată de pe buze. Îşi făcu apariţia la scurt timp după avertismentul ciudat al lui Devlin de a păstra distanţa faţă de Lucian. De parcă trebuia să o mai avertizeze cineva în privinţa asta.

Îşi învăţase lecţia.

Îi ajunsese până peste cap povestea cu trăitul clipei când venea vorba despre bărbaţi, pentru că, atunci când trăiai clipa, ajungeai să te încurci cu unul dintre fraţii celei mai bogate familii din lume, care se dovedea a fi un fel de şef al tău.

Of!

Acum, nu avea timp de povestea cu Lucian. Se concentra întru totul la ce se întâmpla cu pacienta ei.

Flores îi explicase că, atunci când apăruse, Madeline fusese internată sub un nume fals la spitalul în care lucra el. I se făcuseră nenumărate analize… analize complete de sânge, inclusiv toxicologice. Analize de urină. Radiografii. RMN. Tomografii. Ultrasunete. Toate ieşiseră normal, ceea ce le oferise puţine răspunsuri şi o mulţime de întrebări.

— Este, practic, între starea de conştienţă minimă şi starea de emergenţă a conştienţei, dar nu există niciun semn de comă sau de leziuni cerebrale. Pare să nu fie conştientă de nimeni din jur şi nici de propria persoană, îi spuse el în timp ce Julia cercetă notiţele de pe fişă. Dar semnele vitale sunt bune, astfel că m-am gândit iniţial la mutism akinetic.

— Sindromul *locked-in?*

Julia se încruntă. Era o tulburare neurologică destul de

rară.

— Dar n-am identificat anormalităţi la nivel celular.

Sprâncenele medicului se uniră. Se uită la Madeline ca la o enigmă pe care nu o putea descifra. După ce ajunsese Flores, o ajutaseră pe Madeline să revină în pat. Femeia abia dacă era în stare să meargă. Acum, dormea.

— Doarme şi se trezeşte normal, tipare pe care le vedem şi în alte tulburări neurologice care simulează sindromul *locked-in.* Dar poate să mănânce şi să stea în picioare fără ajutor, reacţionează la stimuli. Cu mersul e la noroc. Dar, după cum ai văzut mai devreme, nu poate să facă mai mult de câţiva paşi de una singură.

Motiv pentru care familia ei o angajase pe Julia. În mod evident, doctorul nu putea să vină în fiecare zi ca să-i verifice tensiunea şi pulsul. Aveau nevoie de cineva care să se asigure că fata mânca de trei ori pe zi, era curată şi făcea mişcare, ca să se evite apariţia escarelor. Dacă te luai după statistici şi analize, era clar că Madeline nu avea nevoie de îngrijire zi şi noapte.

Julia închise dosarul şi coborî privirea spre Madeline.

— Deci ce credeţi? îl întrebă ea, înlăturând cu grijă o şuviţă de păr care se odihnea pe gâtul lui Madeline.

— Păi, spuse el cu un oftat când se îndepărtă de pat şi se apropie de trusa medicală cu care venise şi pe care o lăsase pe masa ovală de lângă uşă, cred că este ceva psihologic.

Ea se întoarse spre doctor. Se puteau face tot felul de teste, şi medicii de la urgenţă puteau să verifice dacă cineva se prefăcea a fi inconştient. Mai văzuse medici care foloseau tot felul de soluţii mentolate. Dacă nu erai bolnav, nu aveai cum să nu reacţionezi la mirosul înţepător.

— Credeţi că se preface?

— Nu cred. Este foarte posibil ca starea ei să fie

rezultatul unui stres emoţional sau mental extrem. Creierul poate convinge corpul să facă aproape orice. El îşi strânse stetoscopul şi îl puse în trusă. De exemplu, există oameni care chiar cred că sunt morţi. Se numeşte sindromul Cotard, cunoscut şi ca „sindromul cadavrului umblător”.

Forţa minţii asupra corpului era un fapt real şi fascinant. Ce i se întâmplase lui Madeline putea să fie atât de traumatizant, încât să determine o asemenea stare, poate pentru a-i da timp să se refacă înainte să asimileze mental şi emoţional cele petrecute.

Doamne, biata femeie! Indiferent care ar fi fost cauza, nu puteai să trăieşti aşa.

— Are vreun istoric de boli mintale? îl întrebă ea.

Doctorul Flores ridică privirea dinspre trusa lui.

— Îţi dai seama că treaba ta aici este să oferi terapie de susţinere, nu? Nu să-i găseşti diagnosticul.

Doamne!

Era un mod oarecum politicos de a-i spune să stea în banca ei şi să-şi facă treaba, care nu era nici măcar neapărat necesară.

— Nu pun întrebările astea pentru că aş fi indiscretă. Cu cât ştiu mai multe despre ea, cu atât o să reuşesc mai bine să o ajut şi să observ semne de deteriorare sau de ameliorare.

— Îmi pare rău! Ai dreptate, spuse doctorul Flores, aranjându-şi halatul alb. Cunosc familia de Vincent de multă vreme şi… evit întrebările despre membrii ei cam de fiecare dată când ies în public. El scoase un râset lipsit de orice urmă de umor. Aşa că… îmi închipui că sunt obişnuit să interacţionez cu oameni care au tot felul de motive ascunse.

Ea încuviinţă.

— Înţeleg. Şi accept scuzele.

El aruncă o privire spre Madeline.

— Au existat probleme mintale în familia lor. Nu am tratat nici familia, nici pe Madeline înainte să dispară, dar…

— Dar ce?

— Dar mi s-a spus că au avut câteva probleme cu ea înainte de dispariţie. Era destul rebelă şi nesăbuită.

Privirea ei reveni spre Madeline. Potrivit fişei, era cu aproape un an mai mare decât Julia.

— Era la vârsta adolescenţei. Îmi închipui că răzvrătirea avea multe de-a face cu asta.

Doctorul Flores nu răspunse imediat.

— Eu nu ştiu exact ce a făcut sau nu, dar există un om care sigur ştie. Fratele ei.

Ea înțelese la cine se referea fără a fi nevoie să întrebe. Doar bazându-se pe aspectul fizic.

— Ea şi Lucian sunt gemeni?

— Fraternali. El îi trimise un zâmbet în timp ce închise trusa. Moştenire de familie. Tatăl şi unchiul lor erau gemeni identici și, din câte am auzit, s-au mai născut fraţi gemeni în familia tatălui. În orice caz, trebuie să revin la spital. El dădu să se întoarcă spre uşă. Dacă mai ai întrebări sau apare ceva, nu ezita să mă suni.

Cu o încuviinţare de cap, ea îşi luă rămas-bun de la medic şi lăsă pentru o clipă noile informaţii pe care le aflase, revenind cu gândul la începutul discuţiei. Julia nu reuşea să înţeleagă un lucru.

Oficial, Madeline era încă dată dispărută.

Julia nu îl întrebase pe doctorul Flores dacă poliţiştii ştiau că Madeline se întorsese acasă, pentru că îşi dăduse seama că nu li se comunicase. Ce sens avea să ţii un asemenea secret? Înţelegea că familia nu-şi dorea să atragă atenţia presei, care sigur ar intra în acţiune după o asemenea dezvăluire, dar nu era un lucru care să o afecteze

pe Madeline pentru moment.

Dar cineva trebuia să ştie ce se întâmplase cu ea şi unde fusese în tot acest timp. Familia ei nu voia să afle ce i se întâmplase?

Nu voia ca poliţia să investigheze şi să aducă în faţa justiţiei persoana responsabilă pentru starea în care se afla Madeline?

Era puţin spus că povestea asta este un mister, se gândi ea în timp ce închise uşa.

Julia avea o mulţime de întrebări, dar se simţi cuprinsă şi de un val de empatie. Fraţii îşi pierduseră sora şi mama în aceeaşi noapte şi numai Dumnezeu ştia ce îndurase Madeline. Poate era familia de Vincent o familie extraordinar de bogată, dar tot oameni erau.

Morţii nu-i pasă de câţi bani ai în cont. Nici bolilor trupului sau ale minţii.

Cele mai mari greutăţi în viaţă nu discriminau.

Răsuflând apăsat, se întoarse spre pat. I se tăie respiraţia şi inima i se opri brusc în piept.

Madeline se uita fix la ea.

Pentru o fracţiune de secundă, Julia încremeni, apoi se repezi pe nerăsuflate la căpătâiul ei.

— Madeline?

Femeia se uită lung la ea, cu ochi sticloşi şi… goi. De fapt, nu se *uita* la ea. Pur şi simplu, se trezise şi capul îi era îndreptat spre Julia.

— Doamne, mormăi Julia.

Erau şanse mari să-şi provoace singură un infarct. Era o mişcare de începător să te laşi atât de surprins de o asemenea reacţie, dar Julia nu se simţea în largul ei în această casă… în această cameră.

În fine, era trează din zorii zilei, şi, după ce avusese

parte nu doar de una, ci de două surprize mari, se apucase numaidecât de muncă. Nu o putea acuza nimeni că era agitată.

Julia nu rămase multă vreme singură cu Madeline. O femeie mai în vârstă își făcu apariția la câteva minute după ora 14.00, împingând un cărucior drăguț. Le aduse mai multe farfurii acoperite, prânzul pentru Madeline și mâncare suficientă pentru ca Julia să nu mai aibă nevoie de altceva în ziua aceea. Femeia se prezentă ca fiind soția lui Richard și o rugă pe Julia să-i spună Livie, „cum fac și băieții”.

Ea nu ar fi folosit cuvântul *băieți* ca să-i descrie pe cei doi frați de Vincent pe care îi cunoscuse deja. Știa că mai era și un al treilea frate.

Julia descoperise tot ce îi trebuia ca să o ajute pe Madeline cu igiena și alte nevoi biologice. Știind că, la unii pacienți care se aflau în stare vegetativă, creierul funcționa normal, se ocupă repede de toate, asigurându-se că Madeline se bucura de cât mai multă intimitate. Pentru Julia nu conta dacă starea femeii era dată de factori biologici sau psihologici. Madeline merita să fie tratată cu demnitate.

Reușise să o convingă pe Madeline să mănânce o jumătate de bol de supă cu tăieței după ce o ștersese cu șervețele umede. Uitându-se pe fișa ei, Julia își făcea griji că nu mânca destul și nu primea substanțele nutritive de care avea nevoie. Cei mai mulți pacienți care se aflau în starea lui Madeline ajungeau să depindă de un tub pentru a fi hrăniți.

La vreo jumătate de oră după ce mâncase, Madeline păru să adoarmă, permițându-i Juliei să exploreze puțin dormitorul.

Și tocmai asta făcea acum.

Mai devreme, descoperise că ușile asupra cărora se concentrase Madeline duceau spre un mic dulap în perete în

care erau păstrate majoritatea lucrurilor de care era nevoie pentru îngrijirea ei. Un televizor cu ecran plat era montat pe peretele din stânga patului, dar Julia nu îl pornise. În cameră se aflau mai multe scaune, unul aşezat foarte aproape de pat când sosise ea mai devreme. Acum, că doctorul plecase şi nu mai discutau despre pacientă, observă că pe noptieră se afla o carte.

Aplecându-se uşor în faţă, luă cartea groasă şi recunoscu coperta verde de pe care o privea un băiat cu ochelari.

Cineva, poate unul dintre fraţi, îi citise din *Harry Potter.*

Un detaliu chiar înduioşător. Un zâmbet îi înflori pe buze.

O bătaie uşoară se auzi la uşă. Punând cartea la loc, ea ocoli în grabă patul şi deschise uşa.

Domnul Besson stătea pe coridor, îmbrăcat la fel ca dimineaţă, într-un sacou negru gen frac. Un frac! Aproape izbucni în râs, dar îşi dădu seama că ar fi fost o reacţie foarte nepotrivită. Şi ciudată. Absolut ciudată. Bine măcar că nu purta mănuşi albe care să se asorteze cu cămaşa.

— Dacă Madeline se odihneşte, mă gândeam să-ţi arăt camera ta înainte de cină, îi propuse el.

— Oh, ar fi minunat. Ea aruncă o privire peste umăr. Doarme, deci este perfect acum.

El aşteptă în timp ce ea îşi luă poşeta şi farfuria cu restul de mâncare de la prânz. Aceasta avea să fie cina ei, pentru că nici nu voia să se gândească la posibilitatea de a lua cina cu fraţii. Apoi porni pe urmele lui de-a lungul coridorului, trecând pe lângă vreo câteva uşi închise. Se aşteptase să fie cazată într-o cameră de lângă dormitorul lui Madeline, dar, când începură să coboare scara interioară, îşi dădu seama că nu era aşa.

— Bagajele expediate înainte au ajuns mai devreme, îi explică el când ajunseră la etajul doi.

În vreme ce înaintau pe coridor, una dintre aplicele de pe pereţi începu să pâlpâie şi se stinse.

Domnul Besson oftă.

Julia nu spuse nimic în timp ce se apropiară de capătul coridorului. El se opri în faţa unei uşi care se afla pe colţ, lângă ceea ce părea să fie o ieşire spre scările exterioare sau o altă încăpere.

— Livia a aranjat deja cea mai mare parte din haine, îi spuse el, apoi deschise uşa şi se trase uşor într-o parte. A pus şi tot ce trebuie în frigider.

Ambele lucruri o luară prin surprindere. Le aprecia atenţia, chiar dacă se simţi uşor stânjenită de ideea ca lenjeria ei intimă să fi fost aranjată frumos în dulap de altcineva. Dar măcar scăpase de această corvoadă.

— Mulţumesc, domnule Besson!

— Spune-mi Richard, cum fac…

— Băieţii, încheie ea în locul lui.

El zâmbi cu o încuviinţare din cap.

— O să vezi că ai baie proprie şi o bucătărioară la dispoziţia ta. Dacă vrei să mănânci ceva în mod special, nu ezita să ne spui. Facem cumpărături de două ori pe săptămână, lunea şi joia.

Julia intră în încăperea uriaşă, lăsându-şi geanta să se legene în vârful degetelor. Camera semăna cu cea în care stătea Madeline. Un pat mare, cu sculpturi frumoase, era lipit pe o parte a unui perete chiar vizavi de uşile ce dădeau spre verandă. Mai zări două uşi, care, bănuia ea, duceau spre o baie şi un dulap încastrat. În alt colţ, zări bucătărioara amenajată cu o măsuţă, un frigider şi un mic cuptor cu microunde.

— Sper să corespundă aşteptărilor tale.

— Oh, este mai mult decât mă aşteptam. Serios. Julia aşeză farfuria acoperită pe masă şi geanta pe pat, apoi se întoarse spre Richard. De fapt, nu aveam prea multe aşteptări. Mi s-a spus că voi avea camera mea şi cam atât. Este mai mult decât suficient.

Richard încuviinţă din cap.

— Pe masă găseşti o agendă cu numere de telefon şi informaţii despre cum se intră şi se iese din casă. Mâine îţi arăt ce maşină poţi folosi.

Spera din inimă să nu fie un Mercedes, pentru că nu îi trebuia o asemenea maşină.

— Găseşti în agendă şi numerele noastre… al meu şi al lui Livie, clarifică el. După ce se termină cina şi se strânge masa, personalul pleacă. Nu este nimeni pe timp de noapte. Dacă ai nevoie de ceva, domnişoară Hughes… Orice ar fi. Indiferent de oră. Te rog să ne suni fără probleme.

— Oh! Ea schiţă un zâmbet. Era drăguţ din partea lor, dar părea ciudat. Mulţumesc!

El mai încuviinţă o dată din cap, îi reaminti ora la care se servea cina şi ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

— Bine, spuse ea cu voce tare şi se întoarse. Chiar fac asta.

Ţuguind buzele, aruncă o privire prin cameră, zărind cu coada ochiului teancul de reviste de lângă pat. Era ca şi cum cineva ar fi ştiut că urma să aibă nevoie de ele. O aşteptau pauze lungi.

Întâi şi-ntâi, scoase din geantă telefonul şi un încărcător. Găsind o priză lângă pat, îşi puse telefonul la încărcat. Avea un apel pierdut de la mama ei. Avea să îi trimită un mesaj mai târziu.

Îşi scoase balerinii şi se îndreptă spre uşi. Primele

dădeau spre dulapul încastrat, şi, da, hainele îi erau aranjate pe umeraşe şi altele fuseseră aşezate într-o comodă mare.

Îşi găsi uniformele împăturite frumos în cele două sertare de jos. Nu trebuia să respecte o ţinută anume, dar, când spălai pacienţii şi îi ajutai cu tot ce aveau nevoie, nu voiai să porţi haine de stradă.

Al doilea rând de uşi dădea într-o baie pe care nu şi-ar fi închipuit-o nici în cele mai nebuneşti visuri. O cadă imensă cu picioare. Separat, o cabină de duş care avea diferite programe de masaj.

Programe de masaj.

Da, decise că avea să locuiască în această baie.

Şi abia aştepta să transforme duşul acesta în cel mai bun prieten după ce îşi termina treaba cu Madeline în această seară.

Ştiind că mai avea câteva minute libere înainte să fie nevoită să revină în camera lui Madeline, decise să-şi satisfacă iute curiozitatea şi deschise uşile care dădeau spre exterior. Căldura înăbuşitoare era atât de neaşteptată, încât aproape o doborî. Trecuseră câteva ore de când fusese afară, dar la naiba... Simţea deja cum cămaşa i se lipeşte de piele când se lăsă învăluită de parfumul bogat de pământ al grădinilor care înconjurau proprietatea.

Trecând pe lângă un rând de scaune de răchită şi o masă, se apropie de balustrada din fier forjat împresurată de viţă-de-vie şi privi în zare.

Julia rămase uimită când apucă balustrada.

Era prima dată când vedea ce se ascundea în spatele casei. O grădină mare cu boboci de flori roşii i se dezvălui în partea dreaptă a casei. Descoperi de unde venea viţa-de-vie. Observă că plantele creşteau undeva în fundul grădinii.

Terasa dădea spre o alee care te purta spre o piscină de

mărimea unui bazin olimpic.

Şi nu era totul.

Pe marginea piscinei se vedea un teren de volei cu *nisip*. În spatele acestuia, un teren de baschet. Alte câteva clădiri mai mici se aliniau în peisaj. În depărtare, se zăreau un zid înalt din ciment şi-şi o pistă de aterizare?

— E un avion acolo? se întrebă ea cu voce tare.

La naiba, *era* un avion.

Julia nu ştia cât timp rămăsese ţintuită locului privind lung proprietatea… avionul. Casa era uriaşă, îndeajuns cât să găzduiască probabil o familie de treizeci de persoane, iar împrejurimile se asemănau cu un loc de joacă pentru adulţi.

— Bogaţii, şopti ea, clătinând din cap.

Toate acestea o făceau să se simtă foarte împăcată că acceptase milionul de dolari de la Lucian. Dacă stătea să se gândească bine, chiar îşi dorea să…

Retrăgându-şi brusc mâinile de pe balustradă, ea trase tremurător aer în piept şi coborî privirea. Ce… Parcă simţise că… viţa-de-vie i se *mişcase* sub mâini. Era ridicol, dar…

Trebuia să fi fost vântul. Julia înălţă capul şi cercetă atent veranda. Doar că nu se simţea nicio pală de vânt. Privirea îi zbură spre viţa-de-vie în timp ce ridică mâinile la piept. Un fior i se strecură pe şira spinării până în vârful picioarelor. Răsucindu-se pe călcâie, intră grăbită şi încuie uşile în urma ei.

*

Peste buza paharului, Lucian urmări atent uşa de la salon. Nerăbdător, bătea darabana pe marginea mesei. Puiul fript şi cartofii condimentaţi tocmai fuseseră aşezaţi pe masă, între feluri de mâncare care abia dacă îi trezeau

interesul.

Aştepta.

Aşteptase.

De după-amiază şi până la începutul serii, trebuise să se ocupe de tot felul de lucruri. Deloc surprinzător, senatorul se lungise și *încă* era aici, la masă, chiar și după mica disensiune din biroul lui Dev.

Dacă vorba „Familia care se ceartă rămâne împreună” era adevărată, familia de Vincent ar fi putut să o facă marcă înregistrată.

Insistenţele lui Dev despre cum aveau să împiedice să se afle vestea morţii lui Lawrence se amestecaseră cu pretenţiile lui Stefan, de parcă ai fi zis că nu discutau despre o înmormântare, ci despre o nuntă în toată regula.

Trebuia să fie *demnă de poziţia lui Lawrence.* Cum să nu. Cu alte cuvinte, urma să fie un adevărat spectacol de circ. Lucian avea să fie nevoit să bea zdravăn ca să reziste până la final.

În cele din urmă, discutaseră la telefon cu armata de avocaţi ca să elaboreze împreună comunicatul de presă. Trebuia să se fi inversat polii Pământului, pentru că Dev ascultase sfaturile avocaţilor, chiar dacă unchiul lor nu era deloc de acord cu planul de acţiune asupra căruia conveniseră.

Dar, vai, unchiul chiar nu avea niciun cuvânt de spus în povestea asta.

Aveau să fie sinceri… ei bine, atât de sinceri pe cât puteau ei să fie. Aveau să anunţe că Lawrence de Vincent îşi luase viaţa. Urma să se facă o donaţie importantă în numele lui către una dintre organizaţiile naţionale de prevenire a sinuciderilor. Comunicatul de presă fusese publicat în urmă cu vreo jumătate de oră, astfel că Lucian îşi închisese

telefonul.

Când reuşi să scape de toată corvoada, aproape îşi dorise să fi pus la cale propria înmormântare. Ştia că Dev îl ţinuse ocupat cu bună intenţie. Nu că ar fi putut să o soarbă din priviri pe asistenta lui din biroul lui Dev.

Ce păcat că nu mergeau camerele! Altfel s-ar fi lipit de ecran şi nu s-ar mai fi mişcat de acolo. Părea dubios, dar nu-i păsa.

— De ce sunt cinci locuri la masă? întrebă Stefan.

Privirea lui Lucian alunecă spre acesta.

— Tu de ce mai eşti aici?

— Pentru că eu trăiesc doar ca să vă fac viaţa un coşmar, răspunse el.

— Familia. Lucian oftă. Este ceva minunat.

Stefan se uită la el şi îi trimise un zâmbet zeflemitor, acelaşi zâmbet pe care îl văzuse la tatăl lui de mii de ori.

— Ce-i? întrebă unchiul lui şi continuă să-l privească stăruitor.

Înainte să răspundă Lucian, apăru Dev şi se aşeză la locul lui. Nu se aflau în salonul mare. Aceasta era o sală mai mică, a cărei masă ovală nu te făcea să te simţi de parcă ai fi venit la Cina cea de Taină, riscând să fii înjunghiat pe la spate dintr-o clipă în alta. Măcar la masa aceasta puteai să vezi dacă se apropia de tine cineva cu cuţitul.

— Aşteptăm… un oaspete în seara asta, răspunse Dev, apucându-şi şerveţelul din pânză şi aşezându-l în poală.

— Un oaspete?

Stefan se lăsă pe spate şi ridică paharul. Fără niciun cuvânt, îi fu umplut de către unul dintre oamenii care o ajutau pe Livie în bucătărie.

— Sabrina?

Interesul se aprinse în ochii lui de un verde-deschis.

— Nu. Lucian coborî paharul şi aşteptă ca atenţia unchiului să revină spre el înainte de a continua. Am angajat o asistentă care să lucreze cu Madeline.

— Aţi invitat o *asistentă* la cină?

Degetele lui se încordară pe pahar când simţi că Dev era pe cale să spună ceva. Lucian reacţionă mai repede.

— Da. O cheamă Julia Hughes, şi o să te porţi cu ea de parcă ar fi moştenitoarea unui imperiu petrolier.

Un muşchi zvâcni lângă ochiul drept al lui Stefan, la fel cum se întâmpla uneori când se enerva tatăl lor. Apoi ridică din umeri… şi chiar îl scoase din sărite pe Lucian.

— Chiar nu pricep de ce vă bateţi atâta capul pentru sora voastră. El se opri şi se uită lung spre băutura din pahar. Fata aia nu era întreagă la minte cu mult înainte să…

— Încheie fraza, şi cred că o să plănuim două înmormântări, nu una. Lucian făcu o pauză, lăsându-şi cuvintele să se întipărească în mintea unchiului. Şi ştii că nu este o ameninţare spusă doar de dragul de a spune ceva.

Buzele lui Stefan se strânseră într-o linie subţire.

— Serios? Aruncă o privire neîncrezătoare spre Dev. O să-i permiţi să mă ameninţe de două ori într-o singură zi?

Dev ridică paharul.

— Ultima dată când am verificat, nu aveam niciun control asupra lui.

Lucian zâmbi afectat în timp ce privirea lividă a lui Stefan se fixă spre el. Înălţă paharul spre unchiul lui.

— Nu ţi-am cerut niciodată părerea în privinţa lui Madeline, îi reaminti el, şi, la drept vorbind, când îi povestiseră lui Stefan despre revenirea lui Madeline, acesta nu făcuse niciun comentariu răutăcios la adresa ei. Spre deosebire de tatăl lor. Sincer, unchiului nu păruse să-i pese nici cât negru sub unghie. Dar acum? Era altă poveste. Nici

tata nu ţi-a cerut părerea.

— De parcă ai şti tu ce a discutat Lawrence cu mine, răspunse el cu maxilarul încleştat.

— Ei bine, ştiu că te considera la fel de util pe cât este o furculiţă într-o zaharniţă.

Un zâmbet se jucă în colţul gurii lui Dev.

Senatorul se lăsă pe spate. Se aşternu o clipă de tăcere, apoi bărbatul mai în vârstă îşi sorbi restul de băutură dintr-o înghiţitură.

— Ne aşteaptă o cină de vis, comentă Dev sec.

Nu dacă îşi făcea apariţia Julia. Devenind tot mai neliniştit, el se ridică de pe scaun. Unde era? Şi unde Dumnezeu era Gabe? Trebuia să fi coborât deja.

Câteva secunde mai târziu, Gabe intră agale prin uşa arcuită. Îl zări pe senator și privi întrebător spre Dev, care doar scutură din cap. Gabe se trânti pe un scaun şi, pe măsură ce seara se scurgea, deveni clar că Julia nu avea să li se alăture.

Lui Lucian îi pieri pofta de mâncare. Un surâs obosit îi răsări pe buze. De ce se aşteptase ca ea să coboare? Dar măcar mâncase ceva? Se îndoia că ea ar fi murit de grija lui.

Lucian ştia bine ce făcea ea.

Asistenta lui se ascundea de el. Dar nu avea să îi meargă cu el.

Soarele apusese de vreo oră, iar Madeline era ghemuită în patul ei, pregătită de somn şi hrănită bine, când Julia se întoarse în camera ei. Traversase în grabă coridoarele, căci nu-i plăceau nici ele, nici luminile lor pâlpâitoare. Chiar îţi aminteau de atmosfera aceea apăsătoare din filmele de groază.

Odată ajunsă în camera ei, îi trimise câteva mesaje

mamei, anunţând-o că totul era bine, şi mâncă tot ce îi rămăsese din sendvişul adus de Livie după-amiază. Era prea obosită să-şi mai facă griji despre ce avea să zică familia de Vincent pentru că nu coborâse să ia cina împreună. În plus, mintea îi era în toate părţile, începând cu starea lui Madeline – ceva la care chiar trebuia să se gândească –, până la motivele pentru care Lucian se oprise înainte ca lucrurile să devină cu adevărat interesante cu o seară în urmă – ceva la care chiar nu trebuia să se gândească.

Deloc.

Nici nu ar fi trebuit să mai conteze, cu atât mai puţin acum, din moment ce ea lucra pentru familia lui. Şi era încă teribil de supărată şi se simţea înşelată, dar o mică parte din ea se întreba de ce nu-şi dorise să o lase să-i ofere plăcere sau să se culce cu ea. Se răzgândise? Se trezise din ameţeală? La naiba, nu credea că el băuse atât de mult, dar totul nu fusese decât un fel de plan ca să vadă cât de departe era dispusă să meargă?

Uf!

Simţi că i se face uşor greaţă când îşi repetă în gând că nu avea să îşi mai lase inima înflăcărată să se avânte în neant.

Simţind că luase toată murdăria din avion, decise să se folosească, în sfârşit, de minunăţia de duş. Îşi scoase pantalonii şi cămaşa, aruncându-i în coşul mic de rufe din baie. Mai trebuia numai să scape de sutien şi de lenjeria intimă, dar îşi aminti că prosoapele erau aranjate pe rafturile înguste aflate lângă uşa dulapului.

Se întoarse în dormitor şi se repezi spre dulap. Aprinse lumina din tavan. Prosoapele mai mari erau în dulapul de jos. Aplecându-se, întinse mâna să ia un prosop, când o boare de aer rece îi alunecă de-a lungul braţului.

Julia se încruntă când înşfăcă prosopul şi se îndreptă de spate. Simţi cum i se ridică firicelele de păr de la ceafă. Fiori vagi o săgetară de-a lungul şirei spinării.

Răsucindu-se, se uită lung spre dulap, aproape aşteptându-se să descopere o crăpătură mare în perete sau o gură de aerisire chiar deasupra ei. Cercetând atent peretele şi tavanul, nu văzu decât tencuială albă şi netedă.

Frecându-se la ceafă, se uită din nou în jur, simţind cum i se face pielea de găină. Se simţea… Doamne, părea ceva nebunesc, dar se simţea *urmărită.*

Evident, nu era urmărită de nimeni, poate doar de o fantomă. Nu existau ferestre, şi nu mai era nimeni altcineva pe aici.

Strânse prosopul la piept, simţindu-se puţin ridicol. Deşi casa fusese renovată, tot veche rămânea, şi în cele mai multe dintre casele vechi era răcoare.

După ce reveni în baia plină cu aburi, se dezbrăcă de tot, îşi desfăcu părul, apoi sări la duş. Scoase un geamăt de plăcere în timp ce jeturile de apă îi dezmierdară muşchii încordaţi. Verificând sticluţele, încercă minunatul gel de lux cu un nume pompos pe care nici nu ştia să-l pronunţe.

Baia aceasta îi amintea de cele din hotelurile foarte scumpe. Cele în care personalul de serviciu îţi aranja lucrurile în fiecare seară şi dimineaţă. Locuri despre care doar citise, dar în care nu fusese niciodată.

Julia nu se grăbi, rotind toate butoanele pe care le găsi în duş şi zâmbind când se activară diferite poziţii ale jeturilor de apă, dovedindu-i-se că era o tipă pe care o puteai distra foarte uşor. Întorcându-se într-o parte, în timp ce îşi trecu mâinile peste ochi, îşi lăsă din nou capul pe spate sub duş şi…

Tronc.

Julia înţepeni în timp ce apa continuă să i se prelingă pe piele. Sunetul se auzea de foarte aproape şi semăna teribil cu o uşă care se lovea de ceva… de un fel de perete. Inima i se zbătu puternic în piept când mii de furnicături îi străbătură pielea. O încercă aceeaşi senzaţie de mai devreme.

Simţea că nu era singură.

Încet, îşi coborî mâinile de pe faţă. Deschizând ochii, privi spre stânga. Cineva stătea de cealaltă parte a sticlei de la cabina de duş. Detaliile erau neclare, dar silueta îi aparţinea unui om înalt şi lat în umeri. O răsuflare speriată se transformă într-un ţipăt răguşit ce răsună ca o sirenă în urechile ei, în timp ce se trezi brusc întinsă pe gresie.

Totul se întâmplă atât de repede.

Picioarele îi alunecară peste piatra grunjoasă a podelei din duş. Căută să se apuce de ceva, dar mâinile ei întâlniră doar aerul şi gresia alunecoasă. I se tăiară genunchii, şi o explozie orbitoare de durere îi izbucni în lateralul capului. Totul se cufundă în întuneric.

Capitolul 10

— Domnişoară Hughes? Julia?

Vocea părea să răsune înfundat. Fu copleşită de confuzie când simţi că se opreşte alunecarea constantă a apei peste trupul ei. Fu învăluită de un aer rece în vreme ce degete calde îi atinseră umărul, alunecând apoi delicat sub obrazul ei, care părea lipit de… gresie.

— Sper că o să deschizi ochii, spuse din nou vocea gravă a unui bărbat. Pentru că începi să mă îngrijorezi.

Să-l îngrijoreze?

Un material uscat îi acoperea corpul, şi în clipa aceea îşi dădu seama că zăcea întinsă pe o parte. O pulsaţie surdă mai risipi din negura ce îi înceţoşa mintea. Clipind rapid, împrejurimile începură să recapete formă printre şuviţele care îi alunecaseră peste faţă.

Un bărbat stătea ghemuit lângă ea.

Nu-l mai văzuse niciodată, dar era chipeş. Foarte chipeş. Cu părul negru până la umeri, dat pe după urechi. Bruma unei bărbi îi acoperea conturul maxilarului proeminent. Privirea ei urcă uşor spre pomeţii mari şi nasul drept, fixându-se pe ochii albaştri-verzui. Bărbatul acesta părea o versiune mai tânără… şi mai caldă a lui Devlin.

— Ţi-ai revenit. El zâmbi, iar zâmbetul pieziş i se păru familiar, chiar dacă nu ştia exact de ce. O clipă mai târziu, el îi îndepărtă şuviţele de pe faţă. Pare că te-ai lovit serios la cap. Crezi că ar trebui să te ridici? Sau să rămâi întinsă? Probabil tu ştii mai bine ca mine.

În timp ce îl privi stăruitor şi tot mai confuză pe străinul cel chipeş, începu să-şi pună din nou cap la cap gândurile împrăştiate.

Își amintea că era în duş, jucându-se cu jeturile de apă, când alunecase și căzuse pentru că…

La naiba, era dezbrăcată.

Trăgând lacom aer în piept, ea se ridică… se ridică prea repede. Cabina de duş se învârti cu ea şi chipul bărbatului se înceţoşă. Simţi săgetarea ascuţită a durerii de-a lungul gâtului, provocându-i o greaţă care o făcu să geamă.

— Uşurel, uşurel! El îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi o ajută să-și regăsească echilibrul. Nu cred c-ar trebui să te mişti cu viteza unui atlet olimpic.

Dând să înşface ceva cu care să se acopere, ea îşi dădu seama că bărbatul pusese pe ea un prosop, care însă îi alunecase de pe corp când se ridicase, dezvăluindu-i sânii. Şi nu numai.

— Sunt dezbrăcată, spuse ea prosteşte, cu voce groasă și răgușită, când apucă prosopul şi îl lipi de piept.

Zâmbetul pieziş se ivi din nou.

— Am observat.

Minunat!

— Ei bine, încerc să nu observ, adăugă el şi îi făcu cu ochiul.

Julia suspină de ruşine, dar şi pentru că simţea cum capul mai avea puţin şi îi exploda.

Amuzamentul dispăru de pe chipul lui.

— Bine. Nu sunt doctor, dar cred că e posibil să te fi rănit.

Ea coborî privirea și zări un firicel de un roz pal ce se prelingea pe gresia nisipie. Ţinând bine prosopul, ea își pipăi cu grijă capul. Julia își înăbuși un geamăt când gestul îi trezi o zvâcnire ascuţită de durere prin craniu. Își retrase mâna și simţi un gol în stomac când văzu sânge pe vârful degetelor.

— La naiba! murmură ea.

Bărbatul chicoti.

— Da, chiar aşa.

În ciuda durerii, gândurile i se învălmăşiră în minte. Putea să fie în regulă sau să aibă o contuzie, lucru cu care nu prea era de glumit.

Deschizând ochii, îl observă pe bărbat uitându-se atent la ea, cu aceeaşi privire stăruitoare ca a lui Lucian.

— Îmi pare rău! El îşi lăsă mâinile să coboare peste braţele ei, oprindu-se chiar deasupra cotului. Nu ne-am cunoscut încă. Eu sunt…

— Gabriel? spuse ea în locul lui.

Când el încuviinţă din cap, singurul lucru la care se mai gândi Julia era că, de acum, doi din trei fraţi îi văzuseră sânii. De vis.

— Dar majoritatea îmi spun Gabe. El zâmbi din nou. Slavă Cerului că eram pe terasă când te-am auzit ţipând!

Încă nu reuşea să gândească prea repede.

— Ştii cumva cât am zăcut leşinată?

— Poate un minut? Puţin mai mult.

Bine. Era o veste bună. Întrucâtva.

— Crezi că ar trebui să te ridici? o întrebă el.

Depindea, dar Julia nu voia să mai stea pe jos, cu un prosop care abia dacă o acoperea.

— Cred că da.

— Bine. Privirea lui ţâşni spre a ei. Promit să nu mă uit! Mă uit doar în ochii tăi.

Simţind cum obrajii îi iau foc, ea mormăi o mulţumire şi ţinu bine de prosop când el o ajută să se ridice. Picioarele îi erau uşor nesigure când ieşi din cabină. Luminile strălucitoare de deasupra chiuvetei doar îi accentuară durerea de cap.

— Cum te simţi? o întrebă el, continuând să o ţină de

braţe.

— Nu ştiu.

Privirea lui o părăsi pe a ei pentru o fracţiune de secundă, apoi şi el se înroşi.

— Stai, lasă-mă să te ajut!

Înainte să refuze iar, apucă prosopul şi îl înfăşură în jurul ei, trecând marginile una peste alta.

Mai rămăsese o mică porţiune descoperită, de sub sân în jos, dar măcar nu stătea cu posteriorul la vedere.

— Hai să te aşezi! Ce zici?

— Perfect, murmură ea.

Gabe încuviinţă din cap, apoi îşi petrecu un braţ pe după umerii ei.

— Minu…

— Ce naiba se petrece aici?

Tresărind la întrebarea care răsună ca un trăsnet, ea aruncă o privire peste umărul lui Gabe şi îl văzu pe Lucian în pragul uşii. I se căscă un gol în stomac.

Se putea ca situaţia să fie şi mai rea?

Da, îşi dădu ea seama într-o clipită. Putea şi Devlin să se alăture acestui ciudat trio.

— Julia a căzut în duş, răspunse Gabe calm. S-a lovit la cap.

— Ce? Lucian se repezi înainte, dându-l cu uşurinţă pe fratele lui la o parte. Eşti bine?

Julia se gândi să spună da, însă apropierea lui Lucian şi atingerea lui îi paralizară simţurile deja confuze. Mâinile lui le înlocuiră pe ale lui Gabe şi, în ciuda durerii bubuitoare de cap, nu avu cum să ignore felul în care corpul ei reacţionă la al lui. Fiecare parte din ea era pe deplin conştientă de braţul aşezat pe spatele ei şi de cel care îi alunecă peste bărbie, înclinându-i uşor capul pe spate şi într-o parte.

— Doamne, mormăi el.

Julia nu trebuia să fie asistentă ca să-şi dea seama că reacţia lui nu era de bine.

— Cred că o să fiu bine. Am doar nevoie să…

Nu apucă să continue, pentru că se trezi brusc luată pe sus de Lucian, cuibărită la pieptul lui.

Julia rămase mută de uimire.

Nu era o femeie măruntică, iar el o ridică de parcă ar fi fost uşoară ca o pană. Și ieşi din baie.

— Urma să o ajut să ajungă în pat, spuse Gabe din spatele fratelui său pe un ton maliţios. Trebuie tu să dai mereu mai bine.

Auzindu-l pe Gabe vorbind, ea ieşi din starea de amorţire. Se prinse de marginile prosopului, căutând să nu se joace de-a „cucu-bau".

— Pot să merg singură.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Lucian.

— Asta înseamnă că poţi să mă pui jos.

Trăgând adânc aer în piept, i se păru că simte miros de mâncare… de pui sau ceva de genul.

— Nu e nevoie. Lucian se opri şi o coborî încet. Am ajuns deja.

Ea ţinu strâns prosopul de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte.

Privind peste umărul lui spre locul în care rămăsese Gabe, el întrebă răstit:

— Ai chemat pe cineva?

Oh, nu!

— Nu cred că este nevoie să faci asta.

— N-am avut când. Gabe scotoci în buzunar, scoţând telefonul. Dar îl sun pe Flores.

Julia încremeni.

— Dar…

— Poţi să aduci un prosop curat şi nişte gheaţă? întrebă Lucian, cu ochii lui verzi ca marea fixaţi asupra ei. Cum s-a întâmplat?

Ea răsuflă prelung.

— Am văzut pe cineva în baie în vreme ce făceam duş…

— Poftim? întrebă Lucian.

Cu telefonul la ureche, Gabe se întoarse şi privi lung spre ei în vreme ce luă un prosop din dulap. Vorbea prea încet ca ea să-l audă, dar speră că doctorul avea să spună că nu putea veni.

Începu să se agite când Gabe deschise frigiderul.

— Era cineva în baie. Am văzut prin uşa de la duş şi m-am speriat. Am… ţipat şi am alunecat. Trebuie să mă fi lovit la cap de una dintre perele de la duş.

— Am auzit-o ţipând, spuse Gabe, apropiindu-se cu un prosop într-o mână și lăsându-și telefonul să alunece în buzunar cu cealaltă. Eram pe terasă. Apropo, Flores e pe drum. Mi-a zis să ne asigurăm că nu adoarme şi nu se mişcă prea mult.

— Ştiu asta, răspunse ea.

Gabe ridică dintr-o sprânceană când îi întinse lui Lucian prosopul împăturit.

— Atunci ar trebui să ştii şi că orice lovitură la cap trebuie tratată cu seriozitate. Nu? Că ar trebui să laşi un doctor să te consulte.

Julia deschise gura, dar el avea dreptate, iar ea se purta copilăreşte. Ştia că trebuia să o vadă un medic.

— Eu n-am auzit nimic. Lucian îi cuprinse obrazul în palmă cu un aer mult prea intim și lipi prosopul de cucuiul cu care se alesese ea. Julia tresări. Îmi pare rău! murmură el. Eşti sigură că ai văzut pe cineva?

— Da. Dar, oare, chiar era sigură? Își mută privirea de la un frate la altul. Adică am văzut ceva. Ştiu că am văzut.

— Nu mai era nimeni aici când am venit eu, spuse Gabe, cu voce blândă, chiar dacă sugera practic că era imposibil să fi văzut pe cineva. Şi am venit de îndată ce am auzit ţipătul. La vreo câteva secunde după.

— Dar… Dar, dacă nu văzuse pe cineva, atunci ce văzuse? Am văzut ceva.

— Nu spunem că n-ai văzut. Lucian mută prosopul cu gheaţa. Ușile de la duş pot să-ţi joace feste, mai ales când pâlpâie luminile. Fac umbre care nu există în realitate.

Julia se gândi la luminile de pe coridor.

— Aveţi mereu asemenea probleme cu lumina?

— Uneori, răspunse Gabe. Dacă n-ai auzit nimic, atunci de ce ai venit aici?

O întrebare foarte bună.

Privirea lui Lucian îi cercetă chipul.

— Venisem doar să te enervez.

— Măcar eşti sincer, spuse ea sec în timp ce Gabe dispăru iar în dulap.

Zâmbetul pieziş îşi făcu din nou apariţia.

— Şi ţi-am adus ceva de mâncare, din moment ce ai decis că nu suntem îndeajuns de buni pentru tine.

— Poftim? Nu de asta am…

Ea nu continuă. Lucian ştia că nu era acesta motivul, şi nu era un lucru important. Se putea ca luminile să fi pâlpâit o clipă şi să fi proiectat o umbră? La drept vorbind, avusese ochii închişi şi văzuse umbra doar în treacăt.

Julia nu avea un răspuns, dar ştia cu siguranţă că era aproape dezbrăcată.

— Mi-ar plăcea să-mi pun ceva pe mine.

— Cred că Flores vrea să nu te ridici, îi reaminti Lucian.

— Nu-mi pasă. Nu mai stau aici doar cu un prosop pe mine.

— Nu este ca şi cum nu te-aş mai fi văzut aşa, spuse el cu o voce şoptită pe care ea nu era sigură că Gabe nu o putea auzi.

Strânse prosopul mai bine în jurul corpului când răbufni:

— Nu este ca şi cum o să mă mai vezi vreodată.

— Îmi lansezi o provocare? întrebă el cu ochi scânteietori. Îmi plac la nebunie provocările.

— Ei bine, asta este o provocare pe care o vei pierde.

Gabe se apropie de ei şi îi privi cu mare interes.

— Acesta este halatul tău? o întrebă el.

— Da. Uşurată, ea se întinse să-l ia. Mulţumesc!

El încuviinţă din cap.

— Spre deosebire de alţii, nu spun cine, mi-ar plăcea să te simţi în largul tău.

Lucian înşfăcă halatul din mâinile fratelui său înainte să o facă Julia. Îi întinse gheaţa lui Gabe.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea.

Întorcându-se, el îl aşeză peste umerii ei şi se apucă să îi bage o mână pe mânecă, de parcă ea nu ar fi ştiut să se îmbrace singură.

— Cum îţi simţi capul?

Gabe se aşeză lângă ea şi, o clipă mai târziu, îi ţinea gheaţa uşor lipită de cap. Undeva în adâncul ei, Julia îşi dădea seama de absurdul monumental al situaţiei. Fraţii cunoscuţi ca Lucifer şi Demon aveau grijă de ea de parcă ar fi fost o infirmă… ea fiind aproape dezbrăcată.

Dacă durerea de cap nu ar fi revenit în forţă, probabil s-ar fi simţit incomod şi uşor stânjenită de tot ce se întâmpla.

— Domnişoară Hughes? spuse încet Lucian.

— Minunat, mormăi ea, ţinând de prosop în timp ce îşi strecură mâna pe mâneca stângă. Se întinse spre tivul halatului, ridicând privirea şi dându-şi seama că Lucian nu prea era cu ochii pe chipul ei. Privirea lui îi urmărea linia pieptului prin deschizătura din prosop. Serios?

Zâmbetul pieziş se ivi iar pe buzele lui în timp ce Lucian căută cordonul la spatele ei.

— Se pare că-mi este imposibil să mă abţin.

— Atunci dă-ţi silinţa! Cu părţile halatului petrecute una peste alta, ea îi aruncă o privire încruntată când el strânse cordonul. Mult mai tare.

— Deci… spuse Gabe. Aţi apucat să vă cunoaşteţi bine când a venit el în Pennsylvania?

Julia îl privi tăios, dar, brusc, el păru să fie mult mai aproape ca înainte.

El lăsă uşor capul într-o parte.

— Ştiam unde se duce.

— Şi cam atât ştie Gabe. Lucian îşi retrase mâinile şi se aşeză lângă ea. Piciorul lui stâng se lipi de piciorul ei drept. Dar, da, am apucat să ne cunoaştem.

Privirea lui Gabe trecu de la Julia spre fratele lui.

— Nu mă surprinde.

Julia închise ochii, simţindu-se prea obosită şi cu o durere de cap care nu-i dădea pace ca să-şi mai facă griji de ce, brusc, începuseră să se uite urât unul la altul. La naiba, nici măcar nu-i păsa acum că, prima dată când îl întâlnise pe Gabe, ea era în costumul Evei, zăcând întinsă pe podeaua duşului. Poate avea să îi pese mâine, dar acum nu.

Era cu mintea în altă parte. Cât rămase acolo, înghesuită între cei doi fraţi, continuă să vadă cu ochii minţii conturul zărit de cealaltă parte a geamului de la duş. O străbătu un fior. Oare fusese doar o festă pe care i-o jucaseră luminile

pâlpâitoare? Sau chiar fusese cineva acolo, privind-o?

Lucian urmări cum fratele lui îi arătă Juliei ceva pe telefon şi nu reuşi să ignore zvâcnirea iraţională de gelozie care scăpără înăuntrul lui. Absolut ridicol, dar îşi închipui că îl ia pe Gabe de gât şi îl azvârle afară din cameră.

Doctorul Flores îi făcu semn spre uşă, unde lăsase instrumentele de care se folosise ca să o verifice pe Julia.

— O să fie bine, nu? întrebă el.

— Cred că o să fie în regulă. Echilibrul, memoria şi reflexele sunt în stare normală, deci nu cred că trebuie să-i facem analize. O să aibă probabil o durere de cap, motiv pentru care i-am lăsat un antiinflamator. Doctorul făcu un semn din bărbie spre flaconul de medicamente. Dacă este mai serios decât o contuzie minoră, dar nu cred să fie, trebuie să fim atenţi dacă i se modifică severitatea durerii şi comportamentul. Este perfect conștientă de detaliile astea.

Lucian încuviinţă din cap şi îşi încrucişă mâinile. Îi auzise pe ea și Flores discutând despre simptome adineauri. I se luase o mare piatră de pe inimă pentru că rana din spatele urechii ei se oprise de mult din sângerat şi nu avusese nevoie de copci.

— Poate să doarmă?

— Da. Nu are pupilele dilatate sau stare de confuzie. Flores se întoarse cu faţa spre el. Mâine ar trebui să o ia mai încet. Să stea în pat. Să se odihnească. Este cel mai bun medicament. Chiar…

— Vă aud, strigă Julia din pat. Doar aşa, să ştiţi.

Lucian zâmbi larg când Flores se înroşi până în vârful urechilor.

— Suntem încântaţi să ştim că auzul îţi funcţionează în parametri normali, domnişoară Hughes.

Ea miji ochii, în vreme ce Gabe se lăsă pe spate în fotoliul pe care îl trăsese lângă pat.

— O să mă simt bine mâine.

— Julia. Doctorul părea obosit. Înţeleg că ai început o nouă slujbă şi vrei să dai ce ai mai bun, dar trebuie să ai grijă de tine.

Buzele ei senzuale se strânseră într-o linie subţire.

— O să mă asigur că se odihneşte, îi spuse Lucian, şi era convins că, dacă privirea ei încruntată ar fi putut să ucidă, el ar fi căzut secerat pe loc. Mulţumim că ai venit! Apreciem.

— Am impresia că mi-ar trebui o cameră aici. Ridicând trusa, el făcu un semn din cap spre Gabe şi Julia. Vă trimit factura.

Lucian îl conduse spre uşa interioară. Richard aştepta pe coridor pentru a-l însoţi pe Flores spre ieşire, nerăbdător să se ducă acasă, acum, că doctorul pleca. Își luă rămas-bun și închise ușa. Lucian era bucuros că Devlin ieşise la puţin timp după cină. Măcar așa rămânea să găsească o soluție să-l trimită la plimbare doar pe unul din fraţii lui.

Apropo de fratele cu pricina. Stătea relaxat în fotoliu şi privea lung spre Julia, care se juca agitată cu marginea păturii strânse în jurul ei. El se apropie încet de pat.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu. Îi aruncă o privire furişă din grămada de perne pe care își rezema capul. Părul îi era dat pe spate, şi Lucian era nespus de bucuros că îi mai revenise culoarea în obraji. Fusese atât de palidă când o văzuse prima dată în baie. Eu… Doamne, îmi pare rău pentru toate astea! Pot să plătesc eu factura… indiferent de sumă.

La naiba!

Chiar își cerea scuze? Ar fi putut să se rănească grav sau mai rău.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru nicio factură, răspunse Gabe. Ne ocupăm noi. Şi asta nu se discută.

— De acord, confirmă Lucian, simţindu-se puţin nelalocul lui.

Între dorinţa de a-l strânge de gât pe fratele lui când îl zărise acolo, cu Julia acoperită doar de un prosop, şi apăsarea pe care o simţise când îşi dăduse seama că ea fusese rănită, achitarea facturii era ultimul lucru la care îi stătea mintea.

El se opri de cealaltă parte a patului şi aşteptă ca ea să se uite din nou la el. Doar atunci se aşeză.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Se face comod, sugeră Gabe, cu un rânjet pe buze.

— Întocmai.

Lucian se trase mai sus, ca să stea rezemat cu spatele de tăblia patului. Zâmbi larg când ea se uită la el.

Ea întoarse privirea.

— Nu trebuie să staţi cu mine. Mă simt bine. Puteţi merge acasă…

— Să mergem acasă? Gabe chicoti. Suntem acasă. Locuim toţi aici.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Apartamentele lui Gabe sunt în capătul opus al coridorului. Dev stă în cealaltă aripă a casei, îi spuse Lucian. Iar eu stau chiar vizavi.

Ea închise ochii, părând să respire pe nas.

— Desigur.

Lucian rânji.

— Nu ştiu de ce nu m-am gândit că locuiţi aici, spuse ea şi îşi lăsă capul pe perne.

— Probabil pentru că majoritatea adulţilor nu locuiesc în casa în care au crescut, dar locul ăsta este atât de mare,

încât ai impresia că stai singur, răspunse Gabe. Nu dau cu ochii de Lucian dacă nu-mi doresc asta.

— Dar îţi doreşti, interveni Lucian.

— Cât de mare e casa asta? întrebă Julia. N-am văzut prea mult din ea.

— La naiba… Are vreo 6000 şi ceva de metri pătraţi. Gabe râse când ea înjură în şoaptă. E ridicol. Ştiu.

— Este… impresionant.

— Da. Privirea lui Gabe se îndreptă spre Lucian. Când o să te simţi mai bine, îţi fac un tur.

Lucian întoarse capul şi îl privi lung pe fratele lui. Ştia exact ce avea Gabe în minte, nemernicul!

— Deci, continuă Gabe şi se concentră din nou asupra Juliei, e prima dată când vii în Louisiana?

— Da. N-am mai călătorit niciodată atât de în sud, spuse ea şi îşi trecu mâinile peste cuvertură. Mi-am dorit mereu să vizitez zona asta…

Ea continuă să spună vrute şi nevrute, mărturisindu-i lui Gabe cât de mult i-ar fi plăcut să vadă Cartierul Francez la un moment dat şi că avea o listă întreagă de specialităţi culinare pe care voia să le încerce.

Amândoi o priviră lung în vreme ce vorbi, iar Lucian îşi dădu seama numaidecât că Julia părea să se simtă mai în largul ei să discute cu Gabe decât cu el. Ei bine, nu avusese nicio problemă să stea de vorbă cu el când se întâlniseră în bar, dar lucrurile se schimbaseră între ei.

— Scuze, spuse ea când se opri şi niciunul din ei nu răspunse. Probabil nu vreţi să auziţi de nevoia mea copleşitoare de a gusta din colţunaşi cu zahăr pudră.

Gabe scutură scurt din cap.

— Gogoşi? O să le adori. Şi mă ofer cu mare bucurie să te însoţesc prin cele mai faine locuri din oraş. Îi mai aruncă

lui Lucian o privire care îl făcu să strângă din dinţi. De fapt, am un fel de birou nu prea departe de Cartierul Francez.

Bun. Era de ajuns.

— Dacă domnişoara Hughes vrea să facă un tur prin New Orleans, o să merg eu cu ea.

Ea strâmbă din nas.

— Sunt sigură că am şi eu un cuvânt de spus în asta.

— N-ai.

— Ba am, repetă ea, cu privirea aţintită înainte.

— Ce mă bucur să văd că o posibilă contuzie nu ţi-a afectat încăpăţânarea, observă Lucian.

Ea îşi încrucişă braţele peste pătură.

— Te ignor.

El râse.

— Îți dai seama că mâine este imposibil să te lăsăm să munceşti, nu-i aşa?

Julia răsuflă cu năduf.

— Apreciez că vă faceţi griji pentru mine, dar nu pot să lipsesc încă din prima mea zi de muncă.

— Poţi şi exact asta o să şi faci. Lucian îşi încrucişă picioarele la glezne. Nu-i mare lucru. Aveam grijă de Maddie şi înainte să vii tu.

Pe fruntea Juliei apăru o încruntare.

— Dar…

— O să fie bine. Gabe se aplecă iar în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Putem să ne ocupăm noi. Dev nu o să aibă o problemă cu asta.

— Dar domnul de Vincent? întrebă ea. Lawrence? Nu l-am întâlnit încă, dar îmi închipui că el m-a angajat.

Lucian îşi dădu seama că Julia nu ştia şi că povestea risca să devină bizară.

— Nu o să aibă nicio problemă.

— Categoric nu, întări Gabe şi se lăsă pe spate.

Ea oftă din nou.

— Mă bucur că sunteţi siguri de asta, dar eu nu sunt.

— Ei bine, suntem siguri, pentru că tatăl nostru a murit, îi spuse Lucian.

— Poftim? Capul ei se îndreptă atât de repede spre el, încât Julia tresări de durere. Ridică o mână. Au!

Lucian se aplecă numaidecât în faţă, apucând-o de mâna cu care voia să-şi atingă capul.

— Ai grijă, îi aminti el.

Ochii ei căprui îi întâlniră pe ai lui.

— Tatăl vostru… a murit?

— Da. Acum câteva zile, explică el şi îşi lăsă mâna că coboare peste braţul ei, degetele strecurându-i-se pe sub mâneca pufoasă a halatului. Am păstrat discreţia până acum, dar vestea a fost confirmată astă-seară.

Gabe îşi netezi fruntea cu un deget.

— Probabil o să auzi oricum despre asta. S-a sinucis.

— Oh, Dumnezeule! Julia îşi ridică şi cealaltă mână la piept. Îmi pare atât de rău!

— E în regulă.

Lucian îi dădu drumul la mână înainte ca ea să-şi dea seama că încă o atingea.

Ea aruncă o privire spre Gabe.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic. Nu-i mare lucru, zise Gabe.

Ea făcu ochii mari.

— Nu-i mare lucru? Tatăl vostru…

— Era un nenorocit de zile mari, o întrerupse Lucian, lipindu-şi capul de tăblia patului când ea ridică privirea spre el. Dacă ai fi avut ghinionul de a-l cunoaşte, ai fi fost de aceeaşi părere. Nu e nevoie de empatie.

Julia dădu să spună mai multe, dar, după o clipă, mai rosti doar:

— Tot îmi pare rău.

Lucian nu era sigur cum să răspundă la asta. Din fericire, Gabe îi sări în ajutor în situaţia asta jenantă, dându-i timp să o privească pe Julia cât ea nu era atentă. Zbură cu gândul spre cele întâmplate. Era convins aproape 100% că nu ar fi avut cine să fie în baie. Gabe nu era vreun pervers dubios, şi până şi Lucian avea limitele lui. Evident, văzuse o umbră şi o confundase cu un om, ceea ce era de înţeles. La urma urmei, se afla într-un loc nou, dar ceea ce se întâmplase continuă să nu-i dea pace şi să-l neliniştească.

Trecu o vreme înainte ce Gabe să se ridice de pe fotoliu.

— Dacă devine enervant şi ţipă, vin să-l pun la punct.

Lucian pufni.

— O să reţin asta, răspunse ea.

Privirea lui Gabe se înălţă spre a lui, apoi nemernicul luă mâna Juliei şi apăsă un sărut pe dosul palmei. El se îndreptă de spate.

— Las-o să se odihnească puţin!

Julia încremeni lângă el.

— Noapte bună, Gabe! spuse Lucian, cu o voce mai aspră decât ar fi fost nevoie.

Gabe schiţă un zâmbet larg.

— Noapte bună!

Murmură şi ea ceva, apoi tăcu până când Gabe ieşi din dormitor şi închise uşa în urma lui. Trase adânc aer în piept.

— Sunteţi…

— Ce? întrebă Lucian când ea nu continuă.

— Sunteţi *chiar* delicaţi şi *chiar* prietenoşi.

El chicoti.

— Înseamnă că ne place de tine.

— Da?

— Da. Lucian încuviinţă din cap. Pentru că *prietenoşi* este, de obicei, ultimul cuvânt pe care l-ar folosi lumea ca să ne descrie.

Ea păru să se ghemuiască mai adânc între perne.

— Poţi să pleci, ştii, da?

— Ştiu, dar vreau să stau cu un ochi pe tine, aşa cum mi-a recomandat medicul.

— Nu cred că doctorul Flores s-a referit la asta. Ea căscă, apoi se încruntă. Nu-mi vine să cred că am căzut şi m-am lovit.

— Se întâmplă.

— La duş, dezbrăcată fiind, adăugă ea.

— Ei bine, mulţi oameni sunt dezbrăcaţi la duş. El zâmbi larg, cumva ştiind că ea îşi dădu ochii peste cap, chiar dacă nu putea să o vadă făcând asta. Apropo, ţi-am adus anexa la contract, spuse el. Este în dosar, lângă cina pe care nu ai mâncat-o.

Buzele îi zvâcniră, şi se întâmplă minunea. Schiţă un surâs.

— Am impresia că o să ajung să vă fiu datoare înainte să mi se încheie contractul.

Lucian ştia că nu avea să fie cazul. Amândoi tăcură, iar el ar fi zis că ea adormise dacă nu ar fi fost cele două degete care băteau absent darabana pe pătură.

— N-ai ceva mai bun de făcut? îl întrebă ea. Nu o spun cu rea intenţie, dar sunt sigură că ai putea face şi altceva.

— Mereu aş putea face şi altceva, dar îmi este bine aici. Adevărul era că unul dintre prietenii lui îl invitase la Red Stallion în această seară. Se gândise să se ducă doar ca să iasă din casă şi să stea departe de Julia, dar prefera să rămână aici. Ciudat! Nu o să stau o veşnicie. Doar vreau să

mă asigur că te simţi cu adevărat bine. Nu-mi spune că nu e nevoie. Ştiu asta. Doar că vreau să rămân.

Buzele i se întredeschiseră uşor, dar apoi Julia închise gura. Mai trecură câteva clipe.

— Pare că n-ai avut o relaţie prea bună cu tatăl tău. Întorcându-se uşor, ea înălţă bărbia. Privirile li se întâlniră. Dar tot îmi pare rău!

Simţi o apăsare ciudată în piept, apoi coborî în stomac, încleştându-se într-un nod de amărăciune şi confuzie de care nu ştia dacă avea să se poată elibera.

— Şi mie.

Capitolul 11

Julia habar nu avea unde erau fraţii, dar ştia că, dacă o prindeau că se ridicase din pat şi se dusese în camera lui Madeline, avea să se dezlănţuie iadul pe pământ.

Nu era nesăbuită. Julia *chiar* o lua mai uşor, dar durerea de cap nu mai era decât o zvâcnire surdă şi, după ce îşi petrecuse toată dimineaţa în pat, ştia că nu avea ce păţi dacă se ducea să vadă ce făcea Maddie.

Pe deasupra, chiar nu mai putea să stea în pat. Nu când asta îi oferea creierului ei ocazia să analizeze obsesiv fiecare secundă petrecută la duş. Cu razele soarelui furişându-se prin uşile de la verandă, era greu de spus sigur ce se întâmplase cu o seară în urmă. Să fi fost o umbră? Un om? Nu ştia.

Şi, când se plictisi să revadă cu ochii minţii incidentul de la duş, se gândi că Lawrence de Vincent murise cu doar câteva zile înainte şi nimeni nu îi spusese nimic despre asta până nu adusese ea vorba despre el. Un asemenea detaliu părea ceva demn de a fi menţionat imediat. Desigur, familia de Vincent era obsedată de intimitate, dar serios… I se părea ciudat. Fără să mai ia în seamă răspunsul dat de Lucian şi de Gabe. Julia nu era atât de naivă încât să creadă că toată lumea are părinţi minunaţi ca ai ei, dar reacţia lor i se părea extremă.

Însă totul era extrem la aceşti fraţi. Chiar nu voia să se gândească la faptul că, prima dată când îl întâlnise pe Gabe, ea fusese goală-goluţă. Dar el îi vorbise şi se purtase de parcă o cunoştea de ani buni. Venise să o vadă de dimineaţă, cu o tavă cu micul-dejun, şi vorbise cu ea despre tâmplăria pe care o făcuse prin toată casa.

Acelaşi lucru se putea spune şi în cazul lui Lucian. Ei bine, altele erau motivele pentru care Lucian se purta de parcă s-ar fi cunoscut, dar povestea cu el era diferită. Rămăsese cu ea până când adormise şi, deşi ar fi trebuit să i se pară autoritar gestul lui, nu i se păruse.

Mai presus de orice, o făcuse să se simtă confuză.

Oftând, se chinui să-şi alunge toate aceste gânduri din minte în timp ce traversă dormitorul lui Madeline. Cineva o mutase din pat, cel mai probabil unul dintre fraţi. Stătea pe fotoliul de lângă fereastră când Julia pătrunse în cameră. Tensiunea şi pulsul păreau să îi fie în limite normale.

— Cum te simţi azi? întrebă Julia, aranjând părul lui Madeline peste un umăr. Pare că o să fie o zi frumoasă. Îi veni o idee în timp ce ocoli fotoliul. Oare am putea ieşi puţin în curte înainte să se facă prea cald? Sunt sigură că ţi-ar plăcea.

Julia observă că privirea lui Madeline era din nou aţintită spre tablou. Straniu, se apropie de pictură ca să se uite mai bine.

Tuşele uşoare ale pensulei se învolburau în nuanţe de verde și maro, evoluând spre cenușiul de ardezie al mormintelor. Atenţia la detalii era uimitoare, de la firele minuscule de iarbă uscată până la modelele surprinse pe stâlpii mormântului. Chiar şi chipul îngerului care se înălţa în centrul mormântului era recreat cu o minuţiozitate impresionantă. Arăta aproape ca o fotografie.

Tabloul era frumos, dar şi oarecum macabru.

Sprâncenele i se uniră în semn de încruntare. În colţul din dreapta jos al pânzei se vedeau două litere pictate în alb.

— M.D.? șopti ea.

Se întoarse încet cu faţa spre pat.

— Sunt iniţialele tale? Tu ai pictat asta?

Madeline clipi.

Evident, nu era chiar un răspuns, dar care erau şansele ca un tablou din casă să aibă aceleaşi iniţiale, dar să fi aparţinut altcuiva?

Putea să fie vorba şi despre un alt membru din familie, vreun strămoş din vremuri străvechi.

Julia se uită la mâinile nemişcate ale lui Madeline. Degetele ei erau lungi şi elegante. Mâini de artistă, la fel ca…

Ea se opri brusc cu un geamăt şi se concentră din nou. Dacă Madeline era cea care pictase tabloul, poate Julia se putea folosi de asta? Existau o mulţime de studii care susţineau arta ca mijloc de comunicare cu pacienţii care nu puteau să comunice prin cuvinte. Poate așa ceva ar…

Un zgomot de paşi îi întrerupse gândurile. Julia se întoarse spre uşă şi tresări. Se aștepta să fie unul dintre fraţi, care venea să urle la ea pentru că se dăduse jos din pat.

— Am încurcat-o, îi şopti ea lui Madeline.

Zări o umbră, apoi apăru un bărbat îmbrăcat într-un costum scump, de un cenușiu ca de cărbune și cu o croială perfectă. Era un bărbat mai în vârstă, de o frumuseţe uluitoare, cu un păr negru care căpătase tonuri argintii la tâmple. Semăna atât de mult cu Gabe şi Devlin, încât, dacă nu ar fi ştiut nimic despre tatăl lor, ar fi putut să jure că el era.

El se opri în pragul ușii, iar ochii în acelaşi amestec uimitor de verde priviră dinspre locul unde stătea Madeline înspre Julia. Bărbatul își drese glasul în timp ce își aranjă cravata de un cenușiu mai închis.

— Bună ziua! Tu trebuie să fii noua asistentă.

Vocea lui era profundă şi păstra o urmă de accent din sud.

Fără să ştie cine era, ea încuviinţă din cap.

— Da. Numele meu este…

— Julia Hughes, interveni el, schiţând un surâs când făcu un pas în cameră. Am auzit totul despre tine.

Oh, Doamne!

Putea să se refere la atât de multe lucruri.

— Ei bine, aici sunt în dezavantaj. Eu nu ştiu cum vă numiţi.

— Mă îndoiesc că te pune multă lume în dezavantaj, răspunse el, şi, Doamne, ce remarcă stranie! Eu sunt Stefan de Vincent… senatorul de Vincent.

Senatorul. Oh, auzise despre el din tabloide. Mai nimic de bine. Nu fusese dată dispărută, în circumstanţe suspecte, o stagiară care lucrase pentru el?

— Înţeleg că ai auzit de mine.

Julia spera din inimă că nu i se citeau gândurile pe chip, pentru că ar fi fost de-a dreptul stânjenitor.

— Mă bucur să vă cunosc!

— Ei bine, mă aflu aici cu afaceri şi m-am gândit să trec să-mi văd nepoata.

— Să vă las câteva clipe împreună? întrebă ea, chiar dacă un fel de al şaselea simţ transformă propunerea într-o amăreală ce îi umplu gura.

— Nu este nevoie. Cum se simte?

Ea îşi împreună mâinile.

— Pe cât se poate de bine.

— Şi ce vrea să însemne asta? întrebă el. Ochii care semănau atât de mult cu ai celorlalţi membri de Vincent erau dominaţi de o răceală aparte. Că respiră şi se ţine pe picioare?

Julia simţi o arsură în stomac.

— Ceea ce este uimitor, dacă ne gândim la toate prin câte a trecut.

— Şi prin ce a trecut draga de Madeline? Senatorul îşi

încrucişă braţele. Din câte mi s-a spus, nu ştie nimeni exact. Din câte ştim, se simţea bine.

Fruntea Juliei se umplu de cute.

— Mă îndoiesc sincer că se simţea bine…

— Este o părere medicală sau una personală? Întreb pentru că, din câte îmi dau seama, este într-o stare de sănătate foarte bună pentru o persoană care a fost dată dispărută şi despre care s-a presupus că este moartă în ultimii zece ani. El zâmbi, iar ceva în curbarea buzelor lui păru condescendent. Şi, cum sunt sigur că nu ştii prea multe despre cum se purta Madeline pe vremuri, te rog să mă ierţi dacă sunt puţin sceptic în privinţa ei şi a stării în care pare să se afle.

Julia simţi cum coloana îi înţepeneşte şi avu o nevoie acută de a o apăra pe femeie.

— Părerea mea medicală este că este sănătoasă, *în ciuda* a ceea ce s-a întâmplat.

— Hmm. Sunetul răsună plin de dispreţ. El se apropie de Madeline, iar Julia rezistă reflexului de a se năpusti asupra lui. Din fericire, el se opri la câţiva metri. Îmi aduc aminte când a fugit prima dată de acasă. Avea şase ani. A fugit cu vărul ei. Buza i se curbă în semn de dezgust. Mama ei a fost de-a dreptul isterică, şi… tatăl ei s-a temut să nu i se fi întâmplat ceva îngrozitor. Băieţii i-au găsit pe cei doi ascunşi la câţiva kilometri de proprietate, jucându-se nu ştiu ce joc.

— Copiii fac asta, răspunse ea.

— Nu copiii ăştia. Privirea lui se ridică de la Madeline spre Julia. Nu genul ăla de jocuri.

Ea se încruntă.

— Nu sunt sigură că înţeleg la ce vă referiţi…

— Normal. Ai grijă, *Julia!* Madeline e expertă la asta. El se legănă în spate pe călcâie. Îţi intră pe sub piele. Bărbatul

aruncă o privire spre uşa deschisă când auzi paşii care se apropiau. Întreabă-i pe fraţii ei. Mai ales pe fratele ei geamăn.

Câteva secunde mai târziu, Lucian apăru în prag. Aruncă o privire spre cei prezenţi în camera surorii lui şi îşi încleştă mâinile în pumni.

— Ce cauţi aici?

Julia nu îşi dădu seama cu cine vorbea.

Răspunse senatorul de Vincent.

— Am făcut cunoştinţă cu minunata Julia şi am venit să-i fac o vizită nepoatei mele până se întoarce Devlin.

Lucian se concentră asupra Juliei, dar nimic din expresia lui nu lăsa să se înţeleagă că îl credea pe unchiul lui.

— Toate bune?

Strângând din buze, Julia încuviinţă din cap în timp ce senatorul se întoarse spre Lucian.

— Fireşte, răspunse el. De ce să nu fie?

— Pe bune? întrebă el.

— Nu te prosti! Senatorul îl bătu uşor pe Lucian pe umăr în timp ce se îndreptă agale spre uşă. Oprindu-se, înclină capul spre Julia. A fost o plăcere să te cunosc.

Era imposibil ca Julia să spună acelaşi lucru. Senatorul păru să ştie asta, pentru că zâmbetul lui afectat deveni puţin mai larg. Apoi plecă.

Lucian privi o clipă uşa deschisă, apoi se uită la Julia.

— Ce voia?

— Ce a spus. Julia reveni cu privirea spre Madeline. Ea se uita lung la tablou. A venit să vadă ce face.

Lucian pufni.

— Ţi-a spus ceva?

Nedorindu-şi să stârnească o relaţie evident tensionată, ea clătină din cap. În plus, nici măcar nu-şi dădea seama

despre ce vorbise senatorul. Chiar își dorea să afle dacă Madeline fugise de mai multe ori de acasă, dar era suficient de înţeleaptă ca să știe că nu era momentul potrivit să întrebe.

— Nu este la fel de prietenos ca tine și ca Gabe.

Lucian își înclină capul.

— Mă bucur să aud asta.

— Şi eu.

— *Tu* cum te simţi? Aș fi trecut pe la tine mai devreme, dar n-am apucat.

— Bine. Își simţi obrajii înroșindu-se și întoarse iute privirea. Abia dacă mă mai doare capul.

— Ai capul tare, nu? o tachină el.

— Părinţii mei ar fi de acord cu asta.

Parcă sub influenţa unei magii negre, ea se trezi din nou cu privirea aţintită asupra lui.

Doamne, era atât de chipeș, că ţi se oprea inima în piept. Încă nu-i venea să creadă pe deplin ce se întâmplase între ei. Trecuseră câteva zile, și tot nu părea să fi fost real. Ci mai degrabă un fel de vis înfierbântat, dar amintirea mădularului lui lipit de ea era aproape imposibil de curmat.

— Pari puţin cam îmbujorată, domnișoară Hughes.

Chiar se simţea un pic îmbujorată.

— Julia. Poţi să-mi spui Julia.

El doar zâmbi.

Julia își drese glasul. Cum el se afla aici și încă nu ţipase la ea, Julia hotărî să-l întrebe despre pictură.

— Tabloul de acolo. L-a pictat Madeline?

Lucian se întoarse ca să se uite la tablou și tăcu pentru un moment.

— Da, e unul dintre tablourile ei.

— Obișnuia să picteze mult?

El încuviinţă din cap.

— E frumos… şi uşor macabru.

Urma unui zâmbet îi ridică uşor colţurile buzelor.

— Poţi spune că Maddie avea gusturi macabre când era vorba despre pictură.

Julia încremeni o clipă în timp ce cămașa lui se întinse peste umăr și braț când el își ridică o mână, trecându-și degetele prin păr.

— Deci mă gândeam…

— La mine?

El îşi lăsă mâna să coboare.

— Nu. Asta era o minciună. Uneori, oamenii care se află în starea lui Madeline nu pot comunica prin cuvinte, dar reuşesc să o facă prin alte mijloace.

Interesul deveni evident în expresia de pe chipul lui.

— Ce vrei să spui?

— Există oameni care suferă anumite tulburări şi care sunt în stare să comunice prin metode mai creative, cum ar fi muzica și arta. Chestii de genul ăsta. Își dădu o şuviţă pe spate, ascunzându-și tresărirea când atinse cu degetele rana încă proaspătă din spatele urechii. Cum înainte îi plăcea să picteze, este posibil să mai poată face asta.

Privirea lui se îndreptă spre locul unde se odihnea sora lui.

— Crezi că o să meargă?

— Ei bine, nu este tocmai o ştiinţă sau ceva care să funcţioneze pentru toată lumea, dar ea poate să-şi ridice mâinile şi s-a tot uitat la tablou. Poate că pictatul, în caz că reuşeşte să picteze, nu o să ne ajute să aflăm mai nimic despre locul în care a fost, dar n-are ce rău să facă, mai ales dacă reia lucruri care îi plăceau înainte. Şi cine ştie? Poate, apoi, o să fie în stare să facă şi altele.

El o studie pe Julia o clipă.

— Sunt de acord. N-are ce rău să facă. Pot să fac rost de cele necesare până diseară.

Încântată că el nu îi ignoră ideea, ea zâmbi.

— Perfect!

— Ar mai fi un lucru. N-ar fi trebuit să te ridici din pat.

Umerii Juliei se încordară.

— Ştiu, dar mă simt bine şi chiar n-am făcut mai nimic.

— Nu ar fi trebuit să te ridici din pat.

— Am vrut doar să văd ce face Madeline.

— Apreciez, dar ai făcut asta. E timpul să te întorci în pat. Făcând o pauză, el păşi spre ea. Altfel te duc eu în braţe.

Julia avea să se ducă singură în pat.

Pentru că ştia că el nu glumea. Ar fi făcut exact asta.

După cum îi recomandase doctorul şi încercaseră fraţii să-i impună, Julia rămase la ea în cameră pentru restul zilei. Ei bine, se duse pe furiş pe seară să vadă ce făcea Madeline, dar, altfel, rămase cuminte în pat.

Cumva, se aştepta ca unul sau ambii fraţi să apară după ce Livie îi aduse cina, dar nu se ivi niciunul. Se întrebă dacă erau acasă, şi, dacă nu, ea rămăsese în această casă uriaşă doar cu Madeline?

Ideea îi cam dădea fiori.

Dar nu de aceea nu reuşea să adoarmă. Îşi simţea corpul înfierbântat, mult prea înfierbântat şi… fremătând de dorinţă. Chiar dacă ce făcuse cu Lucian fusese unicul moment palpitant din ultimii ani, încă era copleşită de dorinţe.

Dorinţe pe care le satisfăcea săptămânal.

Uneori, chiar mai des.

Era diferit de data asta. Mai intens. Poate pentru că, din

cine ştie ce afurisit de motiv, îşi petrecuse cea mai mare parte a serii gândindu-se la Lucian – la Lucian şi la clipele petrecute în apartamentul ei. Totul începuse când el o descoperise în camera lui Madeline şi ea nu reuşise să mai scape de felul în care i se simţea răsuflarea fierbinte pe gâtul ei sau cum ştia să o atingă.

Julia era excitată, şi dormitorul era întunecat şi cufundat în linişte când îşi muşcă buza de jos şi se întoarse pe spate. Nu se mai împotrivi şi încetă să mai gândească.

Închizând ochii şi strângând din buze, îşi strecură mâna pe sub betelia pantalonilor de pijama. Degetele îi alunecară peste carnea umedă şi excitată. I se tăie respiraţia. Simţindu-se ciudat de dezinhibată, se penetră cu un deget.

Un geamăt răguşit îi întredeschise buzele în timp ce şoldurile i se arcuiră în sus. Nu se juca. Oh, nu, trupul îi era atât de înfierbântat, încât, dacă ar fi apărut Lucian, l-ar fi lăsat să…

L-ar fi lăsat să facă tot ce îşi dorea.

Mişcările făcură ca marginile subţiri ale topului să-i alunece pe braţ, apoi mai jos. Vârful unui sân se dezvălui sub privirea ei, cu un sfârc întărit.

Lucian făcuse lucruri uimitoare cu degetele lui între coapsele şi pe sânii ei.

Ea gemu încet.

Julia revăzu cu ochii minţii noaptea din apartamentul ei, amintindu-şi cum îl simţise pe Lucian lipit de spatele ei, cu o mână strânsă pe sânul ei şi cu cealaltă pătrunzând-o adânc. Pulsul i se înteţi nebuneşte în timp ce propriile degete imitară mişcările lui Lucian. Înăuntru. În afară. Înăuntru, în afară. Se lăsă cuprinsă cu totul de fantezie. Nu mai era mâna ei. Lucian era cel care o purta pe culmile plăcerii, stimulând umezeala lipicioasă dintre coapsele ei până când nu mai

putu să...

Plăcerea izbucni, sfârâindu-i prin vene, în timp ce spatele i se arcui și șoldurile i se ridicară, împingându-se frenetic în propria mână. Se prăbuși pe pat, cu inima zbătându-i-se cu putere și respirând întretăiat când degetele i se desprinseră din adâncurile feminității ei.

Dumnezeule!

Nu-și mai provocase niciodată un orgasm atât de intens și de rapid. Cu gâtul uscat, înghiți în sec în timp ce deschise ochii. Simți într-o parte a capului izbucnirea unei dureri surde. Probabil ce făcuse nu era o idee prea strălucită, dar nu mai avea energie nici să-i pese acum. Își simțea corpul cuprins de o moleșeală încântătoare și...

Un val de aer rece îi pluti peste trup. Se auzi un scârțâit ușor, care îi făcu fiecare mușchi să încremenească. Cercetă întunericul cu ochi mari, în vreme ce își aranjă topul la loc. Părea să se audă din dulap. Ușa era deschisă, așa cum o lăsase.

Cu inima bătându-i acum din cu totul alt motiv, se uită lung la ușa dulapului până i se încețoșă vederea. Tot felul de gânduri nebunești i se împânziră în minte. Dacă sunetul nu se auzise din dulap, ci dinspre ușă? Care nu era încuiată. Poate unul dintre frați venise să vadă ce făcea și o găsise atingându-se în pat.

Bine. Era ridicol. Era mult prea târziu pentru ca vreunul dintre ei să treacă pe la ea.

Julia se întoarse cu fața spre ușă. Băgând o mână sub pernă, închise ochii strâns și se strădui să adoarmă. Dimineața avea să vină cât de curând.

Rămase cu ochii închiși, dar somnul nu se sinchisi să o cuprindă în mrejele lui. Indiferent de cât de mult se chinui, nu reuși să se descotorosească de neliniștea care o făcea să

se înfioare. Senzaţia că nu era singură în cameră.

Apoi auzi.

Paşi venind de deasupra. Nu putea să se înşele.

Se încruntă şi se săltă în fund, privind spre tavan, unde ventilatorul se agita în tăcere. Părul îi alunecă peste umeri când lăsă capul într-o parte. Dormitorul de deasupra era… al lui Madeline.

Julia rămase perfect nemişcată, străduindu-se să audă din nou sunetul. După câteva clipe, începu să creadă că doar îşi imaginase, dar îl auzi din nou. Cineva era în camera de deasupra şi umbla de colo-colo.

Unul din fraţi?

Aruncând o privire spre ceasul de pe noptieră, se îndoia că vreunul dintre ei avea cum să fie acolo la o oră atât de târzie. Dând pătura la o parte, îşi trecu picioarele peste marginea patului şi se ridică.

Se trezi asistenta din ea. Dacă Madeline era cea care umbla la etaj, ceva se schimbase, în mod evident, în starea ei. Trebuia să se ducă să verifice.

Îşi strecură picioarele într-o pereche de şlapi şi ieşi din dormitor.

Privirea i se aţinti spre uşa masivă din colţ. Inima îi tresăltă în piept când se îndepărtă iute. Doamne, poate el chiar era înăuntru, la câţiva paşi distanţă, în timp ce amintirile cu el o ajutaseră să ajungă la orgasm…

Uf!

„Încetează!”

Scoţându-şi din cap gândurile despre Lucian, traversă în grabă coridorul cufundat într-o lumină difuză. Era un spaţiu lat, şi aplicele de pe pereţi nu reuşeau să îi lumineze calea. Nu avu cum să nu se gândească la filmul *Strălucirea.*

Un fior dansă pe pielea ei.

Dacă se iveau în faţa ei două fete pe triciclete, ar fi fugit mâncând pământul.

Julia ajunse la scară şi urcă iute la etaj. Coridorul de deasupra era la fel de dubios precum cel de dedesubt. Fiecare pas pe care îl făcea o făcea să se înfioare tot mai mult. Simţi furnicături în josul gâtului chiar între omoplaţi.

Îi aminti de… senzaţia de a fi privită.

Muşcându-şi buza, se uită iute în spate. Nu mai era nimeni pe coridor. Toate uşile erau închise, dar…

Se cutremură şi mări pasul. Imaginaţia i-o lua razna după cele petrecute cu o noapte în urmă. Ajungând la uşa lui Madeline, o deschise şi se opri brusc, cercetând încăperea.

Lampa de lângă pat era aprinsă, exact aşa cum o lăsase Julia. Şi Madeline era tot unde o lăsase. Odihnindu-se liniştită în pat, şi nimic altceva nu părea diferit…

Aerul rece îi trecu peste braţe, făcându-i pielea de găină. Ea se întoarse spre dreapta şi văzu că draperiile care acopereau uşile spre verandă se mişcau în adierea vânticelului de afară.

Inspiră adânc, simţind mirosul jilav de afară.

— Ce nai…

Se încruntă în vreme ce traversă camera. Apucând draperiile albe subţiri, le trase deoparte.

Uşile care dădeau spre veranda cufundată în întuneric erau larg deschise. Aruncând o privire peste umăr spre silueta culcată a lui Madeline, speră din inimă că nu trecuse pe la ea cineva atât de neglijent încât să le fi lăsat deschise.

Întorcându-se spre uşi, le închise uşor şi răsuci cheia în broască. Cum naiba se deschiseseră aceste uşi? Era evident că nu le deschisese Madeline. Şi nu ea era cea care umblase prin încăpere.

Julia se îndepărtă câţiva paşi şi îşi încrucişă braţele la

piept. Cineva fusese aici, şi trebuia să fi fost…

Simţi iar acea senzaţie avută pe coridor… furnicătura dintre omoplaţi. De data aceasta, era mult mai puternică, trimiţându-i un fior din cap până-n picioare. Vârfurile urechilor parcă îi ardeau.

I se tăie răsuflarea când îşi depărtă încet braţele. Un fel de intuiţie ciudată clocoti înăuntrul ei, dându-i de înţeles că nu era singură în cameră. Că mai era cineva aici, iar acel cineva nu era Madeline.

Cu inima zbătându-i-se nebuneşte în piept, se răsuci pe călcâie. Rămase fără aer. Avusese dreptate. Nu era singură.

Sursa fanteziilor ei de mai devreme stătea în pragul uşii.

Lucian.

Capitolul 12

Lucian o văzu pe Julia înainte ca ea să-şi dea seama că se afla şi el acolo. Ea dădea să închidă uşile de la verandă şi stătea cu spatele spre el. Ştia că nu avea nici cea mai vagă idee că se afla şi el acolo şi mai ştia şi că el ar fi trebuit să-i dea de veste că era în preajmă. Însă tăcu mâlc şi se sprijini de tocul uşii.

Era prima dată când o vedea cu părul desprins, care acum nu era nici ud şi nici nu i se lipea de piele. Un păr la fel de lung pe cât şi-l închipuise, plutind în valuri dezordonate până spre mijlocul spatelui. Braţele îi erau dezgolite; pielea îi era de un trandafiriu palid. Privirea lui alunecă spre pantalonii negri care îi îmbrăţişau conturul feselor. În fiecare secundă din zi, îşi amintea cum era să o simtă apăsată de trupul lui.

Ea păru să încremenească pentru o clipă. Apoi, încet, depărtă uşor braţele şi se întoarse.

Privirile li se întâlniră.

Rămaseră tăcuţi câteva secunde. Niciunul din ei nu vorbi, şi, din nou, Lucian se trezi absolut fermecat de ideea de a-i cartografia trăsăturile pe o pânză încă neatinsă.

Sora lui nu era singura care picta în familie.

Dar, înainte să o poată surprinde perfect pe pânză, îşi spuse că trebuia să se apropie de ea şi să-i cunoască intim conturul obrazului şi linia maxilarului. De dragul artei, fireşte.

— Doamne, zise ea cu răsuflarea întretăiată, frângând tăcerea când îşi aşează mâna peste piept, trezind atenţia lui lacomă. Materialul bluzei nu reuşea să ascundă nicicum umflăturile sânilor sau sfârcurile ademenitoare care se

ghiceau pe dedesubt. Nici nu te-am auzit intrând.

Închizând ochii la sunetul vocii ei, el inspiră adânc. Tonul îi era catifelat și răgușit. Ar fi putut să surprindă tonurile glasului ei în nuanţe de roşu și maroniu. Deschizând ochii, se strădui să-i întâlnească privirea.

— Că-ţi vine să crezi sau nu, pot fi foarte silenţios când vreau.

— Îmi dau seama.

— Nici nu o să te întreb de ce nu eşti în pat, spuse el cu un surâs.

— Mi s-a părut că am auzit ceva, răspunse ea, aruncând o privire spre Madeline, care dormea. Mi s-a părut că aud pe cineva umblând pe aici.

— Şi ai găsit pe cineva umblând pe aici?

Ea se încruntă uşor.

— Nu.

— Nu sunt foarte surprins să aud asta.

O expresie de nedumerire îi traversă chipul.

— Şi de ce, mă rog?

— N-ai auzit, domnişoară Hughes?

— *Ce* să aud? întrebă ea după o secundă.

— N-ai auzit zvonurile despre casa asta… despre familia noastră?

O sprânceană se arcui în timp ce ea lăsă bărbia într-o parte.

— Habar n-am unde vrei să ajungi cu toate astea, dar…

— Se spune că este bântuită. Nu reuși să se abţină în timp ce continuă: Şi că familia noastră este blestemată. Sau casa este blestemată și familia bântuită? Mereu le încurc.

Ea îl privi lung o clipă, apoi clătină scurt din cap. Nu mai tresări de această dată, deci poate că începea să se simtă mai bine.

— Am înţeles, murmură ea, apoi vorbi mai tare: N-am găsit pe nimeni plimbându-se pe aici, nici măcar vreo fantomă, dar uşile de la verandă erau larg deschise.

Ei bine, era un detaliu… ciudat. Cu o încruntare, el se uită la sora lui, apoi la uşă. Nimeni nu ar fi lăsat uşa deschisă.

— Erau închise când am plecat eu.

— Când ai plecat tu? repetă ea.

El încuviinţă din cap în vreme ce se desprinse de tocul uşii şi traversă camera.

— I-am citit.

Ea se întoarse cu privirea spre el.

— Tu eşti cel care îi citeşte din *Harry Potter?*

— Da. De ce pari atât de surprinsă? El deschise uşile de la dulap şi se uită înăuntru, îndoindu-se că avea să dea peste ceva. Când ea nu răspunse, el îi aruncă o privire peste umăr. Era adorabil de uluită. El chicoti. De fapt, de ce eşti atât de surprinsă?

— Nu ştiu. Îşi încrucişă braţele la piept. Pur şi simplu, nu mă gândeam că ai fi tu.

— Credeai că-i citeşte Gabe?

Buzele ei se strânseră uşor, iar Lucian ştiu de ce nu răspunde.

— Încerc să o fac în fiecare seară. Uneori, nu reuşesc, explică el în timp ce cerceta baia, chiar dacă nu trebuia neapărat să o facă. Dar cred că, atunci când îi citesc, se simte… mai în largul ei.

— Probabil, răspunse Julia după o clipă. Este mereu bine să faci asemenea lucruri. Ar trebui să continui cu asta.

Trecându-şi palma peste piept, el nu prea ştiu cum să răspundă la replica ei.

— Ei bine, nu se ascunde nimeni în dulap sau în baie, gata să sară la noi.

— Mă bucur să aud asta, remarcă ea, iar el zâmbi când îi auzi tonul sec. Gabe sau Devlin ar fi lăsat uşile deschise?

— Nu.

Întorcându-se spre ea, Lucian fu consternat să vadă că se apropiase mai mult de uşa care ducea spre coridor. Voia să plece. Nu prea mai aveau ce să facă aici. Maddie dormea. Era foarte târziu, iar Julia ar fi trebuit să doarmă, dar el nu era pregătit să o vadă dispărând în camera ei. Şi era un om egoist.

— Nici n-ar trece pe aici să vadă ce face, adăugă el.

Ea deschise gura de parcă ar fi vrut să răspundă, dar se răzgândi.

— Ei bine, cineva a lăsat uşile deschise.

— Fantoma, probabil. El se apropie de Madeline şi îi înlătură o şuviţă de păr de pe obrazul rece. Oprindu-se, o privi pe Madeline. Sau fantomele.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

Zâmbetul se întoarse pe buzele lui când se aplecă şi apăsă un sărut pe fruntea surorii lui. Ridicându-se, o observă pe Julia privindu-l.

— Trebuie să ai somnul foarte uşor, domnişoară Hughes.

Ea clipi agitată, dar el ar fi putut să jure că se înroşise.

— Eu… nu dormeam. Şi, te rog, încetează să-mi mai spui „domnişoara Hughes”.

— Dar dacă îmi place să-ţi spun aşa?

Sprâncenele ei se strânseră într-o încruntare.

— Îmi închipui că n-ai decât, dacă îţi place, dar…

— Dar ce?

El ocoli colţul patului, îndreptându-se direct spre ea, şi încetini uşor pasul. Avea impresia că urma să o ia la goană dacă se apropia prea mult, prea repede.

— Dar sună puţin ciudat. Umerii i se îndreptară când el mai făcu un pas. Aş prefera să-mi spui Julia.

— Deci… El veni mai aproape. Ai prefera să fiu mai familiar cu tine? Îmi place ideea asta. Mult. Mai ales că ar avea mai mult sens, date fiind toate cele întâmplate.

O îmbujorare rozalie îi înflori în centrul obrajilor.

— Nu sugeram asta, şi e chiar târziu. Eu doar…

— Nu sugerai asta?

Acum, se afla la mai puţin de jumătate de metru de ea, suficient de aproape încât să-i vadă pistruii de sub ochiul stâng.

Ea făcu un pas în spate.

— În niciun caz.

— Ce păcat!

El înaintă.

— Nu ştiu de ce. Bărbia i se înălţă din nou. Uite, am avut… o *chestie* scurtă, dar chiar nu mă cunoşti atât de bine ca să-mi doresc asta.

El nu ar fi spus că ce se întâmplase între ei fusese o „chestie”.

— Ei bine, dacă mergem pe ideea ta, nici tu nu mă cunoşti pe mine, dar te-ai gândit că este imposibil să-i citesc surorii mele – surorii mele gemene. Şi veni mai aproape, atât de aproape, încât să simtă notele vagi ale unui parfum. Vanilie? Aceeaşi soră pentru care am cerut să angajăm o asistentă. Aceeaşi soră pentru care am călătorit până în Pennsylvania în dimineaţa de după moartea tatălui meu.

Buzele ei senzuale se întredeschiseră, iar ea inspiră apăsat. Trecu o clipă, dar ea îi susţinu privirea.

— E un argument bun… Pe care nu-l pot contesta.

Lucian coborî bărbia şi vocea.

— Mă pricep *de minune* la adus argumente.

Colţurile buzelor ei zvâcniră de parcă s-ar fi luptat cu un zâmbet.

— Îmi pare rău că te-am judecat greşit!

— Am impresia că urmează un „dar”, domnişoară Hughes.

Ea mai făcu un pas în spate.

— Te-ai înşela.

— Hmm, murmură el, proptindu-şi cotul în tocul uşii, chiar deasupra capului ei. Mă încearcă gândul că minţi doar ca să-mi dovedești că mă înșel.

Ea miji ochii.

— Iar pe mine mă încearcă gândul că n-ai pic de respect pentru spaţiul personal al altora.

— Nu cred că ai avut o problemă cu asta înainte. Coborî capul spre al ei. Dar ai avea perfectă dreptate cu asta.

— Nu este ceva cu care să te mândreşti.

— Dar măcar eu pot recunoaște când tu ai dreptate. Tu poţi să recunoşti când am eu dreptate?

Ea trase adânc aer în piept, iar gestul îi înălţă ușor umerii.

— Poate că nu recunosc nimic pentru că încerc să fiu politicoasă.

— Şi unde este distracţia când eşti politicos?

Ea făcu ochii mari când se uită la el, de parcă ar fi avut de-a face cu un copil de cinci ani.

— Poate nu este distractiv, dar, cum tu eşti şeful meu – sau unul dintre şefii mei –, cred că se impune să fiu politicoasă.

Privirea lui alunecă spre gura ei, iar Lucian se mai întrebă o dată cum s-ar fi simţit atingerea buzelor ei pe ale lui… şi pe alte zone de pe corpul lui.

— Ştii ce cred eu?

— Nu chiar, răspunse ea ironic.

— Cred că să fii nepoliticos este mult mai bine decât să fii politicos. Ştii de ce?

El îi apucă o şuviţă şi îi frământă firele de păr între degete. Fine ca de caşmir.

Ea întinse mâna şi îşi eliberă şuviţa din degetele lui.

— De ce?

— Pentru că oamenii sunt adesea sinceri atunci când sunt nepoliticoşi. El ridică privirea spre ea. Şi adesea mint când sunt politicoşi.

— Îmi imaginez că nu cunoşti mulţi oameni cumsecade dacă chiar crezi asta.

— Poate. El înclină capul într-o parte. Tu cunoşti mulţi oameni cumsecade?

— Cunoşteam, mormăi ea şi îl scrută din priviri.

Căutând să citească printre rânduri, el chicoti amuzat.

— Sugerezi cumva că eu nu sunt cumsecade?

O sprânceană delicată se arcui în sus.

— Ei bine, domnişoară Hughes, *sunt* teribil de neobrăzat mai tot timpul.

O expresie de surprindere traversă din nou chipul ei.

— Ei bine, acceptarea este primul pas, nu?

— Aşa se zice.

Ea zâmbi şi trecu pragul uşii spre coridor.

— Mi-a… plăcut să stau de vorbă cu tine, dar…

— De ce erai trează?

El o luă pe urmele ei, închizând uşa de la dormitorul surorii lui.

Oprindu-se în mijlocul coridorului, ea rămase cu braţele înfăşurate în jurul corpului.

— Eu… O mică insomnie.

— Da? Şi eu.

— Oh! Ea aruncă o privire spre coridor. De asta eşti treaz?

Parţial. În această seară zăbovise în cămăruţa de lângă salonul lui, un spaţiu care fusese o garderobă mare înainte de a-l fi transformat într-un fel de atelier. Şi, în ultimele trei ore, nu făcuse decât să se uite lung la o pânză goală, cu mâinile curate şi o minte plină de gânduri în care se amestecaseră aşa-zisul lui tată, fraţii şi sora lui şi, bineînţeles, Julia.

În mod normal, când era în starea asta, îşi petrecea noaptea la Red Stallion, până găsea o femeie care să-i alunge toate gândurile tulburi. Doar că Lucian refuzase să-l însoţească pe Gabe când acesta îl invitase să i se alăture.

Probabil pentru că nu se simţea confortabil să o lase singură pe Julia în casă după lovitura serioasă cu care se alesese ea la cap. Şi nici nu voia să lipsească prea mult de acasă, din moment ce Stefan tot dăduse târcoale pe aici. Să se ducă să vadă ce făcea Madeline pentru că era sincer îngrijorat? Aiurea.

Îşi tot repetase asta în gând.

— Ştii ce mi se pare că ajută când nu pot să adorm? o întrebă el în loc să răspundă.

Ea se uită la el de parcă i-ar fi fost aproape frică de răspunsul lui.

— Are Livie un ceai în bucătărie. Cred că e de muşeţel. Mă ajută mereu. Să mă relaxez un pic măcar.

— Oh, muşeţel. Ea îşi desprinse un braţ şi îşi dădu o şuviţă de păr pe spate. Are sens.

El îşi împreună mâinile la spate şi spuse:

— Te mai ajută şi să ţi-o tragi până ajungi leoarcă de transpiraţie şi eşti la un pas de epuizare. Mi se pare un mod mult mai distractiv şi mai *neobrăzat* de a adormi.

Gura ei se mişcă fără să scoată vreun sunet.

— Asta… asta e chiar…

— Nepotrivit? Da. Știu. Îi făcu cu ochiul. Hai, o să-ţi fac o ceaşcă de ceai!

— Mda, nu este nevoie.

— Știu, dar îmi doresc. În plus, am devenit foarte priceput la făcut ceai. O să dormi cât ai zice peşte.

— Mulţumesc, dar cred că o să mă întorc în camera mea.

El îi surprinse şi îi susţinu privirea.

— Dar insist, domnişoară Hughes.

Totul la ea păru să încremenească în vreme ce ordinul lui pluti în aer. El își dădu seama că ea înţelesese că nu mai era o rugăminte. Un om bun şi cumsecade nu ar fi făcut ce făcuse el, dar Lucian nu minţise când îi spusese că era un neobrăzat. Voia să-şi petreacă mai mult timp cu ea şi, pentru asta, era dispus să recurgă la orice mijloace.

Ea răsuflă brusc.

— Doar o ceaşcă de ceai.

— Desigur, repetă el, mândru peste măsură. Doar o ceaşcă de ceai, domnişoară Hughes.

Julia se boscorodi pe tot drumul care îi purtă până la etajul de dedesubt. Cum naiba permisese să i se impună să bea o ceaşcă de ceai cu Lucian atât de târziu în noapte?

Și Lucian sigur îi impusese să facă asta. Printre lucrurile pe care ar fi putut să i le impună un angajator şi de care să-i fi fost teamă Juliei nu se afla şi invitaţia la un ceai de muşeţel.

Casa era cufundată în linişte în timp ce îşi croiră drum spre bucătărie. Ea rămase cu câţiva paşi în spatele siluetei lui impunătoare. Cât coborâră cele trei etaje, ea urmări cum muşchii spatelui şi ai coloanei lui se contractă şi se netezesc

la fiecare pas. Se detesta pentru asta, la fel cum se detestase puţin şi pentru că şi-l închipuise mai devreme. Dar, serios vorbind, el era absolut uluitor.

Julia nu se putu abţine.

Trecând pe lângă încăperea cu masă ovală şi scaune elegante, el deschise uşile duble, apoi o prinse pe una din ele înainte să se balanseze înapoi şi să o lovească. Ea trase adânc aer în piept şi se strădui să înainteze în timp ce el aprinse luminile din tavan.

Bucătăria era la fel de absurdă pe cât îşi închipuise. Mai mare decât jumătate din apartamentul ei, avea dulapuri cenuşii ce se înălţau până în tavan, cuptoare multifuncţionale din oţel inoxidabil, o plită pe gaz şi unul dintre frigiderele acelea ultramoderne care probabil ţineau evidenţa a ceea ce puneai şi scoteai în şi din el. Blaturile păreau acoperite de marmură albă cu nervuri cenuşii, pe care le mai văzuse doar la televizor.

Şi bucătăria nici măcar nu părea folosită... Oh, Doamne, i se mai ivi un gând în minte. Era aceasta una dintre familiile acelea extrem de bogate care aveau două bucătării? Una de ochii lumii şi una în care chiar se gătea?

Cine avea nevoie de două bucătării?

— Ia loc! o îndemnă el în timp ce traversă bucătăria, picioarele goale păşind fără niciun zgomot pe plăcile de gresie.

Ea se apropie târşâit de unul dintre scaunele de bar din faţa insulei mari. Trase scaunul, surprinsă de cât era de greu. Făcu o grimasă la auzul scârţâitului îngrozitor pe care îl scoase. Încremeni şi ridică privirea.

Lucian încă era cu spatele la ea şi scotea o cutie mică dintr-un dulap.

Rămasă în picioare, ea îl privi cum ia un ceainic şi

aproape se lovi de blatul din marmură. Acum, nu-i mai trebuia decât să se mai lovească o dată la cap.

— Nu poţi să încălzeşti apa la microunde? Pe mine nu mă deranjează.

— La microunde? El clătină din cap de parcă i-ar fi sugerat să bea apă stătută. Ceaiul trebuie făcut cum trebuie. Aici e toată diferenţa.

— Chiar aşa?

— Da. E metoda mea specială.

Umplând ceainicul, buzele lui se curbară la colţuri în timp ce se îndreptă spre capacul grătarului.

Zâmbetul acela.

Doamne!

Zâmbetul lui o ademenise în bar. Avea în el ceva maliţios și fermecător, foarte sexy şi îndrăzneţ.

Fu nevoită să întoarcă privirea şi se uită la plită şi la mâinile lui. Mai bine aşa decât să se zgâiască la chipul lui. El îşi trecu mâna peste butoane, şi șuieratul flăcărilor albastre se auzi imediat ce dădu drumul la gaz.

Complet dezarmată, ea ridică privirea. El o fixă din priviri în timp ce puse ceainicul pe plită, uitându-se la ea cu acea intensitate care începea să-i fie atât de familiară.

Se uita aşa la toată lumea… de parcă ar fi putut să-şi întipărească în minte fiecare detaliu?

Gândurile răzleţe începură să se pună cap la cap în imagini pe care căută să le împiedice… imagini în care el făcea lucruri la care Julia nu ar fi trebuit să se gândească.

Fusese o idee proastă să vină aici.

— Chiar nu trebuie să te chinuieşti. Sprijinindu-şi mâinile pe insulă, ea dădu să se ridice. În plus, mi s-a făcut somn.

— Nu e niciun chin. El se apropie de insulă, dar nu cu

paşi normali. Ci se apropie ca un adevărat animal de pradă, oprindu-se de cealaltă parte a insulei. Şi trebuie să vorbim.

— Da?

— Da. El se sprijini cu coatele pe insulă şi se aplecă uşor în faţă. Barba scurtă de pe maxilarul lui părea să se mai fi închis la culoare. La cât era de aproape, Juliei i se păru că ochii lui erau mai curând albaştri decât verzi în clipa asta. Vreau să-ţi povestesc despre proprietate… despre noi.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Despre povestea cu blestemul şi casa bântuită?

El încuviinţă din cap, şi sclipirea din ochii lui deveni de-a dreptul diabolică.

— Cred că, dacă tot o să rămâi o vreme pe aici, trebuie să ştii ce se spune despre casa asta, despre noi şi… despre femeile care vin aici.

„Femeile care vin aici?"

Bine.

Părea o poveste care se anunţa plină de tot felul de detalii pe care nu voiai să le auzi.

Juliei îi plăcea să creadă că avea curiozitatea sănătoasă a oricărui om normal. Şi, chiar dacă sclipirea din ochii lui îi dădea de înţeles că o tachina, ea îşi dorea să afle încotro voia să o poarte cu povestea lui.

— Bine. Ea se aşeză din nou pe scaun, proptindu-şi coatele pe masă şi sprijinindu-şi bărbia în palmă. Povesteşte-mi despre fantome, te rog!

— Sigur? El prinse între dinţi buza senzuală de jos şi o împinse uşor în afară. Era o imagine frumoasă. Şi cam sexy. Bine, foarte sexy. S-ar putea să te sperie.

Ea zâmbi.

— Nu o să mă sperie.

El îşi lăsă genele să coboare când îşi puse o mână pe

blat.

— Legenda spune că femeilor din familia de Vincent sau femeilor care vin aici li se pot întâmpla doar două lucruri. Fie ajung… labile psihic. Urmărind o nervură cenușie, el ridică privirea spre ea. Fie mor.

Capitolul 13

Julia îl privi o clipă, apoi spuse fără să gândească:

— Asta e al naibii de sinistru.

Umerii lui se cutremurară de la un mic râset.

— Este, nu? Și povestea e pe cale să devină și mai sinistră.

Ea nu înțelegea cum ar fi asta posibil.

— După cum probabil ai observat, personalului nu-i place să rămână peste noapte aici. Cei mai mulți dintre cei care lucrează pentru noi refuză pur și simplu. El continuă să urmărească ușor nervura din marmură. Ei cred ce se spune despre casă și proprietate. Sunt chiar oameni în oraș care n-ar veni să-și petreacă noaptea aici. Nici măcar Livie și Richard nu vor să rămână.

Ea se gândi la cele spuse de Richard când îi menționase agenda cu numere de telefon.

— Deci care e problema?

— Din câte îmi amintesc de la străbunica, se crede că pământul… toată proprietatea și nu numai… au fost mereu dominate de forțe malefice. Că sunt întinate. Degetul i se opri pe marmură. Credință dată de izbucnirile de ciumă care au lovit regiunea. Epidemiile de febră galbenă. Gripele. Boli care au ucis, și, ani de-a rândul, pământul acesta a fost folosit pentru a-i separa pe cei bolnavi de cei sănătoși. Făcuseră un fel de tabere pentru bolnavi. Mulți oameni au murit aici. Unii susțin că vorbim despre sute. Alții, despre mii. Ideea este că nu există multe dovezi că teritoriul ar fi fost folosit pentru asta. Gabe a încercat la un moment dat să caute dovezi și n-a găsit mare lucru. Dar au fost și multe incendii, care au distrus o mulțime de documente. Știm însă că au fost

îngropaţi oameni aici.

Chiar dacă pe tot drumul până la bucătărie nu voise decât să-i dea una, Julia era acum interesată de povestea lui.

— De unde ştiţi?

— Când am făcut prima piscină…

— Prima piscină? îl întrerupse ea.

— I-am adus câteva îmbunătăţiri, acum câţiva ani.

— Evident.

Bogaţii. Ea oftă.

— Când am făcut prima piscină… El aşteptă ca ea să mai spună ceva, şi Julia îşi dădu ochii peste cap… S-au descoperit fragmente de oase. Destul de multe. Suficiente cât să te întrebi ce naiba s-a întâmplat aici. Le-am trimis la un laborator din Baton Rouge, şi ni s-a confirmat că erau oase de oameni. Se crede că, pe vremuri, ar fi existat aici cripta unei familii, dar care s-a deteriorat de-a lungul anilor. Ori oasele au ajuns până la urmă în pământ, ori proprietatea este locul unde se aduceau oamenii bolnavi.

Un fior i se prelinse de-a lungul şirei spinării. Cine îşi dorea să ştie că existau şanse să locuieşti pe un fost cimitir sau pe un loc unde fuseseră lăsaţi să moară şi să putrezească oamenii bolnavi de ciumă? Of, nimeni.

— Este… înfricoşător.

Aburul şuieră încet prin ciocul ibricului în timp ce Lucian încuviinţă din cap.

— De aceea, bunica Elise obişnuia să spună că oamenii care locuiesc aici le supără pe spiritele rămase blocate în pământul ăsta. Ştii, ea s-a născut aici, în primul corp de casă, la fel ca mama şi bunica ei. Şi-a dorit să se dărâme casa din temelii şi familia ei să se mute.

— Pare o dorinţă extremă.

— Ei bine, ce s-a întâmplat aici este extrem. Sprijinindu-

şi obrazul în pumn, o privi printre genele dese. Casa are o istorie plină de întâmplări ciudate. Luminile pâlpâie neîncetat chiar dacă nu există nicio problemă cu sistemul electric. Camerele video nu funcţionează.

Ea se încruntă.

— Cum e posibil?

El ridică din umeri şi o privi atent.

— Cine ştie? Poţi să faci poze, dar înregistrările video? De pe camerele de securitate? Pur şi simplu, nu funcţionează. E un fel de interferenţă. Buzele lui se strânseră. Cineva a spus odată că aici sunt nu ştiu ce hotare între portaluri. Orice naiba ar însemna asta. Dar se aud şi zgomote bizare. Ciocănituri în perete. Voci care vin din camere ce nu mai sunt folosite de multă vreme. Ţipete. Râsete când nu e nimeni prin preajmă. Umbre.

Îi sugera că ceea ce văzuse în baie era o fantomă?

— Şi paşi? îl întrebă ea.

Ea chiar nu credea în asemenea inepţii, dar simţi cum pielea i se înfioară uşor pe braţele dezgolite.

— Şi paşi. El se întinse peste insulă şi o bătu uşor cu arătătorul pe mână. I-ai auzit în seara asta. Şi nu era nimeni în camera aceea.

— Deci vrei să spui că am auzit o fantomă şi că o fantomă a deschis uşile?

Îndoiala vibră în tonul ei, în timp ce Julia ignoră tresăltarea inimii când degetul lui o atinse.

— Nu spun asta, dar spune-mi tu ce ai auzit.

Nu putea să răspundă, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee. Dar nu însemna că explicaţia pentru paşi sau pentru uşile deschise ţinea de supranatural.

— Ce legătură au toate astea cu femeile?

— Păi, în mod evident, oricine locuieşte pe acest

pământ este blestemat.

El se îndepărtă de insulă.

— Evident, răspunse ea sec.

Un surâs îi înflori în colţul gurii când se îndreptă din nou spre dulap. Privirea ei coborî încet. Doamne, avea un spate extraordinar.

— Pământul întinat îi întinează pe oamenii care locuiesc aici.

Ea clătină din cap la auzul cuvintelor lui ridicole, în timp ce îl urmări cum alege două căni mari.

— Cred că familia ta s-a descurcat foarte bine pentru cineva care trăieşte pe un pământ *întinat.*

Revenind cu cele două căni, el zâmbi larg.

— Aşa pare, şi n-am de gând să te mint. Oamenii din familia mea s-au bucurat de o viaţă grozavă. De cele mai multe ori. El ocoli insula și, când trecu prin spatele ei, îi prinse o şuviţă de păr pe care i-o aranjă peste umăr. Ştiai că reşedinţa iniţială a ars de trei ori de când a fost construită?

Dacă era aşa, părea o construcţie de calitate îndoielnică. Julia îşi netezi pe după ureche părul dat de el peste umăr.

— Nu ştiam.

— Da. Primul incendiu a ars casa din temelii. Au murit atunci o stră-stră-strămătușă și fiica ei. Al doilea incendiu, de la începutul anilor 1900, a distrus ultimul etaj şi a ucis-o pe Emma de Vincent, care tocmai o adusese pe lume pe Elise. El luă o cutie de lapte din frigider şi un recipient mic de pe blat, în care probabil era zahăr. Al treilea a avut loc în anii ’50. Casa a ars iar din temelii. De data asta, mi-au murit ambele mătuși.

— Doamne! Ce poveste tragică!

El aşeză laptele şi zahărul pe blat, în dreptul ceştilor. Ea nu băuse niciodată ceai de muşeţel cu lapte şi nu ştia ce gust

putea să aibă o asemenea combinaţie.

— Poate ar trebui să puneţi pe cineva să verifice din nou problema cu luminile, sugeră ea, rugându-se să nu izbucnească vreun incendiu în casă cu ea înăuntru.

— Nu e nimic în neregulă cu instalaţia electrică. Mergând spre plită, el apucă mânerul izolat şi reveni cu ibricul aburind. Puse în căni cele două plicuri de ceai. Ai remarcat ceva ciudat la cei care au murit în incendii?

Chiar remarcase.

— Numai femei.

El încuviinţă din cap în timp ce turnă apa fierbinte în căni.

— Bunica noastră a murit aici, chiar lângă casă. Era în grădina de trandafiri, şi venea o furtună. Furtunile se pot dezlănţui din senin şi sunt violente prin zona asta, îi explică el, punând ibricul deoparte. Fulgerul a lovit un copac din apropiere, iar copacul s-a prăbușit peste ea, ucigând-o pe loc.

— Doamne! şopti ea, cu ochii mari.

— După aceea, bunicul nostru a tăiat toţi copacii, de parcă ar fi fost vina lor. El turnă câte un pic de lapte în fiecare cană. Sora lui, strămătuşa noastră, a murit chiar pe drum. Frânele maşinii în care se afla s-au defectat brusc. A murit pe loc. Şoferul nu a avut nici măcar o zgârietură. Stră-străbunica Elise? A ajuns până la onorabila vârstă de 98 de ani şi a murit când a căzut de pe scara de la etajul doi.

— Oh, vai… e… nici nu ştiu ce să spun.

Ea clătină din cap în timp ce el puse zahăr în fiecare ceaşcă.

— Şi n-am terminat. Lucian se duse aproape de chiuvetă şi scoase o lingură dintr-un sertar. Mai multe verişoare au murit în moduri bizare. De fapt, una s-a sinucis din greşeală. Nu sunt sigur cum s-a întâmplat asta, dar s-a întâmplat. Iar

mama?

Julia se încordă când el reveni la insulă.

Lucian se aşeză pe scaun lângă ea, cu corpul înclinat astfel încât să stea cu faţa spre ea.

— Mama noastră s-a aruncat de pe acoperiş când eu aveam 18 ani.

— Doamne, îmi pare rău!

Julia coborî mâinile în poală şi aruncă o privire furişă spre el. El se întinse spre cele două căni. Ştia că mama lor se sinucisese, dar nu şi cum. Nu că ar mai fi contat. Oricum s-ar fi întâmplat, tot tragică şi sfâşietoare rămânea povestea.

El nu păru să o audă în timp ce îi întinse una din căni.

— Şi au mai fost cele care nu au murit. Verişoarele care nu au murit înainte de vreme au avut tot felul de… probleme. Unele atât de serioase, încât alţi membri din familie le-au internat prin spitale şi aziluri.

— Poftim?

Ea se uită lung la el.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Privirea lui se îndreptă spre a ei, iar Juliei i se tăie răsuflarea. Ochii lui… aveau o nuanţă atât de frumoasă. Acum, că se afla chiar sub luminile din plafon, ochii lui recăpătaseră tonurile acelea de un verde ca al mării, ce îi amintea de ape calde pe care nu le văzuse niciodată. El atinse uşor cana. Încearcă!

Mutându-şi privirea de la el, ea luă cana caldă. Mirosea uimitor. Luând o înghiţitură mică, fu surprinsă de gustul dulce şi uşor afumat.

— Ce zici? întrebă el.

Încuviinţând din cap, ea înghiţi.

— E foarte bun.

Zâmbetul reveni pe buzele lui.

— Deci… crezi că blestemul ăsta are ceva de-a face cu

sora ta? întrebă ea.

El întoarse privirea.

— Aşa s-ar părea.

Curioasă, chiar dacă ştia că nu ar fi trebuit, ea întrebă:

— Şi chiar nu ştiţi unde să fi fost în tot acest timp?

Lucian clătină din cap în timp ce îşi luă cana. Se lăsă puţin pe spate şi îşi împinse un picior mai în faţă. Genunchiul lui atinse coapsa ei în treacăt, trezind în ea un iureş de fiori pe care Julia se chinui din răsputeri să-l ignore.

— Ştii că a dispărut în aceeaşi noapte în care a murit mama. La început, ne-am gândit că a fugit pentru că era supărată, dar, când nu s-a mai întors…

Ea îl urmări cu atenţie.

— Şi niciunul dintre voi nu-şi doreşte să afle unde a fost sau ce s-a întâmplat cu ea?

Un muşchi zvâcni de-a lungul liniei severe a maxilarului lui.

— Eu îmi doresc, dar nu este… Oftă şi luă o gură de ceai. Nu este atât de uşor.

Ei i se părea destul de uşor. Înţelegea că poate nu agreau ideea de a fi în lumina reflectoarelor, dar să afle ce se întâmplase cu sora lor trebuia să fie mai important decât neplăcerea de a îndura atenţia presei şi a reporterilor.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse el.

Ea se uită la el.

— Nu înţelegi de ce nu ne străduim să aflăm ce i s-a întâmplat. Înţeleg că asta crezi. *Respect* ceea ce simţi. Sincer. Vocea lui era joasă. Familia noastră… ei bine, uneori, gestionăm lucrurile altfel. Poate fi greu de înţeles, dar aşa stau lucrurile.

Julia trase adânc aer în piept.

— E greu de înţeles.

El îi mai susţinu privirea o clipă şi mai bău puţin ceai.

— Blestemul pare să le afecteze și pe femeile care nu fac parte din familie.

Ea îşi arcui sprâncenele în timp ce sorbi din ceai. Cât de repede schimbase subiectul!

— De-a lungul anilor, prin jurul casei s-au tot petrecut accidente care au rănit grav personalul. Nu mereu femei, dar, de cele mai multe ori, da.

— Deci ar trebui să fiu atentă la scări, spuse ea în glumă.

— Eu sigur m-aş ţine de balustradă.

Când se întoarse spre insulă, genunchiul lui îi atinse din nou piciorul. Privirea ei se îndreptă spre a lui. El zâmbi.

Julia se aplecă spre stânga.

Zâmbetul lui se adânci.

— Au mai fost alte morţi şi accidente. Iubita lui Dev din facultate a murit într-un accident ciudat de avion. Și chiar cred că i-a plăcut de ea, ceea ce spune multe.

— Ei bine, dacă se vedea cu ea, sper că o plăcea, comentă ea.

Lucian îi aruncă o privire stranie şi râse.

— Nu-l cunoști pe Dev. Nu cred că Dev simte ce simt mai toţi oamenii faţă de alţi oameni din afara familiei. Sunt aproape convins că singurul moment în care se implică emoţional este când alege ce pereche de pantaloni arată cel mai bine cu cămaşa lui Oxford.

Ea scoase un râset surprins.

— Asta e cumplit.

— E adevărat. El aşeză cana pe blat. Apoi a mai fost iubita lui Gabe de pe vremuri. Povestea asta… da, nu s-a terminat bine. Zâmbetul jucăuș îi dispăru de pe buze. Nu s-a terminat bine pentru niciunul dintre noi.

Ea îşi coborî cana. O mare parte din ea şi-ar fi dorit ca el

să intre în amănunte. Nu avu însă norocul ăsta.

Lucian își drese glasul.

— Deci asta e legenda. Pământul este blestemat și, prin extensie, și familia e.

— Pare cam nedrept că se răsfrânge asupra femeilor.

Un surâs încolți pe buzele lui.

— Cred că reușește să-i afecteze și pe bărbați, în diverse moduri. La urma urmei, suntem cunoscuți pentru scandalurile pe care le provocăm.

— Fără îndoială, încuviință ea, apoi se uită din nou la el.

Înăuntrul ei se treziră întrebări pe care își dorea cu disperare să i le adreseze, chiar dacă știa că trebuia să se ducă în pat. Se făcea prea târziu și începea să se simtă obosită. În sfârșit. Și, dintr-o multitudine de alte motive, chiar nu ar fi trebuit să fie aici cu el.

Dar nu se ridică să plece.

— Pot să te întreb ceva? zise ea după o clipă.

Privirea lui alunecă spre a ei.

— Mă poți întreba orice, domnișoară Hughes.

Iar începea să-i spună așa. O făcea să se simtă… Doamne, nici nu știa, dar niciodată până atunci adresarea formală a numelui ei nu răsunase atât de senzual.

El coborî genele și își mușcă din nou buza de jos. Doamne! Julia fu nevoită să privească în altă parte.

— De ce… nu mi-ai spus cine ești când ne-am cunoscut în Pennsylvania? Adică înțeleg că… încercai, în cel mai groaznic mod, să vezi dacă sunt potrivită sau nu, dar ai fi putut să-mi spui. De ce n-ai făcut-o?

— Nu știu de ce.

Neîncrederea începu să o roadă în timp ce își ațintí privirea asupra lui.

— Nu se poate să vorbești serios. Trebuie să știi de ce.

Privirea lui se îndreptă spre o uşiţă deschisă în colţul opus al încăperii. Uşa era cufundată în întuneric, iar ea îşi închipui că ducea spre un antreu sau ceva de genul.

— Ai dreptate, spuse el după o clipă şi reveni cu privirea spre ea. Crezi sau nu, chiar mă pricep să citesc oamenii. Mi-am dat seama că eşti potrivită după vreo cincisprezece minute de discutat cu tine şi… ar fi trebuit să-ţi spun atunci.

Sprâncenele ei se arcuiră, pentru că aproape că nu-i venea să creadă că el recunoscuse asta.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Sincer? A trecut foarte mult timp de când am vorbit cu cineva care să nu ştie cine sunt. De când am avut ultima oară o discuţie în care să mă întreb dacă ce îmi spune persoana cu care vorbesc este sincer sau doar încearcă să obţină ceva de la mine. El îi susţinu privirea. Dacă cineva caută să mă convingă să mă implic într-o afacere, să ajungă prin mine la unul din fraţii mei sau să urce nu ştiu ce scară socială stupidă. De fiecare dată când întâlnesc o femeie care ştie cine sunt… Mă întreb dacă este interesată de mine sau dacă vrea să se asocieze cumva cu numele meu… cu familia mea. Da, poate sună arogant ca naiba, dar n-ai idee cum este să pun mereu la îndoială intenţiile oamenilor din jur.

Oh, Doamne!

— De aceea nu ţi-am spus, continuă el, şi un muşchi se încleştă în falca lui. Ai vorbit cu mine de parcă aş fi fost un tip oarecare. Nu aveai vreo agendă ascunsă. Şi… mi-a plăcut asta.

Julia se lăsă pe spate, oarecum uluită pentru o fracţiune de secundă că el îi dezvăluise toate astea. Dar când se gândi serios la cele spuse de el, îşi dădu seama că ştia cum este să ai mereu îndoieli în privinţa cuiva. Cu fostul ei soţ, Adam,

făcuse mereu asta.

— Înţeleg.

Lucian clipi o dată.

Apoi încă o dată.

Julia aproape că râse văzând expresia uluită de pe chipul lui.

— Serios? întrebă el.

Ea ridică dintr-un umăr.

— Ar fi trebuit să-mi spui oricum, dar ştiu cum este când trebuie să te întrebi mereu de ce face sau spune cineva ceva. Dacă există vreun alt motiv pentru care se poartă cum se poartă. Ca şi cum ar trebui să ghiceşti în ce dispoziţie o să fie sau să fii cu băgare de seamă când ești prin preajmă. Nu este uşor să…

Fără să continue, ea se lăsă fascinată de intensitatea privirii lui. Era ca și cum el ar fi îndepărtat strat după strat, pătrunzând până în străfundul fiinţei ei, riscând să se ajungă la ceva prea personal.

— În orice caz…

Julia îşi drese glasul şi mai luă o gură din ceai. Urmară câteva momente de tăcere. Chiar trebuia să se culce. Avea să se facă dimineaţă cât de curând.

— Vreau să ştiu mai multe despre tine, rosti el, apoi veni mai aproape, şi genunchiul lui se mai apăsă o dată de coapsa ei. Am întrebări. Sunt tot *numai* întrebări.

Ea râse uşor şi clătină din cap.

— Nu ai ce altceva să ştii despre mine în afară de ceea ce ştii deja.

— Serios, trebuie să ştiu *totul* despre tine, insistă el. Unde ai studiat? Ce te-a făcut să accepţi o slujbă ca asta, care să te oblige să laşi totul în urmă?

— Am studiat la Universitatea Shippensburg. Probabil

n-ai auzit niciodată de ea. Dar nu era dispusă să răspundă vreodată la ultima întrebare. Terminându-și ceaiul, ea schiță un zâmbet. E foarte târziu, și trebuie să mă culc. Mulțumesc pentru ceai! Cred că o să aibă efect.

— Dar nu ți-am pus cea mai importantă întrebare.

Coborând de pe scaun, ea își lăsă părul să alunece în față, peste sâni.

— Care anume?

— Cum e posibil să te afli aici și să fii cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată în viața mea?

Capul Juliei se întoarse spre el atât de repede, încât avu impresia că avea să îi zboare de pe umeri. Tonul lui și ochii ușor măriți îi spuneau că era sincer, dar nu era cu putință să vorbească serios.

Privirea îi deveni scrutătoare. Oare el bea ceva mai tare decât ceaiul de mușețel? Pentru că nu se putea să o considere cu adevărat cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse în viața lui.

Întrebarea îi ardea pe vârful limbii. Dacă i se părea că era atât de frumoasă, de ce plecase din apartamentul ei în noaptea aceea? Se abținu, ca să nu fie nevoită să-și calce pe mândrie.

La urma urmei, ea știa cine era Lucian.

Era genul de bărbat care nu putea să stea un weekend fără să se culce cu cineva. Existau și asemenea tipi pe lume. Ea întâlnise vreo câțiva pe când era la facultate și pe vremea când își făcuse practica la spital. Nu aveau neapărat cine știe ce standarde când venea vorba despre femeia cu care să se culce. Nu trebuia decât ca femeia să fie disponibilă.

Ceea ce însemna că nu se putea lăsa impresionată de complimente rătăcite rostite cu aceeași frecvență cu care duci gunoiul.

Lucian se aplecă şi vorbi în şoaptă:

— Mai este un motiv pentru care nu ţi-am spus cine sunt.

Schimbarea de subiect o tulbură, iar ea întrebă cu glas şoptit:

— Care anume?

El îşi înclină capul, astfel încât gura să i se oprească exact deasupra urechii ei.

— Faptul că am ştiut că, dacă afli cine sunt, nu o să mă laşi să intru în apartamentul tău.

Răsuflând sacadat, Julia ştiu că trebuia să se retragă şi să pună punct discuţiei. Era reacţia profesionistă şi matură care se impunea, dar nu făcu nicio mişcare. Rămase înmărmurită locului, şi inima începu să-i bată nebuneşte în piept.

Dar el nu terminase ce avea de spus.

— Am ştiut că, dacă afli cine sunt, nu o să mă laşi niciodată să-mi strecor mâna între coapsele tale minunate şi n-aş fi aflat niciodată cât de catifelată şi de alunecoasă poţi fi.

O dorinţă incandescentă îi explodă prin vene în timp ce fierbinţeala i se revărsă până în centrul feminităţii. Cuvintele dezlănţuiră o furtună înăuntrul ei. Un tremur îi traversă corpul.

— Deci, da, iată un alt motiv pentru care nu ţi-am spus cine sunt.

Buzele lui îi dezmierdară în treacăt lobul urechii, trezindu-i o înfiorare interzisă peste piele.

Cu inima bătându-i nebuneşte, ea se trase în spate. Se simţi ameţită când Lucian se îndreptă pe scaunul lui. Se simţea la un pas – la niciun pas – de a face un lucru nespus de nesăbuit. Precum a sări de pe scaun direct în poala lui.

— N-ar trebui să vorbeşti despre asta, îi aminti ea. Ai

promis.

El lăsă capul într-o parte.

— N-am promis.

Ea deschise gura.

— Nu am promis, insistă el.

Iar când ea reluă iute în minte discuţia, îşi dădu seama că avea dreptate.

Nu îi promisese.

Miji ochii.

— Chiar şi aşa, ar fi decent să faci asta.

— Cred că ştii deja ce părere am despre lucrurile decente pe care ar trebui să le fac.

Ea clătină din cap. Trecuse de mult momentul când ar fi trebuit să încheie discuţia.

— Mulţumesc pentru ceai, Lucian, dar…

O răsuflare întretăiată o întrerupse.

Lucian se ridică şi se postă în faţa ei atât de repede, încât Julia tresări.

— Spune din nou!

Confuzia o învălui cu totul.

— Să spun ce?

— Numele meu.

Erau aproape unul de altul, iar el se înălţa deasupra ei cu peste 30 de centimetri. Julia se întinse şi apucă strâns în mână marginea insulei.

— De ce?

— Pentru că te-am rugat? rosti el cu buzele curbate într-un zâmbet. Şi pentru că îmi place cum sună rostit de tine.

Inima ei tresăltă ciudat. Nu avea idee cum să răspundă la rugămintea lui. Nici cea mai vagă idee.

Apoi el se mişcă. Anulă distanţa dintre ei, prinzându-i

şuviţa de păr care îi alunecase pe obraz. Înainte ca ea să se îndepărteze, dosul mâinii lui îi pluti peste obraz în timp ce îi dădu părul pe după ureche. Corpul ei nătâng reacţionă numaidecât.

Un foc i se înteţi în vene, strecurându-i-se până în pântec… ceea ce era atât de greşit din atât de multe motive, că ar fi trebuit să-i fie ruşine. Ştia însă că ideea aceasta nu schimba cu nimic ardoarea cu care corpul ei îşi dorea ce voia el să-i facă. Crâmpeie de fiori îi dansară pe piele. Îşi simţi sfârcurile întărindu-se în timp ce apropierea de el îi învălui toate simţurile.

Lucian lăsă capul în jos, oprindu-se când gurile le erau despărţite de niciun centimetru. Ea se chinui să respire, inspirând aroma înnebunitoare a parfumului lui masculin.

— Te rog? îi spuse el.

Ce o ruga?

Privirea lui coborî şi buzele i se mai curbară puţin, într-un zâmbet plin de subînţeles, când ochii lui îi căutară pe ai ei. Julia ştia ce vedea. Sfârcurile ei întărite.

Un alt gen de fierbinţeală i se furişă prin vene, forţând-o să bată în retragere. Încrucişându-şi iar braţele peste piept, ea îşi înăbuşi înjurăturile care îi stăteau pe limbă.

— Aveam o conversaţie atât de interesantă – ciudată, dar interesantă –, şi a trebuit să strici tu totul.

În râsetul lui nu răsună nici urmă de regret când se sprijini cu un şold de insulă.

— Tind să cred că anumite părţi din corpul tău nu sunt de părere că am stricat ceva. Aş putea chiar să bag mâna în foc că părţile în cauză sunt foarte, foarte interesate.

Doamne, vorbea serios?

În timp ce se uită lung la el, îşi dădu seama că avea doar două opţiuni în clipa asta. Fie îl lăsa să o tulbure cu flirtul lui

îndrăzneţ, fie punea punct nebuniei.

Merse pe ultima variantă.

— Uite, înţeleg că eşti un maestru al flirtului. Aşa eşti tu. Probabil nici nu-ţi dai seama că o faci sau nu te poţi abţine. Nu contează. Trebuie doar să ştii că linguşelile mie îmi intră pe o ureche şi îmi ies pe cealaltă. Nu sunt aici ca să-ţi alin plictiseala sau orice altceva.

El coborî din nou privirea, iar zâmbetul lui deveni înţelegător.

— Ai dreptate. Nu mă pot abţine.

— Cred că ar trebui să-ţi dai mai mult silinţa. Ea se întoarse înainte să fie din nou prinsă în altă bătălie inutilă a voinţelor. Noapte bună!

— Noapte bună, domnişoară Hughes! strigă el după ea.

Ea ridică o mână şi, în loc să-l ignore complet, îşi flutură degetele în semn de rămas-bun.

— Crezi? întrebă el chiar când ea ajunse lângă uşă.

Ştiind că ar fi trebuit să-şi vadă de drum, ea se opri totuşi şi se întoarse cu faţa spre el, dorindu-şi pentru a suta oară ca el să semene mai degrabă cu Big Foot, nu cu bărbatul care îi înflăcăra visele.

— Ce să cred?

— Blestemul… despre casa şi familia mea?

Ea râse încet.

— Nu. Nu, nu cred.

Aşezându-se pe scaunul pe care îl ocupase ea adineauri, el o privi galeş în timp ce îşi luă cana.

— Ar trebui. Chiar ar trebui.

Lucian o urmări pe Julia plecând din bucătărie şi dispărând val-vârtej în timp ce sorbi din ceai. Nu se ridică. Nu, aşteptă.

Şi nu trebui să aştepte mult.

— De ce i-ai spus toate astea? întrebă o voce din spatele lui.

El lăsă cana pe blat.

— Şi tu de cât timp tragi cu urechea la discuţia noastră?

— De ceva vreme.

Întorcându-se spre uşa din colţul opus al camerei, el se sprijini cu un braţ pe insulă.

— Eşti treaz la ora asta, Gabe.

Fratele lui intră în bucătărie.

— Nu puteam să dorm.

— Insomnia mea e, probabil, contagioasă.

— Poate. El se uită spre uşile duble. Julia chiar pare un om… drăguţ. Un om bun.

El îşi înclină capul într-o parte şi se uită la fratele lui.

— Da.

Gabe luă cana ei, uitându-se lung la ce mai rămăsese din ceai, de parcă i-ar fi putut dezvălui viitorul.

— Ar trebui să o lăsăm în pace, să-şi facă treaba.

„Interesant”, se gândi Lucian.

— Şi de unde vine acest plural imperativ?

— Ştii ce vreau să spun. El aşeză din nou cana pe blatul insulei şi întâlni privirea lui Lucian. Ştii ce suntem. Şi ce reuşim să le facem mereu oamenilor din preajmă. Îi distrugem şi apoi ne vedem de viaţă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

O mare parte din Lucian voia să nege spusele fratelui său, dar nu avea cum, pentru că totul era adevărat. Într-un fel. Dar, se gândi el, adevărurile nu se schimbau la un moment dat?

Tăcerea se aşternu între ei, iar Gabe se îndepărtă de insulă.

— Odihneşte-te!

Gabe plecă, dispărând în întunericul a ceea ce fusese pe vremuri veranda din spate, dar care devenise mai apoi cămară.

În bucătăria liniştită, Lucian se răsuci pe scaun şi îşi luă cana. Înainte să o ducă la gură, se opri când simţi un curent de aer rece care îi agită firele scurte de păr de la ceafă. Întoarse privirea în dreapta chiar când se deschise uşa de la dulapul din care scosese ceaiul.

Undeva, în măruntaiele casei, i se păru că aude râsete.

Şi i se păru că semănau teribil de mult cu râsul străbunicii Elise.

Julia îşi ţinu respiraţia când încercă din nou şi îi întinse pensula subţire lui Madeline. O ţinea îndreptată spre ea de cel puţin o jumătate de oră, şi singurul progres de până acum era că Madeline părea să se uite lung la pensulă.

— Hai! murmură Julia.

Lucian îşi respectase promisiunea. Pânza albă şi şevaletul fuseseră aduse în dormitorul ei, alături de o serie de pensule şi culori ce fuseseră lăsate pe masa de lângă fotoliu.

Se putea să fie cea mai stupidă idee din istoria omenirii, dar merita să încerce. Cel puţin aşa credea Julia.

Răsuflând, ea coborî pensula şi se întoarse spre uşa deschisă când auzi nişte paşi apropiindu-se de cameră. În clipa în care îi văzu, i se scurtcircuită puţin creierul.

„Oh…”

Lucian intră primul în cameră, şi nu foarte departe în spatele lui se afla Gabe. Doamne Dumnezeule… Imaginea cu ei doi îmbrăcaţi în costume negre era fascinantă. Pentru o clipă, aproape că uită cum o cheamă şi rămase cu privirea pierdută spre ei. Slavă Domnului că Devlin nu era pe

aproape, pentru că erau şanse mari să cadă de pe scaun dacă îi vedea pe toţi trei îmbrăcaţi aşa.

Își aminti ce făcuse cu o noapte în urmă gândindu-se la el. Ceea ce, desigur, o făcu să se gândească la discuţia de după aceea, la ce îi povestise el cât își băuseră ceaiul. Degetele ei nu erau nici pe departe la fel de iscusite ca ale lui. Nici pe departe. În nici…

— Domnişoară Hughes. Un zâmbet larg apăru pe buzele lui senzuale. Te-am întrebat ceva.

Ea clipi.

— Da?

Gabe se opri lângă Lucian. Umăr la umăr, erau de aceeași înălțime. Unul era întunericul, altul – lumina.

— Te-am întrebat cum merg lucrurile.

— Oh! Ea se uită la Madeline. Fata continua să privească pensula pe care o ţinea Julia. Încet, dar lucrăm la asta. Nu-i aşa, Madeline?

Degetul lui Madeline tresări.

Lucian traversă încăperea cu paşi mari şi îngenunche lângă sora lui. El zâmbi spre chipul lipsit de expresie.

— Pictezi ceva pentru mine, şi promit că în seara asta îţi citesc mai mult de un capitol. Ajungem la o secvenţă bună din carte… în care Harry se scufundă sub apă ca să-şi salveze prietenii. Şi, da, ştiu. Ai învăţat pe de rost partea asta, dar rămâne la fel de bună şi a zecea oară când o citeşti.

Julia se luptă cu un zâmbet şi se declară învinsă când aruncă o privire spre locul unde se oprise Gabe. Își urmărea fratele şi sora, cu o expresie de nesiguranţă pe chip. Julia voia să-l invite să li se alăture, să-i spună că era în regulă să facă asemenea lui Lucian, să se concentreze asupra lucrurilor care ştiau că îi plăceau surorii lor.

Dar privirea lui Gabe o întâlni pe a ei. El îi zâmbi obosit,

zâmbetul nereuşind să i se întrezărească şi în ochii negri.

— Să fii cuminte, îi spunea Lucian surorii lui. Netezind pe spate părul lui Madeline, Lucian se ridică şi întoarse capul spre Julia. Cum te simţi?

— Bine, spuse ea cu glas subţire. Nu mă mai doare capul deloc.

Era parţial adevărat. Dacă se apleca prea repede, începea să-i bubuie de parcă ar fi imitat bătăile propriei inimi, dar era o reacţie firească pentru următoarele câteva zile.

— Mă bucur să aud asta. Îi scrută chipul, zăbovind asupra buzelor ei. Şi cum ai dormit aseară? Sper că a ajutat ceaiul.

Căldura i se mişcă din pântec şi păru să i se prelingă alene între coapse. Trebuia să se adune.

— Da.

Zâmbetul lui se lărgi, iar privirile li se întâlniră. Ea simţi că nu prea mai avea aer în timp ce el îi susţinea privirea. Pe măsură ce secundele se înlănţuiră, Julia se întrebă dacă nu cumva el simţea atracţia nedorită care o copleşea.

La norocul ei, sigur o simţea.

Gabe îşi drese glasul, atrăgându-i atenţia.

— O să plecăm în curând. Slujba pentru comemorarea tatălui nostru este în după-amiaza asta.

— Oh! Mâna ei se strânse pe pensulă. Ce repede!

— Este, răspunse Lucian. Mai bine aşa.

Gabe îşi înclină capul.

— Ai nevoie de ceva înainte să plecăm?

— Richard şi Livie o să ni se alăture, adăugă Lucian.

Ea clătină uşor din cap, deşi un fior i se strecură de-a lungul şirei spinării. Ideea de a rămâne singură în această casă uriaşă o cam înspăimânta.

— Nu.

Lucian se uită prin cameră.

— Ai telefonul la tine?

— Da.

Ce întrebare ciudată!

— Pot să-l văd?

Neştiind sigur de ce îi cerea un asemenea lucru, ea se ridică şi se îndreptă spre noptieră. Scoţându-şi telefonul de la încărcat, ea se îndreptă spre el.

— De ce trebuie să-l vezi?

— Nu o să mi-l dai, nu? întrebă el cu o licărire jucăuşă în ochi.

— Nu.

Gabe pufni.

— Chiar îmi place de ea.

— Normal, murmură Lucian. Notează numărul meu!

Iniţial, se simţi tentată să refuze, dar ar fi fost doar o reacţie încăpăţânată. El îi spuse numărul, iar ea îl înregistră în telefon. O clipă mai târziu, îi dădu şi Gabe numărul lui.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, îi spuse Lucian.

— Sau pe mine, sugeră fratele lui, trimiţând un zâmbet maliţios spre Lucian când ochii lui se îngustară în două fante foarte subţiri. Eu nu sunt la fel de autoritar ca el.

Julia zâmbi.

— Asta e adevărat.

— Eu nu sunt autoritar.

Lucian se încruntă.

Fratele lui scoase un râs înăbuşit.

— Serios, tu chiar nu-ţi dai seama?

Lucian îşi încrucişă braţele.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Domnişoara Hughes nu crede că sunt autoritar.

Ridicând dintr-o sprânceană, el aşeză telefonul înapoi pe noptieră.

— De fapt, cred că eşti foarte autoritar.

— Bine. Lasă-mă să reformulez, răspunse el. Îţi place stilul meu autoritar.

Privirea ei ţâşni spre a lui, iar Julia se îmbujoră când zări ochii lui înflăcăraţi şi plini de aluzii. Ştia exact la ce se referea el şi avea să-i dea una – urma să viseze din nou la el mai târziu, dar sigur putea să îşi închipuie şi că îi dă una peste ceafă.

— Bine. Gabe îşi trecu un braţ peste umerii lui Lucian. Trebuie să plecăm. Dacă întârziem, Dev o să se urce pe pereţi, şi nu o să mai ştim pe unde scoatem cămaşa.

— Trist, dar adevărat. Lucian dădu să se retragă. Nu uita! Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă! Dacă îl suni pe el, o să îmi răneşti orgoliul delicat.

— Ar fi păcat, spuse ea sec.

— Ştiu. Nu ne-am dori să se întâmple una ca asta. Făcându-i cu ochiul într-un gest ridicol, el se opri în prag. Apropo, îmi place la nebunie ţinuta.

Julia coborî surprinsă privirea. Ce Dumnezeu îi plăcea la ţinuta ei? Purta o uniformă albastră simplă. El era atât de plin de el, un Don Juan incorigibil. Când ridică privirea, Gabe îl înghiontea pe Lucian afară din dormitor. Îi şopti ceva prea încet pentru ca ea să audă, dar orice i-ar fi spus îl făcu pe Lucian să râdă… râsul lui profund care îţi lua pur şi simplu minţile.

Amândoi păreau într-o dispoziţie bună, chiar dacă se duceau la slujba de comemorare a tatălui lor.

— Ciudat, şopti ea.

Spunându-şi că problemele legate de răposatul lor tată nu o priveau, ea se întoarse spre Madeline şi se aşeză pe

scaun. Nu reuşea să nu se gândească la faptul că Gabe nu încercase în niciun fel să interacţioneze cu Madeline. Dacă fata suferea cumva de sindromul *locked-in,* dar era perfect conştientă de ce se întâmpla în jurul ei, trebuia să fie dureros.

Julia oftă.

— Sunt multe poveşti în familia ta, nu-i aşa?

Madeline nu răspunse, dar Julia ridică din nou pensula. Trecu o clipă, şi privirea lui Madeline alunecă spre mânerul negru, lung şi subţire. Degetele de la mâna dreaptă zvâcniră, iar Julia încremeni, aşteptând şi sperând că ceva – orice – avea să se întâmple.

Apoi, încet, aproape dureros de încet, Madeline ridică mâna şi îşi înfăşură degetele subţiri pe mânerul pensulei.

Capitolul 14

Lucian avea nevoie de un butoi de whisky ca să treacă cu bine de slujba de comemorare. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva şi, tehnic vorbind, aceasta nu era nici măcar înmormântarea reală. Era doar o slujbă de pomenire în care cei mai bogaţi oameni socializau şi se prefăceau că se respectă unul pe altul.

În locul unui sicriu trona o fotografie mare înrămată cu dragul de tata. Trupul tatălui lor nici măcar nu fusese încă scos din morgă. După ce se întâmpla şi asta, aveau să organizeze o înmormântare mai restrânsă şi mai intimă.

Cu alte cuvinte, nu exista nimic mai ridicol decât evenimentul la care participa acum.

Într-un colţ în atriumul cel mare, îl urmări pe Dev jucând rolul maestrului de ceremonii. Parcă era făcut pentru porcăriile astea, pregătit şi crescut în sensul ăsta. Dev părea ca un peşte în apă, în timp ce Lucian se simţea sufocat de gulerul de la cămaşă, iar costumul îi provoca mâncărimi peste tot.

Curând, Dev avea să se îndrepte spre platforma amenajată în faţă, să urce pe podium şi să îndruge atâtea aiureli despre tatăl lor, încât Lucian urma să aibă nevoie de o pastilă ca să nu i se aplece.

Spera să plece neobservat înainte să se întâmple asta.

Reuşise deja să evite vreo jumătate din seria nesfârşită de condoleanţe, şi, dacă se mai apropia cineva de el cu un zâmbet compătimitor şi forţat pe buze, erau şanse mari să-l pocnească fără să mai stea pe gânduri.

Singurul lucru bun în tot circul ăsta blestemat erau donaţiile generoase care aveau să se strângă. Altfel? Nimic.

— Ai putea măcar să te prefaci că vrei să fii aici, spuse o voce din spatele lui.

Lucian zâmbi când aruncă o privire peste umăr, spre Troy.

— Nu cred în deviza „Prefă-te până îţi iese”. Aşteptă ca Troy să i se alăture. Şi tu ce cauţi aici?

Troy îşi încrucişă braţele.

— M-am gândit să-mi aduc un ultim omagiu.

El pufni.

— Serios?

Ochii lui negri îi întâlniră pe ai lui Lucian.

— Nu mi-a plăcut omul ăsta de nicio culoare, dar pentru mine sunteţi ca fraţii mei. Şi, pentru asta, pot să îndur câteva minute.

Lucian râse în barbă.

— Sunt solidar cu tine.

Gabe se îndrepta spre ei prin forfota de oameni. Înainta cu paşi lungi şi hotărâţi şi păru să se simtă cam la fel de bine ca Lucian când ocoli cu talent un politician bătrân care dădu să se apropie de el.

— Aproape că te-a prins în gheare.

Troy chicoti când Gabe se opri în dreptul lor.

— Doamne, iartă-mă, mormăi Gabe, trecându-şi o mână peste păr. Şuviţele lungi îi alunecară numaidecât înapoi pe faţă. Dacă mai ascult o poveste despre vremurile frumoase de odinioară de la Eton, bat pe cineva.

Îndesându-şi mâinile în buzunarele de la pantaloni, Lucian se legănă pe călcâie. Privi cum o blondă înaltă şi subţirică apare lângă Dev. Buzele i se curbară într-un surâs ironic.

— Bine că te-ai pus la adăpost.

— La naiba! mormăi Troy în şoaptă când observă la ce

se referea Lucian.

— Ce s-a întâmplat? Gabe se uită peste umăr şi înjură. Fir-ar să fie!

Lângă Dev se afla Sabrina Harrington, logodnica parcă scoasă din reviste şi putred de bogată a lui Dev. Cu silueta zveltă şi părul de un blond glacial, părea la fel de rece şi de intangibilă ca fratele lor mai mare. Lucian nu înţelegea nici până în ziua de azi cum naiba ajunseseră cei doi într-o relaţie.

Mai ales că ea fusese îndrăgostită lulea de Gabe cu ani în urmă, după ce reveniseră cu toţii acasă de la facultate.

Pentru Lucian nu era clar nici cum reuşea Dev să o suporte atât cât să se gândească la ideea de a o lua de nevastă.

Cei trei o priviră cum îşi trece braţul palid pe după al lui Dev. Cel mai mare dintre fraţii de Vincent coborî privirea spre ea. Ea schiţă un surâs, dar chipul lui Dev rămase impasibil, iar surâsul ei se stinse ca flacăra unui chibrit.

— Uau! Par atât de îndrăgostiţi, comentă Troy.

— Da, răspunse Lucian uitându-se la Gabe.

Acum, era ocupat să se holbeze la mocasinii lui lustruiţi, părând dornic să intre în pământ şi să nu mai iasă de acolo.

— Unde este unchiul vostru? întrebă Troy şi se încruntă.

— Într-una dintre camerele din spate cu vreo câţiva prieteni, răspunse Gabe, întorcându-se cu spatele la Dev şi Sabrina. Probabil se îmbată.

— Îmi pare că o să se distreze mai mult decât noi, răspunse Troy, aruncând din nou o privire spre mulţime. Ei bine, o să mă car de aici, dar, înainte să plec… Troy se întoarse spre cei doi fraţi. L-am amânat pe comisar cât am putut de mult, dar va trebui să vorbim curând. Chiar foarte

curând.

Lucian îşi dădu seama că rapoartele autopsiei aveau să ajungă cât de curând. El încuviinţă din cap.

— Am înţeles mesajul.

Troy îl bătu uşor pe umăr, apoi îi făcu acelaşi lucru şi lui Gabe.

— Ne vedem mai târziu!

Fraţii priviră cum Troy îşi croieşte drum printre grupurile binevoitorilor prezenţi la slujbă. Gabe rupse primul tăcerea cu un oftat apăsat, care părea mai răsunător decât flecăreala din jurul lor.

— Am impresia că nu o să fim prea încântaţi de rezultatele autopsiei.

Maxilarul lui Lucian se încleştă pentru o clipă, apoi el spuse:

— Şi eu.

Ca să faci progrese, aveai nevoie de o răbdare dumnezeiască. Era nevoie de cineva care să-şi ţină corpul ocupat cât se îndrepta spre progresele în cauză. La asta se gândea Julia în timp ce se uita la Madeline.

Femeia ţinuse pensula în mână vreo oră înainte de a-şi îndrepta privirea spre paleta de culori. Julia îi mai făcuse o demonstraţie cu altă pensulă pe ceva ce descoperi că nu era o pânză reală, ci o serie de coli groase.

Julia pictă un fel de omuleţ cu un zâmbet strâmb, dar mai bine de atât nu putea. Cu vreo treizeci de minute în urmă, dăduse la o parte hârtia pe care se prostise ea, iar acum Madeline se uita concentrată la coala albă, cu pensula tremurându-i în mână.

Un amestec de plictiseală şi nerăbdare pâlpâi înăuntrul Juliei în vreme ce stătu nemişcată. Ar fi putut să dea drumul

la televizor, dar nu voia să îi distragă atenţia lui Madeline, chiar dacă îşi dădea seama că faptul că ţinea pensula avea să fie, probabil, singurul progres pe care avea să îl facă…

Madeline se mişcă.

Julia îşi apucă buza între dinţi în timp ce mâna femeii pluti deasupra tăvii cu culori. După câteva clipe, vârî pensula într-un recipient cu vopsea maro şi ridică mâna spre hârtie. Încheietura ei pocni, şi o linie maronie estompată apăru pe pânză.

— Asta e, Madeline, spuse ea pe măsură ce urmări cum femeia desenează tuşe de un maroniu intens. Este uimitor!

Şi era chiar uimitor faptul că Madeline picta deja… mici grupuri de linii, dar, chiar şi aşa, era o minune.

„Poate chiar o minune cam prea mare”, îi şopti o voce undeva în adâncul ei.

Julia se simţi numaidecât îngrozitor pentru ce gândise, dar avea aşteptări realiste de la demersul pe care îl propusese. Pacienţilor cu asemenea afecţiuni le putea lua săptămâni, luni, uneori chiar ani ca să facă vreo schimbare. Chiar şi aşa, nu era puţin lucru.

Dar doctorul Flores credea că afecţiunea ei era psihologică şi, dacă aşa stăteau lucrurile, Madeline era în stare, din punct de vedere fizic, să facă tot ce fusese capabilă să facă şi înainte. Suferea de un blocaj mental, nu de unul fizic.

Muşcându-şi buza, o studie pe Madeline, care continuă să picteze cu vopseaua maro. După o vreme, schimbă culoarea, alegând un roşu care îi aminti Juliei de catifeaua care acoperea scaunele din salonul în care fusese condusă când sosise aici.

În timp ce Madeline continuă să lucreze la tablou, Julia era sfâşiată între dorinţa de a o felicita că reuşise să picteze

şi incapacitatea de a crede că se întâmpla cu adevărat un asemenea lucru.

Dar poate pictatul era un fel de cheie care avea să o ajute pe Madeline să iasă din letargie, iar Julia trebuia să profite de ocazie.

— Ştii unde eşti, Madeline?

Mâna ei se opri deasupra hârtiei.

Sperând că nu făcea o greşeală, trase scurt aer în piept.

— Ştii că eşti acasă?

Madeline începu să picteze din nou, aşternând purpuriul de-a lungul marginii colii de desen.

— Tu… ştii unde ai fost? Când Madeline nu răspunse, ci continuă să picteze, Julia îşi frecă palmele de genunchi. Nu-i nimic. Trebuie doar să ştii că eşti în siguranţă aici.

Pensula încremeni în aer, iar Madeline păru să tragă brusc aer în piept. Încet, ea întoarse capul spre Julia. Ochii femeii erau mari, pupilele contrastând puternic cu marea de un verde-albăstriu din jurul lor.

Lui Julia i se tăie răsuflarea când văzu frica din ochii ei. Nu încăpea îndoială. Părea îngrozită, iar Julia simţi un gol în stomac.

— Madeline…

Julia închise brusc gura când observă că privirea îi era îndreptată peste umărul ei. Mii de furnicături îi cuprinseră ceafa şi i se împrăştiară peste umeri.

Încercând să-şi tragă sufletul, ea se întoarse pe scaun. Simţi că i se opreşte inima când văzu un străin în pragul dormitorului lui Madeline. Corpul Juliei reacţionă din instinct. Sărind în picioare, se puse între Madeline şi acest bărbat, în vreme ce privirea i se aţinti spre telefonul de pe noptieră. La naiba, de ce nu-l avea în buzunar?

Ghearele fricii i se strecurară ca un sloi de gheaţă prin

vene. Nu era nimeni acasă, deci, oricine ar fi fost bărbatul acesta, sigur nu avea ce să caute aici. Şi nu era neapărat de bine, dar bărbatul nu era îmbrăcat ca unul care să fluture o armă şi să ceară să i se deschidă un seif plin cu lingouri de aur. Purta un tricou polo albastru vârât în nişte pantaloni scurţi kaki. Şi era încălţat cu mocasini.

Asta era un fel de uniformă oficială a bogătașilor.

Dar Julia nu credea totuşi că oamenii se îmbrăcau în negru când se apucau să jefuiască diferite locuri ziua în amiaza mare.

— Cine eşti tu? întrebă bărbatul înainte ca Julia să apuce să vorbească.

— Cine sunt eu?

Şocată, simţi cum îşi încordează degetele. Bărbatul acesta dădea buzna în casă şi o întreba pe ea cine era? Dar omul avea un aer uşor familiar, chiar dacă era sigură că nu îl mai văzuse niciodată.

El intră în cameră, iar Julia se încordă când inima începu să-i bată de să-i sară din piept.

— Eşti asistentă, spuse el, şi un muşchi zvâcni vizibil în maxilarul lui proeminent. Ei te-au angajat, nu-i aşa?

Bănuia că prin „ei" se referea la fraţii de Vincent, dar nu avea de gând să răspundă.

— Nu ştiu cine eşti sau cum ai intrat în casă, dar o să te rog să…

— Să ce? Să plec? Sunt mai îndreptăţit decât tine să fiu aici. El făcu un pas într-o parte, iar Julia se mişcă, rămânând între el şi o femeie lipsită de apărare. Bărbatul se opri şi miji ochii. Chiar nu ştii cine sunt? Sunt Daniel Gabon.

Deşi se îndoia că majoritatea tâlharilor şi ucigaşilor în serie se oboseau să se prezinte, Julia nu se simţi mult mai uşurată.

— Nu-mi este cunoscut numele ăsta.

— Bineînţeles că nu, răspunse el cu amărăciune. De ce să-ţi povestească despre mine?

Privirea ei ţâşni iar din nou spre telefon, şi studie încăperea, căutând ceva ce să poată folosi drept armă, pentru orice eventualitate.

Apoi aura pe care o emana bărbatul se schimbă. Umerii i se încovoiară când clătină din cap.

— La naiba, nu încerc să te sperii şi nici să fiu un nesimţit. Tu n-ai greşit cu nimic şi ai… Fir-ar să fie, habar n-ai în ce te-ai băgat.

Neliniştea Juliei se accentuă.

— Îmi pare rău, dar nu…

— Sunt vărul lui Madeline… Tata era fratele mamei ei, spuse el, trecându-şi o mână prin şuviţele scurte şi ciufulite. N-am vrut să apar aici pe nepusă masă, dar… Privirea lui se concentră undeva în spatele ei, şi Julia îşi dădu seama că o putea vedea pe Madeline. El înjură încet în barbă. Am fost luat pe nepregătite când am văzut-o… când v-am văzut pe amândouă.

Acum, înţelegea de ce i se părea cunoscut. Unele trăsături ale lui aminteau de Madeline şi de Lucian – nasul şi linia maxilarului. Julia îşi aminti şi că senatorul spusese ceva despre un văr.

— Chiar n-am vrut să te sperii. Ridică mâinile în timp ce privirea lui stăruitoare se întoarse spre Julia. Dar trebuia să vin astăzi aici. E prima dată când ei *nu* sunt aici.

Nesigură dacă să-l creadă sau nu, ştia că trebuia să ajungă la telefon şi să-i trimită un mesaj lui Lucian. Nu ştia dacă el chiar era vărul lor sau dacă avea voie să fie aici.

— Bine. El păru să înghită în sec. Îmi dau seama că te-am speriat rău. Trebuia doar să văd cu ochii mei dacă este

adevărat.

Julia nu trebuia să întrebe la ce anume se referea.

El o privea lung pe verişoara lui, de parcă ar fi văzut o fantomă. Julia se întoarse şi observă că Madeline lăsase pensula jos şi îşi băgase mâinile în buzunarele bluzei ei lălâi.

Daniel se apropie şi îngenunche lângă Madeline. Ridicând privirea spre ea, trase chinuit aer în piept.

— Uită-te la tine! N-am crezut… niciodată că o să te mai revăd, dar eşti aici, chiar eşti aici.

Cu inima încă bătând nebuneşte, Julia se îndreptă spre telefon.

— De unde ai ştiut că Madeline este aici?

El aruncă o privire spre ea, şi o urmă de asprime se simţi din nou în încordarea maxilarului.

— Verii mei sigur nu mi-au spus. Nările i se dilatară. Au dat mereu vina pe mine. Ştii? De fiecare dată când, copii fiind, făceam chestii de copii, era vina mea, spuse el, iar senatorul menţionase că fugiseră împreună. Uneori, chiar aşa era, dar eram copii. Un zâmbet slab se ivi pe buzele lui când se întoarse spre Madeline. Au dat vina pe mine când… când a dispărut ultima dată. Au crezut că am vreo legătură cu asta. Nu aveam. Urmă o pauză. Se simte bine?

Julia îşi înşfăcă telefonul de pe noptieră.

— E bine. Nu mi-ai zis de unde ai ştiut că este aici.

— Am auzit nişte zvonuri acum vreo săptămână, spuse el în timp ce ridică o mână spre Madeline. Nu o atinse. Ci doar o ţinu ridicată spre ea. Am un prieten care lucrează la spitalul pe care îl conduce doctorul Flores. Mi-a spus că a văzut pe cineva care semăna atât de mult cu Madeline, că ar fi putut jura că ea era.

Julia se aşeză pe marginea patului şi îşi deblocă rapid telefonul. Coborând privirea, căută prin agendă, oprindu-se

când îi văzu numele.

— Dar au mușamalizat totul. Știi? Toată lumea credea că a murit, continuă el. În afară de mine. Eu n-am crezut asta.

Degetele ei încremeniră când văzu că Madeline își scoase mâna stângă din buzunar. Buzele Juliei se întredeschiseră când tânăra îi întinse mâna lui Daniel. Doamne! Dacă nu ar fi stat jos, ar fi căzut din picioare.

Daniel închise palma peste mâna lui Madeline, și zâmbetul lui îi trădă ușurarea.

— Pictezi? întrebă el cu voce răgușită.

Madeline se uită la vărul ei, dar buzele nu i se mișcară. Nu se auzi niciun răspuns verbal, însă Daniel închise oricum ochii.

Julia nu înţelegea ce se întâmpla, dar îi trimise iute mesajul lui Lucian și ţinu strâns de telefon în timp ce se ridică, apropiindu-se de Madeline, în caz că… ei bine, în caz că se întâmpla ceva.

— Ea… abia a început să picteze, spuse Julia, simţind că trebuia să spună ceva.

Daniel îi ridică mâna și și-o apăsă pe frunte.

— Lui Madeline îi plăcea să picteze. Putea să picteze și zile întregi dacă o lăsai în pace. Coborî mâinile lor împreunate. La naiba! Ce mă bucur să te văd!

Julia simţi că telefonul îi vibrează în mână și rezistă impulsului de a verifica ecranul. Suna Lucian.

— O să fii bine, spuse el, și părea că vorbea mai degrabă pentru el. Îi eliberă mâna și se ridică, strecurându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Îi aruncă o privire Juliei. A spus ceva despre locul în care a fost?

Julia clătină din cap.

El coborî privirea spre Madeline, care se uita acum la pictura ei.

— Ştiu că i-ai trimis mesaj unuia dintre ei.

Daniel scoase un chicot răgușit.

Juliei i se făcu inima cât un purice. Nu avea niciun rost să mintă.

— Da. Este de datoria mea.

— Înţeleg, spuse el aproape epuizat în timp ce se trase înapoi. Mai bine să-mi iau tălpăşiţa înainte să vină să mă dea afară în şuturi.

Julia făcu ochii mari.

— Te surprinde? N-ar trebui. Fraţii… El se opri brusc, cu un alt râset aspru. Voiam doar să văd dacă este cu putinţă. Dacă Madeline este aici. Atâta tot. Îşi muşcă buza, amintindu-i de Lucian. Pot să-ţi las numărul meu? În caz că… ei bine, în caz că se întâmplă ceva? Ai putea să mă anunţi? Ţi-aş rămâne etern recunoscător.

Julia acceptă şi îi salvă numărul, chiar dacă nu avea de gând să-l folosească.

— Mulţumesc, spuse el, înclinând din cap înainte de a o lua spre uşă. Chiar îmi pare foarte rău pentru cum m-am purtat mai devreme şi că te-am speriat! Sincer.

Ea se chinui să schiţeze un zâmbet în timp ce telefonul începu să îi bâzâie iar în mână.

— Nu-i nimic.

— Plec singur. Dădu să treacă pragul, dar se opri, privind înapoi spre Madeline. Ea ridicase din nou pensula şi o lăsa să plutească pe pânză. Uite, simt că trebuie să-ţi spun asta.

— Ce anume? întrebă ea.

— Să ai grijă cu ei… cu fraţii. Privirea lui Daniel o întâlni pe a ei. Nu sunt… nu sunt tipi de treabă, da? Nu mă cunoşti, dar crede-mă când îţi spun că toţi sunt periculoşi şi că nu trebuie să ai încredere în ei. Madeline ştia asta, şi uite ce s-a

întâmplat cu ea.

Capitolul 15

În timp ce Lucian stătea pe veranda din dreptul camerei lui Maddie, se simţea de parcă intrase într-un univers paralel la un moment dat după ce plecase de acasă, mai devreme.

— Lasă-mă să înţeleg. Mâinile i se odihneau pe balustradă, spatele îi era uşor încovoiat. Madeline *chiar* a reacţionat la toată chestia cu pictura. *Chiar* este acum acolo şi pictează. Am văzut asta cu ochii mei. Habar n-am ce naiba pictează, dar pictează? Făcu o pauză şi se uită la Julia. Nu?

O expresie de empatie traversă chipul Juliei.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le procesăm cumva. Eu am văzut totul cu ochii mei şi tot nu-mi vine să cred.

— Şi nu numai asta, dar vărul meu Daniel a reuşit să intre în casă, să te sperie şi să o facă pe sora mea să reacţioneze? Şi-a pus mâna într-a lui?

Julia încuviinţă din cap.

— Aşa… mi s-a părut…

— La naiba! mormăi el, ridicând o mână de pe balustradă şi trecându-şi-o peste piept.

Era bucuros să audă că Madeline reacţionase la cineva. Serios, dar asta durea ca naiba. El era fratele ei… geamăn. Şi, când se afla prin preajmă, ea nici măcar nu părea să-i observe prezenţa.

Lăsându-şi mâna jos, el răsuflă întretăiat când se uită din nou la ea.

— Trebuia să te previn în legătură cu Daniel. Doar că n-am crezut că o să afle despre Maddie.

Julia îi povestise că Daniel îi spusese despre cineva de la spital căruia i se păruse că o văzuse pe Maddie. Toţi ar fi

trebuit să fie mai bine pregătiţi pentru posibilitatea ca unele zvonuri să ajungă la urechile lui Daniel şi ale altora asemenea.

— M-a speriat, dar… nu-i nimic. Julia îşi încrucişă braţele în dreptul taliei. Nu a încercat să ne facă vreun rău mie sau lui Madeline. Doar că m-a luat pe neaşteptate.

El scutură din cap.

— Nu. Nu, nu e deloc bine. El ştie că n-ar trebui să fie aici.

— Cum a intrat în casă?

Lucian se încruntă în timp ce îşi ţinu privirea pironită în pământ.

— Asta e o întrebare bună. Ştiu sigur că n-a intrat pe uşa din faţă.

— Mai există vreo intrare?

— Daniel cunoaşte casa atât de bine, încât s-ar putea mişca pe aici şi legat la ochi, aşa că, dacă a rămas vreo fereastră deschisă, sigur a găsit-o.

Îl însărcinase deja pe Richard să verifice acest detaliu.

— Nu i-am spus decât că Madeline nu este foarte receptivă şi că tocmai a început să picteze. O adiere uşoară şi caldă îi agită firele răzleţe de păr în jurul feţei. De fapt, nu a pus multe întrebări. Nu cred că a avut ocazia. Şi-a dat seama foarte repede că ţi-am trimis un mesaj şi a plecat.

— Nu cred că i-ai fi spus ceva ce nu ne-am fi dorit să se ştie. Îşi strânse degetele pe balustradă, zdrobind firele de viţă sub palmă. Lui Maddie fix aiurelile lui Daniel îi lipseau. Privind pământul de dedesubt, îşi desprinse degetele de pe balustradă. Nu-mi fac deloc griji pentru asta.

Chiar dacă nu se uita la ea, el o simţi venind mai aproape. După o clipă, ea întrebă:

— Ştiu că nu am dreptul să întreb, dar de ce nu i se

permite lui Daniel să vină aici? Adică ea a reacţionat la el. Este un lucru foarte bun.

Lucian se împinse dinspre balustradă şi se îndreptă spre ea.

— În primul rând, ai dreptul să întrebi. Locuieşti aici. Ai grijă de Maddie. Şi ai reuşit să o determini să facă altceva decât să stea şi să se uite în gol la un perete. Aşa că ţi-ai câştigat acest drept.

Încordarea din umerii ei se mai relaxă.

— Bine.

El se sprijini cu un şold de balustradă şi încrucişă braţele cu un aer nonşalant.

— Este mult de povestit pentru a înțelege motivul pentru care lui Daniel nu i se permite să vină aici.

— Avem timp, insistă ea. Madeline a luat cina şi o vedem de aici.

Ea făcu un semn din bărbie spre uşă. Maddie stătea în faţa şevaletului.

Prin uşă, Lucian se uită o clipă la sora lui, încă surprins să o vadă pictând. De la revenirea ei acasă, el se temuse ca starea ei nu avea să se schimbe niciodată. Că toată viaţa avea să depindă de cineva care să o ajute cu aproape toate nevoile de bază. Să o vadă făcând ceva, *orice,* de una singură i se părea aproape copleşitor.

Şi, oricât ar fi părut de groaznic, era încântat că se putea bucura de toată atenţia Juliei. Descoperea că era foarte greu să-i atragă atenţia, acesta fiind un lucru pe care nu-l mai experimentase până acum.

În mod normal, se bucura mereu de atenţia nemărginită a femeilor.

Aceasta era o experienţă plină de smerenie pentru el.

Lucian îşi întoarse privirea de la Julia, uitându-se înspre

uşi.

— În copilărie, eu şi Maddie am fost apropiaţi. Eram… Dev şi Gabe, şi eu şi Maddie, dar, pentru că eu eram băiat, pe Maddie o ignoram de foarte mult ori, de fiecare dată când eu şi fraţii mei voiam să facem ceva. Niciunul dintre noi nu o făcea cu intenţie.

— Bineînţeles că nu, zise Julia. Eraţi copii.

El încuviinţă din cap.

— Cred că tocmai de aceea s-au apropiat ea şi Daniel. Tatăl lui era fratele mamei. Veneau foarte des pe aici, iar Daniel era singur la părinţi. Mama lui a murit de cancer când el era mic, iar tatăl lui… unchiul meu… nu s-a recăsătorit. Când eu o ştergeam cu Dev şi Gabe, căutând să scăpăm de ei… Se opri şi râse uşor. Maddie rămânea mai mereu cu Daniel, el fiind cu un an mai mic decât noi.

Julia se apropie de unul dintre scaunele din răchită de lângă uşă şi se aşeză. Lumina palidă a soarelui îi sărută obrajii în timp ce lăsă capul pe spate, urmărindu-l atent.

El trase adânc aer în piept.

— În orice caz, mereu intrau în belele. Spărgeau chestii. Umblau peste tot fără să spună nimănui. Chestii de genul. De vreo câteva ori, au fugit împreună, şi ne-am panicat toţi. Frecându-şi absent maxilarul, el îşi aminti de fiecare ocazie când el şi fraţii lui îşi petrecuseră ore întregi căutându-i pe cei doi. Au continuat să facă asemenea lucruri şi în adolescenţă. Tatăl nostru nu-şi bătea capul, dar mama a început să aibă o problemă cu asta.

Sprâncenele ei se încreţiră.

— Dar de ce? Pare că făceau ce fac toţi copiii.

— Da, în mare parte. Crezi sau nu, n-am fost eu cel care i-a dat lui Maddie prima bere sau prima ţigară cu iarbă. Nici prietenii ei. Ci Daniel. Fireşte, mama era foarte supărată din

cauza asta. Umbra unui zâmbet i se ivi pe buze. Dar, la naiba, cu vreo șase luni înainte ca Maddie să dispară şi mama… ei bine, ştii ce i s-a întâmplat, lui Daniel i s-a interzis să mai vină aici. El şi Maddie au fugit din nou, iar Maddie a lipsit foarte mult de la şcoală. Cumva, au reuşit să ajungă în Florida. Lucian clătină din cap. Nici nu-mi amintesc de ce au făcut-o, dar atmosfera aici nu era… foarte primitoare. Pe vremea aceea, Dev şi Gabe erau la facultate, iar acasă mai rămăseserăm doar eu şi Maddie. Coborând bărbia, el închise ochii. Dev și Gabe deveniseră experţi în a-i distrage tatei atenţia, şi, ei fiind plecaţi, nu mai exista niciun paravan între el şi noi. Nici măcar mama.

— Nu v-aţi dus toţi la şcoli private? îl întrebă ea.

— Ba da, dar noi am rămas aici. Eram acasă în fiecare seară şi la final de săptămână. Nu stăteam în cămin, ca majoritatea studenţilor.

Julia rămase tăcută, iar, când el deschise ochii şi se uită la ea, îşi dădu seama că îl privea. Privirile li se întâlniră, iar el se simţi incapabil să se uite în altă parte. Nici nu-şi dorea.

Doamne, era frumoasă. Oare îşi dădea seama de asta? Aşezată acolo, îmbrăcată în uniforma albastră simplă şi cu părul prins într-un coc, era mai uluitoare decât oricare dintre femeile rafinate care îşi făceau veacul pe la Red Stallion.

Genele ei dese coborâră, iar privirile li se despărţiră. Ea îşi drese glasul.

— Îmi închipui că se considera că Daniel avea o influenţă negativă asupra ei, nu?

— Da. Când Maddie a dispărut, după moartea mamei, toţi ne-am gândit că nu a reuşit să facă faţă situaţiei şi a fugit cu el. Bineînţeles, el a negat, şi se poate… ca eu să fi fost cam dur când nu l-am crezut.

— Serios? replică ea sec.

Cu buzele strânse, el plecă bărbia în piept şi îşi frecă maxilarul.

— Doar că… chiar şi când eram mai tineri şi Daniel era prin preajmă, eu şi Maddie eram apropiaţi. Dar, după ce am devenit adolescenţi, între noi a apărut o distanţă care nu existase până atunci. Nu ştiu. Poate că a fost ceva firesc. El coborî mâna. În orice caz, Daniel nu a avut cea mai bună influenţă asupra ei.

— Dar, dacă ar putea ajuta la ameliorarea stării lui Madeline, poate ar fi mai bine să daţi uitării cum s-au purtat când erau adolescenţi, nu? sugeră ea. Chiar ar putea să ajute.

Poate. Ce să mai ştie el? Singurul lucru care îi reuşise fusese să o facă pe Maddie să se ridice singură.

Julia se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Daniel mi-a mai spus ceva. Nici măcar nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun asta, pentru că eu chiar cred că poate să o ajute pe Maddie, dar simt că trebuie să-ţi spun, fiindcă… ei bine, pur şi simplu, trebuie. Ea trase aer în piept. Daniel…

— Te-a avertizat în privinţa noastră? A spus că suntem răi sau periculoşi? încheie el în locul ei, căci ea părea că nu-şi dorea să continue.

Julia închise gura.

— De fapt, da, ceva de genul.

El chicoti, lipsit de umor.

— După cum am spus, eu chiar nu m-am înţeles cu Daniel. Şi nici fraţii mei. Face parte din familie, şi ştiu că ţine la Maddie, dar este la fel de util pe cât ar fi o decapotabilă într-o tornadă. Nu este cel mai strălucit tip din lume şi, în ultimii doi ani, a aruncat pe apa Sâmbetei moştenirea pe care i-a lăsat-o tatăl lui.

Ea se îndreptă de spate.

— Nici tatăl lui nu mai e?

— A murit acum vreo şapte ani. I-au cedat mai multe organe, îi explică el. Tata i-a împrumutat bani de-a lungul anilor, tocmai pentru că făcea parte din familie. Dar, când a încetat să mai facă asta, în urmă cu vreo şase luni, Daniel s-a lansat într-o campanie de defăimare care să însemne sfârşitul nostru.

— Doamne, murmură ea. Familia ta este… complicată.

— Este un fel drăguţ de a o spune. El zâmbi când zări surâsul care înflori pe buzele ei. O să mă gândesc dacă să-i permit lui Daniel să vină. Dev o să deteste ideea, dar va trebui să se obişnuiască.

— Cred că prezenţa lui ar putea ajuta. Ea aruncă o privire în cameră. Maddie încă picta. El nu-şi dădea seama ce anume. Vedea numai roşu şi maro la ceva ce semăna cu doi ochi desenaţi la întâmplare. Eu… ştiu că nu te-ai înţeles prea bine cu tatăl tău, dar îmi pare rău că s-a întrerupt slujba.

El dădu să îi spună că asta fusese o binecuvântare, dar, când deschise gura, constată că rămăsese fără cuvinte pentru prima dată în viaţă. Putea să glumească el, dar, la naiba, nimic nu schimba ce se întâmplase azi sau ce avea să fie mâine.

Ce le spusese Troy la slujbă plutea undeva în mintea lui. Grija pentru sora lui şi cele ce aveau să se întâmple îi rodeau venele precum acidul dintr-o baterie.

Lucian avea senzaţia că nu era cu putinţă să mai păstreze prea multă vreme secretul despre reapariţia lui Maddie. Şi, când totul urma să iasă la iveală, oamenii aveau să înceapă să cerceteze atent cronologia evenimentelor. Să se gândească la acelaşi lucru la care se gândeau Dev şi unchiul lor.

— Lucian? îl strigă ea încet.

Smulgându-se din reverie, el îi zâmbi.

— Hmm?

Privirea ei o căută pe a lui.

— Eşti bine?

O nevoie aproape copleşitoare de a-i împărtăşi ce avea în minte îl traversă cu forţa unui glonţ. Era al naibii de ciudat.

— Da. Doar că a fost o zi lungă.

Julia îl studie o clipă, apoi se mută pe marginea scaunului.

— Este de înţeles. Păi, mai bine mă întorc în casă. Se ridică și făcu un pas înainte. Sunt sigură că…

Lucian nu ştia ce se întâmplase.

O zări în picioare şi, în clipa următoare, se prăbuşi. El se năpusti în faţă şi o prinse de braţe înainte să se lovească de ceva.

— Uşurel, spuse el, privind spre cocul frumos în care îi era prins părul. Ești bine?

— Oh, Doamne, spuse ea şi înălţă capul. Efectiv m-am împiedicat în propriile picioare. O îmbujorare îi coloră obrajii. Chiar asta s-a întâmplat.

Un zâmbet îi curbă buzele lui Lucian în timp ce o ajută să se îndrepte. Cel puţin, aşa începu totul. O ajuta să-şi regăsească echilibrul, şi, în secunda următoare, se trezi că o trase spre el şi o lipi de trupul lui. O strânse în braţe… atât de aproape, că sânii ei se lipiră de trupul lui, şi Lucian simţi cum rămase fără suflu.

La naiba!

Lucian îşi înghiţi un geamăt în timp ce trupul lui răspunse la moliciunea pe care o simţea în braţe. Se întări într-o clipită, străfulgerat de o dorinţă înăbuşitoare şi

aproape iraţională de a o avea, de a o *revendica* – şi, la naiba, nu mai simţise niciodată aşa ceva. Era o nebunie. El putea să cucerească orice femeie îşi dorea. Dacă ieşea din casă ori dădea un telefon, găsea o grămadă de femei pregătite pentru el. Dar el era obsedat de cea care îi rezista. Egoist. Era de un egoism incorigibil, dar nu se putea abţine.

Julia înmărmuri lângă el şi făcu ochii mari, iar el îi urmări îmbujorarea de pe chip, observând cum i se accentuează. Aşteptă ca ea să se retragă şi să-i arunce privirea aceea care i-ar fi făcut pe mulţi bărbaţi să fugă mâncând pământul. Sau să-l plesnească. Pentru că se uitase de multe ori la el ca şi cum era cât pe ce să-i tragă una în plex sau într-un loc mult mai sensibil. Dacă îşi amintea bine, la un moment dat, îi menţionase chiar că i-ar fi dat un pumn în faţă.

Dar… Julia se relaxă.

La naiba!

Trupul i se topi în braţele lui cum i se topea untul cald pe limbă, iar lumea încremeni în jurul lor. Fiecare celulă din corpul lui se concentră asupra ei. La naiba, o voia acum şi aici. Voia să-i dea jos pantalonii subţiri albaştri, să o lipească de perete şi să o facă a lui. Sau să o revendice cum făcuse în apartament. Să apuce balustrada în timp ce el se pierdea în fiecare centimetru minunat al trupului ei.

Lui Lucian nici nu-i mai păsa dacă îi vedea cineva.

Îşi dorea să guste din gura ei. Nu ştia cum se simţea gura ei pe a lui, cum era…

Eliberându-se brusc din strânsoarea lui, Julia îşi trecu mâinile peste coapse în timp ce se trase în spate cu paşi împleticiţi. El se întinse spre ea, fiindu-i teamă că ar putea cădea, însă ea îi evită mâna.

— Trebuie să plec, spuse ea şi reveni valvârtej în

camera lui Madeline, închizând uşa în urma ei.

Instinctul îi ceru să se ducă după ea, dar îşi înăbuşi acea pornire închizând ochii, străduindu-se să-şi recapete suflul. Trecu mult, mult timp până să se poată desprinde din loc. Până să fie sigur că nu avea să se ducă după ea… ca să-i arate cât de rău se simţea.

Capitolul 16

Julia habar nu avea ce pictase Madeline pe a doua coală. Semăna foarte mult cu prima, un amestec de maroniu şi purpuriu cu o nuanţă care îi amintea de culoarea pielii. Încă o pereche de ochi. La fel ca în primul desen.

Julia nu era vreo artistă şi deseori nu reuşea să priceapă valoarea artistică a operelor de artă, dar ochii plutitori erau oarecum înfricoşători.

Înăbuşindu-şi un căscat, ea se ridică de pe scaun.

— Revin imediat!

Madeline nu reacţionă în niciun fel când Julia luă tăviţa şi materialele de curăţat folosite mai devreme. Ducându-le în baie, se apucă să spele tăviţa şi o puse în cadă, să se usuce. Aşeză prosoapele în coşul de lângă uşă. Mai căscă o dată în timp ce şterse blatul de la baie.

Reuşise să doarmă vreo trei ore cu o noapte în urmă. Nu mai auzise niciun pas misterios, slavă Cerului! Numai că mintea ei refuzase, pur şi simplu, să se oprească după toate câte se întâmplaseră peste zi… la naiba, după tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile.

Mâna îi încremeni, şi strânse cârpa umedă în palmă când aruncă o privire spre dormitor. De unde să fi venit paşii, cu două zile în urmă? Probabil fuseseră ai unuia din ceilalţi fraţi sau doar rodul imaginaţiei ei, dar nu avea cum să fie ce îi sugerase Lucian. Fantome? Era o… nebunie. O idee la fel de absurdă ca Lucian.

Cu toate astea, îi făcuse un ceai excelent.

Probabil nu i-ar fi stricat o cană din ceaiul acela cu o seară în urmă.

Când nu se gândea la tot felul de paşi ciudaţi, mintea i se

întorcea la toate lucrurile pe care i le spusese vărul Daniel şi la cum reacţionase Madeline în prezenţa lui. Chiar spera ca Lucian să-l lase să vină în vizită, în ciuda disensiunilor lor.

Nu avea ce rău să facă.

Însă Daniel nu era singurul la care se gândea. Zâmbetul afurisit de enervant al lui Lucian îi rămăsese întipărit în minte până reuşise să adoarmă.

El era… Doamne, era mai mult decât ţi-ai fi putut închipui vreodată în viaţă. Juliei îi era foarte uşor să înţeleagă câte femei şi-ar fi aruncat pe fereastră raţiunea, la pachet cu lenjeria intimă, când venea vorba despre el.

Fusese la un pas de a face acelaşi lucru cu o seară în urmă, pe veranda camerei lui Madeline. Corpul ei scăpase, pur şi simplu, de sub control. Fusese cât pe ce să închidă ochii, să dea capul pe spate şi să-l lase să o sărute.

Absolut ridicol.

Ştia că nu trebuia să ajungă să se gândească serios la toate privinţele în care putea să fie nesăbuită. Doar că el avea… un fel al lui de a fi.

Dar mai văzuse ceva la el cu o zi în urmă. În cele câteva zile de când îl cunoştea, Lucian renunţase la masca lui de nonşalanţă, de fustangiu bogat care nu are nicio grijă pe lume în afară de starea surorii lui. Era fermecător şi de-a dreptul machiavelic în felul în care tachina. Era un drăcuşor cu limbă dulce când venea vorba despre cuvinte, dar ea vedea fisura din imaginea lui de faţadă. Simţise umbrele ascunse în spatele cuvintelor alunecoase şi al zâmbetului dezinvolt.

Era stresat, şi cine să-l condamne pentru asta? În ciuda vieţii confortabile de care se bucurase, trebuia să se ocupe de o mulţime de lucruri. Iar salvatoarea din ea, cu nevoia ei aproape nebunească de a oferi alinare, îşi dorise să-l caute şi

să facă întocmai.

Motiv pentru care stătuse cu faţa în pernă toată noaptea. La propriu.

Cu un oftat, întinse prosopelul peste robinet şi se întoarse în cameră. Se aşeză pe scaunul de lângă pat, mestecându-şi uşor buza între dinţi în timp ce o studia pe Madeline. Tânăra era concentrată la pictura ei. De dimineaţă, Julia îi făcuse un control. Fără febră. Pulsul îi era cam lent şi tensiunea scăzută, însă putea să fie ceva normal pentru ea sau un efect secundar al lipsei de mişcare. Dar în afară de asta? Nu existau semne ale unor probleme grave de sănătate. Muşchii nu începuseră să i se atrofieze. Pielea nu îi era pământie sau roşiatică, doar palidă.

Julia se aplecă în faţă, sprijinindu-şi cotul pe genunchi şi bărbia în palmă.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Nu primi niciun răspuns.

Privirea femeii rămase aţintită la tabloul ei. Ce ştia despre Madeline? Fusese o fire rebelă în copilărie şi în adolescenţă. Fusese foarte apropiată de fratele ei geamăn înainte să ajungă la vârsta pubertăţii, când devenise apropiată de vărul ei, Daniel. În mod clar, Madeline nu avusese vreo legătură strânsă cu ceilalţi fraţi, nici înainte să dispară, nici după ce reapăruse. Dispăruse în noaptea în care murise mama ei. Cu aproape zece ani în urmă. Moartea mamei o afectase atât de tare, încât devenise vulnerabilă în faţa vreunui agresor? Sau moartea declanşase vreo boală mintală ascunsă? Din cele spuse de Lucian în noaptea în care îi povestise despre familia lui, părea să existe un istoric de boli mintale în familie şi, în multe cazuri, unele boli puteau fi ereditare. La Madeline, putea să fie vorba despre o combinaţie între cele două.

Dar cineva trebuia să fi avut grijă de ea cât fusese dispărută. Nu însemna că nu profitase de ea. Deci cine o îngrijise? Cum scăpase? Sau scăpase?

Atât de multe întrebări!

Telefonul sună şi îi întrerupse firul gândurilor. Crezând că este Anna, care o anunţase printr-un mesaj cu o seară în urmă că avea să o sune azi, se ridică şi se duse spre telefon. Îl luă şi simţi că i se înmoaie genunchii.

Simţi o apăsare în piept când zări prefixul şi numărul. Îi era cunoscut, prea cunoscut, și sigur nu-i aparţinea Annei, pe al cărei număr îl avea deja în agendă. Întorcându-se spre uşile de la verandă, apăsă butonul care redirecţiona apelul spre mesageria vocală. Rămase nemișcată câteva clipe, sperând să se înşele. Pentru că era imposibil. Doar îşi schimbase numărul după ultimul lui apel. Părinţii ei nu ar fi acceptat niciodată să i-l dea.

Câteva clipe mai târziu, primi un mesaj format din doar patru cuvinte. Patru cuvinte pe care nu voia să le vadă.

Sunt Adam. Sună-mă!

— La naiba! mormăi ea.

Închizând ochii, strânse telefonul până simţi că o dor degetele. La naiba! La naiba! La naiba!

Cineva îi dăduse numărul sau îl descoperise el cumva, deloc surprinzător, având în vedere din ce-şi câştiga existenţa. Probabil ştia deja că nu mai era în Pennsylvania.

Nu voia să răspundă.

Dar avea vreun rost să tacă? Îl tot evitase, fără niciun rezultat. Nu pe termen lung. Dar de ce trebuia să se ocupe de asta? Nu-şi dorea absolut deloc.

Deschizând ochii, șterse repede mesajul şi se pregătea

să pună telefonul deoparte, când sună din nou. Acelaşi număr.

Adam.

— Doamne, murmură ea şi reduse telefonul la tăcere.

Nu se putea aşa ceva…

— Toate bune?

Scoase un scâncet când auzi vocea lui Lucian, apoi se întoarse şi icni. Se afla la doar câţiva metri în spatele ei. Doamne, cum reuşea să fie atât de silenţios, deşi era aşa masiv?

Îşi lăsă privirea să-l măsoare din cap până-n picioare.

Şi de ce arăta atât de bine, când, în mod evident, tocmai făcuse duş? Avea părul ud şi ceva mai închis la culoare decât atunci când era uscat. Cămaşa de bumbac de un cenuşiu-deschis i se aşeza perfect pe piept şi pe abdomen, lăsând să se ghicească muşchii puternici de dedesubt. Arăta de parcă ieşise de la duş, dar se plictisise să se usuce şi să se îmbrace şi venise direct aici.

— Doamne, spuse ea. Ai şi tu o parte de fantomă în tine?

— Se prea poate. Se uită stăruitor la telefonul din mâna ei, cu sprâncenele încruntate. Toate bune? repetă el.

— Da. Ea îşi duse telefonul la piept, cu ecranul întors. Inima îi bătea haotic. Desigur.

— Eşti sigură?

Julia se chinui să scoată un râset.

— De ce să…

Telefonul sună din nou, sunetul fiind uşor înăbuşit de sânii ei. Era oficial. Dumnezeu o ura.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ai de gând să răspunzi?

Strângând din buze, ea clătină din cap, în timp ce îşi lăsă degetul să alunece în lateral şi opri iar sunetul apelului. Şi

profită de moment ca să dea telefonul pe silenţios.

— De ce nu răspunzi?

— Lucrez, ceea ce înseamnă că n-ar trebui să pierd vremea la telefon.

Lucian înclină capul într-o parte.

— Ai voie să răspunzi şi să vorbeşti la telefon.

Bineînţeles că avea, dar nu despre asta era vorba.

Privirea lui se ridică şi îi cercetă chipul.

— Ai vreun motiv pentru care nu vrei să răspunzi la telefon?

Julia nu ştia ce anume o făcu să răbufnească. Poate faptul că Adam îi aflase cumva numărul de telefon. Poate faptul că nu dormise. Habar nu avea.

— Chiar nu cred că e treaba ta.

Un zâmbet pieziş se ivi în colţul gurii lui.

— Hmm… Răspunsul ăsta mă face să cred că ai un motiv întemeiat pentru care nu vrei să răspunzi la telefon.

— Nu contează dacă am sau nu un motiv.

Cu telefonul în mână, ea îşi încrucişă braţele. Îşi împinse bărbia în faţă.

— Apropo, îmi place ţinuta ta.

Ea lăsă capul într-o parte.

— De ce tot spui asta? Este o simplă uniformă.

— Dar sunt multe lucruri care să-ţi placă la uniforma asta.

Julia decise să ignore remarca lui.

— Pot să te ajut cu ceva?

El coborî uşor bărbia, iar ea îşi dădu seama că nu pusese o întrebare inspirată.

— Sunt *multe* cu care mă poţi ajuta.

Julia îşi dădu ochii peste cap, chiar dacă simţi în pântec un fior ispititor.

— Permite-mi să reformulez. Există ceva cu care să fiu dornică să te ajut?

— Oh, domnişoară Hughes! Vocea lui răsună cu o tărăgănare joasă şi senzuală. Ai fi dornică.

Buzele ei se întredeschiseră, în timp ce corpul i se înfierbântă mult, foarte mult şi apoi deveni rece.

— Serios, există vreun lucru pe care să nu-l poţi face să sune sexual?

— Nu. Este un fel de superputere a mea.

Ea miji ochii.

Lucian zâmbi.

Nerăbdarea se luptă cu urma unui amuzament reticent.

— N-ai un serviciu la care să te duci sau ceva?

— Să duci o viaţă în totală desfrânare se pune ca serviciu? Zâmbetul lui deveni diabolic. Pentru că, dacă se pune, merit o mărire de salariu.

— Nu. Ea oftă. Nu, nu se pune.

Chicotind, el se întoarse spre sora lui.

— Ce mai face Maddie?

Uşurată de schimbarea de subiect, ea se întoarse.

— Bine. A pictat toată dimineaţa.

El se apropie de sora lui. În vreme ce el vorbea prea încet ca ea să audă, Julia rămase în spate până când el spuse:

— Cum tu ai multă experienţă cu asemenea pacienţi, ameliorarea ei este… normală?

Hotărând să se ocupe de telefonul primit mai târziu, Julia se apropie de picioarele patului şi se gândi cum să răspundă la aceeaşi întrebare pe care şi-o pusese şi ea.

— Am avut pacienţi intraţi în comă şi alţii cu funcţii foarte limitate. Unii au dat semne de ameliorare și s-au arătat interesaţi de hobby-urile pe care le aveau, dar niciunul… atât de repede.

Lucian îi aruncă o privire.

— Vrei să spui că n-ai mai lucrat cu cineva în cazul căruia să nu existe o explicaţie medicală pentru faptul că reacţionează aşa sau pentru că reuşeşte să picteze, dar nu să vorbească?

Nedorindu-şi să mintă, ea încuviinţă din cap şi se întinse, îndreptând pătura pe marginea patului. Putea să simtă privirea lui aţintită spre ea.

— Nu se preface.

Ea ridică brusc bărbia și îi întâlni privirea.

— Nu sugerez asta.

Maxilarul lui era încordat, şi nu spuse nimic.

— Ar fi foarte greu să te prefaci în cazul ăsta. Nu cred asta.

Lucian îi susţinu privirea o clipă, apoi se întoarse spre sora lui.

— A… insinuat cineva că se preface? întrebă ea.

El nu răspunse preţ de un moment.

— Cred că fraţii mei bănuiesc că lucrurile nu sunt chiar cum par.

Privirea ei reveni spre chipul lui Madeline. Expresia îi era neschimbată. Se simţi traversată de un iureş de empatie pentru ea.

— Au vreun motiv să creadă asta?

Lucian tăcu din nou, atât de mult, încât Julia trebui să se uite la el. El ridică din umeri.

— După cum am mai spus, nu erau apropiaţi de ea. Făcu o pauză, îndepărtând părul de pe chipul lui Madeline. În mare parte, din cauza tatălui nostru. Chiar cred că nu şi-a mai dorit să aibă alţi copii în afară de Dev și Gabe.

Ea îşi dori să-i spună că asta era imposibil, pentru a-l face să se simtă mai bine, dar cele auzite despre răposatul de

Vincent o făcură să înţeleagă că vorbele nu ar avea efectul scontat. Lucian ştia mai bine.

— El… nu v-a acordat prea multă atenţie ţie şi lui Madeline?

El zâmbi, în timp ce îşi lăsă mâna să coboare.

— Hai să spunem că ne-am fi dorit să nu o fi făcut singura dată când ne-a acordat atenţie. Mama…

— Ce anume? întrebă ea, dat fiind că el nu mersese până la capăt.

— Ea… a încercat să compenseze. Răsucirea ironică a buzei lui dispăru. Chiar a încercat, ceea ce provoca uneori alte probleme.

— Cum aşa?

— Dorinţa de a compensa pentru comportamentul tatei provoca diferite probleme între ea, Dev şi Gabe. Ca şi cum nimeni nu putea să facă niciodată de ajuns, ştii? spuse el aproape ca pentru sine. Fiecare pas înainte pentru unul dintre noi însemna doi paşi în spate pentru celălalt. În orice caz, am venit şi cu alt scop, spuse el.

Julia se gândise că voia să petreacă timp alături de sora lui.

— Dacă vreţi să vă las singuri, pot…

— De fapt, pe tine am venit să te văd. El se întoarse spre ea, iar seriozitatea dispăru de pe chipul lui. Rânjetul tachinator reveni de parcă nici nu i-ar fi vorbit cu doar câteva clipe în urmă despre familia lui. Ai mâncat de prânz?

I se adusese prânzul odată cu al lui Madeline, dar încă nu apucase mănânce.

— Să nu minţi! spuse el. Pentru că îmi dau seama că n-ai mâncat.

— Atunci de ce ai întrebat?

— Din politeţe.

Încrucişându-şi braţele din nou, ea zâmbi ironic.

— Credeam că nu faci chestii din politeţe.

— Fac un efort pentru tine.

Ea se uită lung la el.

— Chiar ar trebui să cred asta?

Ochii lui licăriră.

— Eu aşa sper.

— Eu, nu.

— N-am spus că aş crede asta, clarifică el cu un zâmbet. Dar e discutabil.

— Cum aşa?

— Pentru că am pus-o deja pe Livie să ne pregătească prânzul.

Ea rămase aproape mută de uimire.

— Şi Richard ne-a pregătit un loc drăguţ, ca să mâncăm în grădina de trandafiri, pentru că este frumos afară. Aşa că, dacă mă refuzi, i-ai făcut pe Livie şi Richard să se chinuiască degeaba. În plus, Livie vine să stea cu Maddie, ca să iei o pauză.

Preţ de zece secunde, ea nu reuşi să formuleze o frază coerentă.

— Tu eşti… eşti…

— Incredibil de sexy? Seducător. Uluitor, sugeră el. Extrem de inteligent? Nu. Stai! Ridică o mână. Ştiu. Sunt irezistibil şi unic în felul meu.

Buzele ei zvâcniră.

— Mai degrabă, imposibil şi manipulator.

— Acestea sunt însuşirile mele mai puţin fermecătoare, dar sunt eficiente, nu? Rânjetul lui afurisit se adânci. Pentru că nu o să mă refuzi. Ştii de ce?

— Fiindcă m-ai convins mişeleşte să spun da?

— Ei bine, pe lângă asta, am pus-o pe Livie să facă

celebrele ei gogoşi, care o să eclipseze orice altceva.

La naiba!

Nu putea să refuze aşa ceva.

Şi, fireşte, el ştiuse asta.

Aerul cald şi casa care le oferise destulă umbră făcură ca timpul petrecut afară să fie suportabil. Peste vreo lună, nu avea să se mai vadă nici urmă de umbră care să potolească umezeala înăbuşitoare.

Însă Lucian era dispus să îndure aerul lipicios dacă reuşea să petreacă timp cu asistenta lui.

Chiar dacă Julia părea să prefere oricând să umble desculţă printr-o mlaştină decât să i se alăture, era foarte mulţumit de sine, mai ales când expresia de veneraţie o înlocuise pe cea de iritare atunci când ea zărise grădina de trandafiri.

Fusese lăsată uşor în uitare. Trandafiri şi viţă-de-vie creşteau pe alee şi înghiţeau nenumăratele spaliere şi gardul din fier forjat care împrejmuia grădina până ce nici nu mai reuşeai să le distingi. Probabil, peste câţiva ani, trandafirii aveau să acopere masa şi scaunele de bar, dar Lucian nu accepta să se atingă careva de ei.

Grădina rămăsese aşa cum îi plăcuse mamei lor.

Şi, dacă se lua după încântarea cu care Julia atinsese fiecare petală şi fiecare frunză în drumul lor spre masă, i se părea că şi ei îi plăcea exact aşa cum era acum.

El o sâcâi cu tot felul de întrebări, fără să se lase descurajat când ea îi răspundea evaziv. Cât luară prânzul, descoperi că Julia nu călătorise mult şi că se gândise să-şi ia o pisică înainte de a accepta jobul de aici. Află că nu mai fusese la cinema de trei ani şi ajunse să îi mărturisească faptul că era aproape imposibil să mănânci o gogoaşă fără să

te umpli de zahăr.

Cu fiecare întrebare la care îi răspundea, îşi dădea seama că reuşea să mai dea la o parte un milimetru din armura ei. Julia se mai relaxă puţin, nu mai stătea atât de rigidă pe scaun şi nu se mai foia neliniştită. Şi, de fiecare dată când el mai anula câte un milimetru din reticenţa ei, îşi aducea aminte de noaptea aceea din bar, înainte ca ea să fi aflat cine era.

Părul îi era prins în creştet, răsucit într-un coc. Îşi dorea să se întindă peste masă şi să-i smulgă agrafele ca să i-l elibereze şi să-şi treacă degetele prin şuviţele ei.

Dar nu era sigur că ea ar aprecia asta.

— Deci. El se lăsă pe spate, cu un pahar de ceai în mână, când i se ivi în minte o întrebare la care îşi dorea nespus un răspuns. Ai fost măritată?

Paharul ei de ceai încremeni pe drumul spre gură. O umbră îi traversă chipul. El nu rată nici umbra, nici felul în care Julia se încordă din nou.

— Am fost…

Surprins să audă că îi răspunde, el înlemni.

— Eşti divorţată?

Ea încuviinţă din cap.

— Ce s-a întâmplat?

Privirea ei se îndreptă spre trandafirii de un roz aprins.

— Nu cred că trebuie să intrăm în povestea asta. Ea dădu să lase paharul jos. Şi trebuie să…

— Să fugi, sugeră el.

Maxilarul ei se încleştă într-o linie încăpăţânată. Drăguţ!

— De fapt, trebuie să mă întorc la treabă, spre deosebire de unii.

Lucian chicoti. Dacă ar fi ştiut ea.

— N-am lipsit decât vreo jumătate de oră. Cei mai mulţi

oameni au o pauză de o oră la prânz. Mai avem timp.

Julia se uită la el, iar sprâncenele de un castaniu-închis se încruntară.

— De ce? Lăsând paharul jos, ea îi susţinu privirea. De ce vrei să petreci timp cu mine şi să ştii toate lucrurile astea despre mine?

Nu era sigur cum să reacționeze la întrebarea ei.

— Ţi-e atât de greu să crezi că pot fi sincer interesat să petrec timp cu tine? Sau să te cunosc?

Ea aruncă o privire în jur.

— Da. Îmi este.

— Bine. El se aplecă în faţă, fără să întoarcă privirea. Este clar că nu înțelegi. Sunt interesat de tine, să te cunosc și să petrec timp cu tine. Şi, dacă mă întrebi de ce, chiar nu pot să-ţi răspund. Nu ştiu. Pur şi simplu, aşa stau lucrurile.

Lucian făcu o pauză, asigurându-se că ea îl asculta.

— Şi ştiu că ai impresia că fac asta doar pentru că sunt plictisit. Nu sunt. Crede-mă! Dacă vreau să găsesc ceva sau pe *cineva* cu care să-mi ocup timpul, opţiunile mele sunt *literalmente* nelimitate. Şi ştiu că ai impresia că fac asta pentru că vreau să mă culc cu tine. Asta e adevărat. Vreau să mă culc cu tine. În mod evident.

Ea făcu ochii mari în timp ce trase aer în piept brusc şi zgomotos.

— N-am de gând să mint în privinţa asta. Am zăcut ore în şir în pat, gândindu-mă până în cele mai mici detalii la ce aş vrea să-ţi fac, continuă el. Dar este ciudat. Faptul că vreau să mă culc cu tine *şi* să te şi cunosc. De obicei, cele două nu vin împreună.

— Uau, spuse ea. Pur şi simplu, *uau.*

Lucian ridică din umeri.

— Da, mă surprinde şi pe mine, dar asta nu schimbă cu

nimic ceea ce-mi doresc.

Obrajii ei se înroșiră, în timp ce Julia se lăsă pe spate. Buzele ei senzuale erau întredeschise. Își dădea seama că habar nu avea cum să răspundă. Şi chiar nu se jucase aiurea cu ea. Fusese mai mult decât sincer.

— Eu… nici nu ştiu ce să-ţi spun, zise ea, iar cuvintele aveau în ele o sinceritate dezarmantă. Habar n-am.

Zgomotul unor paşi pe piatră îl făcu să închidă gura. Lucian se trase înapoi şi ridică privirea chiar în clipa în care logodnica lui Dev îşi făcu apariţia în curtea din spate.

Ah, la naiba!

Dacă era ceva care să-ţi strice tot cheful, clar apariţia ei reuşea asta.

Moştenitoarea imperiului Harrington Shipping înaintă cu paşi mari, rochia ei neagră până la genunchi contrastând puternic cu părul de un blond glacial şi cu pielea palidă.

Julia se răsuci pe scaun, urmărindu-i privirea.

— Oh…

— Aceasta este logodnica lui Dev, zise el și oftă.

— Am mai văzut-o. Julia se întoarse imediat spre el. O urmă de încântare licări în ochii ei. Prin reviste.

Lui Lucian nu-i plăcu nerăbdarea ei. Sabrina era… ei bine, pe dinăuntru, nu era la fel de frumoasă sau de dichisită cum părea când o priveai.

— Serios? Sabrina se opri undeva la marginea curţii, iar buzele roşii ca sângele se strânseră într-o linie subţire. Ochelari fumurii îi ascundeau ochii şi o poşetă cântărind probabil jumătate din greutatea ei i se legăna pe încheietura subţire. Acum, iei prânzul cu personalul, Lucian?

— Ai grijă! o avertiză el, în timp ce Julia înlemni pe scaun. Nu trebuie să mă port frumos cu tine.

— Ultima dată când am verificat, nici eu nu trebuia să

mă port frumos cu tine. Lăsă capul într-o parte, dar nici măcar o şuviţă nu alunecă din coafura ei. Şi tu cine eşti?

— Numele meu este Julia.

Ea aruncă o privire spre Lucian.

— Ştie despre Maddie, o asigură el.

— *Tu* eşti asistenta? întrebă Sabrina şi apoi scoase un râset scurt. Bine, atunci.

— Uau, mormăi Julia în barbă.

— Îl caut pe Devlin. Sabrina se întoarse uşor spre el. Ştii unde este?

De parcă Dev chiar ar fi fost de găsit pe afară, tocmai în grădina de trandafiri, dintre toate locurile de pe pământ. La cum o cunoştea pe Sabrina, aceasta o zărise pe Julia din casă şi venise să cerceteze.

— Ţi se pare că aş şti pe unde este?

Buzele de un roşu strident se ţuguiară.

— Ei bine, speram să fii şi tu util măcar o dată în viaţă.

— La naiba! murmură Julia.

— Scumpo, singura problemă este că nu-ţi pot fi util cum ţi-ai dori. El zâmbi afectat când nările ei se dilatară. Dar, după cum sunt convins că-ţi dai seama, ne-ai întrerupt şi…

Gabe se ivi pe aleea din grădină, venind dinspre cealaltă intrare. Fratele lui se opri brusc.

Ei bine, Lucian se înşelase.

Probabil Sabrina îl văzuse pe Gabe dând să iasă şi venise după *el.*

— Gabe, ce surpriză plăcută!

Tonul Sabrinei se schimbă când mâna ei pluti spre colierul cu diamante de la gât, degetele jucându-se cu lanţul.

Fratele lui tresări.

— Bună, Sabrina. Apoi făcu un semn din cap spre Julia şi zâmbi. Ce mai faci, Julia?

— Bine. Eram pe punctul de a-mi termina masa de prânz. Ea ridică şervetul din poală. Am avut la desert gogoşile lui Livie. Au fost uimitoare. Am mâncat o grămadă.

— Ne dăm seama, o întrerupse Sabrina, iar tonul ei îl făcu pe Lucian să se simtă prins în vâltoarea unei ploi acide. Jumătate dintre gogoşi par să fie pe ceea ce cred că este o cămaşă.

Lucian se întoarse încet spre Sabrina, dar, până să răspundă, o făcu Julia:

— Ei bine… Coborând privirea, îşi trecu un deget peste zahărul pudră care i se adunase pe piept. Ducându-şi degetul la gură, îi zâmbi Sabrinei. Păstram pentru mai târziu.

Apoi băgă degetul în gură şi supse zahărul.

„La naiba!”

Mădularul lui Lucian deveni atât de tare, că fermoarul de la blugi risca să cedeze.

Ridicându-se, Julia îşi netezi pantalonii cu mâinile.

— Trebuie să mă întorc la treabă. Aruncând o privire în direcţia lui, îi zâmbi uşor. Mulţumesc pentru prânz! Apoi se întoarse spre Gabe. Ne vedem mai târziu!

Gabe se uita la ea cu aceeaşi uimire ca Lucian, ceea ce nu-i încânta prea tare nici pe el, nici pe Sabrina, dacă era să te iei după expresia de pe chipul ei.

Îndreptându-se spre terasă, Julia făcu un semn din cap spre Sabrina.

— Mi-a făcut plăcere, spuse ea şi îşi văzu de drum, fără a-i oferi celeilalte femei şansa de a răspunde sau de a o ignora.

Lucian o urmări cu un surâs pe buze.

— Chiar îmi place de ea.

— Şi mie, comentă Gabe.

El aruncă o privire spre fratele lui.

— Ce să vă placă la ea? întrebă Sabrina, coborând în grădină cu tocurile ei atât de ascuţite, că ar fi putut ucide pe cineva cu ele. Arată de parcă ar putea să vă frângă pe oricare din voi.

Privirea lui Lucian ţâşni spre ea.

— Pari puţin geloasă şi *înfometată...*

— Ştii că-mi place când mă faci în toate felurile, Lucian. Ea zâmbi cu un aer de superioritate când îşi trecu o mână peste spătarul scaunului pe care stătuse Julia. Îmi încălzeşti sufletul de fiecare dată.

— De parcă ar exista ceva cald înăuntrul tău, răspunse el.

Expresia lui Gabe deveni disperată când Lucian se ridică.

— Distracţie plăcută vă doresc!

Îi făcu cu ochiul fratelui lui, care părea că ar fi vrut să-i dea una de să nu se vadă.

Lăsând repede grădina în urmă, pătrunse în casă pe uşa din spate. Nu o zări pe Julia pe nicăieri. Deşi se ţinuse tare pe poziţii cu Sabrina, voia să se asigure că era bine, mai ales fiindcă se simţea oarecum responsabil pentru felul în care se purtau oamenii cu Julia. Ceea ce era ciudat ca naiba, şi... nu ştia de ce.

Înaintând pe coridor, încetini pasul când îl văzu pe Dev ieşind din biroul tatălui lor. Interesant!

— Logodnica ta este afară şi-l hărţuieşte pe Gabe. Poate ai vrea să o recuperezi de acolo. Şi poate o avertizezi să nu mai vorbească niciodată cu Julia şi nici să se uite mai uite vreodată la ea.

O sprânceană se arcui în sus.

— Nu e asta important acum.

— Este foarte important pentru mine.

Dev continuă de parcă el nici n-ar fi vorbit:

— Tocmai am primit veşti de la comisar. Este de părere că moartea tatălui nostru este neconcludentă. Începe investigaţiile pentru omucidere.

Capitolul 17

Familia de Vincent avea saloane private la etajul al treilea de la Red Stallion, la care puteau să acceadă doar membrii de elită, dar Lucian îl găsi pe Gabe acolo unde îl găsea de fiecare dată – la barul de la parter.

Lucian inspiră parfumul pământos al tăriei şi tutunul bogat în timp ce traversă podeaua lustruită din lemn masiv. Zumzăiala discretă a discuţiilor se împletea cu zgomotul paharelor care se ciocneau.

— Sunt atât de previzibil? îl întrebă Gabe când Lucian se aşeză pe fotoliul din piele de lângă el.

— Da. Lucian aruncă o privire în jur. Câţiva bărbaţi în costume de afaceri stăteau la câteva scaune distanţă şi doar câteva mese erau pline. Scoţându-şi telefonul din buzunar, îl puse pe blatul barului. Ai plecat foarte repede.

Gabe îşi ridică paharul în timp ce se uita la televizorul de deasupra barului. Numere se înlănţuiau pe burtiera ecranului.

— Ştii de ce am plecat.

Da, ştia.

— Încă se ţine după tine?

Buzele lui Gabe se strâmbară într-un surâs amar.

— Tu ce crezi?

— Cred că într-una din zile va trebui să vorbeşti cu Dev.

Lucian încuviinţă din cap când barmanul sosi cu un pahar şi o sticlă de Bowmore.

Fratele lui pufni.

— O să mă asigur că primeşti locuri în faţă la discuţia aia.

La naiba, Lucian avea să se asigure că se afla în celălalt

capăt al pământului dacă avea să vină vreodată o asemenea zi.

— Ai vorbit cumva cu Dev înainte de a da bir cu fugiţii?

El scutură din cap.

Muşcătura necruţătoare a whisky-ului îi arse buzele lui Lucian.

— Sunt oarecum surprins că eşti aici, nu la depozit.

— Da?

— Da, admise el. Şi eşti neobişnuit de evaziv.

— Ce cuvânt complicat pentru tine!

— Am un creier complicat.

Gabe scoase un râset sec.

— Ştii ce mă calcă pe nervi la tine?

— Nu sunt convins că avem îndeajuns timp sau băutură ca să parcurgem toată lista.

El zâmbi larg.

— Ești enervant de perspicace. Oamenii nu-şi dau seama de asta. Vezi dincolo de toate rahaturile, dar ştii ce mai ştiu eu? Vezi doar rahaturile pe care vrei să le vezi. Cu orice altă ocazie, îţi pun ochelari de cal.

Mâna lui Lucian se strânse pe pahar.

— Ştiu unde vrei să ajungi cu asta. Ştiu că tu şi Dev credeţi că Maddie se preface…

— Stă sus acolo şi pictează. Ochii lui Gabe îi întâlniră pe ai lui în timp ce vorbi cu voce joasă şi plină de tensiune. Stă în cameră şi pictează, dar nu poate să facă altceva? Vrei să-mi spui că nu este al naibii de dubios?

— Nu ştiu, dar e irelevant.

Scuturând din cap, Gabe sorbi lung o gură de whisky.

— Lasă-mă să te întreb ceva!

— Dacă este vorba despre Maddie, nu vreau să aud, pentru că nu vreau să-ţi dau una de să pici de pe scaun şi să

atrag atenţia tuturor.

— Nu este vorba despre ea. Este vorba despre Julia.

Ei bine, la naiba, iată încă un subiect care avea să se încheie în acelaşi mod.

— Ce-i cu ea?

Gabe îi susţinu privirea.

— Ce ai face dacă ţi-aş spune că sunt interesat de ea?

— Ţi-aş da una de să pici de pe scaun. El se aplecă fără să-şi ia o clipă ochii de la fratele lui. Dar ştiu că nu eşti interesat de ea cum sunt eu.

Gabe îşi arcui o sprânceană.

— Poate că sunt *destul* de interesat.

Lucian înţelese ce voia să spună.

— Am depăşit de mult vremurile alea, frate.

— Serios? Pentru că nu părea, acum vreo câteva luni. Cum o chema? Laurie? Am avut o noapte de toată frumuseţea în trei. Făcu o pauză, muşcându-şi buza. Ne-am putea bucura de o noapte la fel de frumoasă cu Julia.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Lucian.

— E diferit acum.

— Adică ea e diferită?

— Da, şuieră el printre dinţi.

— Ha!

Gabe îşi întoarse privirea şi mai luă o gură de alcool.

Lucian miji ochii.

Trecură momente bune înainte ca Gabe să rostească un nume care devenise tabu.

— Emma.

Lucian înţepeni. Niciunul din ei nu vorbea despre *ea.* Niciunul nu ar fi îndrăznit să discute despre *ea* cu Gabe.

— Ce-i cu ea?

Gabe nu răspunse imediat.

— M-a sunat tatăl ei de dimineaţă. Se uită lung la paharul lui. Nu mi-a spus de ce, dar m-a întrebat dacă pot să merg până la Baton Rouge săptămâna viitoare.

— La naiba! Lucian simţi că motivul din spatele invitaţiei era extrem de serios. Şi nu ţi-a spus de ce?

Gabe clătină din cap.

— Ştii că n-am mai vorbit cu ea de ani buni. Nici nu ne-am mai văzut, aşa că singurul lucru la care mă pot gândi este că… Inspiră tremurător. Probabil i s-a întâmplat ceva.

La naiba, dacă era aşa, era de rău.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Ridică privirea. Dacă se simte bine, nu are nevoie să ne vadă pe amândoi sau pe Dev. Mi-a spus-o răspicat ultima dată când am vorbit.

Era adevărat, dar nu îi plăcea ideea ca fratele lui să se aventureze singur în necunoscut. Emma făcea parte dintr-un trecut complicat, asupra căruia niciunul dintre ei nu-şi permitea să zăbovească, cu atât mai puţin Gabe.

— Dar mă îndoiesc sincer că ai venit până aici ca să vorbim despre asta. De ce eşti aici, când ştiu că ai prefera să stai cu ochii pe asistenta ta?

— Nu sunt singurul perspicace de aici. Îi vorbi în şoaptă, ca să nu fie auziţi. Poliţia deschide o anchetă pentru omucidere. Vestea o să ajungă la ştiri cât de curând.

Gabe strânse mâna pe pahar.

— Nu că ţi-ar păsa ţie de asta.

— Mie nu, dar ştii că lui Dev îi pasă.

— Da. Trecură câteva clipe. Gabe se întoarse din nou spre el. Vreau să ştiu. Rămâne între noi. Fără să ne ascundem după deget. Tu crezi că tata s-a sinucis?

Lucian răsuflă întretăiat şi lăsă capul pe spate, terminându-şi băutura.

— Nu. Nu cred.

Trezindu-se cu un icnet, Julia se rostogoli pe spate şi deschise ochii. Inima i se zbătea în piept în timp ce rătăci cu privirea prin întunericul din dormitor.

„Unde sunt?”

Avu nevoie de câteva clipe pentru ca împrejurimile puţin familiare să capete sens. Era în camera ei din reşedinţa de Vincent. Era joi seara… sau vineri dimineaţa. De fapt, adormise destul de repede, la puţin timp după ora 23.00. Dar, pe măsură ce păienjenişul somnului se mai limpezi, simţi că o trezise ceva.

Numele ei.

Asta era.

Ar fi putut jura că auzise cum îi striga cineva numele.

Cu ochii mijiţi, încercă să distingă diferitele forme întunecate din încăpere. Conturul scaunului de lângă uşă. Perdelele dinspre verandă. Măsuţa, *draperiile.* Fluturau de-a lungul podelei de parcă ar fi fost agitate de un curent de aer.

Oh, Dumnezeule!

Inima i-o luă la goană când se ridică brusc. Uşile erau deschise?

Cu gura uscată, se aplecă iute în faţă şi aprinse lampa de pe noptieră. O lumină delicată inundă camera, alungând umbrele. Mâna ei stângă se strânse de marginea cuverturii în timp ce scrută încăperea. Perdelele albe se legănau alene, centrul învolburându-se vizibil. Aerul rece cu note de mucegai se strecură înspre pat, învăluindu-i braţele dezgolite.

Fiecare muşchi încremeni pentru o secundă, pe măsură ce o frică glacială prinse rădăcini în adâncul pântecului ei; apoi, Julia se mişcă. Azvârlindu-şi pătura de pe picioare, se

grăbi să se ridice din pat. Se repezi spre uşi, cu inima bătându-i nebuneşte în vreme ce trase draperiile.

Uşile care dădeau spre veranda întunecată şi liniştită erau larg deschise.

Pentru o clipă, nici nu reuşi să se mişte în timp ce privi lung în noapte. Pur şi simplu, nu înţelegea. Era imposibil.

— Le-am încuiat, îşi spuse ea.

Sau nu?

O pasăre se lansă într-un tril undeva în depărtare şi o smulse din amorţeala în care încremenise. Întinzându-se în faţă, apucă uşile şi le închise, răsucind cheia în încuietoare.

Frecându-şi braţele, se întoarse, şi privirea i se opri asupra uşii. Se grăbi într-acolo şi descoperi că era încuiată. Era aproape sigură că încuiase uşile de la verandă înainte de a se urca în pat.

Neliniştea îi trimise un fior pe şira spinării când se trase dinspre uşă şi dădu să se aşeze pe pat. Îi auzi. *Paşi.* Privirea i se îndreptă spre tavan. Sunetul se auzea limpede. Nu avea cum să se înşele.

Ocolind patul, urmări zgomotul paşilor prin cameră, apoi se opri şi rămase în picioare la câţiva metri în faţa dulapului. Părea că sursa paşilor se oprise cam în aceeaşi zonă.

Ea se uită la ceas. Era aceeaşi oră ca zilele trecute. Puţin după 2.00 dimineaţa.

Julia aşteptă şi, cum nu mai auzi din nou sunetul, făcu ochii mici. Cine era sus trebuia să fie încă în cameră. Nu auzi paşii îndreptându-se spre niciuna din uşi.

Răsucindu-se pe călcâie, înşfăcă iute cardiganul lung de pe spătarul scaunului şi îl trase peste umeri. Descuie uşa şi ieşi pe coridor, hotărâtă să afle cine umbla prin camera lui Madeline.

Făcu vreo câţiva paşi înainte ca uşa din dreapta să se deschidă şi Lucian să se ivească pe coridor.

Oh, măiculiţă…

Lucian era la bustul gol.

Nu uitase nicio clipă imaginea pe care o întrezărise în noaptea din apartamentul ei, dar amintirea nu reuşi să-i tempereze reacţia.

Pielea lui era de un auriu-închis şi i se dezvăluia acum în faţa ochilor. Umerii îi erau laţi, iar pectoralii – bine definiţi. Privirea ei zăbovi o clipă pe sfârcurile întunecate, înainte de a coborî. Nu era exagerat de musculos, ci suplu şi zvelt.

Doamne sfinte, trupul lui era întruchiparea perfecţiunii. Adam nu avea un asemenea corp. Nu că al lui ar fi fost chiar de ignorat. Era doar normal. Şi normalul era un lucru bun. Normalul însemna siguranţă, mai ales pentru că ceea ce trezea Lucian înăuntrul ei îi dădea o mulţime de bătăi de cap.

Avea un corp pe care voiai să-l atingi. Simţi furnicături în vârfurile degetelor la simplul gând de a urmări adânciturile şi unghiurile trupului lui.

Ştia că nu trebuia să se mai uite stăruitor la el, dar nu se putea abţine. Pantalonii de trening pe care îi purta îi atârnau indecent de jos pe şolduri, dezvăluind două adâncituri de-o parte şi de alta a şoldurilor şi o brumă de păr.

— Domnişoară Hughes.

La naiba! Vocea lui, cu timbrul catifelat şi adânc, combinat cu felul în care îi rostea numele, i se furişă până în vintre.

— Te holbezi la mine, spuse el.

Oh, făcea mai mult decât să se holbeze. Doamne, se uita atât de atent, încât era sigură că imaginea lui i se întipărise în minte şi memoria ei nu avea să mai genereze niciodată

imagini neclare cu el fără cămaşă.

Înroşindu-se până în vârful urechilor, îşi impuse să întoarcă privirea.

— Îmi pare rău!

— Te rog nu-ţi cere scuze! Îmi place când mă sorbi din priviri.

Privirea ei o reîntâlni pe a lui, şi îl văzu zâmbind. Răsucirea buzelor amintea de eleganţa animalelor de pradă, un surâs care aproape te făcea să-ţi doreşti să fii prada.

El îşi încrucişă încet braţele, iar mişcarea îi sublinie bicepşii.

— Bănuiesc că ai auzit paşii.

În cele din urmă, amintindu-şi de ce se afla pe coridor, îşi găsi vocea.

— I-ai auzit şi tu?

Lucian încuviinţă din cap.

Era tentată să-l întrebe dacă avea să se ducă să cerceteze sau urma să rămână locului ca să o lase pe ea să-l soarbă din priviri. Decise să nu facă asta. Ocolindu-l, îşi înăbuşi un geamăt când el o urmă.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Sunt aici să te protejez.

Julia lăsă uşor capul într-o parte.

— De?

— Nu se ştie niciodată.

Ea îşi dădu ochii peste cap în timp ce se apucă de marginile puloverului şi înaintă pe coridor.

— Sunt ferm convinsă că nu trebuie să mă protejez decât de cine susţine că mă protejează.

— Mă răneşti, domnişoară Hughes. Profund.

— Cum să nu?! replică ea, aruncând o uşoară încruntătură spre lampa care pâlpâia în perete.

Lucian îşi potrivi pasul cu al ei.

— N-ai venit la cină astă-seară.

Nu mersese.

— N-ai venit nici cu o seară înainte.

Nu.

Folosind alimentele pe care i le adusese Livie în cea de-a doua zi petrecută aici, își pregătise o gustare în ambele seri. După ce o cunoscuse în treacăt pe logodnica lui Devlin, chiar nu-şi dorise să stea la cină cu ea. Nu avea încredere că ar rămâne politicoasă dacă femeia ar mai face un comentariu meschin.

— Şi am impresia că m-ai evitat, spuse el în timp ce urcau scările. Da.

Un alt motiv pentru care Julia nu luase cina cu ei. După ce el îi spusese ce își dorea de la ea şi după felul în care reacţionase Julia la sinceritatea lui – corpul ei fiind dornic şi nesupus –, își dăduse seama că era mai înţelept să păstreze distanţa.

Şi făcuse exact acest lucru.

În timpul zilei, urca pe scara exterioară ca să nu treacă pe lângă apartamentele lui. Când el venea să o convingă să ia prânzul împreună, se asigura că era greu de găsit și lua adesea prânzul în camera ei. Şi, când el venea să stea cu sora lui, profita de ocazie ca să se furişeze afară şi să vorbească cu ai ei.

Sau să se prefacă a vorbi.

Dar cu o zi înainte vorbise cu mama ei despre Adam şi despre cum de reuşise el să facă rost de noul ei număr. Niciunul din părinţii ei nu ştia, şi era sigură că nu ar fi minţit-o. Adam nu o mai sunase şi, până în acest moment, operaţiunea „Ţine-te departe de Lucian" mersese ca pe roate.

Din fericire, el rămase tăcut, în timp ce se îndreptară spre camera surorii lui.

Desigur, nu găsiră pe nimeni în camera lui Madeline. Uşile de la verandă erau închise şi încuiate, iar ea dormea. Având grijă să nu o deranjeze, părăsiră repede încăperea.

— O să-i verifici camera de fiecare dată când auzi paşi? o întrebă el după ce reveniră pe coridor.

— Da. Ţinând marginile puloverului una peste alta, ea dădu să traverseze coridorul. Cel mai inspirat lucru pe care îl putea face era să se întoarcă în camera şi în patul ei. Singură. Este de datoria mea să mă asigur că este bine. Dacă cineva o deranjează în miezul nopţii sau dacă…

— Dacă ce?

El se înfiinţă lângă Julia, ţinând pasul cu ea fără nici cel mai mic efort.

Ea nu voia să sugereze că paşii ar fi fost ai lui Madeline, dar, în acest moment, orice era posibil.

— Trebuie doar să văd ce face.

Lucian tăcu o clipă.

— Îţi iei slujba în serios.

— De ce nu aş face asta?

În mijlocul coridorului, el se opri şi se puse în faţa ei.

— Îmi place asta la tine.

— Pot spune că mă simt, în sfârşit, împlinită.

El schiţă un zâmbet larg.

— Nu încă, dar pot să te ajut cu asta.

Ea îşi dădu atât de tare ochii peste cap, încât i se păru o minune că nu-i ieşiră din orbite.

— Am o curiozitate. Te-ai fi dus să verifici dacă nu mă duceam eu?

— Noi suntem obişnuiţi cu zgomotele ciudate, îi explică el, încă pironit în faţa ei. Ne-am petrecut multe nopţi

nedormite urmărind sunetele şi n-am descoperit nimic. Acum, am ajuns să le ignorăm.

— Dar sora ta…

— Asta aş fi verificat, interveni el. Prezenţa ta este ca un mic bonus binevenit.

Julia îi ignoră spusele.

— Auziţi de mult timp paşi din camera asta?

El nu răspunse imediat.

— Am auzit paşi în toată casa.

— Dar din camera lui Madeline?

Întinzându-se, el îşi trecu degetele prin părul ciufulit.

— Ştiu cum o să sune asta, dar nu-mi amintesc să fi auzit ceva din acea cameră până…

Ea aşteptă, cu sprâncenele arcuite.

— Până în noaptea în care a murit tata, încheie el. Atunci am auzit paşi. N-am descoperit nimic.

Ei bine, iată un detaliu interesant şi… suspect. Nu-i plăcea deloc ideea, dar cui i-ar fi plăcut?

— Şi este imposibil să fie Gabe sau Devlin?

El scoase un râset sec.

— După cum am mai spus, nu sunt ei.

Julia se gândi la uşile deschise din camera ei. Probabil le lăsase descuiate şi nu le închisese bine, dar paşii? Poate că se stabiliza casa. Dacă nu erau fraţii, iar şi povestea cu fantomele era ridicolă, imaginaţia lor le juca feste.

Nu exista altă variantă.

Ea oftă.

— Trebuie să mă duc la culcare.

— Dar am să-ţi spun un secret, domnişoară Hughes.

Numai bunul Dumnezeu ştia despre ce fel de secrete era vorba. Julia făcu un pas într-o parte şi dădu să plece.

— Ai reușit să mă eviţi cu atâta succes dintr-un motiv

anume, spuse el, şi ea îi aruncă o privire tăioasă. Discuţia aceasta nu se încheiase înainte să ajungă în camera lui Madeline? Pentru că n-am forţat eu nota.

Ea aproape se opri, *aproape* muşcă momeala.

— Lucian…

El se mişcă atât de repede, că ea nu mai avu şansa să reacţioneze.

Era la câţiva paşi în spatele ei, şi, în clipa următoare, se trezi brusc cu spatele lipit de perete şi cu el în faţa ei, cu mâinile fixate de-o parte şi de alta a capului ei.

Dumnezeule!

Trupurile le erau despărţite de doar câţiva centimetri, dar Julia ar fi jurat că simţea căldura pe care o emana corpul lui când coborî capul şi o privi în ochi. Julia îşi ţinu respiraţia când se apăsă în perete.

— La naiba! Răsuflarea lui caldă dansă peste obrazul ei, agitându-i părul de la tâmplă. Îmi place la nebunie cum sună numele meu pe buzele tale.

O senzaţie asemănătoare cu nerăbdarea trecu alene peste pielea ei.

— Iar eu am nevoie să te retragi.

Nuanţa ochilor lui se accentuă, în timp ce el înclină capul, aliniindu-şi gura cu a ei în unghiul perfect pentru un sărut.

Şi apoi, cele mai ridicole gânduri se treziră în mintea ei.

Ar fi un lucru chiar atât de rău? Susţinea că o dorea. O recunoscuse cu cea mai directă sinceritate. Pielea ei sfârâi la simpla idee de a-l atinge din nou, de a-i explora pielea dezgolită şi buzele. Nu trebuia decât să plece uşor capul în faţă şi apoi… apoi, trebuia să se bucure de clipă. Să se cufunde în promisiunile enigmatice pe care i le ofereau ochii lui de un albastru ca marea.

În mod bizar, nu se simţi ameninţată. Absolut deloc. În ciuda poveştii cu Adam, simţise cu totul altceva decât frică sau furie.

Se simţise *cutezătoare.*

Ea nu era aşa. Deloc.

După cum nu era un lucru obişnuit pentru ea nici faptul că îl dusese în apartamentul ei.

Nici măcar nu îi plăcea de Lucian. Bine, îi plăcea de Taylor, bărbatul pe care îl întâlnise în bar, dar nu îi plăcea versiunea cunoscută ca Lucian. Şi nimic din ce ştia despre el nu ar fi trebuit să-i placă la un bărbat. Sau cel puţin aşa credea. I se părea exasperant şi arogant, agresiv şi… ei bine, faptul că îi citea din *Harry Potter* surorii lui era drăguţ, iar ea ştia că el ţinea sincer la sora lui. Simţea că, dincolo imaginea de faţadă pe care o proiecta, dincolo de aura lui de senzualitate, ascundea mult mai multe, dar…

Dar îşi dorea doar *un* sărut şi trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese sărutată, o veşnicie de când nu se mai simţise devorată de dorinţa de a fi sărutată. Ce să se întâmple rău? Se simţi parcă trezită din nou la viaţă, iar senzaţia îi săgetă corpul şi sfârcurile întărite sub cămaşa subţire.

Sunetul profund şi masculin răsună dinspre Lucian şi trimise o străfulgerare de dorinţă prin ea. O simţise. Nu ştia cum, dar el ştia la ce se gândea ea. Genele lui îngreunate de somn coborâră, iar ea ştiu că avea să o facă. Avea să o sărute chiar pe coridor. Avea să o ţintuiască de perete şi să îi prindă trupul sub al lui, iar ea îşi dorea să-l simtă.

Ce putea să meargă prost?

Realitatea crudă o izbi cu toată forţa. Ce putea să meargă prost? La naiba! Totul, dar mai ales *slujba* ei.

Era oficial.

Blestemul care plana asupra casei de Vincent era adevărat, pentru că ea își pierdea mințile.

— Chestia asta este dată rău peste cap, spuse ea. *Tu* ești dat peste cap.

— Nu doar dat peste cap, domnișoară Hughes. Sunt cât se poate de distrus, dar n-am nevoie să fiu salvat. Nu *vreau* să fiu salvat. O cuprinse în brațe. Îmi plac toate cioburile și părțile sfărâmate din mine. Ele mă fac cine sunt. Mă fac real. Întrebarea este… le poți face față?

Trebuia să-l fi respins deja până acum, mai ales că el îi confirma că era dat peste cap. Nu că ar mai fi avut nevoie de vreo confirmare. Dar nu îl respinse.

Apoi Lucian scoase din nou sunetul acela, iar centrul ființei ei se încleștă cu disperare. Cumva, nici nu știa cum, mâinile ei ajunseră pe pieptul lui. Pielea lui i se simțea fină și tare sub palme. Nu îl respinse.

El coborî ușor capul, oprindu-se la un centimetru de gura ei. O clipă încărcată de tensiune se scurse. Timp în care inima i se zbătu înnebunită în piept și mintea îi comandă să pună punct acestui moment înainte de a fi prea târziu.

— La naiba! mormăi el.

Și o sărută.

Capitolul 18

Prima atingere a buzelor lui pe ale ei fu timidă sau întrebătoare. Gura lui apăsată pe a ei spulberă fiecare urmă de neliniște care i se ridicase pe vârful limbii. Lucian îi prinse uşor între dinţi buza de jos, iar ei i se tăie răsuflarea. El profită de reacţia ei şi adânci sărutul, până când ea se simţi învăluită de gustul și de senzaţia atingerilor lui.

O degustă cu înflăcărare, sărutând-o de parcă ar fi vrut să-i devoreze fiecare respiraţie. Şi Julia chiar se simţea aşa.

Devorată.

Nu mai fusese niciodată sărutată *astfel.*

Gura lui o acoperi pe a ei în timp ce veni mai aproape, aliniind cele mai interesante părţi ale trupurilor lor. Şold pe șold. Piept pe piept. Îi cuprinse maxilarul în palmă, înclinând-o uşor pe spate, ca să adâncească sărutul, iar ea se supuse, în timp ce inima începu să-i bată cu putere şi pulsul i se înteţi într-un iureş înnebunitor.

El îşi lăsă o mână să alunece peste coastele ei, pe sub bluză şi peste şold, până la coapsă. Degetele i se îngropară în carnea ei, apăsându-se în materialul subţire al pijamalei. Trupul Juliei preluă frâiele fără să se mai gândească. Când el îi înălţă coapsa, ea îşi înfăşură piciorul peste al lui.

Julia gemu când el se împinse spre ea. Hainele lor nu mai erau decât o piedică subţire între căldura ei și mădularul lui tare. Ridicând mâinile peste pieptul lui, ea îl apucă strâns de umeri, în timp ce şoldurile lui se legănară spre ale ei. Tremură lipită de el – lipită de perete.

Ridicându-şi gura atât cât să vorbească, Lucian urmări cu degetul conturul maxilarului ei.

— Doamne, mi-am dorit să fac asta din prima clipă în

care te-am văzut!

Julia se cutremură şi se chinui să respire. O urmă de raţiune pâlpâi în mintea ei. Nu se cuvenea să facă asta. Nu pe un coridor în care îi puteau descoperi fraţii lui. Şi nici altundeva.

— Lucian…

O sărută din nou, reducând la tăcere orice împotrivire pe care ea s-ar fi chinuit să o exprime, dar de data asta era complet diferit. Se aventură într-un sărut molcom și adânc, de parcă își lua timp ca să se familiarizeze cu fiecare milimetru al buzelor ei. Nu era la fel de apăsat, dar era la fel de mistuitor. Tot trupul îi fremătă în timp ce o durere profundă crescu şi se intensifică la fiecare apăsare a corpului lui peste al ei.

Era năucită de săruturile lui.

Uşurinţa cu care îi distrăgea atenţia era de-a dreptul perfidă, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva de aici își câştigase porecla. Ar fi avut sens, pentru că abia își mai amintea propriul nume şi, fără îndoială, nu se împotrivi în vreun fel când mâna lui îi părăsi şoldul şi își croi drum pe sub tivul cămăşii, alunecând de-a lungul pielii dezgolite.

Ea își legănă şoldurile pe ale lui, tremurând când el scoase un geamăt aproape animalic. Cu răsuflarea întretăiată între săruturi, spatele ei se arcui când mâna lui îi găsi un sân. Dorinţa vibră înăuntrul ei, în vreme ce își înfipse unghiile în umerii lui.

— Julia, gemu el, apoi îi urmări din nou cu limba conturul buzelor, cerându-i să-l lase să intre.

Degetele ei atinseră şuviţele lui scurte şi fine chiar în clipa în care degetul lui mare îi dezmierdă sfârcul. Julia ţipă, iar el îi înghiţi strigătul cu un alt sărut pasional.

— Îmi plac sunetele pe care le scoţi, spuse el cu voce

gravă. Numai când le aud şi-mi vine să-mi dau drumul.

Ea îşi pierdu orice urmă de suflu.

— Nu… se poate să vorbeşti serios.

— Nu mă crezi? El apăsă un sărut în colţul gurii ei. Atinge-mă, şi o să vezi! Termin în mai puţin de un minut. Atât de mult mă exciţi. Atât de tare mă înnebuneşti.

Să-l atingă? Doamne, îşi dorea să o facă. Nespus de mult. Atât de mult, încât simpla imagine o năucea.

Gura lui fierbinte şi vicleană pluti peste maxilarul ei, până la ureche.

— Pot să te ajut să o faci. Vrei?

Ochii Juliei se închiseră când îşi prinse buza între dinţi. Era o nebunie. Trebuia să se oprească, dar nu se opri când el o apucă de încheietură. Îl lăsă să-i coboare mâna peste piept, peste abdomenul încordat.

Se opri când vârfurile degetelor ei îi atinseră alene betelia pantalonilor.

— Ce zici? întrebă el, iar buzele i se mişcară pe gâtul ei. Dacă spui da, te ajut. O să-ţi arăt că mai am puţin şi explodez. El îi prinse pielea delicată de pe gât între dinţi, trimiţând un fulger de plăcere perversă prin venele ei. Dându-i drumul, îi potoli înfierbântarea cu o dezmierdare a limbii. Pot să-ţi arăt ce fac eu.

Lucian îşi lăsă gura să urce pe o parte a gâtului ei. Ea răsfiră degetele în aer, în timp ce el îi ţintuia încheietura.

— Pot să-ţi arăt ce fac când mă gândesc la tine.

Corpul ei se afla în război cu mintea. Raţiunea îi impunea să spună nu, dar nu era ce îşi dorea. Ar fi trebuit să ştie mai bine, dar nu voia să asculte de vocea prudenţei.

Julie simţi un nod în gât când coborî piciorul şi spuse cu un suspin:

— Da.

Geamătul lui se transformă într-un sărut pătimaş, care îi răpi tot aerul, genul de sărut cu care Julia avea foarte puţină experienţă.

— Slavă Cerului, şopti el, apoi îi trase mâna pe sub betelia pantalonilor.

Aproape imediat, degetele ei plutiră peste vârful umed şi tare. El se trase uşor în spate, pentru ca ea să vadă, când deschise ochii şi coborî privirea, capul mădularului său.

Cu cealaltă mână, îşi împinse pantalonii mai în jos, expunând lungimea groasă a erecţiei lui. Ea făcu ochii mari. Îl simţise şi avea o vagă idee despre cât era de mare, dar să-l vadă în realitate era cu totul altă poveste.

„Doamne!”

Lucian îi mută mâna spre bază şi îşi înfăşură degetele peste ale ei, strângându-le în jurul grosimii lui. Apoi se mişcă din nou, plimbându-i încet mâna în sus şi în jos.

Ea ştia cum să facă asta, dar faptul că se lăsa îndrumată de mişcările lui era incredibil de senzual. El deţinea controlul acum, şi, Doamne, ea se simţea excitată de asta. Excitată de mâna lui mai întunecată care o înghiţi pe a ei şi de felul în care zvâcnea în palmă pielea lui încinsă.

— Uită-te, spuse el, sărutându-i tâmpla şi apoi celălalt colţ al gurii. Uită-te la noi!

Nu trebuia să-i mai spună asta. Julia n-ar fi reuşit să întoarcă privirea nici dacă ar fi încercat. El îi folosi mâna ca să se atingă, la început încet, apoi tot mai repede, şi o strânse de mână până când tot corpul i se cutremură.

Trupul lui începu să se mişte în acord cu mişcarea imprimată de mâinile lor. Broboane de lichid se iviră în vârful mădularului lui şi bătăile inimii ei se înteţiră. Nu-i venea să creadă că făcea asta şi nu se putea opri.

— Julia.

Îi rosti numele cu un geamăt, de parcă ar fi fost deopotrivă un blestem şi o rugăciune.

Ea ridică privirea spre el, iar intensitatea mistuitoare din ochii lui aproape o nimici. Julia se aplecă în faţă, apropiindu-şi gura de a lui. Îl sărută, bucurându-se când trupul lui începu să tremure brusc. Strânsoarea ei se înăspri, şi avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că el nu-i mai mişca mâna. El îşi înfipse mâinile în perete de-o parte şi de alta a capului ei. Aproape că-şi dori să o ia de la capăt, în timp ce adânci sărutul, împletindu-şi limba cu a lui.

Atunci îşi dădu seama că ea deţinea controlul.

Poate îl deţinuse dintotdeauna.

Şi trecuse atât de multă vreme de când nu se mai simţise aşa.

— La naiba! spuse Lucian pe gura ei. Serios. Nu o să rezist nici măcar un minut.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet larg peste ale lui. Nu mai apucă să răspundă, pentru că el o sărută ca un bărbat însetat. Apoi se îndepărtă, îngropându-şi capul în scobitura gâtului ei. Se mai împinse o dată spre ea şi se cutremură în timp ce murmură o înjurătură aspră pe pielea ei. Julia îl simţi zvâcnind în pumnul ei când ajunse pe culme – acolo unde îl dusese ea.

Respiraţia lui răsună tremurător când el se lăsă moale în brațele ei. Julia se îndepărtă uşor şi îşi șterse jenată dosul palmei de pantaloni.

— Bine, spuse el, cu glas răgușit. Cam treizeci de secunde. Poate ar trebui să mă simt stânjenit.

Julia râse, fiindu-i imposibil să se abţină.

El înălţă capul de pe gâtul ei şi întinse un braţ ca să prindă mâna cu care îl satisfăcuse. Susţinându-i privirea, duse mâna la gură şi depuse un sărut în centrul palmei ei.

Ea simţi un gol în stomac.

Doamne!

Un zâmbet înflori în colţul gurii lui când el îi înălţă mâna spre piept, trezind senzaţii şi mai ciudate în pântecul ei.

— Stau pe coridor cu pantalonii în vine şi nici măcar nu-mi pasă.

Juliei ar fi trebuit să-i pese, dar nu reuşi decât să izbucnească din nou în râs.

— Ce bine că suntem doar noi treji la ora asta. Ei bine, noi şi fantomele.

— Da. La naiba, domnişoară Hughes! Îşi lipi fruntea de a ei în timp ce trase chinuit aer în piept. Cred că o să vreau să te păstrez pentru mine.

Cuvintele lui o luară prin surprindere, zguduind-o până în străfundul fiinţei. Nu ştia dacă pentru că îi plăcea ideea asta sau pentru că se gândea că probabil nu vorbea serios. Sau poate că, acum, când aerul rece se furişa între trupurile lor, raţiunea revenea în forţă.

Oh, Dumnezeule!

Ce naiba se întâmpla cu ea? Îşi jurase că nu avea să îşi mai întindă niciodată aripile înfierbântate, cu atât mai puţin pe un coridor unde îi putea descoperi oricine.

Julia încremeni când îşi abătu privirea, făcând greşeala de a privi în jos. Doamne, era uriaş chiar şi atunci când nu era… ei bine, nu avea să se gândească la asta. Se concentră asupra umărului lui.

— Eu…

— Nu-mi spune că nu trebuia să se întâmple. Vocea lui răsună aspru în timp ce el se aplecă într-o parte, fixându-şi privirea asupra ei. Nu-mi spune că regreţi sau că ar trebui să uit ce s-a întâmplat.

Nările ei se dilatară.

— Nu-mi spune ce să spun!

— Nu te preface că lucrurile pe care le-am făcut n-au fost al naibii de uluitoare pentru amândoi, chiar dacă doar eu mi-am dat drumul.

Julia rămase mută de uimire.

— Extraordinar. Orgoliul tău chiar nu are limite.

— Asta nu are nimic de-a face cu orgoliul meu. El întinse gâtul în cealaltă parte când ea întoarse privirea, prinzând-o din nou pe picior greşit. Ştiu sigur că ţi-a plăcut la fel de mult.

— Oh, chiar aşa?

— Da, ripostă el. De unde ştiu? Pentru că este prima dată când te-am auzit râzând din toată inima după noaptea noastră petrecută în bar. De parcă te-ai fi bucurat cu adevărat de tot ce s-a întâmplat. A fost un râs la fel de sincer ca zâmbetul tău de acum câteva clipe.

Julia dădu să nege, dar gura i se închise brusc, în timp ce pieptul i se ridică în clipa când inspiră profund.

— Şi felul în care m-ai sărutat? N-ai cum să mimezi asta, şi sigur nu săruţi aşa dacă urmează să regreţi totul după aceea.

Doamne! Avea dreptate. Julia îl detesta pentru asta şi trebuia neapărat să se îndepărteze de el. Trebuia să-şi revină în fire.

— Nu contează. Ea îşi retrase mâna liberă şi se strecură pe sub braţul lui întins, punând distanţă între ei. N-ar fi trebuit să se întâmple.

— Poate ar fi trebuit. Lucian clătină din cap în timp ce se întoarse spre ea, ridicându-şi pantalonii – lucru pentru care ea îi era pe deplin recunoscătoare. Te-ai gândit vreo clipă la asta?

— De ce m-aş gândi la asta? Ea ridică neîncrezătoare mâinile în aer. Lucrez pentru tine… pentru familia ta. Eşti, practic, şeful meu. Chestia asta – făcu semn spre el – este chiar ultimul lucru la care ar trebui să mă gândesc.

Sprâncenele lui se uniră într-o încruntare.

— Cui îi pasă dacă eşti sau nu angajată aici? Asta nu contează pentru mine sau pentru fraţii mei. Ce contează este ce ne dorim.

Încrucişându-şi braţele, ea făcu un pas în spate.

— Lucrurile nu funcţionează aşa pe lumea asta. Alte lucruri contează.

El se avântă în faţă, anulând distanţa dintre ei într-o clipită.

— Lucrurile funcţionează fix aşa în lumea mea.

Julia rămase uluită în faţa lui, pentru că, serios, cum naiba să răspundă la una ca asta?

Dar el o surprinse din nou.

Cuprinzându-i obrajii în mâini, el coborî capul şi o sărută… o sărută ca prima dată. Şi prostuţa de Julia nu îl respinse. Se deschise pentru el ca unul dintre trandafirii sălbatici care înfloreau în grădină.

Lucian încă o ţinea când îi spuse:

— Şi, domnişoară Hughes? Acum, eşti în lumea mea.

Capitolul 19

Degetele şi lateralul mâinii lui Lucian erau pătate de cărbune. Urme mici negre se întindeau pe pieptul lui dezgolit. Dâre despre care habar nu avea cum ajunseseră acolo. Îşi simţea ochii obosiţi, şi cârcelul de la gât nu părea să dispară. Dar, în timp ce se lăsă pe spate şi se uită atent la ce făcuse în ultimele câteva ore, durerea deveni doar o neplăcere minoră.

Să renunţe la vopsea în favoarea cărbunelui fusese o idee genială.

Schiţele în cărbune dădeau senzaţia de mai multă intimitate. Poate pentru că degetele erau mai aproape de pânză şi erau implicate în definirea umbrelor şi în conturarea detaliilor mai fine. Lui Lucian i se păruse dintotdeauna o artă romantică, mai caldă şi mai imperfectă decât uleiul şi pensula.

Privirea lui Lucian hoinări peste pânză.

Se apucase de schiţă în clipa în care se întorsese în camerele lui. Fără somn. Fără nimic de băut sau de mâncat. Trecuseră ore peste ore, şi, chiar dacă în această încăpere nu existau ferestre, el ştia că soarele trebuia să se fi înălţat pe cer de ceva vreme.

Julia se holba la el; linia delicată a maxilarului ei şi conturul senzual al buzelor erau redate în pete şi tuşe de un cenuşiu-închis. Îi surprinsese expresia de pe chip cu câteva momente înainte de a-şi fi dat seama de ceea ce făcuse cu el.

Sprâncenele îi erau relaxate şi ochii – plini de dorinţă. Îi fusese nespus de greu să-i redea perfect genele, dar pentru reprezentarea fidelă a curbării buzelor ei avusese nevoie de mai bine de o oră. Urma aceea de surâs pe care o văzuse,

relaxată şi satisfăcută. O curbare aproape imperceptibilă a buzelor ei, și fusese cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

Surprinsese restul trupului ei din amintiri şi imaginaţie. O desenase culcată pe o parte, cu capul sprijinit într-un pumn mic. Un cearşaf îi acoperea şoldurile şi aluneca uşor într-o parte, dezvăluindu-i o gambă. Pântecul şi sânii îi erau dezgoliţi, umflăturile moi fiind schiţate şi nuanţate în cărbune. Era o Venus, propria lui Venus.

Probabil domnişoara Hughes i-ar fi dat una peste scăfârlie dacă ar fi descoperit desenul.

Un surâs i se ivi în colţul gurii.

Dar ar fi meritat.

Lăsând cărbunele pe o tavă aflată în apropiere, el se ridică și întinse braţul ca să-și dezmorţească mușchii încordaţi. Apoi ieşi din cameră, simţindu-și mintea de un milion de ori mai limpede decât atunci când intrase. De secole nu-și mai petrecuse cea mai mare parte din noapte în atelierul lui.

Şi se simţea ca trezit dintr-un somn lung de secole.

El și Maddie moşteniseră talentul de la mama lor. Ea fusese o artistă, reuşind să dea viaţă oricărui desen, indiferent că era realizat cu o simplă peniţă sau cu cea mai scumpă pensulă pentru picturile în ulei.

Însă altceva îi deosebea pe el şi pe sora lui de fraţii lor.

După ce făcu un duş în grabă şi se schimbă, se duse la etaj. I se întâmplă cel mai nebunesc lucru în timp ce urcă treptele în fugă. Îl luă cu asalt un amestec straniu de emoţie şi nerăbdare. Încetini pasul când simţi cum o încruntătură îi apare pe chip.

De fapt, de ce avea emoţii? Fiindcă urma să o revadă pe Julia?

Trecându-şi o mână peste piept, el traversă coridorul. Când avusese ultima dată atâtea emoţii înainte de a se vedea cu o femeie? Nici nu-şi aducea aminte.

La naiba!

Neştiind ce să mai creadă despre asta, coti pe coridor şi observă că ușa de la dormitorul surorii lui era deschisă.

Maddie era la şevalet. Doamne! Încă nu-i venea să creadă că sora lui se ridicase şi picta. Totul mulţumită ideii Juliei. Ceea ce însemna că probabil avea dreptate şi în privinţa lui Daniel. Oricât de mult i-ar fi displăcut să-l aibă pe Daniel prin preajmă, dacă era un lucru care să o ajute pe sora lui, avea să găsească el o cale de a-i face pe fraţii lui să accepte.

Privirea i se mută spre locul în care Julia stătea pe un scaun. O privea pe sora lui în timp ce îşi ronţăia uşor buza de jos. Avea o expresie absentă, de parcă era pierdută într-o lume a gândurilor.

Lucian se întrebă dacă îşi făcea griji pentru cele întâmplate cu o noapte în urmă. Era o aroganţă să presupună că în viaţa ei nu se mai întâmpla nimic altceva, dar ar fi putut să bage mâna în foc că episodul de pe coridor era cel care nu-i dădea pace. Probabil aduna acum pe listă toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să se întâmple.

Rezemându-se de tocul uşii, Lucian îşi drese glasul.

Julia tresări în timp ce smuci iute capul şi îl întoarse într-o parte. O îmbujorare îi coloră obrajii, iar inima lui începu să i se zbată nebuneşte când privirile li se întâlniră.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic vreme îndelungată. Complet neaşteptat, Lucian se trezi… că nu ştia ce să spună.

Julia rupse tăcerea.

Încrucişându-şi braţele, ea se lăsă în faţă pe scaun.

— Bună dimineaţa!

El ridică dintr-o sprânceană.

— Atât de formală şi cuviincioasă, domnişoară Hughes.

Roşeaţa din obrajii ei se intensifică în timp ce Julia strânse din buze.

— Ce pot să fac pentru tine, Lucian?

Sunetul numelui lui rostit de gura ei dezlănţui un val de dorinţă înăuntrul lui. Dacă nu s-ar fi aflat şi sora lui în cameră, ar fi făcut astfel încât să nu mai aibă nevoie de imaginaţie pentru o parte din ceea ce desenase.

— Nimic pentru moment. Îndepărtându-se de uşă, el traversă camera cu paşi mari, pe deplin conştient că ea îl urmărea cu un aer şovăitor. Îngenunche lângă sora lui. Bună dimineaţa, Maddie!

Sora lui nu răspunse când îşi trecu pensula pe pânză. El se încruntă în timp ce studie pânza. În nuanţele palide, i se păru că surprinde conturul unei feţe. Se uită la Julia.

— Câte pânze a desenat?

— Trei. Este la a patra, răspunse ea. Le-am pus bine în dulap.

El încuviinţă din cap şi se concentră din nou asupra lui Maddie.

— Mă gândeam, spuse el în timp ce sora lui îşi trecu pensula prin vopsea. Ce-ai zice dacă l-aş invita pe Daniel aici peste weekend?

Mâna lui Maddie se opri.

El îşi ţinu respiraţia în timp ce sora lui rămase înmărmurită. Era un semn bun? Rău?

— Poate duminică, la prânz? Ţi-ar plăcea?

Ea îşi plecă uşor privirea. După o clipă, se apucă să picteze din nou.

Lucian rămase ghemuit câteva momente, fără să rostească vreun cuvânt.

— A fost o reacţie. El se uită la Julia. Ai văzut, nu?

Uimirea i se citi pe chip când încuviinţă din cap.

— Sigur a fost ceva.

El răsuflă brusc în timp ce se ridică.

— Habar n-am dacă e de bine sau de rău.

Julia îşi desprinse braţele.

— Cred că e de bine. Adică erau prieteni apropiaţi. Nu văd cum ar putea să fie de rău… pentru ea.

Lucian trebuia să fie de acord cu asta. Trecându-şi degetele prin părul ud, îşi coborî mâna.

— O să vorbesc cu Dev. De obicei, este plecat aproape toată duminica, aşa că el nu o să fie aici. Dacă ar fi acasă, totul ar putea să se ducă repede de râpă.

— Atunci probabil este cel mai bun moment să facem asta, încuviinţă ea. Nu trebuie să fie stresată.

Dar cum aveau să îşi dea seama dacă era? Deşi era de acord cu Julia, dacă venirea lui Daniel avea să o streseze? Nu avea vreun motiv să creadă că avea să se întâmple asta – în afară de faptul că nu-i plăcea de nenorocit. Trebuia să renunţe la asta.

Întorcându-se spre Julia, el îi studie profilul în timp ce o privea pe Maddie. Se apucase din nou să-şi muşte buza de jos, aproape invitându-l să facă ceva în privinţa asta. Voia să guste din nou acea gură, dar avea suficientă minte încât să-şi dea seama că trebuia să-i dea timp.

Ceea ce îi spusese cu o seară în urmă era adevărat. Ea era acum în lumea lui, dar el trebuia să o ajute să se obişnuiască şi cu ideea, şi cu realitatea.

— Poţi veni o clipă pe coridor?

O expresie bănuitoare i se citi pe chip.

— De ce?

— Promit să-mi ţin mâinile şi… alte părţi în frâu.

Privirea ei se îndreptă spre Maddie în timp ce buzele i se strânseră într-o linie subţire şi severă. Ea se ridică şi trecu pe lângă el, apucându-l de mâneca de la cămaşă. Îl trase spre uşă, iar el nici măcar nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul încântat.

— Domnişoară Hughes, mă bruschezi?

— Taci! rosti ea şuierător.

El chicoti.

— Îmi cam place.

— Pentru că e ceva în neregulă cu tine. Ajunşi pe coridor, îl trase la vreo câţiva paşi distanţă de uşă. Îi eliberă mâneca şi se întoarse cu faţa spre el. În caz că nu ţi-ai dat încă seama, sora ta are, în mod evident, două urechi cu care aude perfect şi poate să înţeleagă ce zice lumea din jurul ei.

— Da. Cred că înţeleg asta. El zâmbi când ochii ei se întunecară. Nu-mi doresc să ascund că sunt interesat de tine.

Ea făcu un pas în spate şi clătină din cap.

— Poate ar trebui.

— Ei bine, atunci aş fi un mincinos. Dar eu nu sunt nici fals, nici mincinos, domnişoară Hughes.

— Oh, Doamne! mormăi ea şi îşi frecă uşor fruntea.

— Nu cred ca El să aibă ceva de-a face cu asta.

Ea ridică încet privirea şi îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ce vrei?

El zâmbi.

— Aş vrea să fii aici când vine Daniel, în caz că se întâmplă ceva.

Părea să fie ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat ea.

— Hmm, n-am chiar un program fix. Dev mi-a spus că în weekend pot face ce vreau, dar nu aveam niciun plan pentru acest weekend. Sigur o să-mi fac timp când vine Daniel.

— Perfect. Şi ştii ce mai este perfect? o întrebă el.

— Că urmează să pleci?

El râse.

— Nu. Asta înseamnă că poţi lua cina cu mine şi Gabe mâine-seară.

— Stai! Ce?

Cu privirea aţintită spre clama care îi ţinea părul strâns, Lucian se întrebă cât ar fi deranjat-o dacă i-ar fi scos-o.

— Eu şi Gabe avem rezervare la unul dintre cele mai bune restaurante din oraş în fiecare seară de sâmbătă. Mă gândeam că, din moment ce ţi-ai dorit să vezi oraşul, ai vrea să ni te alături.

Ea deschise gura.

— Nu e mare lucru. O să fie şi Gabe, şi pe el îl placi, spuse el. Poate nu atât de mult pe cât mă placi de mine, dar ăsta e un lucru bun.

Umerii Juliei se îndreptară. Trecu o clipă.

— Cine o să aibă grijă de Madeline?

— Vor fi oameni care să se ocupe. Trebuie doar să ne întoarcem înainte să se facă prea târziu, spuse el cu un zâmbet când ea îşi dădu ochii peste cap. Hai, spune da!

— Şi, dacă spun nu, o să mă manipulezi astfel încât să accept?

Lucian îşi înclină capul într-o parte.

— Dacă asta trebuie să crezi ca să accepţi, atunci da.

Ea pufni.

— Ştii, eşti… Chiar nu există cuvinte ca să descrie cum eşti. Ea clătină din cap. Deci nu o să fim doar noi doi, corect?

Luptându-se cu un zâmbet triumfător, el încuviinţă din cap.

— O să fie şi Gabe cu noi.

— Mai sigur în mai mulţi.

Oh, dacă ar fi ştiut numai cât de greşită era această

convingere, dar el încuviinţă iar.

Cu o răsuflare greoaie, ea îşi încrucişă din nou braţele.

— Bine. O să vin cu tine *și* cu Gabe, dar nimic mai mult. Doar mâncăm de cină, apoi mă întorc acasă.

La naiba!

Acasă.

El şovăi o clipă, gândindu-se că îi plăcea când se referea la casa lui ca fiind *acasă.* Păstră ideea pentru el.

— Ce-ai zice dacă ne vedem la 19.00?

— Bine. Ea făcu un pas într-o parte şi se opri. Strângând din buze, ridică privirea spre el. Nu ştiu dacă ţi-am spus sau nu ieri, dar mă gândeam la asta şi… şi ştiu că nu erai apropiat de tatăl tău, dar sper că slujba v-a adus ţie şi fraţilor tăi un soi de încheiere.

Şocul îl făcu să înlemnească în timp ce se uită lung la ea. Era sinceră. El îi simţi sinceritatea. Ceva, poate inima lui afurisită, i se strânse în piept.

Şi, chiar dacă ştia că trebuia să-i dea timp şi spaţiu, Lucian era un ticălos lacom. Înainte ca ea să-şi dea seama de ceea ce avea el de gând, Lucian coborî capul şi apăsă un sărut rapid şi prea inocent pe colţul buzelor ei. Răsuflarea ei întretăiată răsună înăuntrul lui.

— Mulţumesc, murmură el pe buzele ei, apoi se trase în spate, lăsându-şi privirea să hoinărească peste chipul ei drag.

Îi zâmbi şi se întoarse, lăsând-o singură pe coridor.

Gabe zăbovi lângă uşa camerei lui Madeline, rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucișate. Nu intră, dar îşi urmări sora la șevalet. Când deveni limpede că Gabe nu avea să intre în încăpere, Julia se apropie de el.

— Vrei să te las câteva minute cu ea?

Fără să-şi ia ochii de la tablou, el clătină din cap.

— Nu. De fapt, trebuie să iau legătura cu un client. Îşi înclină capul într-o parte, în timp ce miji ochii. Ştii la ce lucrează?

Ea scutură din cap.

— Habar n-am.

— Nici eu, murmură el, trecându-şi o gleznă peste cealaltă. Deci legat de mâine-seară. Se uită la ea cu o privire piezişă. Sunt încântat de cina noastră.

Privirea lui, la fel ca a fratelui său, o captură pe a ei. Măcar Lucian nu minţise când îi spusese că avea să li se alăture şi Gabe la cină, dar tot simţi un gol ciudat în stomac.

— Serios?

— Da. Umbra unui zâmbet pluti pe buzele lui. Sunt încântat să-ţi arăt New Orleansul.

Privirea ei se îndreptă spre a lui. Felul în care o spusese…

— Ei bine, trebuie să o iau din loc. El se îndreptă de spate şi se îndepărtă de uşă. Seară frumoasă, Julia!

— Şi ţie! murmură ea.

Gabe plecă, iar înserarea se lăsă cu paşi repezi. Când veni momentul să-l cheme pe Richard ca să o ajute să o mute pe Madeline în patul ei, Julia se simţea epuizată. Îşi petrecuse cea mai mare parte din zi mustrându-se pentru cele petrecute cu o noapte în urmă şi apoi pentru că acceptase să iasă la cină cu cei doi fraţi.

Se simţea ciudat că acceptase o întâlnire… cu doi bărbaţi… în acelaşi timp.

Plimbându-se agitată prin încăpere în timp ce îl aşteptă pe Richard, îşi dori să o poată suna pe Anna și să-i ceară sfatul, dar cum să facă asta fără să-i spună pentru cine lucra? Avea încredere în Anna, dar în orice caz, se săturase să-şi tot

reproşeze diverse. Julia trebuia să fie realistă. Nu ar fi făcut ce făcuse cu o seară în urmă dacă nu şi-ar fi dorit. Nu ar fi acceptat să ia cina cu ei dacă nu și-ar fi dorit. Ce nu voia să înfrunte, ce o îngrozea, dacă era să fie sinceră, era faptul că îşi dorea.

Îl dorea pe Lucian.

Netezindu-şi părul cu o mână tremurătoare, se opri în faţa uşilor. Nori groşi şi grei acopereau cerul, cufundând toată proprietatea în umbre. În depărtare, răsună tunetul.

Chiar îl dorea.

Simplul gând îi făcea inima să-i tresalte în piept. Cum ar fi fost dacă ea ar fi spus-o cu voce tare? Ce se întâmpla dacă se lăsa în voia dorinţei? El era evident interesat de ea, chiar dacă Julia habar nu avea încă de ce se oprise în noaptea aceea în apartamentul ei, dar ce se întâmpla dacă ea… pur şi simplu se dezlănţuia?

Julia închise ochii, în timp ce îşi muşcă buza de jos. Slujba nu îi era în pericol, dar era ferm convinsă că agenţia ei ar fi dezaprobat toate activităţile extracurriculare care ţineau de distracţie şi libertinism.

Nu-şi permisese să se gândească nici măcar la bonusul pe care urma să îl primească după încheierea contractului. Nu reușea să-și imagineze ce avea să însemne pentru ea pe termen lung.

Deci ce anume o trăgea înapoi? Dacă o suna pe Anna, aceasta urma să fie întrebarea pe care avea să i-o adreseze. Iar Julia nu voia să intre în detalii oferindu-i un răspuns.

Adevărul era că se temea să-şi permită să simtă… să simtă orice putea să devină mai mult decât un interes trecător. Aşa fusese de când îl părăsise pe Adam. Relaţia lor fusese un dezastru de proporţii epocale, şi poate… poate îi era teamă să nu repete experienţa. Şi orice s-ar fi întâmplat

cu Lucian ar fi fost un dezastru.

Pentru că avea un fel al lui de a-i intra pe sub piele. Era fermecător şi deştept. Era seducător şi nesăbuit, făcând-o să se simtă scăpată de sub control. Era incredibil de chipeş şi de ludic. Lucian de Vincent făcea parte din elita americană.

Cum să nu fie tulburată de el?

O relaţie cu el o putea face să simtă mai mult decât dorinţă. Îşi dorea cu adevărat să se întâmple una ca asta? Pentru că o relaţie cu Lucian nu ar duce nicăieri. În cele din urmă, ea avea să plece de aici, şi voia să plece cu inima întreagă.

Bubuitul unui tunet o făcu să se trezească din reverie, obligând-o să deschidă ochii. Câteva secunde mai târziu, fulgere strălucitoare, intense şi orbitoare secerară cerul. Mai răsună un bubuit puternic, urmat de înteţirea vântului şfichiuitor care vui pe verandă.

Julia se trase înapoi dinspre uşi, uşor tulburată de apropierea fulgerului.

— Uau!

— Ne aşteaptă o furtună în toată regula.

Cu sufletul la gură, Julia se răsuci pe călcâie şi îl văzu pe Richard lângă uşă. Toată lumea din casa asta era un ninja sub acoperire? Doamne, Dumnezeule!

— Cum de vă mişcaţi cu toţii atât de discret? Sunteţi oameni, măcar?

Richard chicoti.

— Domnului de Vincent… lui Lawrence… nu-i plăceau zgomotele inutile. Cei mai mulţi dintre noi am învăţat să ne mişcăm cât mai discret cu putinţă.

Paşii erau zgomote inutile? Juliei i se părea ciudat că toată lumea se putea mişca într-o linişte deplină prin casă, mai puţin noaptea, când paşii fantomatici hoinăreau fără

nicio reţinere şi fără nicio ţintă.

— Am înţeles.

— Eşti gata să o mutăm în pat? o întrebă el.

Încuviinţând din cap, Julia se întoarse spre locul unde se odihnea Madeline, pe jumătate adormită în fotoliul comod. Richard se apropie şi se opri, studiind tabloul la care lucrase ea aproape toată vinerea. O expresie ciudată îi străbătu chipul.

— Ştii ce pictează? întrebă ea.

Pentru ea era totul foarte abstract.

Chipul lui redeveni impasibil, iar el clătină din cap.

— Eşti gata?

O ajutară pe Madeline să se ridice. Reuşeau să se mişte mai repede când Lucian se afla prin preajmă, pentru că el o ridica pur şi simplu şi o purta în braţe până în pat. Când era doar cu Richard, erau nevoiţi să o ajute să înainteze pas cu pas în timp ce îi susţineau greutatea.

După ce o aşezară în pat, Julia se gândi brusc la ceva în timp ce aranjă cu grijă picioarele lui Madeline sub pătură.

— De cât timp lucrezi pentru familia de Vincent?

— Ei bine, de dinainte să se nască băieţii şi Madeline. El aşeză o pernă sub capul lui Madeline. Tatăl meu a lucrat pentru tatăl lui Lawrence. A crescut cu Lawrence. Era firesc să sfârşesc prin a lucra pentru el.

— Asta înseamnă, uluitor, foarte mult timp.

Ea îşi aminti de tânărul care o luase de la aeroport. Spusese şi el ceva asemănător.

Richard se îndepărtă de pat, oprindu-se lângă dulap şi un mic suport.

— Îi văd pe copiii aceştia ca pe ai mei. El aruncă o privire spre Julia. Eu şi Livie nu ne-am dorit să avem copii, aşa că ne-am bucurat să-i răsfăţăm pe băieţi şi pe Madeline

de fiecare dată când am avut ocazia.

Julia îi aruncă o privire, întrebându-se dacă nu întrecea limita cu următoarea întrebare.

— Nu le-a fost uşor în copilărie, nu-i aşa?

Un surâs trist îi traversă chipul.

— Lawrence a fost foarte dur cu ei. Avea mari aşteptări, la fel cum avusese şi tatăl lui de la el. Se uită la Madeline câteva clipe. Nu ai avut şansa să-l cunoşti pe Lawrence. Putea să fie foarte dur, dar… avea motivele lui. Nu eram mereu de acord cu ele, însă le avea.

Julia se întrebă ce fel de motive putuse avea pentru a fi atât de groaznic cu copiii lui.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Nu. Asta e tot.

El înclină din cap şi se îndreptă spre uşă, unde se opri.

— Iei cina cu băieţii astă-seară?

Julia aproape izbucni în râs.

— Nu, în seara asta mă relaxez.

— Desigur. Vrei să-ţi trimitem cina în cameră?

Ea deschise gura, dar avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi găsi cuvintele.

— Nu este nevoie. Mi-a rămas din ce a avut Livie amabilitatea să-mi trimită.

— Nu e nicio problemă. Pielea din jurul ochilor lui se încreţi când îi zâmbi. Este cotlet de vită fript cu unt şi mirodenii. Te lingi pe degete.

Cotlet de vită fript? Stomacul ei chiorăi înfometat.

— Cum să refuz aşa ceva?

— Nu poţi. Îţi aducem cina la 19.00 fix.

— Mulţumesc! spuse ea, continuând să se simtă de parcă nu ar fi trebuit să accepte.

Richard încuviinţă din cap şi se întoarse, făcându-se

nevăzut pe coridor. Scuturând din cap, ea intră în baie. Era ciudat să aibă cineva care să facă lucruri pentru ea. Nu conta cât timp petrecea aici, se îndoia că avea să se poată obişnui cu asta.

Luă prosoapele curate care fuseseră puse mai devreme în baie şi le duse în dulap. Închise uşa dulapului când ieşi. Se lovi cu cotul de teancul de reviste şi cărţi lăsate pe suportul de lângă comodă. Acestea se prăbuşiră pe podea într-o harababură, una după alta.

— Normal, mormăi ea, aruncând o privire spre Madeline.

Ochii îi erau închişi, dar Julia se îndoia că dormea.

Aplecându-se, ridică iute revistele şi cărţile. În timp ce le aşeza la loc pe suport, zări ceva alb pe podea.

Cu o încruntare, Julia se întinse şi luă bucata de hârtie. Era o foaie de caiet, ruptă din colţul unei pagini şi împăturită. Hârtia nu părea învechită de vreme, ştearsă ori îngălbenită.

Julia aranjă teancul în timp ce se ridică, despăturind în acelaşi timp hârtia. Înlemni, încruntându-se când citi cele două rânduri scrise de mână.

Mi-e dor de tine, dar nu mai e mult.
Te iubesc, dar ai ştiut mereu asta.

Capitolul 20

— Mulţumesc, spuse Dev la telefon. Apreciem că aţi sunat. Urmă o pauză în timp ce Lucian îşi frecă fruntea cu un deget. Dev se încruntă. Da. Dacă avem nevoie de ceva, vă anunţăm. Închise telefonul. Ce abordare matură!

Lucian zâmbi larg.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

Ridicând dintr-o sprânceană, Dev se lăsă pe spate în scaun.

— Telefonul sună încontinuu.

Dev se ocupase de cei care îşi transmiseseră gândurile de bine, de telefoane, de oaspeţi şi de presă, de parcă pentru asta fusese născut. Şi chiar aşa era. Asumându-şi rolul de cap al familiei, capul afacerilor era un lucru la care se aşteptase.

La care se aşteptaseră cu toţii.

Dar Lucian nu era aici ca să vorbească despre cât de bine îşi asuma Dev rolul de patriarh al familiei.

— Voiam să discut ceva cu tine.

— De ce am impresia că asta înseamnă, de fapt, că o să faci ce ţi-ai pus în gând indiferent de ce aş zice eu?

— Nu ştiu. Poate există ceva date statistice care susţin convingerea asta.

— Poate, murmură Dev, făcându-i semn să continue în timp ce se întinse spre paharul lui.

— Mă gândesc să-l invit pe Daniel să petreacă timp cu Maddie. Cred că ar ajuta-o. Lucian le povestise fraţilor lui că Daniel îşi făcuse apariţia la scurt timp după ce aflase. Niciunul nu se arătase prea încântat. Şi, oricât de enervant ar fi, n-are ce rău să facă.

Dev îşi încleştă maxilarul după ce înghiţi o gură de

whisky.

— Aş prefera să am în casă un cangur turbat decât pe Daniel.

Pe frunte îi apărură cute de încruntare.

— Cangurii turbează?

— Nu ştiu, dar îmi imaginez că Daniel este la fel de distructiv ca un cangur într-un magazin de porţelanuri, răspunse Dev, iar Lucian se întrebă dacă nu cumva fratele lui era uşor pilit. Ştiu deja că o să faci asta. Când?

Lucian se mişcă pe scaun, păstrându-şi picioarele pe marginea biroului lui Dev.

— Duminică. Nu o să fii aici.

— Perfect. Dev făcu o pauză. Eşti responsabil de povestea asta. Dacă face probleme…

— Ştiu. O să mă descurc. Lucian îşi lăsă o mână pe braţul scaunului. Apropo de probleme, ai vreo veste de la poliţie?

— Am vorbit cu Troy mai devreme. Cred că va fi scos din anchetă din cauza prieteniei noastre, îi explică Dev, rotind lichidul în pahar. Comisarul nu a discutat cu mine încă.

— Avocaţii îl împiedică?

Umbra unui zâmbet pluti pe buzele lui Dev.

— Fireşte. Nu-mi fac griji.

Lucian se încruntă.

— Păreai îngrijorat înainte.

Dev ridică privirea spre Lucian.

— Asta a fost înainte.

— Nu-ţi faci griji că vestea despre investigaţia morţii lui o să apară în presă? Lui Lucian nu-i venea să creadă. Singurul lucru de care îi păsase vreodată fratelui său era imaginea publică a familiei. Mă aştept ca anunţul să fie făcut

public. Un asemenea caz l-ar putea propulsa în carieră pe comisar.

Dev zâmbi, iar curbarea rece a buzelor lui te făcea să te înflori.

— Sau un asemenea caz i-ar putea… încheia cariera.

*

Julia era la un pas de o cădere nervoasă în vreme ce făcu duş şi se pregăti pentru întâlnirea cu Lucian şi Gabe. Faptul că se spălase cu şampon şi balsam de două ori îi lăsă impresia că se pregătea pentru o întâlnire amoroasă. Ba chiar se epilă, din… *motive* la care nu voia să se gândească.

Căută să se concentreze la altceva decât la evenimentul pentru care se pregătea. Mintea îi aluneca neîncetat la bileţelul pe care îl găsise cu o noapte în urmă. Cine să-l fi scris? Fusese scris pentru Madeline şi, dacă da, cum ajunsese acolo?

Unele dintre cărţi erau mai vechi… de zeci de ani. Poate îl strecurase într-una dintre ele ca semn de carte? Julia nu era sigură, dar îl pusese la loc sub reviste şi cărţi.

Voise să-l întrebe pe Lucian despre asta, dar nu-l mai văzuse de când o invitase la cină. Nici măcar o dată din dimineaţa zilei anterioare, ceea ce era ciudat, din moment ce în mod normal dădeai de el la fiecare colţ din casă. Nici n-ar fi ştiut că era acasă dacă nu s-ar fi dus dimineaţă să vadă ce făcea Madeline şi nu l-ar fi auzit citindu-i.

Julia se speriase şi se întorsese iute, în loc să dea ochii cu el, cum ar fi făcut un adult.

Când revenise în camera lui Madeline, chiar înainte de ora prânzului, Lucian nu mai era pe nicăieri. Sincer, dacă nu ar fi stat în aceeaşi casă cu el, probabil ar fi anulat cina din

simplă nelinişte.

Dar nu avea această opţiune.

În timp ce îşi uscă părul şi îşi ondulă şuviţele lungi în bucle ample, se lansă într-o luptă aprigă cu propria conştiinţă, cu raţiunea şi cu hormonii ei. Un fel de reţetă perfectă pentru deciziile proaste pe care le putea lua un om în viaţă. Un sfert din ea ştia că nu ar fi trebuit să amestece profesia cu treaba asta, orice ar fi fost ea. Un alt sfert îi spunea că ieşirea din seara aceasta era o greşeală uriaşă, care probabil avea să genereze o grămadă de alte greşeli.

Celelalte două sferturi se întrebau dacă să poarte lenjerie intimă sau nu.

Ea îşi dădu ochii peste cap în faţa reflexiei din oglindă, ştiind foarte bine ce avea să poarte.

După ce îşi aplică ultima tuşă de rimel, decise să nu se mai agite şi… şi, ei bine, fie ce o fi. Acesta era planul ei. Nu voia să se mai streseze nici măcar o secundă.

— Vai de noi, şopti spre reflexia ei.

Era cel mai neinspirat plan din istorie, dar altceva mai bun nu avea.

Reuşi totuşi să-şi facă un machiaj de seară pentru prima dată în viaţă.

Îndepărtându-se de oglindă, îşi atinse cu degetele cordonul de la halat în timp ce aruncă o privire spre duş. Nu reuşi să nu se gândească la umbra pe care o văzuse. Capul abia de o mai durea, dar, de fiecare dată când făcea duş, îi era prea frică să închidă ochii.

Şi se simţea cu atât mai îngrozită să-i ţină deschişi.

Tremurând, deschise uşa de la baie şi se opri de îndată ce privirea îi ateriză pe pat. În mijlocul patului se odihnea o cutie mare şi albă, cu o fundă neagră deasupra.

— Ce nai…

Fără îndoială, cutia nu fusese acolo când intrase în baie. Miji ochii şi privi spre uşi. Toate erau închise, şi le şi încuiase.

Ştia că le încuiase, pentru că, după ce uşile i se deschiseseră în toiul nopţii, le verifica de două ori.

Apropiindu-se încet de cutie, o ridică cu grijă şi o trase spre marginea patului. Julia îşi dădu pe spate o parte din păr şi trase adânc aer în piept, apucând funda din mătase şi desprinzând panglica. Aceasta alunecă într-o parte.

Julia apucă marginile capacului şi îl ridică, trăgându-se în spate, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie atacată de o cobră.

Nici urmă de cobră.

Doar valuri de metri de hârtie velină neagră.

După ce dădu hârtia subţire la o parte, i se tăie respiraţia când văzu ce se afla înăuntru. Sigur nu o cobră, dar ceva la fel de primejdios.

O pată stacojie într-o mare de negru. O rochie era împăturită frumos în cutie, şi nu era chiar genul de ţinută pe care şi-ar fi cumpărat-o de la Old Navy. Fără să o atingă, îşi dădea seama că era făcută din cel mai fin material; un material despre care probabil nici nu ştia cum se numea, pentru că nu avusese niciodată destui bani ca să facă cumpărături în locurile în care se vindeau asemenea rochii.

Pentru o clipă, aproape nu-şi dori să o atingă, de teamă să nu o strice cu degetele ei neîndemânatice, dar fetiţa dinăuntrul ei ieşi la suprafaţă, şi Julia se repezi spre cutie.

Apucă rochia şi o scoase uşor. Era uluitoare. Cu mâneci cochete şi un decolteu în formă de inimă, brodat cu mărgele, avea talie înaltă ce se strângea sub sâni.

— Doamne iartă-mă, şopti ea, îndepărtându-se de pat şi ducând mânecile delicate la umeri.

Rochia îi cobora până sub genunchi.

Era o adevărată operă de artă, şi probabil ultima oară când purtase ceva atât de frumos fusese la nunta ei.

Dar putea să o poarte?

Coborând rochia, o privi lung. Nu se vedea pe nicăieri vreo etichetă cu preţul, dar se îndoia că putea costa cât ar fi fost ea dispusă în mod normal să dea pe haine. Era evident că era un cadou…

În cutie se mai întrezărea o licărire de purpuriu. Punându-şi rochia pe braţ, ea se aplecă în faţă şi dădu la o parte şi restul de hârtie. Izbucni în râs.

Pantofi roşii cu toc şi cureluşe.

Apoi observă bileţelul. Ridicându-l, întoarse cartonaşul care avea aceeaşi culoare cu rochia. „La Firestone se cere ţinută protocolară. Am vrut să fii pregătită”.

Scrisul de mână era frumos, fără nicio asemănare ca bileţelul pe care îl găsise mai devreme. Nu ştia de ce, dar Julia râse din nou.

— Asta e… o nebunie.

Ea clătină din cap, dar continuă să zâmbească în timp ce scoase pantofii şi îi aşeză pe pat, lângă cutie.

Doar o singură persoană ar fi putut să-i ofere rochia şi pantofii.

Lucifer.

Să-i cumpere rochia fără permisiunea ei era un gest atât de agresiv, atât de tipic pentru el. Respira aroganţă şi autoritate, dar, în acelaşi timp, era un gest de o atenţie înduioşătoare.

O parte din ea nu-şi dorea ca el să-i cumpere haine. Era ceva mult prea intim. Cealaltă parte din ea abia aştepta să probeze rochia.

Aşezând rochia pe pat, îşi scoase halatul într-o clipită şi îşi puse un set de lenjerie roşie, pentru a se potrivi cu rochia.

Un set asortat cum rareori întâlneai în garderoba ei. Luă rochia şi o îmbrăcă.

Îi venea.

Doamne, îi venea *perfect,* şi nici nu voia să îşi imagineze cum de reuşise Lucian să găsească rochia şi să se asigure că îi venea ca turnată.

Lucian nu ar fi trebuit să-i cumpere rochia sau pantofii. Încă un lucru nepotrivit de adăugat la o listă nesfârşită cu lucruri nepotrivite de care se făceau responsabili amândoi.

Dar avea să o poarte.

Punându-şi pantofii, reveni încet în faţa oglinzii de la baie, simţindu-se ca o cenuşăreasă ieftină. Reflexia îi atrase atenţia.

Julia abia dacă se mai recunoscu.

Inima îi bătea nebuneşte, în timp ce îşi trecu mâinile peste materialul catifelat, care îi punea în evidenţă formele. Nici într-un milion de ani nu şi-ar fi închipuit o rochie mai potrivită pentru ea, în care să se simtă… perfect încrezătoare şi frumoasă.

— Bine, spuse ea, înghiţindu-şi nodul de emoţii haotice care i se puse brusc şi de nicăieri în gât.

Clipind ca să-şi înăbuşe lacrimile, ieşi din baie şi îşi luă geanta. Bănuia că urmă să se vadă cu fraţii la parter. Oprindu-se la uşă, îşi adună iureşul de emoţii, le potoli şi ieşi din dormitor. Nu făcuse nici câţiva paşi, când se deschise uşa de la apartamentele Lucian.

În clipa în care îl zări, Julia se simţi de parcă ar fi urcat într-un roller-coaster. Era uluitor, îmbrăcat ca la înmormântarea tatălui său, numai că fără cravată şi sacou. Purta o cămaşă albă şi pantaloni negri cu o croială perfectă. Părul îi era drept, aranjat pe spate, dar avu impresia că unele dintre onduleurile mai rebele aveau să se răzvrătească

înainte de încheierea serii.

Nu era prima şi nici ultima dată când se gândea la asta, dar Lucian de Vincent era atât de chipeş, încât nu părea real.

Paşii ei încetiniră când se apropie de el. Abia atunci îşi dădu seama că o privea cu aceeaşi atenţie cu care îl privea ea. O învolburare de fiori dansă peste pielea ei, în timp ce privirea lui o studie din cap până în picioare.

— La naiba, murmură el, chinuindu-se să revină cu privirea spre chipul ei. Domnişoară Hughes, eşti absolut superbă! Ştii asta? Superbă.

Ea simţi cum roşeşte.

— Mulţumesc! Încet, ridică privirea spre a lui. Şi mulţumesc pentru rochie şi pantofi.

— Îţi plac? El făcu un pas spre ea. Trebuie să recunosc… ştiam că o să-ţi stea splendid în roşu.

Inima ei părea dornică să-i iasă din piept.

— Apreciez intenţia, dar nu trebuia să-mi cumperi aşa ceva.

— De ce nu? El ridică o mână, trecându-şi degetele peste părul ei, şi îi prinse vârfurile între degete. O femeie frumoasă merită lucruri frumoase.

— Este o replică foarte frumoasă, sunt sigură că ai citit-o pe undeva, dar nu se…

— Cuvine? Nu s-ar cuveni să nu porţi rochia asta. El îi aranjă şuviţele peste braţ. Şi nu este o replică pe care să o fi citit undeva. A fost un gând pe care am decis să-l rostesc cu voce tare.

— Bine, spuse ea, pe deplin conştientă că degetele lui zăboveau pe braţul ei. Julia se trase înapoi. Dar nu-mi mai cumpăra astfel de lucruri fără acordul meu.

El înclină capul într-o parte, şi expresia de pe chipul lui o făcu să se întrebe serios dacă nu cumva îi vorbise despre

un concept care îi era cu totul străin.

— Deci pot să-ţi cumpăr lucruri frumoase dacă îmi dai voie?

Julia se încruntă. Nu era deloc ce îşi dorise să transmită.

— O să ţin minte asta. Buzele lui se curbară într-un zâmbet. Eşti gata?

Nu era chiar o întrebare, dar ea încuviinţă din cap, chiar dacă nu era nicicum atât de pregătită pe cât ar fi trebuit să fie.

Lucian abia reuşi să-şi ia ochii de la Julia în timp ce se îndreptară spre etajul principal. Nu era singurul care să aibă această problemă. Nici Gabe nu încetase să o cerceteze din priviri.

Poate că rochia fusese o idee proastă, pentru că nu-şi dorea decât să o dezbrace.

Ea se opri între ei în aerul cald al serii, cu o mână pe braţul lui.

Gabe îi lăuda felurile de mâncare de la Firestone, în timp ce Lucian urmări fiecare linie a chipului şi fiecare formă a corpului ei.

— Trebuie să încerci langusta înăbuşită. Este extraordinară.

— Sincer, n-am mâncat niciodată langustă.

— Ei bine, rectificăm în seara asta. El se uită la Lucian. Să facem din seara asta o… noapte de premiere pentru Julia.

Lucian îşi arcui o sprânceană.

Aruncându-i o privire peste umăr, Julia coborî uşor bărbia.

— Îţi plac… fructele de mare?

Bucurându-se de atenţia ei, el veni mai aproape.

— O să descoperi că există o dezbatere aprinsă pe tema

langustelor – dacă sunt sau nu fructe de mare, dar, da, mie îmi place toată mâncarea.

— Nu este chiar adevărat, comentă Gabe, mişcându-se şi oprindu-se în faţa ei. Lucian nici nu vrea să audă de orice mâncare de culoare verde.

— Serios? întrebă ea.

— Păi… El îşi puse mâna pe umărul ei, uşurat când ea nu reacţionă urât la atingere. Legumele chiar sunt mâncare?

Julia clătină din cap.

— Cred… hmm. Ea încremeni. Asta e pentru noi?

Lucian ridică privirea, surprinzând cu coada ochiului limuzina neagră care venea dinspre sensul giratoriu.

— Aşa sper, din moment ce este a noastră.

— Am cerut să fie dusă la spălătorie. Gabe îşi netezi părul pe spate. A trecut ceva vreme de când am folosit-o ultima oară.

Julia rămase mută de uimire preţ de câteva secunde.

— Voi vorbiţi serios? De obicei, vă deplasaţi cu limuzina?

— Da. Lucian îşi lăsă mâna să alunece în josul spatelui ei. Destul de des.

Limuzina se opri în dreptul treptelor din faţă, iar Gabe coborî.

— N-aş spune că o folosim foarte des, dar seara asta este specială. El deschise portiera din spate. O să-ţi arătăm cum trăim.

Julia şovăi, iar Lucian aproape simţi neliniştea ei crescândă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă în şoaptă.

— Eu… Totul este copleşitor, spuse ea cu un râs tremurat. Nu sunt obişnuită cu asta… cu nimic din toate astea.

Îl năpădi o nevoie bruscă de a o alina, şi, pentru o clipă, nu se mai simţi în stare să se mişte sau să vorbească. În toată viaţa lui, simţise nevoia de a-şi alina doar mama şi sora. Nici măcar fraţii.

Era o senzaţie stranie pentru el.

Dar… își acceptă starea cu inima deschisă.

— Putem să luăm altă maşină dacă vrei. El își puse degetele sub bărbia ei şi o făcu să se uite la el. Dacă vrei să comandăm pizza, aşa facem.

— Să comandăm pizza?

Ea râse.

— Dacă asta vrei, spuse el – şi vorbea serios. Avea să facă tot ce voia ea. Tu să-mi spui.

Julia își întoarse privirea după câteva clipe, şi degetele lui alunecară de pe bărbia ei. Ea trase aer în piept.

— Nu. Sunt doar stupidă. Hai să facem asta!

— Nu eşti stupidă.

Ea își strânse buzele trandafirii frumoase.

— Eşti sigur de asta? Majoritatea oamenilor ar sări în sus de fericire la ideea de a se plimba cu o limuzină.

— Mie nu-mi pasă de ei.

Şi vorbea serios.

— Bine. Sunt gata.

— Sigur? Pot să te ţin de mână dacă vrei.

Julia își dădu ochii peste cap.

Cu mâna pe spatele ei, el se aplecă şi îi vorbi la ureche:

— Dacă mă iei de mână, domnişoară Hughes, este posibil să nu-ţi mai dau drumul. Doar ca să ştii.

El o simţi tremurând când mâna lui coborî pe şoldul ei.

— Iar tu să ştii că o să fie decizia mea dacă te iau de mână. Ea făcu o pauză şi se uită la el. Sau pe oricine altcineva.

— Nu cred că o să observi pe altcineva, îi spuse el, apoi se îndreptă de spate când Gabe deschise portiera limuzinei.

Julia făcu un pas în față, trimițându-i un zâmbet încordat, în timp ce îi întinse mâna lui Gabe. Ea își arcui o sprânceană și apoi se întoarse spre Gabe. Fratele lui o ajută să urce pe bancheta din spate.

Lăsând capul pe spate, el râse pe înfundate. La naiba, amuzantă mai era. Și era… cu totul altceva.

Gabe îi făcu cu ochiul și se strecură în limuzină. Lucian se puse în mișcare, coborând treptele de la intrare. Urcând în mașină, se simți ușurat să vadă că Gabe se așezase pe bancheta din fața Juliei. Măcar nu trebuia să-l mute cu forța pe fratele lui.

Desigur, Lucian se așeză chiar lângă Julia.

— Gata, Denny, spuse Gabe prin geam. Îmi pare rău pentru întârziere!

— Nicio problemă, se auzi răspunsul.

Lucian aruncă o privire spre Julia. Cu ochi mari, ea verifica fiecare centimetru din interiorul spațios, de la barul plin cu de toate până la scaunele din piele. Când se închise geamul despărțitor, ea părea gata să râdă.

— Este prima dată când mergi cu o limuzină? o întrebă Gabe.

Julia clipi când își încrucișă mâinile în poală, peste gentuța pe care o luase cu ea.

— Am mai mers cu una, dar nimic de genul ăsta. Făcu o pauză. Este lemn masiv?

— Da, răspunse Gabe cu un zâmbet. De fapt, m-am ocupat chiar eu de detaliile din lemn. Vrei să bei ceva?

— Hmm… Ea încuviință din cap și spuse: Sigur.

Gabe se îndreptă spre bar. Scoase o sticlă de whisky.

— Să începem cu ceva mai ușor, îi spuse Lucian fratelui

lui. Ce-aţi zice de nişte şampanie? Cred că avem o sticlă de Krug.

— Fără îndoială.

Gabe scoase sticla şi o desfăcu, făcând-o pe Julia să tresară. Cu un zâmbet larg, Gabe umplu trei pahare şi le întinse spre ei.

Lucian îşi întinse braţul de-a lungul spătarului banchetei. Ea îl privi, dar el nu se mişcă din loc.

— Se pricepe la tot ce presupune lucrul cu mâinile.

— La fel şi tu, răspunse Gabe, întinzându-și picioarele.

Pantofii lui aproape îi atingeau pe ai Juliei.

— Şi tu lucrezi cu lemnul? întrebă ea, sorbind şampanie.

El chicoti.

— Nu. În niciun caz.

— Nu știi?

Gabe o înghionti uşor pe Julia cu piciorul, atrăgându-i atenţia.

— Ce să știu? întrebă ea.

Privirea îi alunecă spre Lucian.

— Nu i-ai spus?

El ridică dintr-un umăr.

— Habar n-am despre ce vorbiţi.

Privirea ei se mută de la unul la altul.

— Frăţiorul meu este foarte talentat. Un zâmbet se juca pe buzele lui Gabe în timp ce îl privi pe Lucian. Vezi tu, Madeline nu este singura artistă din familie.

Ea se uită la el.

— Pictezi?

Prinzându-i o şuviţă între degete, el încuviinţă din cap.

— Se știe că am cochetat cu asta o dată sau de două ori.

— Ai cochetat? Gabe râse. Acum, faci pe modestul?

— Sunt eu altfel?

Fratele lui zâmbi şi se întoarse spre ea.

— Lucian a făcut o avere cu picturile lui. Sunt expuse prin toată lumea, prin reşedinţe private şi muzee.

— Poftim?

Julia se uită la el de parcă ar fi fost surprinsă că el ştia chiar şi să coloreze în contur.

— De ce eşti atât de şocată? El o trase uşor de păr. Cariera mea de desfrânat-şef îmi permite să am mult timp liber.

Buzele îi tremurară când ea se întinse ca să îşi elibereze părul din strânsoarea lui.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— De ce să-ţi spun? Sunt convins că vorbesc destul despre mine.

Gabe râse.

— Sunt tablouri de-ale tale şi prin casă?

— Vreo câteva. El îi mai captură o şuviţă. Putem să jucăm un joc mai târziu. Să ghiceşti care sunt ale mele.

— Cred că ar fi un joc antrenant. Gabe îi privi pe deasupra paharului. Pot să particip şi eu?

— Nu, spuse Lucian. Pentru că n-ar fi corect faţă de domnişoara Hughes, nu?

— Nu ştiu de ce, dar nu cred că jucaţi corect vreun joc, comentă Julia sec.

Gabe îşi arcui sprâncenele.

— Extraordinar! Ne-a prins.

Într-adevăr, se gândi Lucian în timp ce îi înfăşură şuviţa pe deget. Pe măsură ce se apropiară de oraş, Gabe coborî geamurile fumurii, pentru ca ea să se bucure de luminile strălucitoare. Din clipa aceea, Julia se lipi la propriu de geam, paharul aproape gol atârnând uitat în degetele ei.

Traficul le încetini înaintarea când ajunseră pe Canal

Street. Forfota de muzică şi ţipete, de claxoane şi râsete se îmbina cu diferitele arome ale oraşului care pătrundeau în maşină prin geamurile deschise. Lucian uită complet de fratele lui.

Era concentrat cu toată fiinţa asupra Juliei.

Ea aproape fremăta de încântare în timp ce se lăsa învăluită de magia oraşului, întorcându-se spre ei când zări indicatorul spre Bourbon Street.

— Sărim peste Bourbon, îi spuse Gabe, cu buzele curbate într-un zâmbet blând. Dar acesta este drumul cel mai pitoresc spre locul în care mergem. O să traversăm o parte din Cartierul Francez peste câteva momente.

— Nu mâncăm în Cartierul Francez?

— Nu. Privirea lui Lucian călători de-a lungul unuia din picioarele ei frumoase. Lăsăm Cartierul Francez pentru turişti, dar cred că o să-ţi placă unde mergem.

Firestone se afla la câteva străzi distanţă de canal, lângă Gravier Street şi aproape de zona de afaceri a oraşului, într-unul dintre depozitele transformate de curând în altceva. Totuşi, Denny o luă pe drumul cel mai pitoresc, străbătând Royal şi revenind pe Decatur, pentru ca Julia să vadă unele dintre hotelurile mai vechi cu balcoane din fier forjat şi alte clădiri istorice.

Înaintarea pe străzile oraşului era o provocare. Şuvoaie de oameni ieşeau de-a valma de prin baruri, aventurându-se pe trotuarele şi străzile înguste. Chiar era cazul să-i dea lui Denny un bacşiş pe măsură pentru această călătorie. Răbdarea de care aveai nevoie ca să conduci pe aceste străzi într-o seară de sâmbătă era o calitate de care se bucurau doar puţini oameni în lume.

Dar merita pe deplin, ca să vadă cum se lumina chipul Juliei.

— Am ajuns, anunţă Gabe în timp ce Denny opri limuzina lângă bordură.

Julia se trase înapoi de la geam şi coborî privirea spre paharul ei.

— Lasă-l pe bar, spuse Lucian când Gabe deschise portiera şi ieşi din maşină. Se ocupă Denny.

Ea făcu întocmai şi se aplecă în faţă, mulţumindu-i lui Denny prin geamul de la mijloc.

Lucian ieşi din maşină şi se întoarse, în vreme ce Gabe îi urmărea de pe bordură, de sub copertina roşie care se unduia în bătaia vântului serii. Lucian întinse mâna în timp ce Julia alunecă pe banchetă. Când ajunse lângă portiera deschisă, ochii ei mari şi căprui plutiră de la chipul lui spre mâna sa întinsă.

Fireşte, Julia îşi amintea ce îi spusese înainte să plece de acasă.

— Domnişoară Hughes? zise el încet.

Ea păru să tragă adânc aer în piept şi să ia o decizie, în timp ce inima lui începu să bată straniu în piept. Apoi, cu o lentoare aproape dureroasă, ea îşi aşeză mâna într-a lui.

Lucian zâmbi.

Capitolul 21

Langusta era delicioasă.

Nu-i păsa dacă făcea sau nu parte din categoria fructelor de mare. Era minunată. La fel şi aperitivul cu *burrata* şi felul principal cu file şi scoici. Avea să fie nevoie ca Julia să fie scoasă din restaurant în braţe după câtă mâncare şi cât vin consumase, şi, desigur, băieţii comandară desert.

Ea aruncă o privire spre Gabe. El îi zâmbi în timp ce ridică paharul de vin spre ea. Apoi Julia se uită la Lucian. El doar… o privea cu un aer care o făcu să se înfioare când sorbi din vin, abia simţindu-i gustul sec. Ea întoarse repede privirea, scrutând în grabă restaurantul.

Se aflau la o măsuţă rotundă, ascunsă lângă perete, feriţi de privirile indiscrete. Restaurantul era fabulos, decorat numai cu lemnărie şi ornamente artizanale, cu mese acoperite cu feţe în nuanţe de crem şi roşu, luminate de lumânări înalte conice.

De câteva ori de-a lungul cinei, mai mulţi oameni se apropiaseră de masa lor… de cele mai multe ori, bărbaţi în vârstă care o priveau curioşi. Nimeni nu fusese nepoliticos, nimic nu se compara cu întâlnirea pe care o avusese cu logodnica lui Dev. Lucian o prezentase de fiecare dată, spunând pur şi simplu că era domnişoara Hughes, fără să dea alte explicaţii.

Până acum, cina fusese splendidă. La fel şi plimbarea prin oraş şi ce apucase să vadă din New Orleans. Abia aştepta să revadă balcoanele pline cu flori şi ferigi. Julia voia să se plimbe pe străzi şi să atingă clădirile – să atingă istoria.

Dar nu în această seară.

Se îndoia că ar fi putut să facă o plimbare pe stradă

acum.

Lucian se mişcă, atrăgându-i atenţia. Nu părea să fie prea mult loc la masă, pentru că piciorul lui Lucian se sprijinea de al ei şi, din când în când, piciorul lui Gabe o mai atingea în treacăt.

— Toate bune? întrebă el.

O tot întrebase dacă se simţea bine de-a lungul cinei. Grija lui era… dulce, pentru că simţea că era sinceră – sau, cel puţin, asta îi transmitea vinul.

Astfel că Julia încuviinţă din cap. Totul era bine. Băieţii îşi văzură în continuare de conversaţie, povestindu-i despre perioada facultăţii şi despre belelele în care intraseră, în vreme ce mâncară o cină care trebuia să fi costat cât o maşină de lux.

Dar continua să se simtă ca un oaspete – un oaspete în casa lor, în limuzina lor şi acum la masa pe care îşi închipuia că şi-o permiteau doar cei mai înstăriţi oameni. Fraţii nu făcură nimic greşit care să o facă să se simtă aşa. De fapt, făceau exact opusul, dar i se părea că era atât de străină de toate acestea, încât se simţea ca o impostoare în rochia elegantă, înconjurată de oameni chiar mai eleganţi.

Julia se tot aştepta să se ivească din senin cineva precum Sabrina şi să o acuze că era o prefăcută.

— Deci… Gabe se întinse şi o bătu uşor pe mână. Care sunt planurile tale pe termen lung, Julia?

Smulsă din propriile gânduri, Julia se întoarse spre el.

— Hmm, adică ce am de gând să fac după slujba mea de aici?

El îşi sprijini trupul zvelt de spătarul scaunului şi încuviinţă din cap.

— Vrei să rămâi aici sau să pleci acasă?

— Nu ştiu. Dintr-un motiv stupid, ea se uită la Lucian şi,

apoi, își dori să-și dea una. Cel mai probabil, o să mă întorc acasă, dar nu m-am gândit serios, pentru că nu mi-am fixat un termen.

Gabe își înclină capul într-o parte și aruncă o privire spre fratele lui.

— Te-ai gândit să rămâi aici? Cred că... unii dintre noi ţi-ar duce dorul dacă ai pleca.

Sprâncenele ei se arcuiră în timp ce sorbi din vin. Cum avusese doar vreo câteva discuţii cu Gabe, se îndoia că el se număra printre acei oameni.

— Mie mi-ar fi dor de tine. Lucian se aplecă în faţă, sprijinindu-se cu coatele pe masă. Mi-ar fi foarte dor de tine.

— Hmm... da, murmură ea, aruncându-i o privire piezișă.

— Te îndoiești de spusele mele? El își lăsă umărul să se lipească de al ei. Aș fi mai mult decât bucuros să-ţi dovedesc asta.

Ea își simţi gâtul și pieptul înroșindu-se când privirile li se întâlniră. Prea mult vin, se gândi ea, pentru că nu reuși să își ferească privirea, și chipurile le erau aproape. Gurile lor erau despărţite de doar câţiva centimetri.

— Nu cred că ar trebui să te îndoiești de el, spuse Gabe gânditor.

Julia clipi și se retrase brusc, aţintindu-și privirea spre Gabe.

El îi aruncă un zâmbet senin.

— Cred că, dacă ai pleca, ar fi tare nefericit.

Sorbind lung din vinul ei, ea încercă să își adune gândurile.

— Cred că este o exagerare.

Răsuflarea caldă a lui Lucian pluti peste partea laterală a gâtului ei, înfiorându-i pielea.

— Cred că mi-ai lansat o provocare.

Inima i se zbătu în piept când Lucian se aplecă, ridicând mâna și făcându-i semn chelnerului.

Zâmbetul lui Gabe se adânci aproape imperceptibil.

Dintr-odată, îşi dădu seama că se întâmpla ceva când chelnerul veni iute cu nota. Apăru la vedere unul dintre cardurile negre American Express pe care Julia nu le văzuse niciodată în realitate.

— Revin imediat, spuse chelnerul, apoi plecă.

— Trebuie să vezi ceva înainte să plecăm.

Lucian se lăsă pe spate şi își întinse braţul pe spătarul scaunului ei.

Complicitatea se citi pe chipul lui Gabe.

— La naiba, aproape am uitat de asta. Privirea lui o întâlni pe a ei. O să-ţi placă la nebunie.

— Ce o să-mi placă la nebunie? întrebă ea.

Lucian bătu darabana pe spatele ei.

— Surpriză!

Înainte ca ea să continue cu întrebările, Gabe făcu un semn din cap spre o masă dintr-un colţ.

— Hei, vezi cine e aici?

Rămânând cu braţul pe scaunul ei, Lucian se uită peste umăr.

— La naiba, nu i-am mai văzut de o veşnicie!

Curioasă, ea se întinse să vadă despre cine vorbeau. Zări doi bărbaţi care păreau cam de vârsta lor, unul cu pielea într-o nuanţă deschisă, celălalt de culoare. Erau însoţiţi de o femeie foarte frumoasă, care stătea între ei.

— Cine sunt?

— Prieteni vechi, spuse Gabe, ridicând mâna ca să-i salute, în timp ce bărbatul de culoare se uită spre ei şi le făcu cu mâna. Fac parte, alături de noi, din câteva comitete de

binefacere.

Julia nu reuşi să nu se întrebe din ce fel de comitete de caritate făceau parte fraţii.

— Nu o să vină să vă salute?

Lucian se lăsă pe spate, cu un zâmbet secretos pe chip.

— Nu cred că vor să-şi întrerupă întâlnirea.

— Ceea ce este de înţeles.

Gabe sorbi din paharul lui şi coborî privirea.

Ea mai aruncă o privire spre masă. Femeia se apleca spre bărbatul de culoare, şi un zâmbet frumos îi lumină chipul când el se apropie de ea şi o sărută pe obraz. Privirea Juliei coborî spre masă. Celălalt bărbat o ţinea pe femeie… de mână?

Julia înlemni cu paharul de vin ridicat când înţelese ce îi spuseseră fraţii şi ce vedea cu propriii ochi. Femeia se întâlnea cu amândoi. Nu lua cina cu doi bărbaţi, ci se întâlnea la propriu cu cei doi.

Oh, Dumnezeule!

Întredeschise uşor buzele.

Lucian chicoti.

— Cred că tocmai a înţeles ce se petrece la masa aceea.

— Mă văd nevoit să fiu de acord, comentă Gabe.

— Este o escortă? întrebă ea fără să stea pe gânduri.

— Poftim? Lucian tuşi, înecându-se cu băutura lui. Nu. Nu este o escortă.

— Banii n-au nicio treabă cu ce se întâmplă acolo. Gabe păru gata să izbucnească în râs. Ai încredere în noi.

Privirea ei se mută de la un frate la altul. Și își dădu seama. Ea era în oraş cu Gabe şi cu Lucian. Amândoi fuseseră concentraţi exclusiv asupra ei, exact ca… ca bărbaţii de la masa de vizavi. Atât Gabe, cât şi Lucian aproape se luptaseră pentru atenţia ei pe durata întregii cine. Amândoi făcuseră

exces de atingeri şi tachinări, dar ei… erau *fraţi* şi… şi ea era *Julia.*

Deschise gura, dar nu reuşi să spună niciun cuvânt în timp ce îşi mută privirea de la Gabe la Lucian. Ochii acestuia din urmă erau plini de mistere, ascunzând o multitudine de secrete.

Lucian o avertizase că acum făcea parte din lumea lui. Poate că asta – genul ăsta de lucruri – era ceva obişnuit în lumea lui. Cu siguranţă nu şi în lumea ei. Cel puţin, din câte ştia ea. Privirea ei ţâşni din nou spre masă. Femeia vorbea, şi ambii bărbaţi erau concentraţi asupra ei într-un mod care o făcu să simtă o tensiune în vintre.

Nici măcar nu auzi când chelnerul reveni.

În clipa următoare, Gabe o luă de mână şi o îndemnă să se ridice. Ea aruncă o privire în spate, dar văzu că Lucian avea deja geanta ei sub braţ. Traversară zona de mese, dar, în loc să se îndrepte spre uşa din faţă, Gabe îi conduse printr-un coridor îngust, trecând pe lângă toalete.

— Unde mergem? îi întrebă ea.

— Este o surpriză, îi aminti Gabe şi o trase după el.

Un tremur neliniştit începu să-i vibreze în capul pieptului.

— Nu ştiu dacă îmi plac surprizele.

Mâna lui Lucian o atinse uşor pe spate.

— Asta o să-ţi placă.

Julia nu era atât de sigură, mai ales când Gabe coti brusc şi deschise uşile pe care scria „ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAŢILOR”.

— Avem voie să intrăm aici?

Lucian chicoti în spatele ei.

— Bineînţeles.

Trecură pe lângă câţiva chelneri şi bucătari care se

uitară spre ei, dar nu spuseră nimic. Aroma de grătar şi pun fript plutea peste tot, şi ea observă vag cât de extraordinar de curată era bucătăria. Uluitor.

Poate că băuse prea mult.

— Sunt o mulţime de comori ascunse în oraş, îi explică Gabe, strângându-i mâna în timp ce o trase pe lângă chiuvete pline ochi și dincolo de încă o uşă. Intrară într-o sală întunecată. Locuri despre care ştiu doar câţiva oameni.

— Baruri şi restaurante ascunse, adăugă Lucian când ajunseră în dreptul unui lift. Biblioteci și magazine de trabucuri, cluburi şi câte şi mai câte, ascunse de public.

— Serios?

Ea înghiţi în sec, aruncând o privire în urma lor.

— Da. Lucian își scoase portofelul şi păru să extragă un fel de card. Îl trecu peste panoul lateral al liftului. Trebuie să cunoşti bine oraşul ca să ştii unde sunt.

Uşa liftului se deschise.

— Şi trebuie să cunoşti oamenii potriviţi.

Gabe o trase după el.

Julia intră şi îşi dădu seama imediat că liftul era mic, aproape claustrofobic de îndată ce Lucian li se alătură, apăsând un buton. Singurul buton. Uşa se închise uşor, apoi erau doar ei trei, stând atât de aproape unul de altul, încât Julia simţi că rămâne fără aer. Gabe era în faţa ei şi Lucian fix în spate. Doar un centimetru o despărţea de fiecare din ei.

— Ce… lift mic, spuse ea, eliberându-şi mâna din strânsoarea lui Gabe.

Trase aer în piept şi simţi fie parfumul lui Lucian, fie pe al lui Gabe.

— Într-adevăr. Răsuflarea lui Lucian îi agită părul de la tâmplă. Probabil nu vrei să ştii cât este de vechi.

Ea se întoarse într-o parte, oprindu-se când îl atinse cu

şoldul pe Gabe, iar braţul i se apropie foarte mult de o parte din Lucian pe care o cunoştea bine.

— Dacă se defectează chestia asta, e posibil să o iau razna.

— Ţi-e frică să nu rămâi blocată în lift? o întrebă Gabe.

Îi era mai frică să nu rămână blocată cu ei, dar nu răspunse. Inima îi bătu nebuneşte în piept când simţi mâna lui Lucian pe braţul ei. Privirea ei se îndreptă spre Gabe, şi inima îi tresăltă când el se întinse şi îi prinse o şuviţă de păr care îi alunecase pe obraz.

O urmă de zâmbet curbă buzele lui Gabe în timp ce îi aranjă pe după ureche părul desprins. Privirile li se întâlniră când mâna lui Lucian coborî alene pe braţul ei. Se simţea ameţită, de parcă nu mai reuşea să inspire suficient aer. Un tremur subtil îi porni dinspre mâini și urcă de-a lungul braţelor. Reveni cu gândul la femeia de la parter, şi i se tăie respiraţia.

Erau fraţi.

În acel moment, reuși să-și dea seama de ce li se mai spunea Lucifer unuia şi Demon celuilalt.

Erau cu adevărat malefici.

Ea întoarse privirea şi se concentră asupra uşii. Trebuia să fie cea mai lungă plimbare cu liftul de care auzise omenirea.

Mâna lui Lucian se lansă într-o atingere lungă, şi ei i se păru că Gabe venise mai aproape. Nu era convinsă şi nu se uita, dar era sigură că nu îi spusese nici unuia din ei să se retragă. Nici măcar o clipă nu simţise cu adevărat dorinţa de a face asta. Nici nu-i trecuse prin minte. Pielea îi era înfiorată, nervii – întinşi la maximum.

Ce naiba se întâmpla cu ea?

Julia ştia al naibii de bine că nu putea să dea vina pe vin.

Liftul se opri brusc, făcând-o să se clatine spre Lucian. El o ajută să-şi recapete echilibrul, în timp ce uşa se deschise și un aer rece binevenit pătrunse în liftul devenit brusc înăbuşitor.

Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că se aflau pe un acoperiş. Gabe ieşi primul, apoi Lucian o apucă de mâna de care o ţinuse fratele lui mai devreme.

— Ce este asta?

Era șocată de cât de răgușit îi suna vocea.

Mâna lui Lucian se strânse pe a ei.

— Vino!

Simţindu-se ca într-un vis, ea ieşi din lift. Cercetă acoperișul cu ochi mari. Îl pierduse din privire pe Gabe. Baldachinele albe fluturau alene în vânt, acoperind o serie de şezlonguri mari. Plante înalte în ghivece se întrezăreau ici-colo pe tot acoperișul, oferind intimitate şi, îşi închipuia ea, umbră în timpul zilei. Simţi miros de clor când traversară acoperișul, deci probabil că se afla o piscină pe undeva prin apropiere. Stelele se împrăştiau pe cerul fără nori și strălucirea argintie a lunii proiecta atâta lumină cât să vezi pe unde mergi.

— Impresionant, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Este… impresionant.

Lucian o trase mai aproape.

— Şi încă n-ai văzut nimic.

Avea dreptate.

O îndrumă spre un zid jos.

— Uite!

Erau la câteva etaje deasupra celorlalte clădiri şi se bucurau de o priveliște spre orașul plin de viață de dedesubt. Eliberându-se din strânsoarea lui, se sprijini cu mâinile de perete şi privi spre oraş. Rămasă fără cuvinte în

faţa unei asemenea splendori, ea cuprinse din priviri luminile orbitoare ale maşinilor şi ale clădirilor.

— E frumos, Lucian. Ridică privirea spre el. Serios.

Privirea lui îi urmări expresia fascinată.

— Da, este. Poţi să vezi mai multe în timpul zilei, dar nu cred că se compară cu felul în care arată noaptea.

Muşcându-şi buza, ea se întoarse spre oraş. Scoase un râset tremurător.

— Mulţumesc!

Lucian nu răspunse.

Ea îi aruncă o privire furişă în timp ce îşi lăsă palmele să alunece peste suprafaţa aspră a balustradei.

— Acum... o lună, nici n-aş fi visat că o să ajung vreodată aici, să mă uit la Cartierul Francez sau să mă plimb prin New Orleans. Este absolut uluitor pentru mine.

— Tu eşti absolut uluitoare pentru mine.

Julia îşi dădu ochii peste cap.

— Vorbesc serios.

— Şi eu.

Scuturând din cap, mai privi câteva clipe luminile scăpărătoare.

— Unde este fratele tău?

— Pe aici. Lucian se îndepărtă de perete. Prinzând câteva şuviţe din părul ei, i le dădu peste umăr în timp ce veni în spatele ei. Cred că ne lasă puţin spaţiu.

Ea se simţi traversată de un fior.

— Şi... de ce ar face asta?

— Ştii de ce.

Mâna Juliei încremeni pe balustradă. Avea dreptate. Ştia de ce.

O mână o strânse uşor de umăr.

— Ai prefera să nu? Pentru că ştiu că apare aici într-o

secundă dacă îl chem.

I se uscă gura în timp ce pulsul i-o luă la goană.

— Despre asta e vorba în seara asta?

— Va trebui să fii mai clară, domnişoară Hughes.

Ea simţea cum îi ard obrajii.

— Tu… tu şi fratele tău împărţiţi femeile? Ca acei doi bărbaţi de la masă. Asta faceţi?

El nu răspunse multă vreme.

— Eu nu împart nimic când contează.

Ea îşi lăsă uşor capul pe spate.

— Nu e răspunsul la întrebarea mea.

Chipul lui era pe jumătate ascuns în umbră.

— Ba da. Doar că încă nu vrei să accepţi asta.

Ea îi studie linia severă a maxilarului.

— Eu… n-am făcut niciodată aşa ceva.

Cealaltă mână a lui Lucian se opri pe şoldul ei.

— Nu mă gândeam că ai fi făcut. El coborî capul, oprindu-se înainte ca gura lui să-i atingă obrazul. Pun pariu că sunt multe lucruri pe care nu le-ai făcut.

Avea dreptate.

Dar nu simţi nevoia să îi confirme.

Buzele lui Lucian îi atinseră obrazul.

— Ai face?

Ea simţi un gol în stomac. Ştia ce o întreba.

— Eu… nu cred că aş putea. Ea închise ochii, nevenindu-i să creadă că vorbea despre aşa ceva. Nu judec pe nimeni. Doar că nu cred…

— Înţeleg. Sincer, asta am vrut să aud.

Asta voise să audă? Julia se simţea confuză şi ciudat de uşurată.

Buzele lui îi dezmierdau acum tâmpla.

— Ţi-e frig?

Julia tremură din nou, dar nu din cauza vânticelului rece, ci a felului în care o făcea el să se simtă.

— Domnişoară Hughes?

Ea îşi umezi buzele.

— Ce e?

Lucian îşi trecu mâna peste şoldul ei şi o cuprinse de mijloc. O trase spre el.

— Ştii ce se întâmplă aici?

Julia era aici pentru că aşa îşi dorea. Îl lăsa pe acest bărbat să o atingă pentru că îşi dorea asta, şi adevărul era înfricoşător.

— Cred că ştii. Respiraţia lui dansă acum peste urechea ei. Nu ştiu de ce opui rezistenţă. Ştiu că mă vrei la fel de mult cum te doresc eu.

Îl dorea. Doamne, cât îl dorea!

Ea închise ochii.

Era oficial.

Julia era deja implicată până peste cap în povestea cu Lucian de Vincent şi nu părea că avea să îşi revină prea curând.

— Dar, spuse el, trecându-şi celălalt braţ în jurul ei. O strânse aproape. Nu o să mai vin eu la tine.

Julia deschise ochii.

— O să vii tu la mine.

Capitolul 22

Când Julia se îmbrăcă duminică dimineaţa, își dori să-și pună iar rochia roșie frumoasă, doar ca să o îmbrace cât mai mult cu putinţă. Oare când urma să mai aibă şansa să poarte ceva atât de frumos după ce avea să revină acasă?

Acasă.

Cuvântul i se păru ciudat, chiar dacă nu ajunsese aici de multă vreme, dar avea să plece până la urmă. Mai devreme sau mai târziu, slujba ei aici avea să se încheie. Probabil, curând. Cu ajutorul picturii și, spera ea, al vizitei lui Daniel din această după-amiază, Madeline începea să se simtă mai bine. Fie Madeline avea să devină mai independentă, fie fraţii ei o mutau într-o instituție specializată.

Nu și-l putea închipui pe Lucian fiind de acord cu cea de-a doua soluție, dar singura opţiune rămasă era să aibă pe cineva care să o îngrijească pe termen nelimitat. Nu era un lucru atipic, ci doar dificil.

Nu-şi permitea să se gândească la posibilitatea de a se ocupa de Madeline pe termen lung, pentru că, atunci când se gândea, mintea îi zbura la lucruri care nu aveau nicio legătură cu îngrijirea tinerei, ci numai cu fratele ei.

Era ceva complet nepotrivit.

Pe de altă parte, mai bine renunţa cu totul la povestea cu lucrurile care se cuveneau sau nu. Mai ales după noaptea trecută.

Nu se întâmplase nimic. Nu chiar, dar se simţea... de parcă s-ar fi întâmplat totul.

Îmbrăcată în blugi şi cu o bluză largă, ieşi cu cana de cafea pe verandă. Chiar dacă urma să lucreze azi cu Madeline, nu reuşea să se îmbrace în uniformă.

Își puse cana pe unul dintre suporturile mici, apoi se apropie de balustradă. Proprietatea era cufundată în tăcere și nu se întrezărea pe nicăieri nicio mișcare, cu excepția adierii vântului. Nu atinse vița-de-vie, în principal pentru că o speria de moarte. Dând să se întoarcă spre scaun, auzi ceva purtat de vânt… ceva care îi trimise un fior pe șira spinării.

Sunetul… semăna cu râsul unei femei.

Julia se întoarse și ridică privirea. Nu vedea decât podeaua balconului de deasupra.

Înainte să-și dea seama ceea ce făcea, o luă spre dreapta și urcă scările exterioare care duceau la etajul al patrulea. Când ajunse pe palier, se opri. Scările se continuau, mergând spre acoperiș. Julia nu fusese niciodată acolo. Nu avusese de ce.

Mușcându-și buza, se uită spre veranda ce dădea în camera lui Madeline și în toate celelalte încăperi pustii, apoi ridică privirea. Știa că nu avea cum să fi fost râsetul lui Madeline și că probabil auzise doar vreo pasăre ciudată, dar curiozitatea nu îi dădea pace.

Julia urcă restul treptelor, ferindu-și ochii în timp ce soarele dimineții apăru printre nori. Broboane mici de sudoare i se prelingeau pe frunte când ajunse pe acoperiș.

Își dădu seama că locul acesta fusese folosit cândva. Spaliere înalte se aliniau pe o parte, acoperite de viță-de-vie sau de liane. Ici-colo, vaze mari și goale pe care și le închipui pline cu flori ce iubeau soarele. Ceva alb flutură în apropiere și îi atrase atenția. Traversă suprafața extinsă, aruncând o privire spre arcadele și suporturile care se înălțau de o parte și de alta.

Ca la restaurant cu o seară în urmă, pe acoperiș trona un baldachin care acoperea o canapea mare și moale, ce părea fixată în șuruburi. Era atât de liniște aici, încât Julia se

gândi că locul acesta trebuia să fi fost oaza de pace a cuiva.

Răsucindu-se, observă cum razele soarelui se reflectau într-un obiect argintiu. O luă spre dreapta, încetinind pasul când ajunse la marginea acoperişului. Aici, nu mai era balustradă. Ci doar o pantă abruptă în capăt, dar pe podeaua acoperişului era fixată o vază argintie.

Julia îngenunche în timp ce privi lung florile proaspete din vază. Nu cunoştea numele acestor flori albe şi trandafirii. Irişi? Crini? Julia nu prea se pricepea la flori, dar acum, că soarele scălda în razele lui acoperişul, era evident că florile erau proaspete.

Se ridică şi făcu vreo câţiva paşi în jurul vazei, apropiindu-se cât putu de mult de margine, înainte să i se taie răsuflarea din cauza înălţimii. Julia surprinse cu coada ochiului pământul uscat de dedesubt. Un petic de iarbă moartă. Nici urmă de piatră. Nici viţă-de-vie. Nimic.

Era…

Julia se trase dinspre margine şi reveni cu privirea spre vază. De aici sărise mama lor? Aici, se oprise când hotărâse să-şi pună capăt vieţii?

Cu un gol în stomac, Julia îşi încrucişă braţele peste talie. Simţindu-se de parcă se afla pe un teritoriu sacru, se îndepărtă de vaza cu flori şi se retrase cu paşi repezi. Coborî scările cu sufletul la gură şi fugi spre veranda din dreptul camerelor ei, neputând să-şi alunge din minte ideea că tocmai invadase un spaţiu care ţinea de intimitatea familiei lor.

Aşezându-se pe unul dintre fotoliile mari de răchită, luă cana caldă şi o cuibări între mâini în vreme ce rămase cu privirea aţintită spre balustrada acoperită cu viţă-de-vie. Muguri mici se desprindeau dintre frunze. Probabil casa ar fi avut un aer magic dacă trandafirii ar fi înflorit printre firele

de viţă-de-vie – o casă scoasă dintr-un basm, nu cum arăta acum, de parcă jumătate din reşedinţă era mereu cufundată în umbră.

Un vânticel cald îi agită şuviţele de păr, învolburându-i-le în jurul umărului cât sorbi din cafea.

„O să vii tu la mine”.

În ciuda căldurii de afară, ea tremură când se ghemui pe fotoliu. Julia abia dacă pusese geană pe geană cu o noapte în urmă. Fusese bântuită – ispitită – de cuvintele lui Lucian. Se agitase şi se foise, nedorindu-şi nimic mai mult decât să se ducă la el.

Ştia ce punea el la cale. Din clipa în care se întâlniseră şi până cu o seară în urmă, el fusese mereu seducătorul; cel care o lua de mână şi o călăuzea spre lucruri interzise. Dar nu mai era dispusă să accepte jocul acesta. Avea să o facă să se ducă la el, pentru că, astfel, ea nu avea să se mai poată minţi spunând că nu fusese o alegere conștientă.

Dacă se ducea la el, era numai și numai decizia ei.

Și ce avea să se întâmple dacă se ducea? Aveau să facă sex – cel mai probabil, o partidă grozavă şi uluitoare de sex – şi apoi, ce? Fiecare avea să-şi vadă de viaţă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ea având grijă de sora lui, şi, după ce treaba ei avea să ia sfârşit, gata povestea lor? O situaţie de genul „prieteni cu beneficii”? Evident, nu mai făcuse niciodată una ca asta. Nici măcar nu era convinsă că era în stare să o facă… să se culce cu cineva fără să se implice sentimental. Şi, dacă se lua după tot ce ştia despre Lucian, adică nu foarte mult, acesta era singurul lucru pe care el îl putea dori.

Sex.

Fără nicio obligaţie.

Urme de paşi îi întrerupseră firul gândurilor. Ridicând

privirea, aproape se aşteptă să-l vadă pe Lucian, dar îl zări pe Gabe.

— Bună, spuse ea, zâmbind când îşi simţi obrajii arzând. Nu era nimic mai ciudat decât să te gândeşti la a face sex cu cineva şi să fii luat prin surprindere de fratele acestui cineva.

Aparent, fratele care fusese implicat într-o relaţie în trei.

Julia se foi stingherită.

Chiar nu trebuia să se gândească la asta.

— Pot să stau cu tine? o întrebă el. Când ea încuviinţă din cap, el se aşeză pe fotoliul de alături. Am auzit că stimatul nostru văr o să treacă azi pe aici.

— Da. Ea îi aruncă o privire. Îmi închipui că o să fie… interesant.

El chicoti.

— Este un fel de a spune. Urmă o pauză. Daniel nu este aşa rău. Este incredibil de nechibzuit şi de imatur. Este genul de om care o să aibă mereu nevoie de un adult pe lângă el.

— Iei prânzul cu noi?

Gabe se uită lung în zare în timp ce clătină din cap.

— Plec peste o oră sau cam aşa. Mă duc la Baton Rouge.

— Oh! Frumos.

— Da. El ridică o mână, dându-şi pe spate câteva şuviţe de păr. De fapt, mă duc să văd o veche… prietenă. Ei bine, familia unei vechi prietene. Nu ne-am mai văzut de, oh, de mai bine de şapte ani. La drept vorbind, este ciudat. Habar n-am de ce vor să mă vadă.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— De ce să nu?

Un zâmbet crispat se ivi pe buzele lui.

— Eu… am fost cu fiica lor vreo câţiva ani. Când eram în facultate şi încă vreo doi ani după aceea, cu pauze.

— Lucrurile nu s-au terminat bine între voi?

El pufni.

— Puţin spus. El se sprijini cu mâinile pe genunchi. În orice caz, m-am simţit bine aseară. Sper că şi tu.

Schimbarea bruscă de subiect o făcu să tresară.

— Da. A fost foarte distractiv.

— Trebuie să repetăm experienţa când mă întorc. Privirea lui o întâlni pe a ei. Fireşte, îl invităm şi pe Lucian. Îi făcu cu ochiul. Nu vrem să se simtă exclus.

Ea îi aruncă o privire reţinută.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Pe naiba! Fratele meu e aşa fascinat de tine, că, dacă îl strigi, vine mâncând pământul. Ştii prea bine asta.

Ea făcu ochii mari.

El lăsă capul pe spate şi râse.

— Ştii, poate nu vrei să auzi asta, dar nu l-am mai văzut niciodată purtându-se cum o face când vine vorba despre tine.

Ea ridică din sprâncene.

— Mă tem că nu pricep.

— Poate este mai bine aşa.

Ea se întoarse spre el.

— Nu… nu ştiu ce să spun. N-am venit aici ca să-mi găsesc o relaţie sau ceva de genul. Eu…

— N-ai amesteca afacerile cu plăcerea. Ştiu. Eşti mai de modă veche. El coborî genele, ascunzându-şi ochii. Nu întru totul. Ai şi un dram de nebunie în adâncul tău. Simt asta.

Gândindu-se la scena din lift, Julia roşi. Nu avea genul *acela* de nebunie.

Mutându-şi mâinile pe braţele fotoliului, el se ridică.

— Dar lăsând gluma deoparte? Nu mă aştept să te încurci cu mine sau ceva de genul ăsta, dar vreau doar să ştii

că eşti diferită pentru el.

Ea îşi coborî cana.

— Nu sunt convinsă că e de bine.

— Nici eu.

Neaşteptându-se la un asemenea răspuns, ea nu ştiu cum să reacţioneze.

Gabe dădu să se ridice, dar se opri.

— Poate o să fie de bine, spuse el şi făcu o pauză. *Tu* eşti un plus, clar. Oricum, ne vedem în curând. El se aplecă şi o sărută pe obraz înainte ca ea să-şi dea seama de ceea ce avea el de gând să facă. Să te asiguri că Lucian se poartă frumos şi nu-l omoară pe Daniel azi!

Şi apoi plecă, făcându-se nevăzut pe după colţul verandei. Julia rămase nemişcată, întrebându-se dacă glumise când o rugase să se asigure că Lucian nu avea să îl omoare pe Daniel.

Probabil nu glumise.

Cu un oftat, Julia se lăsă pe spate şi închise ochii. Fraţii de Vincent erau atât de… ciudaţi şi, totuşi, atât de atrăgători, încât mai că li se anula ciudăţenia.

Dar nu chiar.

„O să vii tu la mine”.

Julia se înfioră din nou.

Putea să o facă?

Putea să se elibereze de toate rezervele şi îngrijorările? Putea să se ducă la Lucian doar pentru că aşa îşi dorea – pentru că îl dorea? Era în stare să renunţe la trecut şi să trăiască… să trăiască clipa? Nu era sigură, pentru că toate astea o mai îngrozeau încă. Dacă se întorcea totul împotriva ei?

Putea să facă această alegere?

Capitolul 23

Lucian îl întâmpină pe vărul Daniel la uşă.

— Nu te vreau aici.

Daniel rămase afară, cu ochelarii de soare pe cap. Întâlni în treacăt privirea lui Lucian înainte de a se uita peste umărul lui.

— Ştiu şi apreciez că m-ai lăsat să vin.

— De parcă împotrivirea mea te-a oprit când ai apărut aici neanunţat.

— Îmi pare rău pentru asta, dar trebuia să văd…

— Nu trebuia să vezi nimic. Făcând un pas în faţă, îl apucă de gulerul tricoului albăstriu şi îl trase înăuntru prin uşa deschisă. Dacă mai apari vreodată neanunţat aici sau o mai sperii pe domnişoara Hughes, te nenorocesc!

Vărul lui făcu ochii mari.

— Eu…

— M-ai înțeles? Și ai face bine să te gândești la întrebarea asta înainte să-mi răspunzi, pentru că este singurul avertisment pe care o să-l primeşti.

Nările lui Daniel se dilatară.

— Înțeleg.

— Serios?

Bărbatul înghiţi în sec.

— Serios.

Lucian îi dădu drumul, şi Daniel se trase înapoi cu paşi împleticiţi.

— Închide uşa în urma ta!

Daniel făcu întocmai. După ce închise uşa, îl ajunse din urmă pe Lucian în coridorul principal.

— Devlin şi Gabe sunt acasă?

Lucian pufni.

— De ce? Îţi faci griji?

Mergând umăr la umăr cu el, Daniel îşi aranjă tricoul.

— Voiam doar să fiu pregătit în caz că mai sare careva la gâtul meu.

El chicoti.

— Prefer să rămâi într-o stare constantă de frică.

Daniel nu răspunse până nu ajunseră la scări.

— N-am vrut să o sperii pe asistentă. Nu ştiam că o să dau de ea.

— Nu contează. Lucian îşi reprimă dorinţa de a se întoarce şi de a-l îmbrânci pe Daniel pe scări. Toată viaţa ta ai făcut lucruri fără să vrei.

— Eşti cam aspru.

— Adevărul nu e mereu plăcut.

Urmă o clipă de tăcere, înainte ca Daniel să răspundă:

— Adevărat.

Nu îşi mai spuseră nimic în vreme ce îşi croiră drum până la etajul al treilea, dar Lucian îl opri înainte să se aventureze pe coridorul care ducea în apartamentele lui Maddie.

— Dacă sora mea devine neliniştită sau pare stresată, pleci imediat!

Daniel se întoarse cu faţa spre el.

— Ştii că n-aş vreau să-i fac niciodată vreun lui Maddie sau să o stresez. Nu trebuie să-mi repeţi asta.

Trăgând adânc aer în piept, Lucian strânse din dinţi când întoarse privirea. Daniel nu vorbea aiurea. Oricât de mult i-ar fi displăcut nemernicul, ţinea la Maddie. Ţinuse dintotdeauna. Şi Maddie ţinuse la el. Era singurul motiv pentru care Daniel se afla aici.

— Hai! mârâi el.

Uşa camerei lui Maddie era deschisă. Sora lui era în faţa şevaletului. Azi părea să picteze o parte din chipul unui copil. Poate?

Sora lui era îmbrăcată frumos azi, în ceea ce părea să fie un compleu cu rochie şi cardigan.

Dar prima persoană pe care o remarcă el nu era sora lui. Ci Julia. Cât de nebunesc era lucrul ăsta?

Julia stătea lângă Maddie, buclele lungi şi bogate încadrându-i atât de frumos chipul. Doamne, nu-şi purta părul desprins atât de des pe cât i-ar fi plăcut lui. Îşi dori să-şi afunde mâinile în părul ei, să strângă şuviţele în pumni…

La naiba, trebuia să se concentreze – şi nu la asta. Altfel, risca să revină cu viteza unui fulger asupra celor spuse cu o seară în urmă.

Julia aruncă o privire peste umăr când cei doi intrară, zăbovind o clipă asupra lui Lucian înainte de a se opri la Daniel.

— Bună ziua!

Daniel dădu să înainteze, dar se opri şi se uită mai întâi la Lucian. Lucian zâmbi încordat, şi umerii lui Daniel se încordară.

— Bună ziua, domnişoară Hughes! Ce faci?

— Bine. Ea se întoarse spre sora lui Lucian. Madeline a mâncat deja, dar prânzul ne-a fost adus aici.

Ea făcu semn spre platourile acoperite, trimise, probabil, de Livie.

— Te deranjează dacă stau să vorbesc puţin cu Maddie înainte? întrebă Daniel.

Julia scutură din cap.

— N-am o problemă cu asta. Se întoarse spre el. Lucian?

Normal că el avea o problemă. Avea o problemă şi când Daniel respira, dar scutură din cap. Vărul lui se apropie încet

de locul în care stătea Maddie. Fiecare mişcare trăda prudenţă când se aşeză pe scaunul ocupat de obicei de Julia.

— Bună, scumpo! spuse Daniel cu glas plăcut. La ce lucrezi?

Nu se auzi niciun răspuns. Maddie continuă să picteze, dar Daniel continuă să vorbească cu ea de parcă i-ar fi răspuns. La fel cum vorbea şi Lucian cu ea. Îşi privi vărul şi sora pentru câteva clipe, apoi privirea îi fugi spre locul unde se afla Julia.

Cămaşa crem pe care o purta lăsa să i se ghicească umflăturile catifelate de sub material în timp ce se aplecă şi ridică una dintre pensule, pe care Maddie o scăpase la un moment dat. O urmări înfometat cum pune pensula pe tava de lângă Maddie.

În timp ce Julia se trase înapoi ca să le ofere puţină intimitate, el se apropie de ea. Ea ridică privirea spre el, dar o întoarse iute în altă parte.

El se aplecă şi şopti:

— Mi-a plăcut uniforma. Mi s-a părut drăguţă. Mi-ai plăcut teribil în rochia de aseară. Erai aşa frumoasă. Dar să te văd, în sfârşit, în blugi? Eşti al naibii de sexy.

Privirea ei ţâşni spre a lui.

Lucian îi făcu cu ochiul şi îşi împreună mâinile la spate, afişând o expresie de nepăsare plictisită când Daniel aruncă o privire spre ei.

— Să nu îndrăzneşti! îi şopti Julia când Daniel reveni cu atenţia spre Maddie.

El îşi arcui o sprânceană când se întoarse uşor spre ea, privind în continuare cu coada ochiului la vărul Daniel şi la sora lui.

— Ce să îndrăznesc?

— Să stai acolo de parcă n-ai fi spus ceea ce ai spus.

Lucian își apăsă o mână pe piept.

— Nu știu despre ce vorbești.

Buzele lui se curbară într-un surâs când Julia își dădu ochii peste cap. Apoi îi zâmbi și clătină din cap.

— Ești ridicol.

— Ei bine, poți să silabisești ridicol fără…

Julia îl lovi în braț – îl lovi zdravăn. El chicoti când ea roși până în vârful urechilor, pentru că Daniel se uită din nou la ei. Prânzul se desfășură în același stil. Cei trei gustară din mâncare în timp ce Daniel purtă un monolog, ceea ce îi trezi tot felul de amintiri lui Lucian.

Maddie reacționă prea puțin de-a lungul prânzului. Se opri din pictat pe alocuri și privi în direcția lui Daniel, așa că Lucian presupuse că o ameliorare exista.

Doamne, spera din inimă să fie așa.

Dacă prezența zilnică a lui Daniel aici o putea ajuta pe Maddie, atunci avea să accepte fără să-l pocnească pe nenorocit.

— Te descurci de minune, îi spuse Julia când el o ajută să ducă platourile pe coridor și să le așeze pe o tavă. Mă așteptam să fiu nevoită să te smulg de pe el la un moment dat.

— Ce puțină încredere ai în mine!

— Mai degrabă, puține așteptări, bazându-mă pe cuvintele tale și pe ale lui Gabe.

— Ce a spus Gabe?

— Cam ce mi-ai mai zis și tu, spuse ea, aranjând șervetul din pânză peste farfuriile goale.

El îi cercetă din priviri pe Daniel și pe Maddie. Erau la șevalet, unde îi lăsaseră. Reveni cu privirea spre ea.

— Când ai vorbit cu fratele meu?

Ea se aplecă, ridicând șervețelul care alunecase de pe

tavă.

— În mod evident, când nu erai tu prin preajmă.

— Serios? Sunt puţin… gelos.

Îndreptându-se, ea îl ţintui cu o privire amuzată.

— S-a oprit în treacăt când eram pe verandă. Mi-a spus că se duce în vizită la familia unei foste iubite.

— Ţi-a menţionat asta?

Julia încuviinţă din cap, punând şerveţelul pe tavă.

— Da. Ce-i?

— Nimic. Doar că… a fost o relaţie dificilă. Chiar a iubit-o.

— Şi ce s-a întâmplat?

Curiozitatea i se citi în voce.

— Ea a dat de probleme, iar noi ne-am ocupat de asta.

Julia ridică din sprâncene şi îl privi lung.

— Ce înseamnă asta?

— Exact ce am spus, răspunse el.

Ea îl mai privi stăruitor o clipă, apoi scutură din cap.

— Am face bine să mergem înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

El o urmări cum porneşte spre camera lui Maddie.

— Ești mândră de mine?

Ea se opri în pragul uşii.

— Poate un pic.

— O să mă mulţumesc cu asta. Trecând pe lângă ea, el se întinse şi îşi lăsă mâna să alunece pe spatele ei, chiar deasupra arcuirii feselor. Ea se dădu iute într-o parte şi se întoarse spre el. Vai… Scuză-mă! Sunt tare neîndemânatic.

— Trebuia să strici tu totul, mormăi ea.

Cu un zâmbet larg pe buze, el traversă încăperea. Dar zâmbetul se frânse când Daniel se întoarse spre el.

— Am o idee, spuse el.

Lucian își încrucișă brațele.

— Mor de nerăbdare să aud.

— Ce idee ai?

Julia li se alătură.

Daniel se uită la Maddie. Ea nu mai picta. Pânza era plină.

— Asta e vechea ei cameră, dar… n-are nimic dintre lucrurile ei aici.

— Lucrurile ei au fost strânse. Ce am putut am donat. Tot ce a rămas a fost aruncat.

Julia îi aruncă o privire tăioasă, o expresie de neîncredere fiindu-i gravată pe chip.

— Ce?

— N-am făcut eu asta. Puțin enervat că îl crezuse în stare de așa ceva, el îi întâlni privirea. Ci tatăl nostru.

Ea păli.

— Ai… știut că făcea asta?

O parte din el își dori să nu răspundă, dar o făcu:

— Nu. Nu până n-a fost prea târziu.

Pe chipul ei se citi compasiune când se întinse și își trecu mâna peste brațul lui. Îl strânse ușor.

— Dar lucrurile mamei voastre? sugeră Daniel. Știi cât de apropiate erau ea și mătușa. Ați păstrat o parte dintre lucrurile ei sau le-a aruncat Lawrence și pe ele?

Lucian se încordă.

— Nu. Lucrurile mamei sunt în camera ei.

— Toate?

O notă de neîncredere răsună în glasul lui.

Chinuindu-se cu nodul din gât, el încuviință din cap.

— Camera ei a rămas cum era în noaptea în care a murit.

— Serios? O sclipire de încântare se aprinse în ochii lui Daniel. Poate reuşim să aducem câteva dintre lucrurile ei. Ceva la care să se uite, poate să atingă? Sună stupid ce zic? El se răsuci pe scaun şi ridică privirea spre Julia. Tu eşti asistenta. Ce zici?

— Nu cred că este stupid. Ea îşi petrecu un braţ peste mijloc. Să etalezi în faţa pacienţilor lucrurile lor sau ale persoanelor dragi este o tehnică des folosită, mai ales când este vorba despre probleme de memorie. Iar noi nu ştim dacă ea are probleme de memorie.

— Deci n-ar avea ce rău să-i facă, nu? o întrebă Daniel.

Ea scutură din cap.

— Nu dacă au avut o relaţie bună. Îşi retrase mâna de pe braţul lui Lucian. Au fost apropiate?

— Da. Vocea lui sună răguşit. Au avut disensiunile lor. Ca orice mamă şi fiică, presupun, dar erau apropiate.

— Crezi că Maddie ar reacţiona la ceva în mod special? îl întrebă ea.

Doamne, opţiunile erau infinite. În copilărie, Maddie obişnuia să se joace ore în şir cu bijuteriile mamei, în special cu colierele lungi de perle. Mai erau albumele foto şi jurnalele mamei. Maddie umbla mereu cu ele.

— Ar fi câteva lucruri.

— Deci ce ziceţi?

Daniel îşi lăsă privirea să se plimbe de la unul la altul.

Lucian nu era convins că voia să dea curs ideii. Niciunul dintre ei nu intra prea des în camera mamei. La naiba, Livie era cea care făcea curat acolo.

— Crezi că ar fi de ajutor? o întrebă el pe Julia.

Ea îi căută privirea.

— Nu are ce rău să-i facă.

Ceea ce însemna că era posibil să nu aibă niciun efect…

dar era posibil şi să o ajute pe sora lui. Şi, ca să îşi ajute sora, era dispus să facă orice.

— Bine. Lucian îşi frecă bărbia cu o mână, uitându-se spre Julia. Ea încuviinţă. Pot… să mă ocup eu de asta.

— Minunat!

Daniel se întoarse spre Maddie, iar lui Lucian i se păru că vede umbra unui zâmbet pe chipul surorii lui.

Julia tocmai se întorsese în camera ei, când telefonul îi vibră în buzunarul de la spate. Scoţând telefonul, simţi că i se opreşte inima în piept când văzu prefixul de Pennsylvania.

Adam.

Intuiţia îi spuse că era Adam, iar ideea o tulbură profund, în vreme ce se uită lung la telefon. Nu o mai sunase după ultimul mesaj, dar ea nu era vreo proastă. Ştiuse că avea să o sune iar… şi iar, dar scurtul răgaz o făcuse să lase garda jos.

Julia dădu să facă ce făcea de fiecare dată. Degetul îi pluti peste butonul „Respinge”, dar se opri. Nu părea să rezolve mare lucru dacă îl evita. Schimbarea numărului ei de telefon îl oprea o vreme, până când îi afla noul număr. Julia de pe vremuri ar fi ignorat apelul.

Dar ea nu mai era *acea* Julia, nu-i aşa?

Nu.

Nu mai era.

Telefonul continuă să sune, sunetul fiind la fel de enervant acum ca unghiile care zgâriau o tablă.

Ceva explodă în interiorul Juliei. Sau poate ceva *se schimbă* înlăuntrul ei. Oricum ar fi fost, ea reacţionă. Julia răspunse şi simţi încă o strângere de inimă când spuse:

— Bună.

— Julia.

Vocea era familiară în felul în care erau coşmarurile, iar reacţia la auzul vocii lui Adam fu o răbufnire incandescentă de mânie. Erau de mult apuse vremurile în care vocea lui reuşea să provoace dezamăgire şi regret pentru tot ce ar fi putut să fie.

— Ai răspuns. El părea surprins. Slavă Cerului! Mi-am făcut griji…

— Opreşte-te! îl întrerupse ea brusc în timp ce se îndreptă spre uşi. Trebuie să te opreşti chiar acum. N-ai niciun drept să fii îngrijorat. A trecut de mult timp ziua aia.

— Julia…

— Nu. Mâna i se încordă pe telefon când coborî vocea. Trebuie să încetezi să mă mai suni, Adam. Căsnicia noastră s-a încheiat – s-a încheiat de ani buni. Trebuie să încetezi!

— Doar pentru că nu mai suntem căsătoriţi nu înseamnă că n-am dreptul să ştiu ce naiba se întâmplă cu tine. Şi, gata, uimirea dispăru din tonul lui. Ţi-ai făcut bagajele, ai plecat din stat şi nimeni nu vrea să-mi spună unde te-ai dus.

— N-ai niciun drept să ştii ce fac, Adam. De ce nu înţelegi asta? răbufni ea. Stai! Nu înţelegi. Este evident că nu înţelegi. Vreau ca asta să fie ultima dată când aud de tine.

— Nu se poate să vorbeşti serios. Glasul lui se îndulci. Hai, Julia! Încă ţin la tine şi-mi fac griji.

Întorcându-se dinspre uşi, ea trase adânc aer în piept ca să se liniştească şi să nu înceapă să înjure cât o ţineau plămânii.

— Îţi doresc numai bine, Adam. Ţi-am dorit dintotdeauna, dar eu nu-mi fac griji pentru tine şi nu mă gândesc la tine. Vieţile noastre sunt complet separate acum. Nu vreau să mai aud de tine şi vorbesc serios.

Adam tăcu.

Inima ei începu să bată în piept.

— Dacă mă mai suni, o să o iau drept… hărţuire şi o să te denunţ.

Îl auzi trăgând brusc aer în piept.

— Mi-ai face asta? Ştiind ce ar însemna pentru slujba mea?

— Da, pentru că ţi-ai face-o cu mâna ta. Ea îşi îndreptă umerii. Dacă mă mai suni o singură dată, nu doar că te denunţ, dar o sun şi pe soţia ta. Vorbesc foarte serios. Am încheiat discuţia.

Julia închise telefonul, întrerupându-l din ce spunea, pentru că nu erau importante cuvintele. Inima continuă să-i bată nebuneşte în piept în timp ce aşteptă ca telefonul să sune din nou.

Dar nu sună.

Telefonul nu mai sună.

Mult, mult mai târziu, Julia stătea în pat, cu cearşaful şi pătura înfăşurate peste picioare, holbându-se la mişcările sacadate ale ventilatorului de tavan.

Nu putea să doarmă.

Vârtejul de gânduri din minte nu voia să se potolească. Problema era că nici măcar nu se gândea la ce trebuia. Madeline şi prânzul cu Daniel, precum şi discuţia cu Adam erau ultimele lucruri care nu-i dădeau pace. Reuşise aproape toată ziua să nu se gândească la cina de seara trecută, la ce îi spusese Lucian, dar acum?

Lista ei de priorităţi nu mai avea nicio noimă, pentru că, în timp ce se întoarse pe o parte şi se rostogoli pe spate, câteva clipe mai târziu, continuă să se gândească la el.

Ar fi trebuit să se simtă jignită când îi atinsese în treacăt fundul, în această după-amiază. La naiba, ar fi trebuit să se

simtă jignită mai mereu în preajma lui Lucian. Doar că nu se simţise aşa. Corpul ei reacţionase imediat şi se înflăcărase într-o clipită. Era mai mereu cuprinsă de o stare de excitare febrilă.

Şi era încă teribil de înfierbântată.

Julia ardea de dorinţă, de parcă o cuprinsese o febră pe care nu o puteai trata cu aspirină şi odihnă. Mistuită de nelinişte, se ridică şi îşi trecu picioarele peste marginea patului.

La drept vorbind, nu se gândea doar la el. Încerca… să-şi adune curajul.

Să ia decizia.

— Oh, Doamne, şopti ea şi îşi trecu o mână peste faţă. Mâna îi tremura şi inima îi bubuia de să-i sară din piept. Nu ar fi trebuit să fie atât de complicat. Fie se ducea la el, fie nu. Şi, dacă se ducea, ştia ce urma. Sex. Nimic altceva decât o partidă incredibilă de sex. Putea să trăiască împăcată cu asta.

Sau, cel puţin, aşa credea.

„O să vii tu la mine”.

Înghiţi în sec în timp ce rămase cu privirea aţintită spre uşa dormitorului. Bătăile inimii i se înteţiră când se ridică. Picioarele îi tremurau când îşi încrucişă braţele peste piept. Îşi simţea sfârcurile întărite prin cămaşa subţire. Îşi muşcă buza şi, doar pentru o clipă, îşi permise să-şi imagineze cum iese pe uşă şi face cei câţiva paşi care o duceau la Lucian. Îşi permise să-şi imagineze ce avea să se întâmple dacă bătea la uşă şi el deschidea.

Se gândi la ce i-ar face el.

Şi ştia ce ar permite ea să se întâmple.

Nu mai avusese niciodată atâtea emoţii. Niciodată. Era de bine sau de rău? Nu ştia, dar risca să înnebunească de-a binelea dacă se mai gândea mult la asta. Avea, oare, să

rămână trează noapte de noapte, dorindu-şi să aibă curajul să…

Julia răsuflă brusc. *Dorindu-şi să aibă curaj.* Mai devreme în acea zi, simţise că nu mai era Julia de odinioară. Îl înfruntase pe Adam. Îşi luase viaţa în mâini. Julia de odinioară ar fi rămas încremenită locului, petrecându-și o noapte de nesomn *măcinată de dorinţe.*

Şi dacă înceta să-şi dorească? Să-şi imagineze? Şi, în schimb, începea să *trăiască?*

Capitolul 24

Bătaia uşoară ce răsună în uşa lui Lucian îl făcu să se întoarcă dinspre pânză. Aruncând deoparte cărbunele, apucă o cârpă aflată la îndemână şi se ridică, ştergându-se pe mâini.

Nu ştia de ce, dar inima îi bătea nebuneşte în piept când trecu de canapea. Instinctul îi spuse cine era – sau poate că erau doar dorinţele lui deşarte.

Doamne, îşi dorea să fie ea.

După prânzul cu Daniel, ştiind că trebuia să umble prin lucrurile mamei lui, îşi dorea atât de mult ca ea să fie dincolo de uşă. Pentru că, dacă era ea, Lucian ştia că nu avea să se mai gândească la sora lui sau la ce trebuia să facă. Avea să se concentreze cu toată fiinţa asupra ei. Şi peste toate celelalte himere avea să se aştearnă liniştea.

Avea nevoie de liniştea aceea.

Lucian îndesă cârpa într-un buzunar de la blugi şi deschise uşa, sprijinindu-se cu o mână de toc.

Julia venise la el.

La naiba!

Aproape se aruncă în genunchi ca să-i mulţumească. Se abţinu, pentru că, da, ar fi fost o reacţie teribil de dubioasă.

Sub puloverul lung şi deschis în faţă, ea purta un top drăgălaş cu volănaşe. Picioarele îi erau acoperite de colanţi negri. Pantaloni pe care el nu-şi dorea decât să-i dea jos.

Se strădui din răsputeri să nu o cuprindă în braţe şi să o întindă pe podea. Trebui să se stăpânească, pentru că, dintr-o simplă privire, îşi dădu seama că ea era din cale-afară de agitată. Era roşie în obraji şi îşi frângea degetele în timp ce privirea îi coborî dinspre chipul spre cămaşa lui albă pătată

de cărbune.

— De ce eşti aşa murdar? izbucni ea.

El îşi înăbuşi un zâmbet larg.

— Ei bine, o seară frumoasă şi ţie, domnişoară Hughes!

Îmbujorarea din obraji deveni de un roşu trandafiriu, genul de culoare care era greu de reprodus.

— Scuze! Doar că ai pete pe toată cămaşa.

Ea făcu semn spre pieptul lui.

— Schiţam ceva în cărbune. Şi se face mizerie.

— Oh! Privirea ei ţâşni dinspre chipul spre pieptul lui şi făcu apoi cale întoarsă. Deci şi tu desenezi?

— Printre multe altele. El se îndepărtă de cadrul uşii. Vrei să intri, domnişoară Hughes?

Buzele i se mişcară, dar nu scoase niciun sunet preţ de câteva clipe.

— Scuze! Ştiu că este târziu. Nu puteam să dorm.

— Şi ai venit la mine?

Julia închise ochii şi încuviinţă din cap.

— Dacă eşti ocupat…

— Nu sunt niciodată prea ocupat când vine vorba despre tine. Mă pregăteam să-mi pun ceva de băut, îi spuse el şi făcu un pas în spate. Poţi să-ţi ofer şi ţie un pahar, dacă vrei.

Lucian nu crezu că avea să îi răspundă sau că avea să intre. Ea şovăi mai multe secunde, apoi trecu pragul. El închise ochii, trimiţând o rugăciune de mulţumire în gând Dumnezeului care îi ascultase dorinţele. După ce închise uşa, o găsi lângă canapea.

— Ia loc!

Julia se aşeză.

Gândindu-se că era prima dată când făcea aproape imediat ceva ce o ruga el, Lucian mai că izbucni în râs. O

privi în timp ce se îndreptă spre bar. Doamne, chiar era cumplit de agitată, iar lui nu-i plăcea deloc asta. Își dorea – nu, avea *nevoie* – ca Julia să se simtă în largul ei.

Privirea ei cercetă iute încăperea.

— Uau! Nu ştiam că ai atât de mult spaţiu… al tău.

— N-ai mai fost niciodată aici, nu?

Ea scutură din cap când el luă sticla de whisky şi două pahare.

— Este ca un apartament în toată regula.

— În mare parte. Este un loc bun, în care pot să mă relaxez fără să-mi bat capul cu fraţii mei. Turnă doar whisky în paharul lui, dar decise să o ia mai uşor în cazul ei şi îi adăugă în cola doar un deget de tărie. Își dorea ca ea să se relaxeze, nu să se îmbete. Am camera asta, o încăpere pe care o folosesc pe post de atelier şi un dormitor cu o baie.

Ea își trecu mâinile peste genunchii îndoiţi.

— Mereu lucrezi în atelierul de aici?

— De cele mai multe ori.

Punând paharele pe măsuţa de cafea, el ocoli piesa de mobilier şi îngenunche în faţa ei, pentru ca ochii să le fie la acelaşi nivel.

Julia se trase în spate şi făcu ochii mari.

El își aşeză mâinile pe genunchii ei şi îi întâlni privirea.

— Ştiu de ce ai venit la mine.

Juliei i se tăie răsuflarea.

— Şi o să-mi petrec ore, poate chiar toată noaptea, ca să mă asigur că nu o să regreţi, spuse el, rostind cu toată seriozitatea fiecare cuvânt. Dar nu o să se întâmple nimic, absolut nimic din ce nu-ţi doreşti. Mă înţelegi?

Înghiţind în sec, ea încuviinţă.

— Poţi să pleci în orice moment şi… putem să încercăm din nou mai târziu. Spera din inimă să nu fie cazul, dar nu se

putu abţine. Sau decizi să rămâi şi vedem încotro ne poartă noaptea. Bine?

Ea îşi umezi buzele, şi gestul acela aproape imperceptibil făcu să izbucnească înăuntrul lui un iureş de dorinţă.

— Bine.

— Bine. El zâmbi şi se ridică, întinzând mâna. Luă paharul ei şi i-l oferi. De ce nu puteai să dormi?

Ea sorbi uşor din băutură când el se aşeză lângă ea.

— Am avut mereu probleme cu somnul. Nu la fel de serioase ca la alţi oameni, dar este enervant.

— Ştiu. Îi privi lung chipul. Îşi dorea să o atingă. Dacă nu reuşeşti să adormi, nu uita că am tot felul de variante pentru tine. Sunt aici să te ajut, îţi stau la dispoziţie.

Un surâs efemer îi lumină chipul când coborî paharul.

— Ceaiul a fost minunat.

— Într-adevăr. El o privi peste buza paharului. Dar alternativa este cu mult mai bună.

Trandafiriul drăgălaş reveni în obrajii ei.

— Deci eu… Eu, hmm, am explorat un pic azi-dimineaţă, înainte să vină Daniel. Am urcat pe acoperiş.

El se sprijini mai comod pe perne şi îşi întinse un braţ pe spătarul canapelei.

— N-ar trebui să urci acolo. Nu este un loc sigur.

— Pentru că nu sunt balustrade?

Lucian nu răspunse.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Acoperişul arăta de parcă ar fi fost folosit adesea.

— Mama îl folosea. Îi plăcea să stea acolo zi şi noapte. Probabil pentru că era singură.

Ea îşi trecu degetele peste marginea paharului.

— Ei bine, cineva se duce acolo. Am văzut flori. Păreau

proaspete. Tu faci asta?

El scutură din cap.

— Dacă-ţi vine să crezi, e vorba despre Dev.

— Oh! Ea clipi. Sunt surprinsă.

— Da, încuviinţă el. Dar, serios, nu te mai duce acolo! Ultimul lucru pe care mi l-aş dori este să ţi se întâmple vreun accident.

Ea scoase un oftat tremurător.

— Se întâmplă des accidente acolo?

— Accidentele se întâmplă des peste tot în casa asta. Mai ţii minte episodul din baie?

— Oh, Doamne! Trebuia tu să-mi aminteşti de asta. Ea îşi apăsă o mână pe faţă şi închise ochii strâns. Încercam să-mi şterg amintirea din minte.

— Amândoi ne dorim asta.

Ea coborî mâna şi îl privi cu un aer curios.

— Ce? Să te găsesc goală în braţele fratelui meu nu a fost chiar ce-mi doream să văd.

— Ceva ce nu-ţi doreai *tu* să vezi? Încearcă să te pun în locul meu. Ea râse, iar Lucian strânse din buze la auzul sunetului delicat. Nu-mi vine să cred că aşa l-am întâlnit prima dată pe Gabe.

— Să nu crezi că i-a părut rău, răspunse Lucian sec.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Ea sorbi din băutură.

Lucian se aplecă în faţă, aşezându-şi paharul pe măsuţa creată de Gabe. După o clipă, Julia îl fixă cu privirea. Privirile li se întâlniră, iar el chiar avu impresia că simţea fluturaşi în stomac.

— Vrei să-mi povesteşti despre tine, domnişoară Hughes?

Ea îi susţinu privirea.

— Ştii foarte multe despre mine. Ai ştiut de la bun început, chiar înainte de a ne cunoaşte oficial.

— Nu e adevărat.

Julia scutură din cap.

— Ce vrei să ştii?

— Ai fost măritată. Ce s-a întâmplat?

Ea întoarse privirea, iar umerii i se încordară.

— Bineînţeles, trebuia să întrebi asta.

— Vreau să ştiu.

— Poate nu vreau să-ţi spun.

— Hai! El îşi mută mâna de pe spătarul canapelei şi o bătu uşor cu degetele pe umerii încordaţi. Îţi povestesc şi eu despre relaţiile mele.

— Nu e nevoie.

— Ba eu cred că este. Îşi lăsă degetele să se odihnească pe umerii ei. N-am avut niciodată o relaţie serioasă de lungă durată.

— Poftim? Privirea ei ţâşni spre el. Vorbeşti serios?

— Da. Pur şi simplu, nu mi-am dorit asta niciodată. În general, nu mă întâlnesc cu aceeaşi femeie a doua oară.

Ea rămase mută de uimire.

— Există rare, foarte rare excepţii, dar este o regulă pe care o respect de obicei. Nu te culci a doua oară cu aceeaşi femeie.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

— Sunt doar sincer.

— Da, poate chiar prea sincer, spuse ea. Ai fobie de relaţii serioase?

El chicoti.

— Cred doar că n-am întâlnit niciodată o femeie cu care să-mi doresc o relaţie serioasă.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Uau! Nu ştiu ce să mai spun.

— Cred că cea mai lungă relaţie pe care am avut-o a fost acum vreo doi ani. Am fost împreună cam şase luni.

— De ce v-aţi despărţit?

El ridică dintr-un umăr.

— Ea şi-a dorit mai mult. Eu nu aveam mai mult de oferit.

Julia îl privi lung.

— Îţi doreşti vreodată… să oferi mai mult?

Lucian chiar se gândi la întrebare.

— Da, îmi doresc.

Ea întoarse din nou privirea.

— Ei bine, atunci, nu e chiar atât de rău. Strâmbă din nas. Nu-mi vine să cred că n-ai avut niciodată o relaţie serioasă.

— Nu. El îşi lăsă degetele să mângâie muşchii încordaţi ai spatelui ei. Deci cum îl cheamă pe fostul tău soţ?

Julia coborî bărbia şi oftă apăsat.

— Adam.

— Şi păstraţi legătura?

Degetele lui urcară alene spre gâtul ei.

— Nu. Ea mai luă o gură din băutură, iar el simţi cum muşchii gâtului i se încordează. El… mă mai sună uneori, dar nu vreau să vorbesc cu el. Bine, nu este chiar adevărat. De fapt, m-a sunat mai devreme, dar cred… cred că a fost ultima dată când am auzit de el.

Lucian deveni mai vigilent când şi-o aminti ignorând telefonul şi reacţionând foarte straniu la apelul primit.

— Deci n-a fost o despărţire frumoasă?

— Nu. Ea schiţă un surâs când întoarse privirea spre el. A fost primul iubit serios pe care l-am avut. Am fost împreună încă din facultate, şi părea pur şi simplu firesc să

ne căsătorim. Ea râse. Adică îl iubeam. Chiar îl iubeam.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

Ea păru să se gândească la ce urma să spună.

— Iubirea nu a fost de ajuns pentru a-l face… fericit.

Degetele lui încremeniră. Totul corpul îi încremeni.

— Ce vrei să spui, Julia?

— Spre final… nu a fost cel mai drăguţ bărbat de pe pământ. Ea se aplecă în faţă, iar el nu o mai atingea. Doamne, nu-mi vine să cred că vorbesc despre asta.

— Te rog nu te opri, spuse el, aproape dorindu-şi în acelaşi timp ca ea să nu meargă mai departe cu povestea, pentru că nu era sigur de cum avea să reacţioneze dacă afla că fostul ei soţ o rănise în vreun fel.

Ea îşi puse paharul pe măsuţa de cafea şi îşi strânse puloverul mai pe corp.

— Nu a fost mereu aşa. Doar că… era o persoană dificilă. De la un punct încolo în căsnicia noastră, nimic nu mai reuşea să-l facă fericit. Critica absolut orice lucru… câte ore munceam, cum arăta casa când ajungea el acasă, cum era cina… cum arătam. Chiar nu am mai avut ce să fac, ştii? Am încercat. Chiar am încercat. Julia râse din nou, de data asta mai puţin şovăitoare. Nimeni nu mă poate acuza că n-am încercat. Doar că n-a mers nimic. Fiecare discuţie se transforma într-o ceartă. Fiecare compliment devenea o remarcă maliţioasă.

Lucian se strădui să rămână tăcut.

— Am dat vina pe slujba lui. Era un job stresant. Era ofiţer de poliţie, spuse ea, şi Lucian simţi că nu avea să îi placă deloc continuarea. Da, probabil îi era greu la muncă, dar, după o vreme, n-am mai putut să accept. Abia dacă mai dormeam în acelaşi pat, iar eu mă simţeam de parcă…

— Trebuia să fii mereu cu băgare de seamă, spuse el,

amintindu-şi că îi spusese asta mai devreme.

Julia încuviinţă din cap.

— A fost înfricoşător să mă despart de el, pentru că lui – el era toată lumea mea, iar eu am fost mereu o fire şovăitoare – i-a fost cumva frică. Nu este ca şi cum n-aş face lucruri noi... Doar că-mi ia mult până îmi fac curaj. Am tendinţa de a-mi gândi prea mult orice mişcare.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată asta, o tachină el.

Urma unui zâmbet înflori pe buzele ei.

— Oricum, m-am despărţit de el acum vreo trei ani. N-am fost cu el pentru că eram slabă de înger. Am fost cu el pentru că am crezut că iubirea avea să fie de ajuns.

— Eu nu te consider slabă de înger.

Încă un surâs.

— Uneori, nu este de ajuns să iubeşti. Nu vreau să vorbesc cu amărăciune, dar dragostea nu poate să rezolve toate problemele pe care le are un om. La final de zi, chiar nu mai este de ajuns. Atunci când pare că omul respectiv nu mai merge pe acelaşi drum cu tine.

Lucian era de acord, chiar dacă, fără îndoială, nu iubise niciodată pe cineva care să nu fie un membru al familiei lui.

— Şi încă te sună?

— Sper că nu o va mai face. Ea se întinse după pahar şi luă o gură zdravănă. Ai zice că-i place să mă verifice din când în când. Eu detest asta, aşa că-l ignor. Chiar mi-am schimbat numărul de telefon, dar a reuşit să afle noul număr.

Lui Lucian nu-i plăcea deloc ce auzea.

— Ştiu că nu vrea să ne împăcăm. Ea îşi lăsă din nou paharul pe măsuţă şi, pentru prima dată, se întoarse cu faţa spre el. Doar că îl sâcâie gândul că mi-am văzut de viaţă, chiar dacă a făcut şi el acelaşi lucru – şi încă cum. S-a recăsătorit.

— Mie mi se pare că este un nenorocit.

— Da, încuviinţă ea.

Lucian nu era sigur dacă ar trebui să îi adreseze următoarea întrebare.

— Ţi-a făcut vreun rău?

Sprâncenele ei se arcuiră în sus.

— Fizic? Nu. Nu a făcut niciodată asta. A apelat la tot felul de mizerii emoţionale şi mentale. Ştii tu, lucruri care nu lasă dovezi.

— Dar care, totuși, lasă urme, nu? întrebă el încet. În felul în care te porţi. Îţi rămân întipărite în fiecare cută de pe chip și în umbra din ochi. Lasă urme.

Ea trase adânc aer în piept.

— Tu… tatăl tău… vă…

— Dacă ne lovea? Uneori, recurgea la violenţă fizică. A încetat să mai facă asta după ce am crescut… sau când interveneau fraţii mei.

Chipul Juliei se întunecă.

— Îmi pare să aud! N-ar fi trebuit să treci niciodată prin asta.

— Nici tu.

— Ai dreptate. Muşcându-se uşor de buza de jos, ea îşi ridică un picior pe canapea. A lovit-o pe Madeline?

— L-aş fi ucis dacă ar fi făcut-o.

Ea se uită lung la el pentru o clipă, şi chipul lui păli uşor.

— Nu glumeşti.

— Nu. El îi întâlni ochii uimiţi. Nu glumesc. Este sora mea.

Ea lăsă marginile puloverului din mâini.

— Tu…

— Eu ce? Când ea nu răspunse, el se aplecă în faţă şi îşi trecu o mână peste genunchiul ei. Am făcut unele lucruri.

Ea trase brusc aer în piept.

— Ce fel de lucruri, Lucian?

— Lucruri pe care i le-aş face fostului tău soţ dacă aş avea norocul să-l întâlnesc.

— Nu vorbeşti serios. Nu mă…

— Nu-mi spune că nu te cunosc, Julia. Te cunosc. Eşti atentă şi bună la suflet. Ai cel mai frumos râs din lume, dar nu râzi cât ar trebui. Eşti deşteaptă şi, chiar dacă ai impresia că-ţi este frică de tot felul de lucruri, eşti o femeie curajoasă. Şi sper să-ţi dai seama de asta. Dacă nu ai fi fost, nu ai fi venit aici, la kilometri distanţă de tot ce-ţi este cunoscut.

Ea răsuflă tremurător.

— Şi te cunosc suficient cât să ştiu că faci parte din grupul acela foarte restrâns de oameni pentru care aş interveni şi le-aş face lucruri cumplite celor care i-au rănit.

— Ce lucruri? întrebă ea după o clipă.

— Lucruri de care nu sunt neapărat mândru, dar pe care nu aş vrea să le schimb. El îşi lăsă mâna să alunece în sus pe coapsa ei în vreme ce îi susţinu privirea. Aş face orice pentru cei la care ţin. La drept vorbind, şi fraţii mei ar face la fel. Mâna lui continuă să urce, trecând peste şold. Nu există nimic ce n-am face pentru oamenii la care ţinem.

— E… e cam înfricoşător.

Se aşteptă ca ea să se retragă sau să-i îndepărteze mâna, dar, cum nu o făcu, Lucian veni mai aproape.

— Dar nu cred că eşti înfricoşată. Nu ai mai fi stat aici dacă ai fi fost. Chipurile le erau despărţite de doar câţiva centimetri. Nu?

Ea închise ochii.

— Ce fel de lucruri ai făcut, Lucian?

— M-am asigurat că cei care le-au făcut vreun rău oamenilor la care ţin n-au mai apucat să rănească pe nimeni,

şopti el pe gura ei. Nu i-am ucis, dar ar fi fost mai amabil din partea mea să o fac.

Julia rămase tăcută preţ de un moment.

— V-aţi ocupat cu toţii de situaţia legată de fosta iubită a lui Gabe?

La naiba! Ce memorie extraordinară avea!

— Da.

— Şi acest cineva a meritat ce i-aţi făcut?

Înclinând uşor capul într-o parte, el îşi trecu buzele peste obrazul ei.

— Cu vârf şi îndesat – şi merita chiar mai rău.

Ea tremură.

— Voi… familia ta trăieşte într-o lume a ei.

Mâna lui urcă pe sub puloverul ei.

— Ştii ce?

— Ce?

Mâna ei se apăsă pe pieptul lui.

Lucian o împinse uşor pe spate, până se întinse pe canapea şi el veni deasupra ei. Ochii frumoşi de culoarea whisky-ului îi întâlniră pe ai lui.

— Vreau să fii în lumea asta… în lumea mea. Tu vrei să faci parte din ea?

Degetele ei apucară partea din faţă a cămăşii lui.

— Doar… doar pentru o vreme.

Un zâmbet sincer curbă buzele lui Lucian preţ o secundă, înainte ca el să o sărute. Fără nicio reţinere. Pentru că, dacă ea nu-i cerea să înceteze, el nu avea de gând să se oprească. Îşi dorea asta… îşi dorise din clipa în care o zărise în bar.

Lucian o revendică prin sărutul lui, şi, când trupul ei începu să se cutremure, îşi dădu seama de ceea ce trebuia să facă *mai întâi.* Pentru că, dacă nu o făcea şi se dezbrăca, nu

avea să reziste mult. Nu când era deja tare şi pregătit pentru ea.

Se ridică, sprijinindu-se într-un genunchi.

— Dă-ţi jos puloverul!

Cu obrajii îmbujoraţi, ea se ridică şi îşi scoase puloverul. Rămase prins sub ei, dar nu-i mai păsa.

— Îmi place la nebunie topul ăsta. El îşi trecu un deget peste decolteul din dantelă. Apoi îşi lăsă mâna să alunece spre pantalonii ei. Apucându-i cu mişcări hotărâte, îi trase uşor în jos și o dezgoli. Nu porţi nimic pe dedesubt? Domnişoară Hughes, sunt şocat.

— Taci din gură! spuse ea cu voce răgușită.

El chicoti în timp ce îi scoase repede pantalonii. O prinse de gleznă, depunând un sărut pe talpa ei, apoi urcă încet spre interiorul piciorului, sărutând şi muşcând uşor.

— Oh, Doamne, spuse ea cu răsuflarea întretăiată când el trecu de genunchi.

El se opri şi ridică privirea, observând cum sfârcurile se întăreau sub materialul subţire. Îşi dorea să le vadă. Prinzând marginea topului subţire, îl ridică uşor deasupra sânilor. Ea îl îndepărtă și rămase complet expusă sub privirile lui.

Pentru o clipă, Lucian nu mai ştiu să facă altceva decât să o privească lung, ochii lui admirând fiecare umflătură şi adâncitură a pieptului ei. Doamne, era frumoasă ca o zeiţă.

Şi i-o spuse.

Julia râse când scutură încet din cap.

— Îţi spun adevărul. Lucian îi cuprinse sânii în palme, trecându-şi degetele peste sfârcurile rozalii. Ea se înfioră. Ai încredere în mine?

— Da, spuse ea fără a șovăi.

Lucian o sărută cu ardoare. Mădularul îi era atât de tare,

că risca să rupă fermoarul blugilor.

— Vreau să te ridici şi să te aşezi pe marginea canapelei.

Ea începu să tremure și mai tare. Părul frumos îi alunecă vâlvoi peste faţă. Sfârcurile tari se întrezăreau printre şuviţele dese când el se ridică de pe canapea. Cu genunchii lipiţi, ea se trase spre marginea canapelei.

El îi simţi tremurul când îi sărută pulsul ce se zbătea nebuneşte şi îşi aşeză mâinile pe genunchii ei. Lucian continuă să coboare și să depună săruturi pe carnea înfiorată, savurând catifelarea pielii ei. Îi depărtă uşor picioarele şi îngenunche între ele.

Julia îl privea cu ochi mari şi îşi îngropă degetele în pernuţele pe care le avea de o parte şi de alta.

— Eşti frumoasă, spuse el cu glas răgușit, lăsându-şi ochii să se înfrupte cu nesaţ din partea cea mai intimă a corpului ei. Doamne, eşti frumoasă! Să nu te îndoieşti niciodată de asta!

Aplecându-se, o sărută pe interiorul coapsei, apoi urmări conturul pielii delicate până ajunse la centrul fiinţei ei.

Lucian o linse.

Ea urlă şi îşi arcui spatele.

La naiba, era deja udă – udă pentru el. Lucian scoase un geamăt gutural când ridică privirea.

— Ţi-a plăcut?

— Da, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, cu sfârcurile ivindu-i-se printre şuviţele de păr. Cel mai excitant lucru pe care îl văzuse în viaţa lui. Evident, adăugă ea.

Lucian chicoti când o muşcă uşor de coapsă.

— Cum îţi sună asta, domnişoară Hughes? O să te gust şi, apoi, o să ţi-o trag.

Capitolul 25

Undeva în adâncul ei, Julia ştia că ce urma să se întâmple putea fi o mare greşeală. Dar, între momentul în care ieşise din dormitorul ei şi clipa în care bătuse la uşa lui Lucian, îşi dăduse seama că tocmai de ceea era viaţa interesantă. Pentru că nu era perfectă. Omul era condamnat să facă greşeli.

Iar ea nu se afla aici gândindu-se că avea să se aleagă din toată povestea asta cu altceva decât cu cea mai uluitoare partidă de sex din viaţa ei. Fără aşteptări. Despre asta era vorba în această seară.

Iar acum, se concentra cu toată fiinţa pe bărbatul extraordinar care stătea în genunchi în faţa ei, între coapsele ei. Ceea ce îi oferea suna divin… Julia nu era convinsă că avea să facă faţă, dar sigur urma să afle.

— Îmi sună minunat, spuse ea şi aproape că nici nu-şi mai recunoscu vocea.

Dacă nu ar fi fost deja goală, zâmbetul lui ar fi fost în măsură să-i topească hainele.

— O să te uiţi la mine?

I se tăie răsuflarea.

— O să încerc.

— Ai face bine să-ţi dai silinţa.

Julia nu mai avu timp să răspundă.

Lucian se oprise din tachinat. În secunda următoare, îi revendică gura cu un sărut. Intimitatea sărutului o făcu să se înfioare până în străfunduri. O înflăcărare incandescentă i se învolbură în vene când el scoase geamătul unui bărbat cuprins de pasiune.

O sărută cu o asemenea dorinţă, încât se simţi copleşită

sub… apăsarea buzelor şi sub dezmierdările ispititoare ale limbii lui. Degetele i se încleştară în materialul canapelei. Erau şanse mari să-l rupă.

Iar corpul i se mişca, fără nicio ruşine, în ritmul impus de limba lui. Se simţea invadată de senzaţii sălbatice şi năucitoare. Corpul îi era încordat într-o tensiune înnebunitoare.

— Lucian, gemu ea şi lăsă bărbia în jos.

Nu mai vedea decât degetele care i se afundau în coapse şi fruntea lui.

Apoi gura lui îi acoperi mugurul înfiorat, sugând şi lingând până când ea aproape simţi că explodează. Urlă, simţind cum eliberarea i se dezlănţuie în fiecare colţişor ascuns din trup, cum oasele şi muşchii i se topesc parcă deopotrivă. Prăbuşindu-se pe canapea, încercă să-şi apropie picioarele, dar el nu o lăsă. În schimb, continuă să o răsfeţe cu dezmierdările lui chinuitoare, până când ea se arcui şi îi urlă din nou numele. Abia atunci, Lucian se îndepărtă şi apăsă un sărut pe interiorul coapsei ei.

— Îmi plac la nebunie sunetele pe care le scoţi, spuse el şi îşi lăsă mâinile să se odihnească pe picioarele ei. Dar ştii ce-mi place cu atât mai mult? Cum ţi-ai dat drumul în gura mea. Mi-a plăcut teribil.

Julia se chinui să răsufle.

— Oh, Doamne!

Un zâmbet se desenă în colţul gurii lui, şi Lucian se ridică, iar mâinile lui plutiră peste trunchiul ei până spre braţe.

Licărirea orgasmului ei pe buzele lui era cel mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată.

— N-am terminat cu tine.

— Sper că nu?!

Aplecându-se, o sărută, şi Julia simţi pe buzele şi limba lui gustul feminităţii ei. Combinaţia o buimăci. Ţinând-o de braţe, el o ajută să se ridice. Continuă să o sărute, hainele lui simţindu-se aspre pe pielea ei foarte sensibilă.

— Vreau să mergem în camera mea... în patul meu, îi spuse el şi păru aproape surprins de propriile cuvinte.

Ea îşi lăsă mâinile să coboare peste spatele lui.

— Mi se pare o idee foarte bună.

El se trase uşor înapoi, cât ea să-i vadă chipul.

— Nicio femeie nu a mai fost până acum în dormitorul meu. Aici, în camera asta? Da. O privi în ochi. Dar acolo, niciodată.

Ea simţi cum îi creşte inima în piept, dar încercă să nu citească mai multe în cuvintele lui.

— Bine.

Lucian o luă de mână şi o ajută să ocolească încet canapeaua. Julia se simţea teribil de stingherită de propria goliciune. Nu mai umblase dezbrăcată prin casă de pe vremea când era măritată. Dar privirea mistuitoare pe care i-o trimise Lucian, în timp ce apucă o cutie din lemn de pe un raft? Îşi dorea ca el să o privească. Privirea lui înflăcărată chiar o făcea să se simtă ca o zeiţă.

El deschise uşa şi îi eliberă mâna când ea pătrunse în încăperea mai răcoroasă. O lumină se zărea dinspre patul cel mare. Restul încăperii părea cufundat într-un soi de ceaţă. Nu mai avea ochi decât pentru el.

Lucian o studie cu o privire fermă şi plină de dorinţă în timp ce deschise cutia, aruncând pe pat unul sau două plicuri argintii. Aşeză cutia pe un dulap.

Fără să o scape vreo clipă din priviri, îşi scoase cămaşa mânjită de cărbune. Julia îl mai văzuse fără cămaşă, dar, de fiecare dată când îl vedea aşa, i se părea că era prima dată.

Corpul lui era impresionant. Se descheie la nasturele şi la fermoarul de la pantaloni, scoţându-şi la repezeală blugii şi, odată cu ei, boxerii bleumarin.

Julia doar privi lung.

Fiecare parte din corpul lui Lucian era uluitoare. De la părul vâlvoi de un blond-castaniu, pomeţii înalţi şi buzele frumoase până la pectoralii bine definiţi şi abdomenul parcă sculptat. Iar când privirea Juliei continuă să coboare, ea îşi dădu seama că şi restul corpului lui era tot perfect. Muşchii ce i se desenau de-o parte şi de alta a şoldurilor, adânciturile pe care nu-şi dorea decât să le atingă… Bruma de păr ceva mai închis la culoare care ducea spre… Doamne!

Plăcerea îi sfârâi prin vene când zări pentru prima dată cu adevărat ce văzuse doar în treacăt pe coridor. El era… Doamne, era superb, iar ea nici nu ştia de unde să înceapă să exploreze misterele trupului lui.

Lucian îi întinse o mână.

Cu inima fremătând la fiecare bătaie, ea se apropie şi îşi aşeză mâna într-a lui. El o trase mai aproape, şi prima întâlnire a trupurilor lor, piept pe piept, eliberaţi de orice constrângere a hainelor, curmă orice crâmpei de gând coerent.

Degetele lui Lucian plutiră peste şoldurile şi trunchiul ei. Îşi afundă o mână în părul ei ciufulit şi strânse în pumn buclele răzvrătite. Îi trase uşor capul pe spate. Când vorbi, gura lui dansă peste a ei.

— Este mult mai bine decât un ceai, nu?

Julia râse când îşi strecură o mână la ceafa lui.

— Cu mult mai bine.

— Ţi-am spus eu.

Apoi buzele lui le întâlniră pe ale ei, şi el o degustă şi o tachină în timp ce limba lui urmări leneş conturul gurii ei. O

săruta ca niciodată până acum, domolindu-şi atingerile, până ce ea se deschise pentru el. Cumva, nici nu ştia cum, o întinse pe pat în timp ce o sărută. Continuă să o mişte, strecurându-şi mâna pe sub braţele ei şi ridicând-o spre el, fără a întrerupe sărutul.

După ce reuşi să o ducă în centrul patului, el se aşeză în genunchi şi doar… o privi cu ochi lacomi.

Inima Juliei bătea atât de tare, încât i se făcu teamă că avea să i se oprească.

— Ce… ce faci?

— Îmi întipăresc în minte imaginea ta, ca să te pot desena mai târziu, îi spuse el cu o voce groasă care o făcu să se înfioare.

— Poftim?

El îşi trecu degetele peste maxilarul ei, apoi îi urmări conturul buzelor.

— Te-am desenat.

— Da?

Cuvintele lui o luară prin surprindere.

— Da.

Gura lui luă locul degetelor. Desenă o cărare de săruturi pe maxilarul ei, apoi coborî de-a lungul gâtului.

Ea îl prinse de umeri.

— Pot să văd desenul?

— Poate. Buzele lui dansară peste clavicula ei. Dar acum, ştiu mult mai bine cum să te desenez.

Din moment ce era dezbrăcată în patul lui, nu credea că ar fi în stare să facă faţă unui asemenea desen. Însă orice alt gând se risipi când gura lui îşi porni asaltul, copleşindu-i sfârcurile îndurerate cu o ploaie de săruturi.

Doamne, chiar ştia să-şi folosească gura.

Julia îşi prinse uşor între dinţi buza de jos când gura lui

se închise peste unul din sfârcuri. Mâinile ei se încordară pe umerii lui şi spatele i se arcui în sus când el supse pielea înfierbântată. Degetele lui găsiră celălalt sfârc şi, înnebunită de gura şi de degetele lui, ea aproape că se pierdu din nou în senzaţii. Plăcerea se descătuşă înăuntrul ei când coapsele îi tremurară, şi se împinse spre mădularul lui tare.

Mâna lui Lucian alunecă de pe sânul ei. Palma lui pluti spre vintrea ei în timp ce buzele lui minunate îi înlocuiră mâna. Când gura lui revendică celălalt sfârc, el își lăsă un deget să se strecoare înăuntrul ei.

Un geamăt zbură de pe buzele ei când lăsă capul pe spate. Trupul ei reacţionă ca de la sine.

— Mi-aş putea pierde minţile la gemetele astea, spuse el, lăsându-şi un al doilea deget să o exploreze.

Julia deschise ochii, respirând întretăiat.

— Eu mi-aş putea pierde minţile din cauza ta.

O licărire maliţioasă se aprinse în ochii lui când Lucian coborî bărbia şi limba lui se învârti peste sfârcul ei.

— Fiecare parte din tine creează dependenţă.

Mâna ei coborî peste pieptul lui, degetele zăbovind peste muşchii încordaţi. Sângele începea să îi fiarbă din nou în vene.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

Şi era adevărat.

Totul la el crea dependenţă. Julia se simţea disperată acum, aşteptând cu înfrigurare eliberarea promisă, extazul pe care îl provocau degetele şi gura lui. Un tremur nerăbdător se născu undeva în adâncul ei. Avea nevoie de mai mult.

— Te rog!

Ea reveni cu mâna în şuviţele mai scurte ale părului lui.

El își ridică gura de pe sânul ei. Degetele lui continuau

să o exploreze cu penetrări ameţitoare.

— Ce mă rogi?

O făcea să-l roage… să-l implore.

— Te vreau!

Lucian îşi îndoi mâna şi apăsă palma pe sexul ei.

— Mă vrei ca să fac ce?

Ea îşi strânse degetele în părul lui şi trase, făcându-l pe Lucian să scoată un chicot răgușit.

— Te vreau *în* mine!

— Asta aşteptam să aud.

Lucian se mişcă şi desfăcu unul din plicurile de pe pat. Îşi puse prezervativul într-un timp-record. Mici fiori de plăcere vibrară în toate fibrele din corpul ei când trupurile li se întâlniră. El se sprijini într-o mână, cu cealaltă încleştată pe şoldul ei, în timp ce se împinse uşor înăuntrul ei. Amândoi se opriră brusc, răsuflând întretăiat în tandem.

— A… a trecut mult timp, şopti ea.

— Da? El o sărută şi îi captură limba în acel sărut. Poate par un nemernic egoist, dar mă bucur să aud asta.

Julia ridică un picior şi îl petrecu peste şoldul lui. Mişcarea îl obligă să o penetreze mai adânc. Sunetul pe care îl scoase când îşi lipi fruntea de a ei aproape o făcu pe Julia să-şi dea drumul.

— O să mă ucizi, gemu el.

Apăsarea mădularului lui înăuntrul ei o lăsă fără suflu.

— Cred că o să te descurci.

— Nu ştiu ce să zic. Buzele lui alunecară peste ale ei în timp ce trupul lui masiv se cutremură. Aş vrea să ne lungim la nesfârşit, dar nu cred că pot.

— Nu o face! Ea îi cuprinse obrazul în palmă. Nu vreau să mai aştept.

El închise ochii o clipă.

— Slavă Cerului!

Şi *o făcu a lui.*

Gura lui Lucian se apăsă pe a ei când el îşi retrase mădularul aproape complet şi apoi o pătrunse din nou. Urletul Juliei fu înghiţit de sărutul lui. Simţind că se deschide tot mai mult, plăcerea se intensifică la fiecare penetrare.

Mâinile lui păreau să fie peste tot. La fel şi ale ei. Degetele ei se afundară în fesele lui ferme. Palma lui se închise peste sânul ei. Legănările stăruitoare ale şoldurilor lui se înteţiră când Julia începu să-i şoptească numele iar şi iar, implorând să-i ofere mai mult.

Şi el îi oferi mai mult.

În cuvinte fierbinţi, Lucian îi spuse cât de mult îi plăcea cum se simţea, şi şoaptele lui o consumară. Mişcările deveniră frenetice. Orice urmă de ritm se frânse. Nu mai existau cuvinte. Doar şoapte şi gemete, limbajul secret al cărnii care întâlneşte carne. Ea îşi arcui spatele şi îşi împinse şoldurile în sus, căutându-l… dorindu-şi mai mult şi mai mult.

Apoi simţi că zboară spre culmea unei senzaţii despre care ştia că avea să fie frumoasă şi cutremurătoare. Lucian păru să o simtă, pentru că îşi mută trupul în unghiul perfect din care să o penetreze şi să o revendice, impunând dansului dintre trupurile lor un ritm tot mai intens şi mai nimicitor. Şoldurile li se ciocneau într-o încleştare din care dispăruse orice pretenţie de control şi seducţie.

Tensiunea deveni tot mai intensă, apoi el îşi întinse mâna spre locul în care trupurile li se împreunau şi făcu ceva incredibil cu degetul mare. Julia simţi că se frânge în mii de bucăţele, eliberarea explodând cu forţa unui vulcan în fiecare ungher din trupul ei. Valurile de plăcere îi luară cu asalt întreaga fiinţă. Abia dacă mai era conştientă de corpul

care se izbea de al ei.

— Julia…

Vocea lui răsună ca un geamăt răguşit pe buzele ei în timp ce șoldurile lui se cutremurară, după care el încremeni adânc înăuntrul ei.

Se scurse aproape o veşnicie înainte ca vreunul din ei să se mişte. Lucian se ridică încet, sprijinindu-şi greutatea într-un braţ.

— Eşti bine?

— Mai mult decât bine, murmură ea. A fost…

— Incredibil? Cea mai minunată partidă de sex din viaţa ta? îi sări el în ajutor. Nu o să mai fii niciodată aceeaşi? Ai simţit că eşti în rai, nu?

Julia râse și îl înghionti uşor în braţ.

El îi prinse mâna și o duse la gură.

— A fost incredibil. Nici n-am cuvinte, iar eu am mereu cuvintele la mine. După ce îi sărută fiecare deget în parte, îi aşeză delicat mâna pe pat. Revin imediat!

Julia își prinse între dinţi interiorul obrazului în timp ce el se retrase încet din ea. Acum, că dispăruseră greutatea şi căldura lui, Julia se întoarse pe o parte. Îl urmări cum se îndreaptă spre o uşă închisă, care, descoperi ea, dădea spre o baie. Auzi curgerea apei când ea se ghemui în pat. Inima încă îi bătea cu putere şi îşi simţea trupul de parcă fiecare părticică din el se dezintegrase şi căpătase consistenţa aerului.

Lucian reveni agale în dormitor, pe deplin încrezător în corpul pe care îl afişa fără nicio reţinere. Ea nu avea de ce se plânge în timp ce îl studie din priviri. Şi-ar fi dorit să ştie să deseneze, pentru că degetele ei erau aproape disperate să o facă.

Camera se cufundă în tăcere când Lucian se întoarse în

pat. Dădu aşternuturile la o parte şi se strecură lângă ea, întinzându-se pe spate. O nelinişte se furişă perfid înăuntrul ei, înlocuind moleşeala minunată care îi luase cu asalt simţurile. Ce să facă? Să rămână? Să plece? Bărbatul întins lângă ea nu întreţinea relaţii şi nu se vedea cu o femeie de mai multe ori. Probabil nu-şi dorea să doarmă împreună cu ea în patul lui. De altfel, poate ăsta era cel mai înțelept lucru. Nu ar fi trebuit să doarmă în patul lui.

Dintr-un motiv stupid pe care nu îl înţelegea, simţea că lucruri mai importante, nu doar sexul, o legau de el.

Probabil trebuia să-şi facă un control la cap, se gândi ea când dădu să se ridice.

— Unde crezi că te duci?

Julia se opri brusc.

— În camera mea.

— Hmm, nu. Nu, nicidecum.

Lucian îşi trecu un braţ pe după mijlocul ei şi o trase înapoi lângă el. O lipi de trupul lui.

Părea că nu avea să plece nicăieri.

La început, rămase înţepenită, fără a şti cum să interpreteze faptul că nu o trimitea de acolo. Încetul cu încetul, se relaxă, lăsându-şi obrazul să se odihnească pe pieptul lui și mâna pe abdomenul lui.

— Ştii ce? o întrebă el după câteva clipe.

— Ce?

— Cred că o să am nevoie de a doua repriză. El îşi apăsă mână peste a ei, şi Julia zâmbi larg. Şi de a treia. O să am nevoie să mă înfrupt din tine la nesfârşit.

Capitolul 26

Privirea lui Lucian ţâşni spre tavan. În încăpere era întuneric, şi corpul cald ghemuit în braţele lui dormea liniştit.

Paşi. Paşi afurisiţi.

Ştia prea bine ce auzise, pentru că nu adormise. Nu, rămase întins în pat, uitându-se ca un ciudat cum dormea Julia. Totuşi, nu se putu abţine. Aproape nu reuşea să creadă că venise la el, că îi povestise despre fostul soţ şi că nu i se făcuse frică atunci când el îi mărturisise că făcuse lucruri de care nu era chiar mândru.

Se încordă ca să audă orice alte urme de paşi, dar, după câteva clipe, se trezi că întoarce din nou privirea spre Julia. Sincer, şi dacă se apuca cineva să sară pe sus pe acolo, probabil nu s-ar fi sinchisit să se dea jos din pat.

Lucian nu se mai simţise niciodată aşa.

La naiba! Chiar se simţea altfel decât în mod normal când se întinse spre ea, apucând uşor câteva şuviţe de păr de pe gâtul ei pentru a i le îndepărta de pe faţă.

Era fermecat de liniile chipului ei. Unghiuri interesante se îmbinau pentru a crea acea formă perfectă. Era fascinat de fiecare contur catifelat, dorind să şi-l întipărească în minte… degetele, buzele, fiecare colţişor din corpul ei. Şi era fascinat de bunătatea autentică pe care o vedea în ochii ei şi o auzea în cuvintele ei.

În lumea lui, acesta era un lucru rar.

Nimeni nu era bun sau săritor fără a aştepta ceva în schimb. Julia era şi una, şi alta, fără a se aştepta la nimic.

Îşi iubise fostul soţ… iubise un bărbat care, evident, nu o merita, iar Lucian voia…

Se opri. La ce Dumnezeu se gândea? De fapt, ce făcea? Pentru că știa, în adâncul sufletului, că în seara asta nu fusese vorba despre a se elibera de o obsesie care nu-i dădea pace. Nici pe departe.

Și atunci, ce însemna?

Îşi dădu seama că habar n-avea în timp ce îşi trecu degetele peste braţul ei dezgolit. Ea se foi uşor, împingându-se spre el, iar mădularul lui se întări dintr-odată. Ca prin minune. Nu era nici măcar trează şi nici nu încerca să-l seducă, iar el se simţea deja sedus.

Lăsându-şi degetele să alunece peste trupul ei, îşi spuse că ar fi trebuit să o lase să doarmă. La naiba, poate că trebuia să doarmă şi el, dar nu făcu asta.

Se întoarse pe o parte, zâmbind când ea se răsuci pe burtă cu un murmur uşor. Îndepărtându-i părul, apăsă un sărut pe ceafa ei, apoi coborî de-a lungul coloanei până ajunse la conturul dulce al fundului ei… sărutând şi lingând.

Lucian simţi exact clipa în care ea se trezi. Corpul îi încremeni pentru o secundă, apoi se relaxă. El se ridică în spatele ei, sprijinindu-se în genunchi de-o parte şi de alta a trupului ei.

Ea trase un picior în sus, şoldurile mişcându-i-se neliniştite în timp ce mâna lui continuă să coboare netulburată.

— Mmm, murmură ea. Ce ai de gând?

— Celelalte reprize, îi spuse el. Am nevoie de celelalte reprize.

Și se lăsă cuprins în vâltoarea clipei, cu Julia întinsă pe burtă şi cu fundul uşor înălţat, împingându-se spre el în timp ce el o prinse de șolduri. Se bucură de celelalte reprize și, după ce termină, cu trupul lui asudat şi al ei tremurând ca urmare a eliberării, el îşi dori mai mult.

Lucian avea *nevoie* de mai mult.

Prinzându-şi părul în coc, Julia îşi înfipse o agrafă mare care să îi ţină şuviţele la un loc.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

Lucian nu o privi în timp ce verifică inelul cu chei.

— Da.

Julia nu îl crezu nici măcar o clipă. Din secunda în care el îşi făcuse apariţia, în timp ce ea lucra cu Madeline, şi îi spusese că voia să recupereze din camera mamei lucrurile pentru sora lui, ai fi zis că era o cu totul altă persoană.

Devenise tăcut şi distant, iar Lucian nu era niciodată – niciodată – tăcut sau distant, cu atât mai puţin noaptea trecută… sau în această dimineaţă, când o trezise din nou, de această dată cu mâna între picioarele ei şi gura pe sânii ei.

Îşi primise a doua repriză de sex.

Şi a treia.

Aşa că ea nu lua personal senzaţia ciudată pe care i-o inspira el acum. Nici nu-şi permitea să zăbovească prea mult asupra celor întâmplate între ei. Nu regreta, sub nicio formă şi în niciun fel, noaptea trecută. Lucian îi spusese limpede cine era. Nu era nevoie să-i spună că ce se petrecea între ei era o aventură de-o noapte. Ea ştia să citească printre rânduri. Nu începeau o relaţie.

Nu începeau nimic.

Dar nu însemna că… ei bine, nu însemna că nu-i păsa de Lucian. Că se simţea împăcată cu ce îşi dorea el să facă.

La început, se gândise că avea legătură cu Daniel, dar, chiar şi după plecarea acestuia şi a doua zi după aceea, Lucian tot tăcut rămăsese.

Se tot gândise ce să facă până spre amiază, când el o ajutase să o mute pe sora lui înapoi în pat. Dar Lucian fusese

cel care sugerase că era mai bine să termine cu povestea asta. Şi iată că se aflau aici, unde Julia nu mai pusese piciorul până acum, în timp ce Livie rămăsese cu Madeline.

Aripa stângă a casei arăta identic – coridoare lungi cu nenumărate uşi închise şi aplice care pâlpâiau de-a lungul pereţilor. Doar că aici era mai întuneric. Părea că lumina soarelui nu reuşea să se strecoare prin ferestre. În aer plutea o răcoare pe care nu o întâlneai în cealaltă parte a casei. Cum Devlin și Gabe locuiau în această aripă, își închipui că le plăcea să păstreze acest loc mai rece, și astfel se explica diferenţa de temperatură. Partea ilogică din mintea ei rămăsese prinsă în poveştile cu fantome pe care i le spusese Lucian când ea aruncase o privire spre coridorul întunecat şi îngust pe care îl traversaseră.

Lucian înjură în timp ce privi lung cheile.

Îi părea rău pentru el. Trebuia să fie dureros să umble prin lucrurile mamei, oricâţi ani ar fi trecut de la moartea acesteia. Muşcându-și buza, se uită peste umăr în timp ce bătea neliniștită din picior. Lucian nu trebuia să facă asta. Ea nu-şi dorea ca el să facă asta. Ştia că probabil el se simţea dator să o facă. Că își ajuta sora, și aceasta era camera mamei lui – o cameră în care era evident că nu se intra prea des, pentru că lui Lucian îi luase o jumătate de oră să descopere unde pusese Livie cheile.

— Le-am găsit.

Lucian băgă cheia în broască. Un păcănit răsună ca un tunet, şi, cu o răsucire a încheieturii, uşa se întredeschise. Dinăuntru se revărsă un parfum de vanilie.

Lucian nu se mişcă din loc în timp ce Julia aruncă o privire prin deschizătura de câţiva centimetri. În cameră era întuneric, astfel că nu reuși să vadă nimic. Umezindu-şi buzele, ea apăsă o mână pe braţul lui. Capul lui se întoarse

brusc spre ea, şi ochii i se întunecară.

Trase aer în piept, căutând disperată o cale prin care să-l facă să renunţe.

— Mi-e foame, răbufni ea.

El se încruntă.

Bine. Trebuia să dezvolte.

— N-am apucat să iau micul-dejun. Cineva m-a făcut să întârzii azi. Nu zic cine.

Expresia de pe chipul lui Lucian se îmblânzi puţin.

— Aşa că mi-e foame. Crezi că ai putea să-mi faci un sendviş?

El se uită la ea de parcă i-ar fi crescut un al treilea sân în frunte.

— Îmi ceri să-ţi fac un sendviş?

Lipindu-şi un zâmbet pe buze, ea încuviinţă.

— Un sendviş cu brânză la grătar. Îmi place la nebunie, şi n-am mai mâncat unul de secole.

El înclină uşor capul într-o parte.

— Un sendviş cu brânză la grătar?

— Da. N-am cerinţe speciale legate de tipul de pâine. Îmi place pâinea aceea gustoasă şi nesănătoasă – pâinea albă –, dar, dacă este din grâu integral sau ce o fi, e foarte bine, mă mulţumesc şi cu ea. Simţea cum începeau să-i ardă obrajii, dar acum chiar îşi dorea un sendviş cu brânză. Poţi să-mi faci unul?

Lucian doar o privi lung.

— Mi l-aş face chiar eu, dar nu vreau să ating nimic din bucătăria aia. Orice pare să valoreze mai mult decât toţi banii mei. Zâmbi atât de larg, că se temu să nu-i crape faţa. Dar chiar mi-e foame, şi nu ţi-ar plăcea de mine când îmi este foarte foame.

— De ce?

— Devin foarte irascibilă. Adică duc totul la următorul nivel, îi spuse ea, ceea ce nu era o minciună. Dacă stai să cauţi „foame” pe Google, o să dai de poza mea. Pe deasupra, ameţesc foarte tare şi mi se face rău dacă nu mănânc atunci când îmi este foame.

— Serios?

— Da. Nu era adevărat. Cum nu era adevărat nici ce urma să spună. Cred că e un fel de hipoglicemie.

— Crezi? O sprânceană se arcui în sus. Păi, n-ar trebui să mănânci ceva dulce?

La naiba!

— Ai ceva dulce? Pentru că şi asta ar fi minunat. Ceva dulce şi un sendviş cu brânză.

Lucian coborî bărbia şi întoarse privirea când ridică o mână, apucându-se de ceafă. Se lăsă o tăcere adâncă, şi ea chiar avu impresia că avea să o refuze, dar el oftă.

— Să încui după ce termini.

Julia clipi.

— Ne vedem în bucătărie şi o să te aştept cu un sendviş cu brânză. El ridică cheile. Şi cu ceva dulce… pentru problemele tale de hipoglicemie.

Julia se muşcă de obraz când el lăsă cheile să cadă în palma ei.

— Aşa facem.

Lucian dădu să se întoarcă şi se opri brusc. După o clipă, făcu un pas spre ea. Fără vreun cuvânt, îi cuprinse chipul între mâini şi coborî capul.

Julia rămase fără suflu.

Sărutând-o delicat, el îşi trecu degetele peste linia obrajilor ei. Era un alt fel de sărut. Nu era înfierbântat precum toate celelalte. Părea… părea un fel de a-i mulţumi.

Apoi Lucian plecă.

Julia închise ochii, răsuflând apăsat în vreme ce își duse degetele pe buze.

— Doamne, șopti ea, lăsându-și mâna în jos.

Trebuia să se concentreze. Scuturându-se în sinea ei, deschise larg ușa și păși înăuntru, pipăind peretele până ce descoperi întrerupătorul. Apăsă ușor, și o lumină orbitoare inundă încăperea.

— Oh, uau!

Camera părea locuită, de parcă încă ar fi fost folosită. Cuvertura frumoasă de culoarea lavandei era așezată cu grijă într-o parte, dezvăluind un munte de perne la capul patului. Mobilierul crem era aranjat atent în cameră… un fotoliu și un scaun, o oglindă ovală înaltă și două comode. Pe noptiera de lângă pat se afla o pereche de ochelari. Sticle de parfum și bijuterii erau împrăștiate pe o măsuță de toaletă cu oglindă. O ușă undeva în stânga era deschisă, dezvăluind o garderobă.

În timp ce Julia se plimbă prin încăpere, observă că nu se vedea niciun fir de praf pe mobilă. Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi crezut că cineva chiar locuia în această cameră.

Dar dormitorul era ca un instantaneu înghețat în timp.

Nu era de mirare că lui Lucian îi era greu să vină aici. Ai fi zis că mama lui mai era în viață. Pe pat era așezat un halat din mătase albastră, de parcă mama lui l-ar fi pus acolo pentru a-l îmbrăca de îndată ce revenea…

Julia se încruntă privind halatul.

De ce să fi pus cineva un halat pe pat dacă nu avea de gând să se întoarcă pentru a-l îmbrăca? Părea foarte ciudat.

Dar nu avea de unde să știe că mama lui pusese halatul acolo. Poate îl pusese Livie. Nu avea de unde să știe, dar imaginea halatului îi zăbovi într-un colț al minții când aruncă cheile pe pat și se apucă de treabă.

Julia se simţea ciudat să scotocească prin lucrurile femeii, pentru că i se părea că, dintr-o clipă în alta, avea să apară cineva care să o ia la întrebări. Ignoră furnicăturile pe care le simţi la ceafă şi verifică foarte atent toate sertarele, căutând ceva care să semene cu albumele de fotografii sau jurnalele pe care le menţionase Daniel. Descoperi numaidecât perlele. Erau păstrate într-o cutie din catifea pe una dintre comode, dar găsi şi un şirag foarte lung de perle în dulapul din perete. Le strânse şi le puse într-un coş de paie pe care îl găsise pe următoarea comodă.

Nici urmă de jurnale sau albume cu fotografii pe nicăieri. Îi mai rămânea de verificat în grămada de cutii din partea din spate a garderobei. Erau cutii mari şi pătrate, de genul celor în care se păstrau poşetele sau pălăriile de firmă. Mai multe cutii Gucci erau aşezate una peste alta lângă o grămadă de cutii albe. Julia se uită prin fiecare în parte, trecând prin diverse niveluri de invidie pe măsură ce descoperi diverse poşete pentru care ar fi acceptat să-şi taie o mână.

Dând la o parte cutiile Gucci, aproape că nu observă la început. Julia se aplecă în faţă când privirea i se îndreptă spre podeaua garderobei. O parte din podea, cel puțin trei plăci de vreo 30 de metri lungime, era asamblată ciudat. Își trecu degetele peste plăci, dându-și seama că erau puţin mai înalte decât celelalte. Nu se mişcară când încercă să le ridice. Era ceva ascuns sub plăci sau fuseseră înlocuite din alt motiv? Căutând în jur ceva cu care să le scoată, nu văzu altceva decât umeraşele pentru haine, cu care se îndoia că ar reuși.

Trecând peste recenta ei descoperire, își îndreptă atenţia spre următoarea cutie, o cutie albă. Aruncând o privire înăuntru, găsi ceea ce căuta.

— Bingo, şopti ea.

Ridicând cutia, o aduse pe pat şi se aşeză. Dădu capacul la o parte ca să se uite mai bine la ce se afla înăuntru.

Dăduse lovitura.

Descoperi trei albume mari şi negre cu fotografii. Dar de ce într-o cutie? Julia nu avea nici cea mai vagă idee. Familia aceasta era pur şi simplu ciudată. Julia le puse în coş, apoi se întoarse spre cutie şi scoase un jurnal legat în piele roşie uzată, cu o cureluşă din piele care îl ţinea închis. Îşi trecu degetele peste cureluşă, ridicând cheia *ce* se legăna la un capăt al acesteia. Nu părea să fie de la jurnal, şi Julia îşi închipui că trebuia să fie de la vreun alt fel de talisman.

Trase de cureluşa din piele, dar se opri, cu degetul încremenit. Simţi furnicături de gheaţă la ceafă şi un val de fiori prin tot corpul. Rămase fără suflu când i se făcu toată pielea de găină. Întorcându-se brusc, nu văzu decât un spaţiu gol în spatele ei. Cercetă încăperea din priviri, aproape aşteptându-se să o vadă pe mama lui Lucian, dar nu zări pe nimeni, fireşte.

Imaginaţia ei chiar o lua razna. Aerul rece era doar atât… aer propulsat din spate de nenumărate guri de aerisire.

Coborî privirea spre jurnalul gros, apoi strânse cureluşa. Ridicându-se, aşeză jurnalul în coş şi luă cutia. Nerăbdătoare să iasă din încăperea aceasta ce părea un memorial, puse cutia acolo unde o găsise. Înşfăcă iute coşul, încuie camera şi traversă coridorul într-un suflet.

Julia nu coborâse niciodată mai repede trei rânduri de scări. Din păcate, avu nevoie de foarte mult timp ca să-şi găsească drumul spre bucătărie, luând-o pe coridorul greşit şi ajungând exact în aceeaşi încăpere de mai multe ori. Dar ştia că se apropia, pentru că începu să o roadă stomacul când

simţi miros de brânză topită şi pâine prăjită.

Doamne, era genială.

Reuşise să-l facă pe Lucian să evite o experienţă dureroasă şi avea să se bucure şi de un sendviş cu brânză. Merita şi ceva dulce.

Încetini pasul când auzi vocea lui Devlin răsunând din bucătărie. Simţi că i se cască un gol în stomac când privi spre coşuleţul pe care îl ţinea în mâini. Avea o vagă bănuială că bărbatul nu avea să fie prea bucuros să ştie că Julia fusese lăsată singură în dormitorul mamei lui.

— Ce naiba faci? întrebă Devlin.

— Ce pare că fac? se auzi răspunsul lui Lucian.

— Pare că faci un sendviş cu brânză la grătar.

— Felicitări! răspunse Lucian sec. Reuşeşti să faci observaţii simple şi să le exprimi.

Julia zâmbi larg.

— De când ai început să mănânci ca un copil de şase ani pe care l-a prins o răceală?

Zâmbetul începu să se stingă. Ce Dumnezeu? Adulţii mâncau tot timpul sendvişuri cu brânză. Cel puţin, aşa se întâmpla în lumea ei.

Oftatul lui Lucian aproape făcu pereţii să se zguduie.

— Vrei ceva, Dev?

— Oarecum. Cum n-am avut ocazia să vorbim ieri… cum a decurs prânzul cu vărul nostru?

— Minunat. Ştii, cred că… Doamne, l-am judecat greşit pe vărul Danny în tot timpul ăsta. Şi apoi, mi-am spus că poate ar trebui să-l invităm la cină în fiecare…

— Uită că te-am întrebat, îl întrerupse Devlin.

Urmă o pauză, apoi Lucian spuse:

— Chiar îţi pasă dacă Maddie a arătat vreo îmbunătăţire? Pentru că ar fi trebuit să întrebi cum a

reacţionat sora *noastră,* nu?

Oh, Doamne!

Julia se uită pe coridor. Lipită de perete cum era, chiar se temea să se mişte din loc. Nu voia ca ei să-şi dea seama că trăgea cu urechea.

— Îmi pare rău, dar am avut altele pe cap decât vacanţa prelungită pe care şi-a luat-o sora noastră.

— Vacanţă prelungită? Râsetul lui Lucian răsună aspru. Eşti un nemernic.

Julia trebuia să fie de acord.

— Şi despre ce alte lucruri este vorba? Au ceva de-a face cu poliţia care investighează moartea tatălui nostru?

Stai! Poftim?

Julia strânse coşuleţul mai tare.

— După cum ţi-am spus, ofiţerul Lyon nu o să mai fie o problemă cât de curând.

Devlin părea plictisit de toată discuţia.

— Ai o încredere surprinzător de mare în avocaţi, replică Lucian.

Dacă Devlin răspunse, Julia nu auzi ce spuse, pentru că rămase cu privirea pierdută spre coşuleţ. De ce investiga poliţia moartea tatălui lor? Bărbatul se sinucisese, nu?

Oare poliţia chiar ar fi investigat o sinucidere dacă nu ar fi bănuit că era vorba despre cu totul altceva? Ca, de exemplu, o crimă? De ce…

Devlin ieşi din bucătărie, şi Julia simţi că inima ei mai are un pic şi îi sare din piept. Ochii lui, de aceeaşi culoare ca a lui Lucian, doar că mai reci decât o dimineaţă de iarnă, îi întâlniră pe ai ei.

— Bună ziua, Julia!

Ea înghiţi în sec şi îşi lipi un zâmbet luminos pe buze.

— Bună, Devlin! Ce… faci?

— Bine. Privirea lui zbură spre coşuleţ, dar nu se uită înăuntru. Tu?

— Şi eu bine.

Devlin încuviinţă din cap şi trecu pe lângă ea. Julia se răsuci şi îl urmări cum se face nevăzut după colţ. Trebuia să fi ştiut că îi auzise vorbind. Întorcându-se spre uşile de la bucătărie, se puse în mişcare.

Lucian stătea lângă aragaz, şi un muşchi îi zvâcni la nivelul maxilarului când opri focul. Luând o spatulă, mută sendvişul dintr-o tigaie pe o farfurie.

— Bună! spuse ea şi se apropie de insulă. Am… am găsit ce căutam.

— Minunat! El ridică farfuria şi o duse spre locul în care se oprise ea, ţinând coşul în mâini. Privirea lui se înălţă spre ea. Ochii nu îi erau nici pe departe la fel de reci ca ai fratelui său, dar continuau să fie întunecaţi. Mulţumesc că ai făcut asta pentru mine!

— Nu e nicio problemă, îţi mulţumesc…

— Ştiu că nu ţi-ai dorit cu adevărat sendvişul ăsta. El aşeză farfuria pe insulă. Ştiu ce faci. Aşa că-ţi mulţumesc – şi vorbesc serios.

Ea deschise gura, dar ce putea să spună? În plus, chiar nu voia să vorbească despre asta sau despre ce găsise în camera mamei lui. Avea întrebări. Multe.

Nu mai apucă să pună nici măcar o întrebare.

El se răsuci pe călcâie şi plecă din bucătărie fără să mai spună un cuvânt, lăsând-o acolo cu coşul în care erau puse lucrurile mamei lui. Privirea îi alunecă spre farfurie, dar nu-i mai era deloc foame, ceea ce era mare păcat, pentru că sendvişul arăta extraordinar.

Coborî privirea spre coş şi se înfioră. Nu avea nimic de-a face cu frigul care se lăsă brusc peste încăpere, ci doar cu

fraţii.

Capitolul 27

Adidaşii lui Lucian loveau banda de alergat când melodia *I Stand Alone* a celor de la Godsmack fu întreruptă de apelul de la Gabe. Nu-şi dădea seama de cât timp alerga. Tot ce ştia era că asculta melodia a treia oară şi că venise în sala de sport după ce o lăsase pe Julia în bucătărie.

La naiba, gândurile lui nu voiau să se liniştească. Se gândea mult prea mult. La sora lui. La vărul lui. La Lawrence. La Dev. La Julia. Încerca să scape de nenorocitele alea de gânduri.

Apăsând butonul de oprire, înşfăcă telefonul din suport şi scoase căştile în timp ce se îndreptă spre capătul benzii de alergat.

— Cum e la Baton Rouge? întrebă el şi sări de pe bandă.

— Ah, a fost complicat, spuse Gabe, iar Lucian se încruntă la auzul vocii fratelui său. Era supărat. Cum a fost prânzul de ieri? Aş fi sunat, dar nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

— Bine. Nu ştiu dacă Maddie a reacţionat sau nu, dar cred că a fost bine. Probabil Daniel o să mai treacă pe aici. Îndreptându-se spre locul în care îşi aruncase prosopul, el îl ridică iute. Nu consideră că era nevoie ca Gabe să ştie că Julia scosese lucruri din camera mamei. Deci ce se întâmplă la Baton Rouge?

Gabe râse, şi nici măcar râsetul lui nu suna bine.

— La naiba, omule! Nici nu ştiu de unde să încep, dar o să mai rămân aici câteva zile.

Încruntându-se, Lucian îşi şterse sudoarea, apoi aruncă prosopul în coşul din apropiere. Se simţi copleşit de o senzaţie de nelinişte.

— Vorbeşte cu mine.

— Emma… a avut un accident grav de maşină, spuse fratele lui.

— La naiba! Se sprijini cu o mână de perete, cu spatele arcuit. Pot să ajung la tine în câteva…

— Nu. Nu, nu poţi. Tu trebuie să te ocupi de Madeline şi de Julia. Nu poţi să le laşi cu Dev, continuă Gabe. Trebuie să fii acolo. Iar eu trebuie să fiu aici.

Fratele lui avea dreptate, dar lui Lucian nu îi plăcea deloc vocea lui Gabe.

— Cât este de rău, Gabe?

Urmă un lung moment de tăcere, apoi fratele lui spuse:

— Este în comă. Medicii nu cred că o să-și revină.

— Omule, nu ştiu ce să-ţi spun. Lucian îşi lipi fruntea de biceps. Indiferent de ce susţinea Gabe, Lucian ştia că sentimentele lui pentru Emma fuseseră profunde. De aceea te-au chemat părinţii ei… ca să…

Pentru ca Gabe să-şi ia rămas-bun.

Lucian nici măcar nu reuși să spună asta cu voce tare.

— Asta şi, hmm, mai este ceva. Nici nu ştiu cum să o spun. Fir-ar să fie, gemu Gabe, şi Lucian simţi că i se face pielea de găină. Nici nu-mi vine să cred.

Îndreptându-se de spate, Lucian se împinse de la perete şi privi lung spre aparatele pentru umeri şi picioare.

— Ce se întâmplă?

Tăcerea asurzitoare îi dădu lui Lucian de înţeles că orice urmă să spună Gabe avea să fie un lucru şocant… avea să schimbe totul.

— Am… un copil, zise Gabe cu voce răgușită. Am un *fiu.*

După ce o puse pe Madeline în pat, Julia luă pictura pe care o terminase în acea seară, la scurt timp după cină. Fără

îndoială, era chipul unui copil… un copil cu piele albă şi păr blond. Julia puse pictura în dulap, alături de celelalte.

Când reveni lângă Madeline, îşi înăbuşi un căscat în timp ce aranjă aşternuturile.

— Am găsit câteva dintre albumele mamei tale, îi spuse ea tinerei tăcute. Mă gândeam să ne uităm prin ele mâine. Ce zici?

Privirea lui Madeline se mută spre ea.

Juliei aproape că nu-i veni să creadă. Madeline o privea ca răspuns direct la o întrebare. Nu era mult, dar era… era ceva ce nu se întâmpla adesea.

— Ţi-ar plăcea asta? Am găsit vreo trei albume. Le aduc mâine-dimineaţă. Ea trase adânc aer în piept. Am mai găsit şi alte lucruri.

Madeline o privi pentru o clipă, apoi lăsă capul într-o parte. Ochii i se închiseră.

Îndepărtându-se de pat, Julia verifică uşile, apoi plecă din camera lui Madeline. Richard o aştepta în faţa uşii cu o tavă argintie în mâini, dinspre care venea miros de carne friptă. Ea luă tava şi îi mulţumi. După ce se schimbă în haine mai comode, adică o pereche de colanţi şi o cămaşă largă, se concentră cu totul asupra mâncării. Puiul era de-a dreptul extraordinar, şi, după ce îşi termină cina, aşeză pe pat coşul cu lucrurile luate din dormitorul mamei şi se apucă să se uite pe albume.

Copiii familiei de Vincent fuseseră drăgălaşi în copilărie. Julia nu avu cum să nu zăbovească asupra fotografiilor lui Lucian. Încă din copilărie, avea zâmbetul acela maliţios şi licărirea în ochi. Închise un album, apoi aruncă o privire spre ceas. Era încă destul de devreme.

Muşcându-şi uşor degetul, ea îşi trecu cealaltă mână peste genunchi. Oare Lucian era în camera lui? Se aştepta ca

ea…

Nu.

Nu avea să se gândească de două ori la nimic din toate astea. Noaptea trecută fusese incredibilă. La naiba, chiar avea ceva dureri pe ici, pe colo, pentru că trecuse foarte mult timp. Era aproape ca şi cum ar fi redevenit virgină.

Trecându-şi un picior peste pat, aruncă o privire spre uşă. În mintea ei se învălmăşeau prea multe întrebări. Voia să ştie despre ce vorbiseră Lucian şi Devlin mai devreme, dar şi… să se asigure că Lucian era bine.

Nu-l mai văzuse de la scena din bucătărie. Nici măcar nu ştia dacă el era acasă.

Poate că nevoia de a-l alina o făcea să fie extraordinar de stupidă. Lucian nu părea omul care să-şi dorească alinare, iar Julia nu era convinsă că dorinţa ei de a o face izvora doar din nevoia de a se asigura că el se simţea bine.

Julia se simţea mistuită de dorul lui.

Se ridică din pat, plimbându-se neliniştită prin cameră. Mintea îi zbură spre lucrurile pe care le făcuseră împreună cu o noapte în urmă. Felul în care o atinsese, felul în care…

În orice caz…

Scoţându-şi-l pe Lucian din minte, ea se lăsă pe spate în pat şi luă jurnalul. Îl deschise atent, descoperind că era un jurnal şi un caiet de schiţe. Pe unele pagini, mama lor scrisese ce făcuse într-una sau alta din zile, altele erau pline cu mâzgăleli complexe şi minuţioase, de la trandafiri până la portrete ale unor oameni pe care Julia nu îi văzuse niciodată. Pe unele pagini era menţionată data în partea de sus. Pe altele, nu. Dar, tot răsfoind, Julia îşi dădu seama că era jurnalul în care scrisese chiar înainte de a muri. Mai multe coli de hârtie erau îndoite şi puse între alte pagini. Julia scoase una dintre coli, simţind fiori când o despături.

Era un document scris la computer şi printat cu ceea ce păreau a fi mesaje vechi de telefon sau poate un fel de discuţie online. Nu apăreau nume pe nicăieri. Doar text.

Ştiu că nu vrea să ne mai vedem, dar nu-mi pasă. Te iubesc şi o să fim împreună. Nu ne pot opri.
O să încerce.
Trebuie doar să fim mai atenţi.
Poate ar trebui să le spunem.
Să le dăm șansa să accepte.
Vorbeşti serios? O să ne omoare. La propriu.

Ce Dumnezeu era asta? Mesaje între mama lor şi altcineva? Sau era vorba despre doi oameni necunoscuţi? Nu trebuia să fii vreun mare expert criminalist ca să-ţi dai seama că părea să fie vorba despre doi oameni care aveau o aventură.

Se gândi la bileţelul pe care îl găsise în dormitorul lui Madeline, printre cărţile şi revistele vechi.

Din câte ştia despre tatăl fraţilor, nu ar fi surprinsă dacă mama lor ar fi avut pe altcineva. Tatăl lor părea să fi fost un mare ticălos.

Cu o strângere de inimă, Julia împături hârtia şi o puse la loc în jurnal. Continuă să răsfoiască paginile, oprindu-se la un text din 9 decembrie. Pasajul era scris cu litere cursive, şi cerneala albastră începuse să se estompeze.

Uneori, mă gândesc că ar trebui să le spun, dar nu ştiu la ce ar folosi. Până la urmă, o să ajungă, probabil, să mă urască – l-ar urî pe Lawrence mai mult decât îl urăsc deja, dar nu este corect cum sunt trataţi Madeline şi Lucian și nu este corect ceea ce ei

cred. Eu ştiu adevărul. El *ştie adevărul. Dacă încearcă să-i dea la o parte, cum ştiu că va face, o să dezvălui totul. O să le arăt dovezile. Băieţii mei o să sufere, dar nu o să-i permit să le facă asta.*

Julia se opri din citit şi închise jurnalul. Frecându-se la ochi, îşi spuse că nu avea de ce să se grăbească. Faptul că voia să citească ea mai întâi jurnalul ca să se asigure că nu conţinea eventuale detalii supărătoare era o scuză ieftină. Era indiscretă şi ar fi trebuit să se oprească…

O bătaie la uşă o făcu să tresară. Se ridică, dar, înainte de a face vreun pas, uşa se deschise larg, iar ea simţi cum o străbate un val de încântare.

Lucian i se dezvălui în pragul uşii, îmbrăcat de parcă ar fi fost în sala de sport, dar… pierduse tricoul pe drum şi dăduse peste un bar. Ţinea o sticlă de whisky în mână.

— Bună, spuse ea şi accentuă cuvântul, în timp ce întinse mâna în spate şi ridică jurnalul. Ai făcut… sport?

— Mda. Intră legănându-se în cameră. Acum vreo cinci, şase ore. Poate mai mult. Nu ştiu.

Ea ridică din sprâncene când se întoarse, urmărindu-l cum înaintează spre pat. Mergea cam ciudat.

— Te-ai pierdut?

— E cam greu să te pierzi în propria casă, răspunse el şi aruncă o privire prin cameră în vreme ce mai luă o duşcă din sticlă.

Fireşte. Aveau propria sală de sport. De ce nu?!

— Tu te-ai pierdut?

Julia aşeză jurnalul în coş.

— Cum să mă pierd?

El se întoarse spre ea şi coborî sticla. Ochii îi erau uşor neclari.

— În drum spre dormitorul meu?

— Poftim?

Ea își înăbuși un râset.

— Trebuia să-ţi găseşti drumul spre mine. El se aplecă în faţă, iar ea surprinse un miros puternic de alcool. În schimb, te găsesc aici, făcând… El se uită spre pat. Făcând habar n-am ce.

— Păi, n-am venit la tine pentru că… Ea îşi încrucişă braţele. Am citit printre rânduri.

— Înseamnă că trebuie să citeşti mai bine.

Julia se încruntă.

— Pentru că nu există rânduri. El ridică sticla şi arătă cu un deget spre ea. Pe care să le fi scris sau spus şi care să-ţi fi dat de înţeles că nu-mi doresc să te mai văd.

Ea miji ochii, apoi el se aşeză pe marginea patului… ei bine, mai degrabă se trânti pe marginea patului. Ea se repezi înainte şi apucă fundul sticlei.

— Eşti beat?

Lucian pufni.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Ea arcui o sprânceană.

— Eşti beat mort. Trăgând de sticlă, ea oftă când el nu-i dădu drumul. Ai băut toată după-amiaza?

— N-aveam cum să beau şi să alerg în acelaşi timp. El îşi dădu ochii peste cap şi strânse sticla bine când ea încercă să tragă din nou. Adică pe vremuri, când eram mai tânăr, poate. Nu mai e cazul.

— Este bine de ştiut. De ce nu-mi dai sticla?

Lucian trase de sticlă… suficient de tare, încât ea să vină mai aproape.

— De ce n-ai venit să mă vezi? El o privi lung cu ochii lui frumoşi. N-ai vrut?

Julia ştia că era beat, dar tot i se tăie răsuflarea.

— Ba da, recunoscu ea.

— Şi de ce nu ai venit?

Pierdea lupta cu sticla.

— Pentru că n-am vrut... nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu ce fac.

Un zâmbet leneş se ivi pe buzele lui.

— Ei, ce să vezi, domnişoară Hughes? Nici eu nu ştiu ce fac. Hai să nu ştim ce facem împreună!

În ciuda stării lui, Julia izbucni în râs.

— Îmi dai sticla, te rog? Doar puţin.

— Dar îmi place sticla asta.

— O să am grijă de ea.

Strângând din buze, el coborî bărbia.

— Promiţi?

— Promit!

— Bine.

El lăsă sticla din mână.

Scuturând din cap, ea duse sticla spre măsuţă şi o aşeză acolo, sperând că era suficient de departe.

— Vino înapoi! strigă el, întinzându-se pe o parte şi alungindu-şi gâtul. Vino aici!

Ea se strădui să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Aici sunt.

— Nu, nu eşti. Îşi lăsă capul să coboare pe umăr. Eşti acolo şi ai grijă de whisky-ul meu.

Julia râse.

— Ţi-ar fi mai bine dacă aş sta lângă tine?

— Da. El se întoarse pe spate şi ridică mâinile sub cap, întinzându-se până când îşi arcui spatele, şi toţi muşchii i se încordară. M-aş simţi mult mai bine. Ştii de ce?

— De ce?

Ea reveni spre pat.

— Pentru că îmi place de tine, domnişoară Hughes. Chiar îmi place.

Inima ei nebună tresăltă fericită.

— Şi mie îmi place de tine… Julia scoase un geamăt când el se ridică, înfăşurându-şi un braţ pe după mijlocul ei. În clipa imediat următoare, se trezi pe spate lângă el. La naiba, te mişti repede şi când eşti băut.

— Eu mă mişc mereu repede. Strecurându-şi o mână pe abdomenul ei, coborî dincolo de buric şi se opri. Cel mai mult îmi placi aici.

Lucian cel ameţit era un… Lucian interesant.

Cu inima bătându-i nebuneşte, ea întoarse capul spre el. Lucian o privea, şi, dintr-odată, i se păru uluitor de tânăr.

— Cred… că *te plac* prea mult, spuse el, şi buzele ei se întredeschiseră când inspiră tăios. Cineva, nu ştiu cine, a spus cândva că vorbele unui om beat sunt gândurile unui om treaz. Ce crezi despre asta?

— Cred că ai băut foarte mult.

El chicoti.

— Eu cred că doar sunt mai sincer. Deci ce făceai aici?

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Mă uitam prin albumele foto.

— Oh, ce chestie captivantă! Acum, mă bucur şi mai tare că am dat buzna în camera ta. El ridică privirea spre tavan. Trecu o clipă. Ai auzit ce vorbeam cu Devlin azi?

Julia nici nu se gândi să mintă.

— Da. Nu ştia sigur dacă era momentul potrivit pentru întrebări, dar oamenii băuţi aveau tendinţa de a fi mai slobozi la gură. Există vreun motiv pentru care se investighează moartea tatălui vostru?

El pufni în timp ce scutură din cap.

— Niciunul dintre noi nu crede cu adevărat că s-a sinucis.

Cuvintele o surprinseră pe Julia.

— Serios?

Lucian scutură din cap.

— E posibil să ne înşelăm, dar Lawrence era… ar fi trăit mai mult decât noi toţi la un loc. N-am găsit niciun bileţel, şi avea urme de zgârieturi pe gât. Se încruntă. Cine ştie? Ştii, mie nici măcar nu-mi pasă. Cât de îngrozitoare e chestia asta? Nu era un om bun. Am mai spus asta. Şi o s-o mai spun de milioane de ori.

Julia nu ştiu cum să răspundă. Înţelesese pe deplin că tatăl lui fusese un om groaznic, dar să nu-i pese dacă fusese omorât?

— La urma urmei, este tot tatăl tău, spuse ea cu prudenţă.

Lăsându-şi capul pe spate, el râse în hohote.

— Ce-am zis? întrebă ea.

— Nu ştii? Un surâs i se ivi în colţul gurii. Îl numesc pe Lawrence tatăl meu pentru că ne-a crescut pe mine şi pe Maddie. În sensul ăsta, este tatăl nostru, dar nu este cu adevărat.

Julia se ridică şi îl privi lung.

— Nu e tatăl vostru?

— Nu. El râse din nou. Şi nu ne-a lăsat să uităm vreodată asta – nici pe mine, nici pe Maddie. Mama a avut o relaţie cu altcineva.

Rândurile din jurnal… Doamne, avusese dreptate. Existase o aventură.

— Mai ştie cineva? Adică Gabe şi Dev ştiu?

— Da, răspunse el. Şi Richard şi Livie. La fel şi prietenul meu Troy. Nu l-ai cunoscut. Este detectiv. Ţi-ar plăcea de el.

Oricum, tata chiar le-a lăsat compania şi toţi banii moştenitorilor lui, adică lui Dev și lui Gabe.

Şi apoi Lucian tăcu. Nu mai spuse nimic cât rămase cu privirea ţintuită în tavan, cu degetele bătând darabana pe pieptul dezgolit.

Ea ridică picioarele şi se trase mai aproape. La naiba, nu-i venea să creadă nimic din ce auzea. Familia lui chiar era… un dezastru. Ca o emisiune TV. De fiecare dată când vorbea de Lucian, mai afla ceva care o făcea să regândească tot ce știa despre familia lui… despre el.

Doamne, ea chiar era norocoasă când venea vorba despre familie.

— De asta ai băut atât de mult azi? îl întrebă ea.

— Să beau din cauza lui? El râse, dar fără nicio urmă de haz. Nu, am primit veşti neaşteptate despre Gabe.

Ea înmărmuri, știind că Gabe era la Baton Rouge.

— Este bine?

— Da. Nu. El închise ochii și răsuflă greoi. O să fie bine. Doar că… a primit nişte veşti nasoale.

Ea se concentră cu totul asupra lui.

— De la fosta lui iubită sau despre ea?

— Despre ea. A avut un accident grav. Nu se aşteaptă nimeni ca ea să supravieţuiască. Lucrul ăsta o să-l doboare. El… da, a iubit-o. Din toată inima. Pieptul lui Lucian se ridică atunci când el răsuflă cu putere. Ea… i-a ascuns ceva important. Doamne! Foarte important.

— Ce?

Pentru un moment, ea nu crezu că el avea să îi răspundă, dar Lucian spuse:

— Ea are un copil. El este foarte sigur că este fiul lui.

Ea își acoperi brusc gura cu o mână.

— Oh, Doamne, și el nu știa?

— Nu. Ridicând o mână, el își trecu palma peste faţă, apoi o aşeză pe abdomen. Cum să-i ascunzi existenţa unui copil? Cum să faci asta?

Julia nu avea un răspuns. Era evident cât îl rănea acea veste pe Lucian. Îi păsa cu adevărat de fraţii şi de sora lui. Poate că bărbatul care îl crescuse nu îi arătase ce însemnau loialitatea și iubirea, dar era evident că o făcuse mama lui – sau erau pur și simplu înrădăcinate în el.

— Nu ştiu, zise ea încet, și chiar nu ştia cum putea ţine cineva un asemenea secret.

Trebuia să fie o poveste mai amplă aici.

După câteva clipe, Julia se aplecă spre el, observând că pieptul lui se înălţa și cobora acum cu regularitate. Oare…

Lucian dormea buştean. Pur şi simplu. Chiar cufundat în lumea viselor şi beat, el reuşea să arate ca un zeu adormit. Ea își trecu mâna peste maxilarul lui, zâmbind când el își lăsă obrazul în palma ei.

În aparenţă, bărbatul din faţa ei şi familia lui aveau totul, dar Julia își dădu seama că, în adâncul lui, în adâncul tuturor, nimic nu era aşa cum părea. Putea să aibă lumea la degetul mic, dar nu însemna că lumea era bună cu el.

Pentru că era o fraieră, pentru că erau şanse mari ca ea să alunece tot mai mult în lumea lui, implicându-se tot mai mult, îl sărută pe frunte. Îl sărută pe obraz, apoi se ghemui lângă el, rămânându-i aproape, fiindcă ştia că el avea nevoie de asta.

Avea nevoie de ea.

Capitolul 28

Trecură două zile de când ajunsese beat în dormitorul Juliei. Mahmureala de a doua zi fusese infernală, dar să se trezească încă ameţit în toiul nopţii şi să o găsească pe Julia ghemuită lângă el? Ei bine, pentru asta merita să-i răsune în ţeastă toate bubuiturile din lume.

Nu-i venea să creadă că nu-l dăduse afară din camera ei. Nu-i venea să creadă nici că îi povestise despre Gabe. La naiba, ar fi trebuit să-şi ţină gura. Nu vorbise nici măcar cu Dev. Era treaba lui Gabe, dar Lucian… se trezise în camera Juliei și, deși beat, fusese suficient de treaz încât să ştie că voia să stea de vorbă cu ea.

Că avea destulă încredere în ea încât să îi spună despre Gabe și marele secret al familiei. Din câte ştia, nici măcar Sabrina nu ştia adevărul. La naiba, dacă Dev nu îi povestise despre moartea tatălui lor, se îndoia că discutau despre istoria familiei.

Lucian avea mari îndoieli că vorbeau prea mult între ei.

Nu cum vorbeau el şi Julia.

În ciuda a ceea ce se întâmpla cu Gabe şi cu sora lui, lucrurile se desfăşuraseră aproape normal în casă. Lucian îşi petrecea cea mai mare parte din zi găsind noi şi noi motive pentru a o căuta pe Julia în timp ce aceasta lucra cu sora lui și de a-i acapa tot timpul liber. Și, la venirea nopţii, fie o aducea în camera lui, fie dădea el buzna în dormitorul ei.

Nu trecuse nici măcar o noapte în care să nu doarmă împreună după ce făcuseră dragoste, ceea ce era o premieră absolută pentru el. Multe dintre lucrurile pe care le făcea cu Julia erau o premieră.

Lucian se surprinse gândindu-se la Elise. Ce spusese

străbunica lui? Că, atunci când se îndrăgosteau, bărbaţii din familia de Vincent o făceau fulgerător şi până peste urechi, fără să stea prea mult pe gânduri sau să şovăie? În minte îi răsări cel mai nebunesc gând. Poate se înşelase. Poate nu era vorba doar despre dorinţă.

Poate era ceva mai mult.

Doamne, ce naiba îndruga? O femeie îi tolera aberaţiile de beţiv, şi el se întreba dacă începea să simtă ceva? Chiar merita să-şi dea un şut în fund în clipa asta.

Dar continuă să o caute.

Lucian o găsi pe Julia în camera ei, cu picioarele încrucişate în mijlocul patului şi ochii în telefon.

— Mă cauţi pe reţelele sociale? Dacă da, n-am cont pe nicăieri.

Zâmbind uşor, ea ridică privirea când puse pe pat telefonul, cu ecranul în jos.

— Nu tot ce fac are legătură cu tine.

El înaintă agale în cameră şi se aşeză pe pat lângă ea.

— Nu-mi place că pare sincer ce spui.

— Ce mare surpriză!

Lucian zâmbi larg în timp ce se întinse pe o parte, în faţa ei.

— Ce făceai?

— Mai nimic. Ea ridică dintr-un umăr. Mă uitam la ce mai e nou.

— Iei cina cu noi astă-seară?

— Cu tine şi…

— Gabe ar trebui să se întoarcă, dar mai târziu sau mâine.

O ştia doar din mesajul primit mai devreme. Altfel, nu avea habar ce se întâmpla.

Chipul ei fu traversat de compasiune.

— Noi doi, răspunse el, înfăşurându-şi degetele peste ale ei. Acum, nu voia să se gândească la ce i se întâmpla lui Gabe. Avea timp să proceseze toate detaliile, din moment ce viaţa avea, cel mai probabil, să li se schimbe. Ce zici?

— Lucian…

— Lasă-mă să-ţi spun mai întâi ce cred! El îi duse mâna la gură şi îi sărută palma în timp ce ridică privirea spre ea. Cred că ar trebui să iei cina cu noi şi să petrecem puţin timp împreună, în loc să stai ascunsă în camera ta.

Ea nu încercă să-şi retragă mâna.

— Nu ştiu dacă este o idee bună.

— De ce nu?

El îşi trecu limba peste centrul mâinii ei, încântat să vadă cum i se taie răsuflarea.

— Pentru că…

Ea coborî pleoapele.

El lăsă uşor pe pat mâinile lor împreunate.

— Pentru că ce?

— Pur şi simplu, nu mi se pare în regulă.

— Ei bine, chestiile distractive sunt rareori în regulă.

Julia oftă.

— Oare de ce nu sunt surprinsă de răspunsul tău?

Lucian chicoti, apoi se mişcă. Ridicându-se brusc, se aşeză în genunchi şi o apucă de umeri. Ea scoase un mic ţipăt care se transformă într-un râset când el o împinse pe pat şi se lăsă deasupra ei, cu genunchii fixaţi de-o parte şi de alta a şoldurilor ei.

— Asta te-a surprins, spuse el şi o sărută.

Julia râse sub apăsarea sărutului lui şi se trase înapoi.

— Da.

Ea îşi trecu braţele pe după gâtul lui.

— Cred că trebuie să-ţi explic ceva.

El îi atinse obrazul, apoi mâna lui coborî pe gâtul ei.

— Abia aştept, spuse ea pe un ton sec.

Un zâmbet înflori în colţul gurii lui când îşi lăsă mâna să alunece spre centrul topului ei, oprindu-se între sâni.

— Dacă tot mă culc cu cineva de mai multe ori, am decis că n-are rost să mă ascund. Poate sună grosolan, dar este adevărat.

Ea făcu ochii mari.

— Uau! De obicei, ascunzi femeile cu care te culci?

— După cum ştii, de obicei, nu mă culc cu aceeaşi femeie de mai multe ori…

— Sună la fel de rău ca prima dată când mi-ai spus-o.

El ridică din umeri în timp ce mâna lui continuă să alunece înspre vintrea ei.

— Dar nu ascund niciodată faptul că am fost cu ele. Cum n-am de gând să ascund nici faptul că sunt cu tine. Privirea lui se ridică spre ea. Şi sunt cu tine, domnişoară Hughes. O să tot fiu cu tine.

Ea îşi muşcă uşor buza de jos când degetele lui se jucară cu betelia subţire a pantalonilor ei.

— Chiar?

— Da, spuse el şi îi susţinu privirea pe măsură ce mâna lui alunecă pe sub pantaloni, apoi pe sub lenjeria intimă. Şi asta înseamnă că-mi doresc să petrec timp cu tine dincolo de camerele astea. E ciudat să simt asta, recunosc.

Ea roşi.

— Uau, Lucian!

El zâmbi larg când degetele lui mai coborâră puţin. Dacă era să se ia după ritmul răsuflărilor ei, putea să parieze pe un milion de dolari că era deja udă pentru el.

— Vreau să-mi petrec timp cu tine şi când sunt alături de oameni de care îmi pasă.

Julia coborî genele bogate când pieptul ei începu să se înalţe şi să coboare apăsat. El se aplecă spre ea, şi gurile li se întâlniră când arătătorul lui atinse centrul feminităţii ei umede. Ea lăsă uşor capul pe spate în timp ce el îşi lăsă degetul să danseze peste centrul ei şi o exploră cu mişcări ademenitoare. Îi plăcea la nebunie fiecare răsuflare întretăiată pe care o scotea.

— Şi, dacă nu vrei să accepţi, o să mă gândesc că mă vrei doar în patul ăsta şi în nici un alt loc.

Ea îl cuprinse de ceafă.

— Păi, dacă pun aşa problema, m-aş simţi ca o ticăloasă să nu fiu de acord.

— Aşa şi trebuie. Strânsoarea ei se înteţi în timp ce el îşi lăsă degetul să se mişte în sus şi în jos, alunecând tot mai adânc de fiecare dată. Există vreun motiv pentru care nu ţi-ai dori asta?

Buzele ei tremurară sub ale lui.

— Eu… Şi dacă fratele tău nu vrea să fiu acolo cu voi?

Lucian o sărută în colțul gurii.

— Eu vreau să fii acolo cu noi.

Ea suspină când degetul lui se strecură înăuntrul ei.

— Dar… simt că nu…

Împingându-şi degetul înăuntru şi retrăgându-l uşor, se simţi înnebunit de strigătul delicat scos de ea. Ar fi fost în stare să o mănânce.

— Ce simţi, domnişoară Hughes?

Ea îşi mişca şoldurile în ritmul impus de degetul lui, răsuflând tot mai întretăiat când primului deget i se alătură un al doilea.

— Simt că… Simt că locul meu nu e acolo.

Mâna lui Lucian încremeni… tot corpul lui înlemni când o privi. Chiar aşa simţea? La naiba! De ce era surprins? Ea nu

crescuse în acelaşi mediu, nu avusese viaţa pe care o experimentaseră el şi fraţii lui. Majoritatea oamenilor ar fi simţit că nu era locul lor acolo. Era un fraier fiindcă nu-şi dăduse seama de asta mai devreme.

— Lucian, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, împingându-şi şoldurile spre mâna lui.

El scutură uşor din cap, apoi o sărută – o sărută de parcă ar fi putut anula cu sărutul lui toate îndoielile ei.

— Locul tău este aici, îi spuse. Îşi îndoi degetul mare și îl apăsă pe clitorisul ei. Să nu te îndoieşti de asta niciodată!

Spatele Juliei se arcui în timp ce el îşi lăsă degetul mare să deseneze cercuri peste cercuri. Lucian se ridică, susţinându-şi greutatea pe genunchi, ca să-i urmărească expresia când ajunse pe culme. Îşi trecu cealaltă mână pe după gâtul ei. Îi simțea pulsul bătându-i nebunește sub degetul mare. Buzele ei se întredeschiseră și strigătul ei dulce pluti în aer în timp ce corpul i se strânse în jurul degetelor lui.

Dumnezeule!

Era frumoasă. Totul era frumos la ea. De la îmbujorarea trandafirie a obrajilor până la cuta care i se creionă între sprâncene când tensiunea deveni aproape imposibil de suportat.

Lucian îi murmură numele, dorindu-şi să retrăiască ultimele câteva clipe și să le privească la nesfârşit.

După ceea ce păru o veşnicie, ochii Juliei se deschiseră. Privirile li se întâlniră, și o parte din el încă zăbovea înăuntrul ei.

— Bine, şopti ea, cu un zâmbet satisfăcut pe buze. Doamne! O să ies cu voi.

El surâse.

— Dar mai întâi… Julia se întinse și îl apucă de

încheietură. Îi trase uşor mâna şi se ridică. Îl ajută să se întoarcă pe spate. Mâinile îi alunecară spre cureaua lui. Mai vreau ceva.

Lucian îşi dădu repede seama la ce se referea.

Şi ea îl revendică.

Cu mâinile, apoi cu gura… şi în feluri – probabil că nici nu era conştientă –, în feluri pe care el tocmai le descoperea.

Cu un pahar de vin într-o mână şi mâna lui Lucian împletită ferm cu cealaltă, Julia îl urmă prin casă, traversând un coridor pe care nu se mai aventurase niciodată. I se alăturau lui Dev în camera de recreere. Se îndoia serios că ideea ei despre ce însemna o cameră de recreere era aceeaşi cu a familiei de Vincent.

În copilărie, familia ei avusese una. Înăuntru se aflau un televizor şi o canapea veche şi uzată, care ar fi trebuit aruncată de multă vreme. Şi o grămadă de prostii pe care nu le mai folosea nimeni şi care fuseseră depozitate în acea încăpere.

Lucian se opri brusc în faţa unei picturi mari. Era un câmp cu maci de un portocaliu aprins şi cu iarbă verde înrourată.

— Ce zici despre tabloul ăsta? Este pictat de mine sau de Maddie?

Făcuseră asta toată noaptea, înaintea şi în timpul cinei, şi acum, în vreme ce îşi croiau drum prin labirintul pe care îl reprezenta casa lui. Ea trebuia să ghicească ce pictură fusese făcută de sora lui şi care de el. Până acum, fusese groaznică la joculeţul lor, pentru că niciunul din cei doi nu avea un stil bine definit.

Ea studie tabloul, uimită din nou de realismul lucrării. De la distanţă, ai fi putut confunda uşor tabloul cu o

fotografie. Semăna perfect cu cel din dormitorul lui Madeline.

— Sora ta.

— Nu. Eu. Hai cu plata!

Oftând, Julia plăti preţul asupra căruia conveniseră de la începutul jocului. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută.

El îşi înfăşură braţul în jurul mijlocului ei, lipindu-i corpul de al lui.

— Încep să cred că greşeşti cu intenţie.

Ea râse în timp ce se asigură că nu vărsa vinul.

— Nu mă deranjează să pierd, dar nu o fac intenţionat. Îmi este aproape imposibil să ghicesc care sunt lucrările tale.

— Hmm. El o muşcă uşor de buză şi se trase înapoi. O luă iar din loc, trăgând-o după el. Ce păcat că le-ai ghicit pe toate la cină! Abia aşteptam să te sărut de faţă cu Dev.

Julia pufni.

— Nu sunt convinsă că ar fi remarcat.

El îi aruncă o privire lungă peste umăr.

— Asta sigur ar fi remarcat.

Ea strâmbă din nas.

— Sunteţi foarte ciudaţi toţi. Ciudaţi într-un fel la care nici nu vreau să mă gândesc.

— Mai degrabă, ciudaţi într-un fel la care te-ai gândit, fără doar şi poate, o tachină el, şi ea miji ochii, pentru că, evident, Lucian avea dreptate. Cum ţi s-a părut la cină?

— A fost bine. Şi era adevărat. Am… avut emoţii la început, dar a fost bine.

Cina decursese normal. Ei bine, mai puţin normal fusese să fie serviţi aşa cum se întâmplase. Asta nu fusese chiar deloc normal. Se simţise de parcă ar fi mâncat într-un restaurant elegant, dar Devlin fusese amabil şi chiar vorbăreţ, în stilul lui rece şi detaşat. Lucian fusese pur şi

simplu *el.* O dată sau de cinci ori, mâna lui aterizase pe sub masă pe coapsa ei. Dar seara fusese drăguță, și mâncarea – uimitoare.

Şi, chiar dacă încă simţea că locul ei nu era printre ei, aceasta era problema ei şi numai a ei. Fraţii o făcuseră să se simtă cât mai în largul ei, doar propria minte o făcea să se simtă ca o buruiană între trandafiri. Faptul că Lucian îşi dăduse seama mai devreme că ceva nu-i dădea pace, faptul că simţise asta şi apoi îi spusese că locul ei era acolo… toate astea o făcuseră… *of,* o făcuseră să-şi dorească să-l ia în braţe şi să facă tot felul de lucruri cu el.

Doamne, chiar îşi dorea să-l urască.

— Deci, în afară de tablourile expuse aici şi prin alte locuri pe care le-a menţionat Gabe, unde mai sunt lucrările tale? îl întrebă ea.

— Vând o grămadă de tablouri pe la evenimentele caritabile.

El o împinse uşor pe coridor.

— Ce frumos din partea ta!

— Scutiri mari de taxe.

El îi aruncă un zâmbet peste umăr când ea mormăi:

— De ce am impresia că nu este singurul motiv pentru care faci asta, dar că asta îţi doreşti să creadă lumea?

— Habar n-am ce te face să crezi că aş avea vreo latură altruistă în mine.

— De fapt, sunt surprinsă că ştii ce înseamnă, replică ea.

Lucian chicoti.

— Dacă nu eram la doi paşi de fratele meu, îţi arătam cât de altruist nu sunt.

Roşeaţa din obrajii ei se accentuă.

Ochii lui se aprinseră, înflăcăraţi.

— Ţi-ar plăcea asta, nu? O trase spre el şi coborî gura

spre urechea ei. Îţi arăt mai târziu.

Julia era într-o mare încurcătură când venea vorba despre el.

Doamne!

După alţi câţiva paşi, ajunseră în faţa unor uşi duble cu panouri de lemn.

— Aici, era bucătăria înainte să ardă casa. Dându-i drumul la mână, el deschise uşa. Până acum vreo douăzeci de ani, era doar o cameră inutilă.

Aveau o grămadă de camere inutile, după părerea ei.

— Ce frumos că aţi apărut, într-un final! se auzi vocea lui Devlin dinăuntru. Începusem să cred că m-aţi lăsat baltă.

— N-am face niciodată asta.

Lucian ţinu uşa pentru ea.

Julia intră şi, da, „camera de recreere” nu avea nicio treabă cu cea în care crescuse ea. În primul rând, încăperea era cât jumătate din parterul casei părinților ei şi era o cameră de recreere în toată regula.

O canapea uriaşă trona în centrul camerei, cu faţa spre un televizor care era aproape cât un Hummer. Înăuntru, găseai o masă de hochei, o masă de biliard – una dintre acelea elegante şi maiestuoase – console de jocuri video, un bar plin cu de toate… şi, oh, Dumnezeule, era ridicol.

Dev ţinea un tac.

— Joci biliard, Julia?

Ea râse.

— Doar dacă vreau să mă fac de râs.

El lăsă uşor capul într-o parte.

— Deşteaptă mişcare!

Neştiind sigur dacă era sau nu un compliment, ea sorbi din vin în timp ce Lucian trecu alene pe lângă ea.

— Joc eu o rundă.

— Promiţi să nu trişezi?

Cu un zâmbet larg, Lucian se apropie de rastel şi apucă un tac.

— Hai, Dev, cum să trişezi la biliard?

Fratele lui pufni.

— Dacă există o cale, tu sigur o găseşti.

Julia râse când se aşeză pe unul dintre scaunele înalte de bar.

— Cam aşa e.

— Îmi place de ea. Devlin aranjă bilele, aşezându-le atent la locurile lor. E deşteaptă.

Lucian păru ofensat.

— Tu ar trebui să fii de partea mea, domnişoară Hughes!

Ea îşi arcui sprâncenele în timp ce sorbi din vin.

— Şi, arătându-ne că este într-adevăr deşteaptă, păstrează tăcerea. El îi aruncă o privire lui Lucian. Spre deosebire de alţii.

Şi următoarea oră se desfăşură cam în aceeaşi notă. Lucian apăsă pe fiecare buton al lui Devlin, în timp ce fratele mai mare rămase senin şi imperturbabil ca o dimineaţă de primăvară. Capacitatea lui Devlin de a ignora aproape fiecare comentariu rostit de Lucian era un talent cu adevărat impresionant.

Ceea ce probabil explica de ce câştiga.

La drept vorbind, Lucian nu era prea atent. Când nu-şi enerva fratele, toată atenţia i se îndrepta asupra Juliei. Ea ştia asta pentru că o simţea în fiecare mângâiere delicată pe care mâna lui o desena pe braţul ei de fiecare dată când Lucian trecea pe lângă ea. Şi după felul în care el venea mereu lângă ea când era rândul lui Devlin şi cum îi susţinea privirea ori de câte ori se lansa în lovitura pe care o anunţa.

Pe măsură ce se însera, ea îşi dădu seama că îi era tot mai uşor să uite cine erau ei… cine era ea şi de ce se afla aici. Era uşor să pretindă că asta… asta era viaţa ei.

— Cred că o să mă bată. Lucian se sprijini de bar lângă ea, în timp ce Devlin se plimbă în jurul mesei de biliard. Rămăseseră opt bile. Posibil să am nevoie de multă consolare mai târziu.

Julia îşi dădu ochii peste cap.

— Cred că ai nevoie de multe lucruri.

Interesul se aprinse în ochii lui.

— Poţi să numeşti vreo câteva? întrebă el, dar, înainte ca ea să răspundă, îi sună telefonul. Punând tacul deoparte, căută în buzunar. Păstrează-ţi ideea… Bună, Troy, ce faci? Zâmbetul de pe chipul lui Lucian dispăru. Ce? Urmă o pauză. Vorbeşti serios?

Julia se încordă şi aruncă o privire spre Devlin. El nu părea atent. Întorcându-se, Lucian se îndepărtă de bar şi luă o telecomandă.

Reveni, întinzând telecomanda spre televizorul cel mare montat pe perete deasupra mesei de hochei. O clipă mai târziu, televizorul se aprinse.

Lucian derulă iute prin canale, oprindu-se la ce părea a fi un reportaj de ştiri.

— Da, am dat acum. Te sun înapoi.

Julia se concentră asupra televizorului. Părea să fie un canal local, pe un ecran împărţit în două, reporteri în spatele unui birou într-o parte şi în cealaltă parte o filmare de afară, pe un drum întunecat. Lumini albastre şi roşii pâlpâiau în spatele unei femei frumoase de culoare, care privea cu seriozitate spre cameră.

Lucian ridică volumul, în timp ce Dev aruncă o privire spre televizor.

— Accidentul de maşină a avut loc la scurt timp după ora 21.00 seara. Din câte mi s-a spus, e posibil ca el să fi avut o problemă medicală şi să fi pierdut controlul maşinii. Vehiculul pare să se fi lovit de un stâlp, apoi să fi luat foc. Se crede că Lyon a murit în urma impactului, relată ea. Repet, ni s-a confirmat că şoferul era ofiţerul J.B. Lyon, veteran de 33 de ani în…

Ofiţerul Lyon? Mai auzise numele acesta. Când Lucian şi Devlin discutaseră despre moartea tatălui lor. Deschisese o investigaţie, iar Devlin spusese…

Simţind că îi îngheaţă inima în piept, ea se întoarse spre Lucian.

Devlin spusese că ofiţerul nu avea să mai reprezinte o problemă, dar nu avea de unde să fi ştiut că…

Privirea Juliei o urmă pe a lui Lucian, şi ea se apropie de el, nefiind conştientă de mişcare până nu o făcu. Îl privea lung pe fratele lui, cu buzele strânse şi maxilarul încordat. Expresia de pe chipul lui Lucian o făcu să simtă un gol de groază în stomac. El se uita la Devlin de parcă… de parcă era posibil ca fratele lui să fi ştiut dinainte ce se întâmplase cu ofiţerul.

De parcă Devlin s-ar fi aşteptat la asta.

Un fior o traversă pe Julia în timp ce îl urmări pe Dev cum se plimbă în jurul mesei de biliard.

— Buzunar din colţul drept.

Gura lui Devlin se curbă într-un surâs slab în timp ce îşi pregăti următoarea lovitură şi se aplecă peste masa de biliard. Bila albă traversă iute masa, ciocnindu-se de bila neagră, şi ajunse direct în buzunarul din colţul drept.

Capitolul 29

Lucian închise televizorul, aruncând telecomanda pe bar. Luând-o de mână pe Julia, o conduse afară din sala de biliard.

Mâna ei se strânse peste a lui în timp ce ea aruncă o privire înapoi spre cameră.

— Lucian, am eu o imaginaţie bogată sau…

— Nu-i nimic, o întrerupse el, nedorindu-şi să o audă rostind ceea ce gândea şi el.

Julia îşi eliberă mâna din strânsoarea lui.

— Ba ceva este. Ea coborî vocea. V-am auzit discutând în bucătărie zilele trecute. Ştii cum sună asta, nu?

El ştia prea bine.

— Ştiu, dar nu e ceea ce crezi.

— Tu la ce te gândeşti? îl întrebă ea. Este evident că te gândeşti la ceva, altfel nu m-ai fi scos din cameră.

— Te-am scos ca să te rog să te duci sus şi să mă aştepţi.

Ceea ce era în parte adevărat.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Vrei să mă duc sus şi să te aştept?

— Te rog!

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu ştiu ce altceva să-ţi spun decât că, orice ar fi, aici eşti în siguranţă.

— Nu mă gândeam că nu sunt, spuse ea, căutându-i privirea. Adică nu vreau să sugerez că l-ar fi lichidat cumva pe ofiţerul de poliţie şi că nu mă simt în siguranţă. Doar că a fost… a fost ciudat. Voi sunteţi ciudaţi de obicei, dar asta… *asta* a fost chiar ciudat.

El strânse din buze.

— Suntem… diferiţi. Ştiu. Coborând capul, o sărută uşor. Mă aştepţi sus? Te rog! O să dureze o secundă. Şi o să putem vorbi.

— Despre?

Ea îşi încrucişă braţele.

El o cuprinse de ceafă în timp ce îşi lipi fruntea de a ei.

— Despre încotro mergem de aici.

Ea înmărmuri.

— Ce vrei să spui?

Doamne, nici el nu era pe deplin sigur, dar voia să vorbească despre viitorul cu ea, despre ce aveau să facă. Nu îşi dorise niciodată asta până acum.

— Vreau să vorbim despre noi… despre ce facem. El zâmbi slab când îşi lăsă mâna să alunece peste obrazul ei. Numai de bine. Adică sper să fie numai de bine. Asta dacă nu cumva te interesează doar sexul şi nimic altceva, caz în care cred că o să fie de rău.

Julia se trase în spate, cu obrajii uşor îmbujoraţi şi o privire surprinsă.

— Nu… nu mă interesează doar sexul. Vreau să zic, sexul e minunat… absolut minunat, dar nu sunt interesată doar de…

Lucian o sărută. Nu s-ar fi putut abţine nici dacă şi-ar fi dorit, şi, când ea întredeschise buzele şi îl lăsă să o exploreze, el adânci sărutul.

— Urc cât de repede. Bine?

— Bine, şopti ea şi se uită spre uşă. Chiar dacă simt că ai vrut doar să-mi distragi atenţia, dar fie.

Coborând bărbia, el zâmbi larg.

— Chiar îmi doresc să vorbim despre noi. Nu a fost o tactică de distragere. Ci doar o sincronizare dubioasă.

Julia râse când îşi lăsă mâinile să cadă de-o parte şi de

alta a corpului.

— Ne vedem curând!

Lucian aşteptă până când ea se făcu nevăzută înainte de a reveni în încăpere. Îşi găsi fratele mai mare stând la bar. Luând-o prin spatele mesei de bar, se opri exact vizavi de Dev.

— Ai ceva să-mi spui?

Dev zâmbi zeflemitor.

— Mereu am ceva ce mi-ar plăcea să afli.

— Ştii la ce mă refer. Lucian se sprijini cu braţele de bar. Ofiţerul e mort.

— Aşa au spus la ştiri. Accident de maşină, nu? Dev îşi luă ceva de băut. Ce tragedie!

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Lucian. Lucian era ros de aceleași gânduri ca Julia. Era prea ciudat să creadă că Dev avea vreo legătură cu accidentul ofiţerului. Mai ales că la televizor se spusese că individul avusese o urgenţă medială și Troy menţionase detaliul la telefon. Dar Lucian nu era sigur în privinţa unui lucru.

— Zici că este o tragedie, spuse Lucian în cele din urmă. Eu spun că este o coincidenţă.

— Ce vrei să sugerezi, Lucian? Că am vreo legătură cu faptul că individul a avut o urgenţă medicală şi a făcut accident de maşină? El râse şi mai luă o gură din băutură. Oi fi eu talentat, dar asta este imposibil.

Adevărul este că nimic nu era imposibil pentru familia de Vincent. Dev o ştia. La fel și Lucian.

— Chiar crezi că am avut ceva de-a face cu asta? întrebă Dev după o clipă.

Lucian întâlni privirea fratelui lui.

— Amândoi ştim că am lua măsuri extreme ca să ne protejăm familia.

— Amândoi ştim că tu ai făcut-o deja, sublinie Dev.

— Da, şi nu ascund asta.

— Hmm. Dev încuviinţă din cap şi îşi lăsă băutura jos. Ştii, pare că te-ai apropiat foarte mult de domnişoara Hughes. Chiar dacă te-am sfătuit să nu.

— Şi schimbi subiectul cu unul despre care nu trebuie să vorbim.

— Cred că este o schimbare importantă de subiect şi ceva despre care trebuie să vorbim fără doar şi poate. Dev îşi arcui o sprânceană. Nu cred că este înţelept.

Trăgându-se în spate, Lucian scutură din cap.

— Dacă ai aşa o mare problemă cu faptul că mă apropii de ea, atunci de ce ai mai angajat-o? De ce să angajezi pe cineva care ar putea atrage atenţia mea sau a oricui altcuiva?

— Pentru că ştiam că o să-şi ţină gura.

Lucian avu o presimţire când se întoarse spre fratele lui.

— Ce naiba vrei să spui?

— Îmi închipui că ai şi vorbit cu ea, nu doar i-ai tras-o, comentă el, şi pumnii lui Lucian se încleştară. Ştii că a fost măritată.

— Ce treabă are fostul ei soţ?

— Chiar nu trebuia să te duci să verifici tu nimic, Lucian. I-am verificat eu atent antecedentele. Ştii asta. Făcu o pauză. Şi am descoperit nişte chestii interesante despre ea. O femeie care rămâne alături de un soţ care o tratează ca naiba este o femeie maleabilă, uşor de controlat.

Lui Lucian nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Tu de asta eşti cu Sabrina?

Dev ridică un umăr şi izbucni în râs.

Furia se dezlănţui înăuntrul lui Lucian.

— Tu chiar vorbeşti serios acum?

— Este adevărul. De ce o iei aşa personal? Fata ta a

fost…

Lucian reacţionă fără să se mai gândească. Îşi trase braţul în spate, şi pumnul i se înfipse în maxilarul fratelui său. Dev lăsă capul pe spate şi, în următoarea secundă, se prăbuşi în fund pe podea.

Sprijinindu-se cu mâinile în lemn, Lucian se ridică şi sări peste bar. Ateriză lângă Dev chiar în clipa în care acesta dădea să se ridice. Aplecându-se, se opri la câţiva centimetri de faţa lui Dev.

— Nu ştii nimic despre Julia. Absolut nimic.

— Doamne, mormăi Dev, frecându-şi maxilarul. Ce dracu' ai, omule?

Lucian se uită stăruitor la fratele lui şi avu senzaţia că se uita la un străin. Cum naiba să o fi angajat pe Julia din cauza fostei ei căsnicii? Cum să creadă ceva atât de groaznic despre ea… despre oricine?

Fratele lui putea să fie rece şi apatic. La naiba, erau momente când se întreba dacă nu cumva Dev mai avea doar puţin până să devină sociopat, dar asta? Era prea de tot.

Dev întoarse capul şi înjură în barbă.

Ridicându-se, Lucian făcu un pas înapoi şi, când Dev ridică privirea spre el, simţi că încremeneşte.

— Uneori, am impresia că nici măcar nu te cunosc, Dev. Chiar nu te cunosc.

Julia intră în camera ei încă bântuită de zâmbetul glacial, aproape arogant, pe care Devlin îl afişase în timp ce ştirile anunţau moartea ofiţerului. Se simţea paranoică pentru că se gândea că el avea vreo legătură cu moartea bărbatului. Ai fi văzut o asemenea ipoteză într-unul dintre serialele siropoase la care se uita mama ei.

Era de neconceput chiar şi doar să-l bănuieşti pe Devlin

de aşa ceva, dar… această familie… aceşti bărbaţi chiar trăiau într-o lume a lor.

Dacă Devlin avea ceva de-a face cu moartea ofiţerului?

Dacă tatăl lor fusese ucis?

Cum ar schimba asta lucrurile?

Ultima întrebare o făcu să se oprească brusc, pentru că ştia deja răspunsul și nu era sigură de ceea ce spunea el despre ea. Nu schimba ceea ce ştia că începea să simtă pentru Lucian.

Julia își trecu o mână peste cap în timp ce se întoarse încet, pe măsură ce inima începea să-i bată tot mai tare. Era… ei bine, chiar se îndrăgostise de Lucian, iar el voia să vorbească despre ei. Avea senzaţia că se aflau la o răscruce importantă din viaţa lor şi că, după ce aveau să discute, totul urma să se schimbe cu adevărat.

Dar fraţii… aveau o latură întunecată. Erau periculoşi. Poate nu pentru ea. Poate că nu pentru cei de care le păsa, dar asta nu însemna că nu erau periculoşi.

Oare putea ea să accepte una ca asta?

Acceptase deja?

Trebuia neapărat să se gândească la acest lucru. Julia îşi scoase o brăţară de pe mână, aruncând-o pe pat în drum spre baie. Urma să se ducă în camera lui Lucian, dar voia să…

Ea miji ochii în timp ce cercetă patul din priviri. Ceva lipsea. Jurnalul! Îl lăsase pe pat mai devreme. Ocolind patul, se aplecă şi se uită dedesubt. Nu era acolo. Nici pe noptieră sau în orice alt loc ar fi căutat.

— Ce naiba? Ea se întoarse încruntată. Unde să…

Ritmul netulburat al paşilor care se auzeau deasupra îi atrase atenţia. Zgomotul nu putea să fie doar rodul imaginaţia ei sau paşii vreunui spirit invizibil. Şi ea ştia unde erau fraţii. Nu aveau cum să fie ei.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi valvârtej din cameră şi urcă la etaj. Habar nu avea la ce să se aştepte când deschise uşa de la dormitorul lui Madeline, dar nu şi-ar fi imaginat nici într-o mie de ani ceea ce văzu.

Pe şevalet se afla un tablou terminat – unul care nu fusese acolo mai devreme, când ea ieşise din încăpere. Îl înfăţişa pe un bărbat… un bărbat care semăna perfect cu senatorul… sau cu tatăl lor.

Iar pe podea erau împrăştiate toate tablourile pe care le pictase Madeline de când îi fusese adus şevaletul în cameră. Toate erau aranjate frumos, unul lângă altul sau unul peste altul, şi…

— O, Doamne, şopti Julia şi se opri brusc.

Nu observase până acum. Nimeni nu observase până acum, pentru că tabloul… fusese realizat pe bucăţi, dar, puse cap la cap, piesele formau imaginea mai amplă. Picturile fuseseră piese ale unui puzzle, jumătate de faţă pictată aici, restul pictat în altă zi. Nimeni nu observase acest detaliu înainte ca piesele să fie puse cap la cap.

Înainte să fie puse cap la cap de *cineva.*

Uluită, Julia se apropie de şevalet, având grijă să nu calce pe tablourile aliniate în faţa uşilor care dădeau spre terasă. Ea ridică şevaletul şi se întoarse, aşezându-l acolo unde ştia că stătea de obicei – în spate, colţul din stânga.

Julia făcu un pas înapoi, aproape nevenindu-i să creadă. Era un portret de familie. Unul lângă altul stăteau doi băieţi cu părul negru.

Băieţi care semănau izbitor cu cei văzuţi în albumele foto pe care le găsise Julia în camera mamei lor.

Şi, în prim-plan, se aflau un băiat blond şi o fată, în faţa unei femei care trebuia să fie mama lor şi a unui bărbat care trebuia să fie Lawrence.

În mod evident, fata şi băiatul erau Madeline şi Lucian.

Un fior îi traversă şira spinării. De ce îi pictase Madeline aşa? De ce… Fiorul deveni tot mai intens, şi i se făcu pielea de găină.

Julia se întoarse spre pat. Madeline era întinsă, cu ochii închişi.

— Tu ai făcut asta? Nu primi niciun răspuns de la Madeline, dar Julia se îndreptă spre pat. Madeline, ştiu că pictura nu era terminată când am plecat, mai devreme.

Niciun răspuns.

Julia se uită lung la ea.

Se întâmpla ceva… nimic de bine.

— Madeline, tu ai asamblat tablourile? Vocea îi deveni tăioasă şi mâinile i se încleştară în pumni. Răspunde-mi!

Ochii lui Madeline se deschiseră.

Julia trase brusc aer în piept. Madeline nu se uita la ea. Nu. Privirea ei era aţintită înspre…

O uşă scârţâi în spatele ei, şi aerul cald îi ridică uşor părul de pe umeri. Timpul păru să încetinească, chiar dacă totul se acceleră într-un ritm înnebunitor. Ea se întoarse şi simţi că i se înmoaie genunchii.

Daniel intră în cameră, călcând pe tablouri. Pânza scrâşni sub ghetele lui. În mână – o mână *înmănușată* – se afla jurnalul care dispăruse.

Ea se încordă în timp ce făcu un pas înapoi.

— Ce cau…

Julia nu apucă să-şi termine întrebarea. Durerea îi explodă în maxilar. Văzu stele verzi, şi totul se cufundă în întuneric.

Capitolul 30

Lucian își dorea să-l pocnească din nou pe Dev.

Astfel că una dintre cele mai inteligente decizii pe care le luase în ultima vreme fusese să plece din încăperea aceea blestemată. Singurul lucru care îl mai liniști era gândul că în curând avea să fie alături de Julia.

Doamne, trebuia să-i spună. Nu-şi dorea ca ea să ştie, dar simţea că era necesar. Nu era împăcat cu ideea de a-i ascunde așa ceva.

Sincer, nu o putea condamna dacă decidea să-şi strângă lucrurile numaidecât şi să plece cât mai departe. Dacă se întâmpla asta, probabil că Lucian avea să facă mai mult decât doar să-l pocnească pe Dev.

Oprindu-se în prima lui cameră, descoperi că nu era aici. Traversă cei câţiva paşi care duceau în camera ei, și o încruntare îi curbă buzele când observă că ușa era deschisă.

— Julia? strigă el și scrută încăperea din priviri.

Ușa de la baie era închisă, deci, dacă nu cumva se ascundea în toaletă, ea nu era nici aici. Însemna că nu putea să fie decât într-un singur loc.

Camera lui Maddie.

Urma unui zâmbet îi înflori pe buze când făcu stânga împrejur și o luă în sus pe scări. Dăruirea ei faţă de muncă – faţă de sora lui – era un alt motiv pentru care o iu…

— La naiba, icni el.

Lucian se opri pe scări. Nu-şi permise să ducă gândul la bun sfârșit, dar ştia ce gând era.

Era un alt motiv pentru care o iubea.

Simţi că îl ia ameţeala în timp ce urcă scările, cu genunchii slăbiţi, dar traversă coridorul și coti uşor, cu

zâmbetul pe buze.

— Domnişoară Hughes, eşti… Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer. Uşa de la camera lui Maddie era deschisă, şi vedea exact ce se întâmpla în încăpere. Ce naiba?

Sora lui nu era în pat.

Nici în scaunul de lângă şevalet.

Nici urmă de Julia pe nicăieri şi…

Lucian ocoli patul, privind lung spre picturile împrăştiate pe podea. Înţelegea ce vedea… Doamne, nu părea să aibă niciun sens, dar nu avea acum timp să stea să analizeze ce pictase sora lui, pentru că Maddie dispăruse.

La fel şi Julia.

Se simţi copleşit de un sentiment aproape ireal. De parcă ar mai fi trecut prin asta – şi, la naiba, chiar trecuse. În noaptea în care murise mama lui.

Întorcându-se înnebunit, se opri când atenţia îi fu atrasă de o străfulgerare de roşu ce se zărea pe marginea alburie a cuverturii. Picături… picături de *sânge?*

O senzaţie de apăsare îi făcu inima să se strângă în piept când privirea lui ţâşni spre uşa deschisă de la verandă. Se avântă înainte, dând cu disperare perdelele la o parte când păşi afară.

— Julia, urlă el. Maddie!

Fir-ar să fie! Unde erau? Sora lui nu putea să fi ajuns prea departe…

Un ţipăt ascuţit se stinse într-un scâncet. El se întoarse brusc, trăgându-se înapoi până ajunse la balustradă, în vreme ce inima i se zvârcolea nebuneşte în piept.

— Julia?

Începu să se îndrepte într-acolo, apoi să alerge. Sunetul se auzi de deasupra… de pe acoperiş.

— Nu urca, Lucian! strigă ea de sus. Te rog…

Un alt ţipăt ascuţit o întrerupse.

Ba cum să nu urce?!

Alergă într-un suflet pe acoperiş, treptele vechi din lemn scârţâind sub greutatea lui. Ajunse sus în câteva secunde şi scrută disperat întunericul din jur. Îndrumat doar de lumina firavă a lunii, aproape că nici nu o zări în spatele baldachinului.

Se simţi inundat de uşurare.

— Julia, ce s-a…

— Nu te apropia! Ea ridică mâinile. Te rog!

Îngrijorarea îl cuprinse în ghearele ei. Lumina lunii se răsfrângea spre ea. Faţa îi era pătată de sânge şi mâinile îi tremurau.

— Eu aş asculta-o dacă aş fi în locul tău.

El încetini când Daniel apăru din spatele baldachinului. Aproape că nu-şi recunoscu vărul, observând că era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, de parcă ar fi fost de la trupele speciale.

— Nu ştiu ce naiba se întâmplă aici, dar, dacă sângerează din cauza ta, te omor cu mâna mea.

— Chiar aşa?

Daniel se mişcă repede – mai repede decât s-ar fi aşteptat Lucian vreodată. Într-o clipită, ajunse în spatele Juliei, cu un braţ încolăcit peste mijlocul ei şi o mână la gâtul ei.

Daniel avea un cuţit.

— Ce naiba? răbufni Lucian.

Julia închise pentru o secundă ochii.

— A…

— Taci din gură! o avertiză Daniel, mişcându-şi aproape imperceptibil mâna. Dacă scoţi o vorbă, mori… mori aici.

Un val amar de panică se dezlănţui înăuntrul lui Lucian.

Nu înţelegea ce se întâmpla sau unde era sora lui, dar, acum, singurul lucru care îl interesa era ca Julia să fie în siguranţă.

— Dă-i drumul, Daniel! zise şi ridică mâinile. Te rog! Orice s-ar întâmpla aici n-are nimic de-a face cu ea. Doar dă-i drumul!

Cuţitul îndreptat spre gâtul Juliei tremură.

— Ai dreptate. N-are nimic de-a face cu ea. Ea e mai degrabă omul nepotrivit la locul nepotrivit. Nu era în plan să apară la etaj. Niciunul dintre voi nu trebuia să fie pe aici.

Privirea lui Lucian ţâşni spre Julia. O mişcare greşită, şi totul se termina pentru ea… pentru ei. Se chinui să-şi păstreze calmul.

— Trebuie să-mi explici ce se întâmplă, Daniel.

Chipul bărbatului mai tânăr păli.

— Niciunul dintre voi n-avea ce să caute sus. Aş fi avut timp, dar ea era acolo şi aranja nenorocitele alea de tablouri.

— N-am… n-am pus eu picturile acolo, spuse Julia şi tresări. Am auzit paşi. Am urcat să verific. Atâta tot.

— Paşi? Tu ai fost? întrebă Lucian când cerul fu secerat de un fulger. În tot timpul ăsta?

— Ce bine că nu merg camerele, nu? Bănuiesc că trebuie să le mulţumesc fantomelor pentru asta. Daniel râse, dar sunetul răsună forţat. Doamne, habar n-ai! Eşti un mare dobitoc.

Lucian îşi încleştă pumnii.

— Atunci poate mă ajuţi tu să înţeleg. Dă-i drumul Juliei, şi putem discuta. Dă-i drumul, şi nu-ţi fac nimic. Doar vorbim.

— Da, cum să nu! Crezi că-s prost? Ştiu că mereu ai crezut asta despre mine, dar nu sunt tâmpit. Nici gând. Dădu să o îndepărteze pe Julia de baldachin. Rezolv eu problema. Mă ocup eu, aşa cum m-am ocupat de toate preţ de zece…

Un sunet care se asemăna cu cel al unei sticle de şampanie deschise răsună în colţul opus al acoperişului.

Daniel se trase brusc înapoi şi, în acelaşi timp, Julia ţipă. Roşul se împrăştie pe o parte a feţei ei în vreme ce Lucian scoase un strigăt. Daniel se prăbuşi, cuţitul zdrăngănind pe acoperiş în timp ce Julia ţâşni înainte şi căzu în genunchi.

Lucian nici măcar nu se mai uită în spate. Se grăbi să înainteze şi ajunse într-o secundă lângă Julia. Îngenunche, cuprinzându-i faţa însângerată în mâini, pe măsură ce groaza săpa înăuntrul lui fiori de gheaţă.

— Eşti bine? Julia, iubito, vorbeşte cu mine!

— Sunt bine. Inspiră tremurător aer în piept şi înălţă capul. Ochii îi erau mari de frică. Sângele… Dumnezeule!

Dădu să se retragă şi să arunce o privire în spate.

— Nu te uita! Lucian o opri, trecându-şi un braţ pe după umerii ei şi strângând-o la piept. Daniel zăcea întins pe spate, cu jumătate din ţeastă sfărâmată. El îşi concentră atenţia asupra Juliei, ştergându-i cu mâinile sângele de pe obraz. Mâinile îi tremurau. Doamne, am crezut… am crezut că o să te pierd… că te-am pierdut.

Julia tremura atât de tare, că făcea şi trupul lui să se cutremure în timp ce Lucian privi peste umăr şi îl zări pe Dev stând la câţiva metri de uşa ce dădea spre acoperiş, cu o armă în mână.

— Nici n-ai idee cât am aşteptat să fac asta. Dev coborî arma. Bine că v-am auzit ţipând.

Lucian izbucni într-un râset răguşit. La naiba, cu doar câteva clipe în urmă, îl luase pe Dev la bătaie, iar fratele lui îi salvase Juliei viaţa şi… îl ucisese pe vărul lor.

Un vârtej de gânduri izbucni în mintea lui Lucian.

Brusc, Julia se depărtă uşor de Lucian. Îl apucă strâns de cămaşă.

— Lucian, sora ta…

Dev scoase un strigăt de avertizare care se transformă într-un geamăt. O secundă mai târziu, genunchii lui cedară, şi el se prăbuşi cu faţa înainte, scăpând arma din mână. Se prăbuşi pe podea şi nu se mai mişcă.

În locul ocupat puţin mai înainte de Dev, stătea acum Maddie, ca o fantomă, înveşmântată în cămaşa de noapte albă cu care o îmbrăcase Julia mai devreme.

— Nici n-ai idee cât am aşteptat *eu* să fac *asta.*

Capitolul 31

Lucian se ridică încet.

— Maddie? Ce-ai… ce-ai făcut?

— O să trăiască. Pentru moment. Sora lui îngenunche şi aruncă deoparte arma pe care o folosise ca să-l doboare pe Dev. Apucă pistolul. A murit? Daniel a murit?

Când Lucian nu răspunse, ea urlă:

— Dă-te! Dă-te de lângă el!

Lucian întinse mâna în spate şi simţi cum Julia îl ia de mână. O ajută să se ridice. Se îndepărtară de Daniel.

— La naiba! urlă Maddie când ajunse în dreptul lui. Îngenunche şi îşi apăsă o mână pe pieptul lui. Daniel. Iubitule…

Lucian era şocat, absolut şocat.

— Maddie, mergi… vorbeşti. Eu nu…

— Nu înţelegi. Ştiu. Îmi pare rău! Chiar îmi pare. Ea ridică mâna moale a lui Daniel şi o sărută. N-am vrut să vezi nimic din toate astea. Nu trebuia să vezi. Lucrurile nu trebuiau să se întâmple aşa.

Lucian rămase ca trăsnit.

— Ce nu trebuia să se întâmple aşa? Ce naiba, Maddie? Spune-mi, ce se petrece?

Sora lui se îndreptă şi îşi lăsă capul pe spate cu un oftat.

— Trebuia să-mi dau seama că Daniel avea să fie ucis. Dacă… ar fi rămas în control în tot timpul ăsta, cum l-am convins să facă *ani* în şir, totul ar fi ieşit cum trebuia, dar nu… În clipa în care şi-a făcut apariţia aici, am ştiut că o să strice totul.

— Tu… ai fost cu el în tot timpul ăsta? întrebă Lucian înmărmurit.

— Da, spuse ea şi coborî capul. Vântul învolbură şuviţele lungi de păr blond şi i le aduse pe faţă. Totul era bine. Noi… eram, în sfârşit, lăsaţi în pace, iar eu eram fericită, doar că… am rămas fără bani. A trebuit să facem ceva.

Uimirea fu înlocuită de repulsie când tot ce spunea sora lui începu să capete sens.

— Ce vrei să spui?

Mâinile Juliei se împinseră în spatele lui Lucian.

— Erau împreună. Erau…

— Ne iubeam! urlă Maddie. Ştiu că probabil ţi se pare greşit, dar nu-mi pasă. Ne iubeam! Şi nu ne doream decât să fim împreună.

Lucian îşi simţi stomacul revoltându-se.

— Atât. Maddie scutură din cap. Dar îl ştii pe Daniel. Este atât de… slab uneori. Nu trebuia decât să mă lase pe mine să mă ocup de povestea asta, şi apoi aveam să fim din nou împreună. Atât trebuia să facă. Şi uite cum a ajuns…

Nu era nevoie să se uite la Daniel.

— Doamne, Maddie, ce-ai făcut?

— Nu este vina mea! ţipă ea. El a dat-o în bară, şi am ştiut asta de când a apărut aici. Ştiam că era doar o chestiune de timp până ajungea s-o facă lată şi se termina totul, aşa că a trebuit să rezolv problema. Încă o putem *rezolva.*

Revenindu-şi după dezvăluirea şocantă că sora lui fusese cu vărul lui, chiar fusese cu el, şi trăise cu el în tot acest timp, Lucian simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Spune-mi! Spune-mi ce se întâmplă aici!

Maddie aruncă o privire spre Dev şi răsuflă apăsat.

— Urma să mă întorc pentru că aveam nevoie de bani, iar eu ştiam cum să fac rost de bani – nu doar pentru mine şi Daniel, dar şi pentru tine, Lucian. Ştiam ce puteam face, dar… dar nu era uşor, aşa că a trebuit să…

— A trebuit să stai departe zece ani? Să mă laşi să mor de griji neştiind ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine? Ai idee… Se opri din vorbit înainte să-şi piardă cumpătul. Apoi te-ai întors şi te-ai prefăcut bolnavă? El întinse mâinile şi le coborî la loc de-o parte şi de alta a corpului. Doamne, asta a fost… Maddie, a fost o nebunie.

— Te rog, lasă-mă să-ţi explic, şi o să înţelegi. Da? Te rog? îl imploră sora lui.

Era imposibil ca Lucian să înţeleagă toată povestea asta, dar încuviinţă din cap, pentru că avea nevoie să încerce. Trebuia să ştie ce anume o determinase pe sora lui să facă tot ce făcuse. Trebuia să priceapă cum de nu ghicise niciodată aşa ceva, în timp ce fraţii lui…

În timp ce fraţii lui fuseseră mereu bănuitori în privinţa revenirii lui Maddie acasă.

— N-am vrut să plec, acum mulţi ani, dar a trebuit s-o fac. Nu-mi doream decât să fiu cu Daniel, dar a trebuit să te abandonez.

— Pentru că n-aş fi acceptat ce făceaţi tu şi Daniel?

— Pentru că probabil l-ai fi ucis dacă ai fi aflat, spuse ea, şi, la naiba, avea dreptate. Dar a trebuit să plec pentru că… Ea strânse din buze când păşi peste Dev. Traversând acoperişul, păstră arma aţintită spre ei până când ajunse la vaza argintie în care Dev punea mereu flori. Coborî în treacăt privirea spre ea. Am iubit-o pe mama. Ştii asta, nu-i aşa?

O groază reînnoită îl luă pe Lucian cu asalt.

— Dar ea a aflat despre mine şi Daniel, spuse Maddie încet. A scos la imprimantă mesajele pe care ni le trimiteam. Ne-a prins împreună.

— Oh, Doamne, nu! şopti Julia şi îl cuprinse pe Lucian de mijloc.

— Eram aici sus când mi-a spus că ştie că sunt cu Daniel

şi că este greşit. Ştiam deja că era greşit. Nu sunt proastă, dar sentimentele mele nu s-au schimbat. Fornăind, ea întinse mâna şi se şterse la ochi. Mi-a interzis să mă mai văd cu Daniel, mi-a spus că, dacă nu o ascult, o să-i spună tatălui lui Daniel, şi eu… nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Ţipam una la alta, iar eu mi-am dorit doar… mi-am dorit doar să înceteze şi să tacă, dar ea nici gând, şi s-a întâmplat pur şi simplu.

— Nu, spuse Lucian. Inima i se frânse în două. Nu, Maddie!

Ea ridică privirea spre cer.

— Am împins-o şi… mama şi-a pierdut echilibrul. A fost un accident, Lucian. N-am vrut. S-a întâmplat pur şi simplu.

Totul. Absolut totul se opri înăuntrul lui Lucian. Mama lui nu-şi luase viaţa? *Ea* fusese vinovată de la bun început?

Braţele Juliei se strânseră în jurul lui când el începu să se clatine pe picioare. Picioarele lui… lumea lua o turnură nesigură, stranie.

— A trebuit să plec, continuă ea. Aşa că am plecat cu Daniel. I-am spus ce s-a întâmplat, iar el m-a dus la casa de pe lac a tatălui lui. Cea unde nu se duc niciodată. Eu… am stat acolo cu el. N-aveam de gând să mă mai întorc vreodată. N-ai fi aflat niciodată adevărul. Eram hotărâtă să mă ţin departe, dar… dar s-au terminat banii pe care i i-a lăsat tatăl lui şi… aveam nevoie de bani ca să supravieţuim. Aşa că a trebuit să mă întorc acasă. Trebuia… trebuia să ne asigurăm viitorul.

Lucian se simţea amorţit. Dacă Julia nu l-ar fi strâns în braţe, s-ar fi prăbuşit în genunchi.

— Aveam un plan, pentru că ştiam adevărul. Ştiam adevărul. Urma să mă întorc şi să mă prefac bolnavă. Aşa aş fi putut să găsesc jurnalul mamei.

— De asta ne-a rugat Daniel să căutăm prin lucrurile ei?

— Atunci s-au schimbat planurile. Ea îşi trecu mâna peste cap. Daniel nici nu trebuia să fie aici – nu atunci. Aveam nevoie de timp ca să intru în camera ei şi să recuperez jurnalul, pentru că trebuia să fac rost de cheie pentru a ajunge la foile dorite.

— Ce foi? întrebă Lucian, amintindu-şi vag că văzuse o cheie prinsă de jurnalul găsit de Julia.

— Dovada, spuse Julia.

Despre ce naiba vorbeau?

Maddie încuviinţă din cap.

— Dovada… testele ADN pe care le făcuse mama pe când eram mici. Ea *ştia…* mi-a spus, Lucian. Mi-a spus adevărul şi m-a rugat să nu zic nimănui. Şi aşa am făcut. Am păstrat secretul, şi, până la urmă, ea a distrus totul.

El simţi un gol în stomac.

— Ce teste?

Maddie sări speriată când fulgerul lovi aproape.

— Ştia că noi, tu şi cu mine, suntem adevăraţii moştenitori. Noi am fost singurii copii ai lui Lawrence.

— Nu… nu se poate. Lucian scutură din cap şi simţi că rămâne fără aer. N-are cum să…

— Este adevărat, Lucian. Devlin şi Gabe nu erau copiii lui. Noi suntem, spuse ea. Mi-a zis mama. Mi-a spus că ne-a testat pe toţi. Ea avea dovada. Este în seif.

— În garderobă, şopti Julia. La naiba, este sub pardoseală.

Maddie încuviinţă din cap.

— Ai citit jurnalul mamei, nu-i aşa? Nu te învinovăţesc. Îmi place de tine, Julia. Eşti… drăguţă, dar chiar îmi doresc să-mi fi adus pur şi simplu jurnalul. Poate aşa nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Poate ai fi apucat să pleci acasă.

Lucian înţepeni.

— Eşti sora mea. Se întinse în spate, apăsându-şi mâna pe şoldul Juliei. O împinse uşor în spate, practic punându-se între fata pe care nu o mai cunoştea şi femeia de care ştia că se îndrăgostea. Dar nu te las să-i faci vreun rău Juliei.

— N-ai de ales. Ea izbucni într-un râset răguşit. Nu ne permitem martori.

Concentrat asupra ei şi asupra armei pe care o strângea în mâna palidă, el continuă să o îndepărteze pe Julia din raza de acţiune a surorii lui. Trebuia să o ţină pe Maddie de vorbă până îşi dădea seama cum să rezolve situaţia.

— De ce nu te-ai întors pur şi simplu acasă şi nu ne-ai spus adevărul? Dacă Lawrence chiar era tatăl nostru, de ce să nu zici asta şi gata? De ce să faci toate astea?

— Care ar fi fost diferenţa? Dev s-ar fi asigurat ca adevărul să fie muşamalizat... Şi să fac asta cât era tata în viaţă? El sigur ar fi muşamalizat totul. I-a vrut mereu pe Dev şi pe Gabe. Niciodată pe noi. Trebuia să iasă din schemă înainte să pun mâna pe documente.

Avea ea vreo legătură cu moartea lui Lawrence?

Julia se încordă brusc în spatele lui. Surprinse cu coada ochiului o mişcare.

Gabe.

Era acasă şi pe acoperiş, apropiindu-se tot mai mult de locul în care se aflau ei.

— Şi picturile? întrebă el, atrăgând spre el atenţia lui Maddie.

Ea ridică dintr-un umăr.

— Nu ştiu. Îmi doream doar să vadă cineva adevărul. Atât.

Lucian scutură din cap. Doamne, nici măcar nu o cunoştea pe fata din faţa lui. Era o fantomă... o fantomă cu

mintea bolnavă.

Gabe ajunse mai aproape.

— Deci l-ai ucis pe Lawrence? întrebă el, știind deja răspunsul.

Totul căpăta sens acum. Dacă Lawrence ar fi fost în viață, n-ar fi contat cine erau moștenitorii de drept. Cu el ieșit din schemă și cu dovada că Lucian și Maddie erau copiii lui, testamentul putea fi contestat.

Planul ei era nebunesc.

Și planul ăsta nu era singurul lucru care îi dovedea că nu o cunoscuse niciodată cu adevărat. Ci și relația ei cu vărul lor. Și faptul că o ucisese pe mama lor, indiferent dacă fusese sau nu un accident.

Maddie râse răgușit.

— Ăsta era planul nostru. Doar atunci ar fi trebuit să fie Daniel aici. Îl omoram, și apoi… puteam dovedi că noi eram copiii lui. De aceea m-am întors cum am făcut-o. Nu trebuia să trezesc bănuieli nimănui.

Pe el îl păcălise, dar nu și pe frații lor.

— Dar nu l-am ucis noi.

Ea râse din nou, ștergându-se când o lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Pe naiba! spuse el.

— Nu trebuie să mă crezi, Lucian, dar îți jur că n-am fost noi. Pe aici se ascunde un ucigaș, dar nu e vorba despre mine. Nu sunt singura, dar va trebui să o fac din nou. Ea ochi cu arma. Putem să rezolvăm problema, dar ea trebuie să dispară. La fel și Dev.

Inima lui îngheță în piept.

— Noi doi putem să rezolvăm problema. Ea trase adânc aer în piept. Putem să rezolvăm totul. Ca pe vremuri. Mai ții minte? Când noi…

Se întâmplă într-o fracţiune de secundă.

Dar ar fi avut timp să o pună în gardă pe sora lui. Ar fi putut să-l oprească pe Gabe. Totul ar fi putut să se încheie diferit. Însă menţinu atenţia lui Maddie concentrată asupra lui.

Şi o parte din el muri în clipa aceea.

Gabe se repezi înainte, împingându-se cu umărul în coasta lui Maddie. Arma se descărcă, dar îşi rată ţinta. Glonţul se pierdu undeva în cer. Atât fratele, cât şi sora lui se rostogoliră spre marginea acoperişului.

Lucian se repezi spre ei în timp ce cei doi aterizară pe spate. Ajunse în dreptul lor chiar în clipa în care cerul fu luminat de un fulger. Avu doar o fracţiune de secundă, dar mai mult decât suficient ca să nu se mintă şi să pretindă că nu alegea între a-şi salva sora geamănă şi a-şi salva fratele.

Apucă braţul lui Gabe, trăgându-l înapoi, în timp ce sora lui ţipă, urletul pierzându-se în bubuitura unui tunet şi fiind redus la tăcere de pământul de dedesubt.

Capitolul 32

Maddie nu minţise.

Lucian găsise seiful sub pardoseala din garderobă. Cheia prinsă de jurnal deschisese cutia, în care descoperiseră rezultatele testelor de paternitate.

ADN-ul care dovedea că, într-adevăr, Lucian şi Maddie erau copiii biologici ai lui Lawrence, nu Gabe sau Dev.

Vestea venise ca un şoc pentru toţi.

La naiba, totul venise ca un şoc, chiar dacă fraţii lui fuseseră mereu circumspecţi în legătură cu întoarcerea lui Maddie. Ar fi trebuit să-i asculte.

Ultimele 24 de ore păreau învăluite într-un soi de ceaţă.

După ce Dev îşi revenise, el şi Gabe se apucaseră să rezolve lucrurile, în timp ce Lucian o ajutase pe Julia să coboare de pe acoperiş şi o dusese în camera lui, ca să se spele şi să se asigure că era bine.

În afară de câteva vânătăi şi frânturi de imagini pe care probabil nu avea să le uite niciodată, Julia avea să fie bine.

În timp ce se afla cu ea, unul din fraţii lui îl chemase pe Richard. În ciuda orei târzii, omul venise şi se ocupase de toate.

Fraţii lui făcuseră ce trebuia făcut.

Cu ajutorul lui Richard, dispăruseră toate urmele revenirii lui Maddie acasă. Orice urmă a prezenţei ei fusese ştearsă. Iar casa de pe lac în care Maddie se ascunsese… ei bine, casa de pe lac nu mai exista.

Apoi îl sunaseră pe Troy, şi desfăşurarea evenimentelor din seara aceea fusese rescrisă. Povestea oficială era în parte adevărată, în parte falsă. Daniel intrase pe furiş în casă şi îi ameninţase pe Julia şi pe Lucian. Dev salvase situaţia, dar nu

înainte ca Daniel să recunoască de faţă cu toţi că avea probleme financiare. Venise poliţia. Toţi fuseseră interogaţi. Julia, prezentată lui Troy ca iubita lui Lucian, susţinuse povestea.

Mai multe persoane, inclusiv Troy, speculaseră pe tema unei posibile implicări a lui Daniel în moartea suspectă a lui Lawrence, şi nimeni nu obiectase. Lucian ştia că, în clipa în care aveau să se apuce să-l investigheze pe Daniel, aveau să descopere tot felul de probleme financiare, dar nimic despre Maddie.

În ochii lumii, Maddie încă lipsea, şi nimeni nu avea să afle adevărul despre lucrurile pe care fusese în stare să le facă. Aceasta era povara pe care erau ei nevoiţi să o poarte pe umeri.

Pe deasupra, Lucian nu prea credea ce susţinuse sora lui. Nu când Maddie se dovedise a fi o mincinoasă şi o criminală dispusă să ucidă din nou.

Soarele era sus pe cer când poliţia plecă, şi Lucian rămase, în sfârşit, singur cu Julia. Nu era în stare să discute cu ea despre cele întâmplate, iar ea păru să-şi dea seama de asta. Chiar şi după toate prin câte trecuse, îi oferi alinarea corpului ei, iar el acceptă… cu toată inima, făcu dragoste cu ea încet şi bucurându-se de fiecare secundă. Rămase cu ea până adormi în braţele lui, până în clipa în care ştiu că trebuia să plece de lângă ea ca să se ocupe de un ultim detaliu împreună cu fraţii lui.

Lucian dădu la o parte pătura şi o trase uşor peste umerii ei. Sărutând-o pe obraz, se îndepărtă de pat şi îşi puse o pereche de blugi. Epuizat, apucă dosarul cu acte şi coborî.

Dev şi Gabe erau în birou, ambii cufundaţi în tăcere când el intră. Niciunul nu ridică privirea când el traversă încăperea. Aplecându-se, aprinse şemineul pe gaz. Flăcările

se treziră la viaţă.

— Ţi-e frig? îl întrebă Gabe.

El nu răspunse în timp ce deschise dosarul şi scoase hârtiile.

— Astea sunt rezultatele testelor de paternitate. O să scap de ele.

— Nu trebuie să faci asta, spuse Dev.

Nu trebuia. O ştia.

— Hârtiile astea nu schimbă nimic. Lawrence nu era tatăl meu. El dădu să arunce documentele în foc. Nu o să fie niciodată.

Dev îl opri, apucându-l de braţ. Privirile li se întâlniră.

— Ai putea să ai *totul.*

— Nu vreau nimic, spuse el cu toată seriozitatea. Absolut nimic. Nu mi-am dorit niciodată. Asta nu s-a schimbat.

Pentru un moment nesfârşit, Dev îi susţinu privirea, apoi îl cuprinse de ceafă cu cealaltă mână. Dev îşi apăsă fruntea pe a lui Lucian.

— Nu mi-am dorit niciodată să am dreptate în privinţa lui Madeline, spuse el încet.

Lucian simţi că i se pune un nod în gât.

— Ştiu.

Mai trecură câteva clipe, apoi Dev îi dădu drumul. Încercând să ia o gură zdravănă de aer, fără prea mare succes, Lucian azvârli hârtiile în foc.

Toţi trei priviră cum dovada se făcu scrum.

Simţindu-se mai împovărat ca niciodată, Lucian se apropie de canapea şi se trânti între perne. I se întinse un pahar de whisky, pe care aproape îl goli dintr-o înghiţitură.

Dezvăluirile surorii lui schimbaseră tot ce ştia şi credea Lucian. Mama lor? Nemernicul care le fusese tată?

De ce… de ce se purtase Lawrence aşa cu el? De ce se purtase aşa cu Maddie? Poate… poate, dacă s-ar fi purtat ca un tată, Maddie n-ar fi sfârşit cum sfârşise.

Dar nu aveau să obţină niciodată răspunsuri la aceste întrebări.

El nu avea să afle niciodată dacă Lawrence ştiuse adevărul, și, dacă da, Lucian nu avea să ştie vreodată de ce îi tratase aşa pe el şi pe Maddie.

Doamne, era ceva cu care îi venea greu să cadă la pace. Nici măcar nu ştia cum să o facă.

— Nu-mi vine să cred că nemernicul ăla era în casă şi noi n-am avut nici cea mai vagă idee, spuse Gabe, rupând tăcerea. Doamne!

Paşii? Umbra pe care o văzuse Julia când făcea duş? În unele cazuri fusese Maddie. În altele, Daniel. Dacă pramatia n-ar fi ajuns deja mâncare pentru viermi, Lucian s-ar fi asigurat personal că avea să se aleagă praful de el.

— Îmi pare rău! spuse Gabe. N-am vrut să o împing de pe acoperiş.

— Ştiu. Lucian închise ochii. V-aş fi putut prinde pe amândoi. Te-am prins doar pe tine. Ăsta este adevărul.

— Nu pune asta în cârca ta! îi ordonă Dev. Şi, Gabe, ai făcut ce trebuia să faci. Toţi am făcut.

Așa era.

Așa cum făcuseră și înainte.

Așa cum făcuseră dintotdeauna.

Dar asta nu făcea situaţia mai uşoară.

— Poate e adevărat, spuse Lucian după câteva secunde.

— Ce?

Gabe se întoarse spre el.

Un surâs obosit îi curbă buzele.

— Blestemul… toată mizeria asta. Adică uitaţi-vă în

jurul nostru! La ce s-a întâmplat cu aproape fiecare femeie din familia noastră, cu femeile pe care le ştim. Casa asta... numele ăsta le *pângăreşte,* la dracu'!

Gabe înţepeni.

— Lucian...

— Nu-mi poţi spune că nu crezi. După tot ce s-a întâmplat? Mâna i se încordă pe pahar. După ce ţi s-a întâmplat ţie... după ce se întâmplă acum cu Emma şi cu *fiul tău?*

Fratele lui îşi feri privirea.

— Sora noastră a ucis-o pe mama şi a stat ascunsă zece ani. S-a întors şi s-a prefăcut că nu poate să meargă şi să vorbească. N-ai cum să-mi spui că este ceva normal în povestea asta.

— Nu este normal. Dev stătea în fotoliul de vizavi. După cum nu este normal nici să ai o familie despre care oamenii cred că este blestemată.

Lucian pufni.

Tăcerea se aşternu în încăpere, apoi Gabe îl întrebă:

— Cum te descurci cu toate astea?

— Nu mă descurc. Lucian se chinui să schiţeze un zâmbet în vreme ce îşi privi lung paharul. Mai întreabă-mă peste cinci ani!

— Ce o să faci cu Julia?

— Dacă ar fi deştept, ar trimite-o acasă cu următorul zbor. Dev rămase cu privirea aţintită asupra flăcărilor. Nu mai avem nevoie de ea.

— Nu te întrebam pe tine, spuse Gabe, pe un ton aspru, pe care Lucian nu îl mai auzise până acum. Îţi pasă de ea. Ştiu că-ţi pasă.

Erau şanse mari ca paharul să se facă ţăndări în mâna lui Lucian. Adevărul era că el încă mai avea nevoie de Julia.

Avea nevoie de ea mai mult ca oricând şi chiar îi păsa de ea. Nespus de mult.

Ştia că o iubea.

Iar Lucian ştia şi ce trebuia să facă.

Capitolul 33

Întorcându-se pe o parte, Julia tresări la zvâcnirea de durere pe care o simţi în coaste. Simţea o durere surdă, dar avea noroc că nu îşi rupsese vreo coastă.

Avea noroc în multe privinţe.

Cu ochii încă închişi şi inima îndurerată pe măsură ce îşi reamintea evenimentele petrecute cu o noapte în urmă, se întinse spre Lucian, însă mâna ei atinse doar un spaţiu gol şi nimic altceva. Încruntându-se, deschise ochii. Lumina zilei era în parte blocată de draperiile groase, dar firicele de lumină se strecurau pe podeaua din lemn masiv şi pe piciorul patului.

Ţinându-şi aşternuturile pe piept şi atentă să nu pună presiune asupra coastelor rănite, scrută din priviri dormitorul lui Lucian. I se tăie răsuflarea când îl zări.

Lucian stătea pe un fotoliu vizavi de pat, o jumătate a corpului fiindu-i învăluită în umbrele ce pluteau în încăpere. Stătea cu picioarele depărtate şi, din câte vedea Julia, era aplecat în fotoliu, sprijinindu-se într-un cot şi cu două degete apăsate pe buze.

Nu făcu nicio mişcare, rămânând atât de încremenit, încât ai fi putut să-l confunzi cu o statuie. Julia simţi cum neliniştea o cuprinde încet în gheare în timp ce strânse în pumni marginea cuverturii.

— Lucian? I se părea stupid să întrebe, dar trebuia să o facă. Eşti… bine?

El nu răspunse multă vreme. Neliniştea se amplifică precum un soi de buruiană otrăvitoare care începe să crească încetul cu încetul în pântecul ei şi să i se împrăştie prin vene, riscând să o sufoce.

— O să fiu, răspunse el, pe un ton vlăguit. În cele din urmă.

Ea îşi umezi buza, tresărind când îşi atinse tăietura.

— A fost o întrebare prostească. Ştiu, dar…

— Nu este prostească. Urmă o pauză. Ai dormit bine?

— Da… Cred. După toate cele petrecute, se simţise epuizată şi se cufundase într-un somn adânc, de genul celor după care nu-ţi mai aminteai nici dacă ai visat. Am dormit mult?

— Ai dormit cât ai avut nevoie.

I se puse din nou un nod în gât. Apropiindu-se de piciorul patului, continuă să ţină cearceaful la piept. Corpul ei nu mai avea secrete pentru Lucian, dar ea se simţea ciudat de vulnerabilă în clipa asta, aşa că păstră aşternuturile lipite de ea. Tonul lui… era distant. Ceva se întâmpla cu el.

Ultimul lucru de care îşi amintea era că o ţinuse în braţe înainte să adoarmă.

— Tu nu ai dormit deloc?

— Nu prea.

Ea puse picioarele pe podea, dar se opri, dorindu-şi ca el să spună altceva… să spună mai multe. În schimb, doar rămase înmărmurit, privind-o din umbră. Ea simţi cum în stomac i se cască goluri peste goluri de deznădejde.

Juliei îi era aproape imposibil să înţeleagă prin ce trecea el, ce simţea. Poate fraţii lui bănuiseră că lucrurile cu Madeline nu erau ceea ce păreau, dar Lucian îşi apărase mereu sora geamănă. Ea picase în plasa lui Maddie, dar pentru el era cu totul altceva.

Descoperise nu doar că sora lui era o mincinoasă, dar şi că o ucisese pe mama lor. Primise lovitură după lovitură. Îşi petrecuse viaţa crezând că bărbatul care îi crescuse nu era tatăl lui şi al lui Maddie şi că de aceea îi tratase cu atâta

ostilitate. Dar nu fusese acesta adevărul.

Era peste puterile Juliei să priceapă cum reuşea Lucian să treacă prin toate astea, şi era puţin probabil să înţeleagă vreodată de ce tatăl lui se purtase cum se purtase cu el şi cu Madeline. Niciunul dintre ei nu ştia unde se afla acum jurnalul mamei. Se pierduse odată cu fantomele trecutului.

Iar el… fusese nevoit să-şi vadă sora murind.

Ea ştia că nu putea fi bine. Nu pentru o vreme, şi asta era în regulă, pentru că ea avea să îi fie alături.

— Zi-mi, îi spuse ea, căutându-i privirea în umbre. Zi-mi ce pot să fac pentru tine!

Urmă un lung moment de tăcere, apoi el spuse:

— Chiar mă bucur că ai adus vorba despre asta. Chiar poţi face ceva pentru mine.

— Orice, îi răspunse ea imediat.

Lucian se mişcă în sfârşit. Se ridică, iar ea înălţă capul, aşteptându-se să vină lângă ea. Nu veni. Lucian se apropie de măsuţa lipită de perete, lângă uşa care ducea spre sufrageria lui. Luă ceva de pe măsuţă… un dosar. Se apropie de ea şi i-l întinse.

Privirea Juliei coborî spre dosar.

— Ce este asta?

— Viitorul tău, răspunse el.

Viitorul ei? Amorţită, ea luă dosarul. De îndată ce îl prinse între mâini, el se trase înapoi, întorcându-se şi îndreptându-se spre uşile de la terasă. Ea puse dosarul pe pat şi îl deschise.

— Nu înţeleg.

Cuvintele îi alunecară pur şi simplu de pe buze şi se frânseră în tăcerea dintre ei, în timp ce ea privi lung ce avea în faţă. Două cecuri. Unul era bonusul pe care i-l promisese Lucian. Nu mai văzuse niciodată atâtea zerouri după o cifră.

Celălalt trebuia să fie onorariul ei, dar era cu mult mai mare decât salariul stabilit.

Cu inima bătând nebuneşte, ea dădu la o parte cecurile, şi i se tăie răsuflarea. Zări un bilet la clasa întâi de întoarcere în Harrisburg, pentru un zbor de a doua zi dimineaţă.

Clipi nedumerită, apoi scutură din cap. Un gest prostesc, pentru că hârtiile se încăpăţânară să nu dispară din faţa ochilor ei. Rămaseră încremenite acolo, şi, chiar dacă mintea ei desluşea ce însemnau toate astea, inima ei refuza să asculte sau să creadă.

Ridică încet privirea spre el.

— Ce înseamnă asta?

— Ştii prea bine.

Julia tresări la auzul indiferenţei muşcătoare din vocea lui. Închizând dosarul, îl apucă într-o mână şi se ridică.

— Da, ştiu. Nu sunt vreo proastă. Ce nu înţeleg este de ce.

El coborî bărbia şi îşi trecu o mână prin păr.

— Ştii şi de ce, Julia.

Inspiră tremurător, în timp ce golul din stomac o făcu să se simtă de parcă lumea începea să se învârtă în jurul ei.

— Vrei să plec? Să mă duc acasă şi…

— Am pus ceva în plus, îi spuse el absent, cu spatele la ea. Pentru durerea şi suferinţa ta…

— Şi ca să-mi ţin gura?

Muşchii spatelui lui se încordară.

— N-am spus asta. Ştiu că n-ai spune nimănui ce ai văzut aici… ce s-a întâmplat aici. Eşti un om bun.

Degetele i se înfipseră în dosar în timp ce apăsarea începu să o sufoce.

— Eu sunt om bun, dar tu mă plăteşti ca să-mi ţin gura…

— Nu vreau să vezi lucrurile aşa, spuse el cu aceeaşi

voce blestemată. Lipsită de orice emoţie. Monotonă. Dar, dacă aşa le vezi, este alegerea ta.

— Alegerea mea? Tu vorbeşti serios? Nimic din toate astea nu e alegerea mea. Tu faci alegerile astea pentru mine.

Lucian coborî mâna.

Ea se chinui să inspire încet ca să se liniştească, deşi îi venea să urle.

— Ştiu că ai trecut prin multe, Lucian. Ştiu că ai nevoie de timp ca să-ţi revii, dar să mă respingi…

— Nu te resping, Julia. Mâinile lui se încleştară. Închei povestea.

Ea întredeschise gura, dar păru să treacă aproape o veşnicie până să-şi găsească cuvintele. Simţi că i se frânge inima în piept. Frântă ca o crenguţă uscată.

— Eu…

— Richard şi Livie ţi-au pregătit bagajele. Te aşteaptă deja în maşină, îi spuse el, reducând-o la tăcere. Nu te grăbi! Când o să fii gata, Richard o să te ducă să petreci noaptea la un hotel lângă aeroport.

Împleticindu-se, Julia făcu un pas în spate şi se uită lung la el. Un nod de o amărăciune neîndurătoare i se puse în gât. Cuvintele îi scăpară printre buze înainte să le oprească, dar, în secunda în care le rosti, ştiu că spunea adevărul.

— Te iubesc, Lucian! M-am îndrăgostit de tine.

El încremeni şi se îndreptă de spate, dar nu spuse nimic.

Nici măcar un cuvânt.

Lacrimile îi înceţoşară Juliei privirea. Ea întoarse capul… şi privirea îi căzu asupra patului, locul în care făcuseră dragoste cu câteva ore în urmă. Totul părea acum să se fi întâmplat într-o altă viaţă, iar el punea punct poveştii lor.

Furia începu să se închege sub menghina care îi

strângea inima şi o distrugea pe dinăuntru.

— Nu poţi nici măcar să te uiţi la mine când spui asta?

Nimic.

Niciun răspuns.

Furia se dezlănţui, explodând ca un vulcan.

— Uită-te la mine! urlă ea. Uită-te la mine şi spune-mi că vrei să plec!

Cuvintele îi fură întâmpinate de tăcere, apoi Lucian se întoarse încet cu faţa spre ea. Ochii lui frumoşi şi verzi ca marea îi întâlniră pe ai ei.

— Vreau să iei banii şi să pleci.

— Nu vorbeşti serios.

Maxilarul lui se încleştă.

— Locul tău nu este aici, Julia.

De parcă ar fi primit o palmă, ea se trase în spate. Duse o mână la gură. Lacrimile îi umeziră genele. Buzele îi tremurau sub palmă, în timp ce furia şi durerea o sfâşiară. Voia să urle la el, dar ştia că, dacă mai stătea fie şi doar o clipă, avea să se piardă cu firea. Urletele nu aveau decât să provoace şi mai multe lacrimi.

El îi frânsese inima în mii de bucăţi, şi ştia că probabil nu avea să îşi revină niciodată pe deplin, dar nu urma să-i permită să-i distrugă şi mândria. Nu avea de gând să rămână aici şi să se roage de el, să-l implore după tot ce îi spusese.

Julia îl ascultă.

Plecă.

Lucian nu avea idee cât timp trecuse din clipa în care Julia ieşise din cameră. Nu făcuse nicio mişcare, dar ştia că trecuse o vreme. Nu putea să-şi şteargă din minte expresia rănită de pe chipul ei. De fiecare dată când clipea, îi revedea chipul în întunericul de sub pleoape. De fiecare dată când

deschidea ochii, o revedea palidă şi trasă la faţă şi îi revedea vânătăile cu o claritate nimicitoare. Îi revedea lacrimile din ochi.

Peste bătăile inegale ale inimii lui, suferinţa, apoi furia din vocea ei îi răsunau în minte. Îşi dorise ca ea să fie mânioasă, pentru că mânia o putea ajuta să facă faţă situației. Dar suferinţa? Îl străpunse până în măduva oaselor.

Să-i spună să plece nu era ceea ce *voia* să facă.

Era ceea ce *trebuia* să facă.

Lucian ştia că făcuse ce trebuia. Nu era o decizie încurajată de whisky, chiar dacă probabil era îmbibat în alcool. Chiar dacă încă exista o parte raţională înăuntrul lui care nu credea în blesteme, până la urmă, nici nu mai conta. El nu era potrivit pentru Julia. Nu el. Nu familia lui nenorocită. Blestemul putea să fie o aiureală sau putea să fie ceva real; oricum ar fi, el şi familia lui ar distruge-o.

Toţi aveau mâinile pătate de sânge.

Şi, pentru că o iubea cu adevărat, era *îndrăgostit* de ea, ştia că ea merita mai mult decât mizeria lui de familie... marea lui moştenire.

Cioburile şi bucăţile din care era compusă fiinţa lui erau acum otrăvite.

La fel ca tatăl lui... *La naiba,* bărbatul acela fusese tatăl lui. Simţi că i se face rău.

Parcă în transă, Lucian se trezi în camera ei. Nici nu-şi amintea să fi venit până aici, dar se afla acum în dormitorul ei. Patul era făcut, și orice urmă a prezenţei Juliei, care făcuse din această cameră un spaţiu viu, în care puteai respira în voie, dispăruse.

Redevenise doar o altă cameră care avea să fie închisă şi dată uitării. Un alt spaţiu rece în care ar fi trebuit să înflorească dragostea, numai că dragostea devenise, cumva,

stearpă sau bolnăvicioasă ori perversă.

Lucian închise ochii şi se împletici, izbindu-se cu spatele dezgolit de perete. Îşi lăsă palmele să i se apese peste ochi. Simţea că îl ardea gâtul. Totul ardea.

Îşi apăsă palmele de ochi, dar încă o vedea pe Julia. Încă o auzea şi încă îi simţea căldura şi moliciunea sub el. Oricât timp urma să treacă, nu avea să reuşească niciodată să se elibereze de imaginea ei.

Nici nu-şi dorea să încerce.

— La naiba! scrâşni el şi coborî mâinile. Lăsând capul pe spate, se uită prin cameră. Ceva îi atrase atenţia spre căpătâiul patului. Se îndreptă spre pernele frumos aşezate, apoi înjură în șoaptă şi înşfăcă bucata subțire de hârtie. I se rupse în mâini.

Era cecul.

Cecul cu bonusul pe care i-l promisese ca să o convingă să rămână.

Suficienţi bani încât să îi asigure un viitor mai mult decât confortabil.

Ea îl rupsese.

Capitolul 34

Totul era greşit.

Ochelarii de soare ascundeau ochii Juliei în timp ce stătea pe bancheta din spate a maşinii cu care Richard o ducea spre aeroport. Copacii şi clădirile din depărtare se vedeau ca prin ceaţă.

Julia se simţea… amorţită. De parcă tot corpul, pe dinăuntru şi pe din afară, fusese îmbibat cu lidocaină. Nici nu-şi amintea când se îmbrăcase sau când i se alăturase lui Richard. Julia nu zăbovise nicio clipă. Simţise că trebuia să plece imediat, să plece înainte să cedeze complet. Îşi amintea vag că o îmbrăţişase pe Livie de rămas-bun. Femeia îi spusese ceva, dar Julia nu o auzise.

În urechi nu îi răsunaseră decât cuvintele lui Lucian când îi ceruse să plece.

Nu se putuse concentra decât asupra durerii și furiei în timp ce rupsese cecul şi îl lăsase pe pat. Într-o bună zi, poate avea să îşi regrete gestul, dar chiar nu fusese în stare să ia banii. I se păruse un gest murdar şi greşit să-i accepte. Banii fuseseră folosiţi ca să o convingă să rămână, iar acum erau folosiţi ca să o facă să plece.

Totul era atât de greşit.

Simţea că durerea o distrugea, făcând să i se taie răsuflarea în timp ce privea în gol pe geam.

„Locul tău nu este aici".

Nu existau pe lume cuvinte care să doară mai cumplit.

Îl iubea pe Lucian. Oricât ar fi fost de nebunesc faptul că se îndrăgostise de el, se întâmplase. Fusese înfricoşător din clipa în care îşi dăduse seama că avea sentimente pentru el. Ştiuse încă de atunci că era riscant. Vieţile lor nu se

asemănau deloc, şi ea se luptase cu teama că nu s-ar potrivi în lumea lui, dar avusese încredere în el… avusese încredere că nu avea să o facă niciodată să se simtă nepotrivită în acea lume. În cele din urmă, nu conta câţi oameni strâmbau din nas la ea sau o făceau să se simtă prost când era îmbrăcată într-o rochie elegantă. Atâta vreme cât îl avea alături, nu îi păsa de nimeni şi de nimic.

Ea închise ochii simţind arsura lacrimilor. Amorţeala dispărea încetul cu încetul şi ea chiar începea să priceapă ce se întâmplase.

Erau în maşină de aproape treizeci de minute, la jumătatea drumului care îi despărţea de aeroport, iar ea nici măcar nu începuse să se gândească la tot ce i se întâmplase în ultimele 24 de ore.

Şi ştia că nici Lucian.

Lacrimile blestemate curgeau nestingherite, prelingându-i-se pe obraji. Cum avea să-şi vadă de viaţă după povestea asta, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Cum avea să reușească Lucian?

Fu traversată de un fior. Pleca. Făcea ceea ce îi ceruse Lucian, dar să plece… i se părea greşit. Nu pentru că durea şi durerea aia era abia începutul, ci pentru că i se părea că… ea renunțase.

Că, deşi el îi ceruse să plece, ea era cea care renunţa la el… îi permitea să controleze toată situaţia prin propria renunţare.

Făcuse ce trebuia?

— Domnişoară Hughes, pot să-ţi spun ceva?

Vocea lui Richard îi întrerupse brusc șirul gândurilor. Ea își întoarse încet privirea dinspre geam şi o aţinti în faţă. Bărbatul rămăsese tăcut până acum. Dacă îi spusese ceva, ea nu îl auzise.

Julia își drese glasul.

— Sigur.

— Nu știu dacă Lucian ți-a spus vreodată asta, dar, când era mic, el era mereu țapul ispășitor. Bărbatul îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Pentru frații și sora lui… mai ales pentru sora lui. Se băga între Lawrence și Madeline. Se bătea pentru ea.

Ștergându-și lacrimile de pe față, ea scoase un oftat tremurat.

— El… Ea nu reuși să continue și scutură din cap. Mi-a menționat ceva de genul.

— Ți-a spus că frații lui se băteau pentru el, nu? Este adevărat. O făceau de cele mai multe ori, dar nu… cum făcea el pentru ei. Nici nu știi cât de departe a mers pentru familia lui. Chiar dacă ai impresia că știi, nu știi.

Julia își coborî mâinile în poală, și degetele i se afundară în palme. Avea o vagă idee despre ce făcuse Lucian pentru frații lui, lucruri înspăimântătoare dincolo de imaginație. Dar ea acceptase ce făcuse el din loialitate și din dorința aprigă de a proteja, lucruri de care ar fi dat și ea dovadă dacă ar fi fost vorba despre familia ei. Era, însă, mai mult de atât?

Când era vorba despre Lucian – despre frații de Vincent –, era mereu mai mult.

Asta nu era corect.

Ceva… ceva de o forță de necontestat se năștea înăuntrul ei. Deschise și închise mâinile fără încetare.

Richard privi din nou în oglinda retrovizoare.

— Nimeni nu s-a bătut pentru el așa cum a făcut el pentru alții.

Ea trase brusc aer în piept.

— Mă văd nevoit să întreb. Tu o să te bați pentru el, Julia?

Lucian stătea în faţa uşii închise. Nu intrase niciodată în această cameră. Nici în copilărie. Nici în viaţa lui de adult. Dar acum, stătea în faţa dormitorului tatălui său, camera în care mama lui nu dormise niciodată.

Nu ştia de ce venise aici. Plecase din camera Juliei şi ajunsese cumva aici. Lucian se întinse spre clanţă. Descuiată, uşa se deschise, şi aerul rece se revărsă dinăuntru când el intră.

În cameră era dezordine, dar asta nu avea nicio legătură cu moartea lui. Nimeni nu se apucase încă să-i strângă mizeriile. Doar că tatăl lui, nemernicul lui de tată biologic, nu înţelesese scopul lucrurilor frivole şi lipsite de importanţă. Fusese auster până în măduvă, inclusiv cu atenţia şi dragostea lui.

Lucian rămase în picioare în faţa patului – singurul pat din casă care nu era proiectat de Gabe. Patul era făcut, perne plate fiind aşezate deasupra. În dreapta se afla un dulap. Un televizor era montat pe perete. Şi un scaun. Atât.

O încăpere fără suflet.

La fel ca tatăl lui.

Poate, dacă Lawrence ar fi fost un tată mai bun, Maddie ar fi… nu ar fi ajuns cum ajunsese. Poate, dacă tatăl lor ar fi arătat că îi păsa de ei, ea nu ar fi sfârşit cum sfârşise.

Simţea cum murea pe dinăuntru.

Îşi pierduse sora. O pierduse pe Julia.

O furie fierbinte i se scurgea prin fiecare por. Fără să mai gândească, făcu un pas în faţă şi apucă marginile păturii. Înşfăcă pătura şi cearşafurile şi le trase de pe pat, azvârlindu-le pe podea.

Întorcându-se, se îndreptă cu paşi apăsaţi spre televizor. Apucă ecranul şi trase. Muşchii braţelor şi ai

spatelui se încordară în timp ce scoase suportul prins în şuruburi. Furia era ca un drog puternic. Rigipsul zbură prin aer când suportul cedă și şuruburile ieşiră din perete.

Lucian aruncă televizorul pe podea, carcasa zdrobindu-se în timp ce ecranul se crăpă, apoi se sparse în mii de cioburi.

Scaunul de alături se izbi de peretele de lângă. Gaura care se căscă în perete nu reuși... să oprească în niciun fel tăvălugul furiei. Lucian se îndreptă spre dulap.

Apucând o cutie de lemn, o azvârli spre dulap. Inelele zburau peste tot prin cameră, alunecând pe podea. Trabucurile se împrăştiară. Un ceas nimeri pe patul descoperit. Nu era cel pe care îl purta mereu tatăl lui. Ci un altul, pe care i-l oferise mama lor de Crăciun într-un an. Nemernicul nu îl purtase niciodată. Eticheta rămăsese intactă, la peste un deceniu după ce îl primise.

El se întoarse spre dulap, spre teancul îngrijit de cărţi și sticlele cu apă de colonie. Trecându-și braţul peste partea de sus, dărâmă cărţile şi sticlele. Bufnitura cărţilor și zgomotul de sticlă spartă nu îi potoliră cu nimic furia.

Mirosul pătrunzător de pin inundă camera în timp ce el apucă brusc dulapul şi îl răsturnă. Rafturile se prăbuşiră, zdrobindu-se de podea. Lucian făcu un pas înapoi, cu trupul tremurând şi suflând din greu. Voia să dărâme camera cu totul, să distrugă orice urmă a tatălui lui.

— Lucian.

Fiecare muşchi din corpul lui înmărmuri când el închise ochii. La naiba! Acum, începea să audă vocea Juliei. Chiar își pierduse minţile, nu? Nu era de mirare, având în vedere tot ce se întâmplase.

— Lucian. Vocea Juliei răsună din nou. *Te rog!*

I se făcu pielea de găină. Deschise și închise mâinile în

lături, apoi se întoarse încet.

Julia stătea în pragul ușii, părul alunecându-i în valuri în jurul chipului palid, pe care se citea neliniștea. Chiar era ea. În carne şi oase.

Pieptul lui se ridică şi coborî greoi. Ea nu ar fi trebuit să fie aici. Doamne, ar fi trebuit să fie departe de el. Nu îi spusese să plece?

Se chinui din răsputeri să-şi înghită nodul din gât când ea făcu un pas în faţă, oprindu-se când el se încordă.

— Ce faci aici?

— Redecorez, îi spuse el răspicat. Îţi place?

Julia tresări, şi ochii ei minunaţi şi blânzi se aprinseră sub efectul emoţiilor.

— Oh, Lucian!

— Nu. El ridică o mână. Ţi-am spus să pleci. De ce eşti aici?

Se aşteptă să o vadă tresărind, să vadă cum chipul ei frumos păleşte mai tare, dar nu se întâmplă asta. Bărbia ei uşor ascuţită se înălţă şi umerii ei se îndreptară cum făcuseră de alte sute de ori înainte, de obicei cu câteva clipe înainte de a-l pune la punct.

— Sunt aici, spuse ea. Sunt aici pentru că te iubesc.

Lucian fu cel care tresări. Se trase încurcat în spate.

— Nu…

— Nu. Vocea ei răsună ca bubuitul unui tunet în toiul unei furtuni de vară. O să taci şi o să mă asculţi.

Lucian clipi. Uimirea îl făcu să tacă brusc.

— Nici nu-mi pot închipui prin ce treci şi ce simţi. Ultimele 24 de ore ţi-au schimbat complet viaţa… au schimbat tot ce ştii, dar nu au schimbat şi cine eşti.

El izbucni într-un hohot răguşit de râs.

— Ştiu exact cine sunt.

— Eu nu cred că ştii. Ea mai făcu un pas în faţă. Cred că n-ai nici cea mai vagă idee.

Strângând din dinţi, el întoarse privirea.

— Ştii doar jumătate din tot ce am făcut…

— Îndeajuns cât să fiu sigură că tu eşti bărbatul pe care îl iubesc. Ea îl întrerupse cu vorbe pe care el le simţi ca un pumnal împlântat în inimă. Ştiu că eşti un bărbat extraordinar de loial şi de protector. Ştiu că eşti incredibil de talentat şi de generos. Ştiu că eşti deştept şi amuzant. Ştiu că nu pot să rămân supărată pe tine nicicând mă enervezi la culme. Ştiu…

— Ştii că nu sunt bun pentru tine?

Vocea lui răsună răgușit.

Ea scutură din cap.

— Nu este așa.

— Iubito, nu înţelegi. Casa asta blestemată, familia asta blestemată o să te distrugă aşa cum distruge pe toată lumea.

— Nu este adevărat. Ştiu că nu este, insistă ea. Pentru că pe tine nu te-a distrus. Pe tine nu te-a nimicit.

Doamne, cuvintele îl străpunseră până în adâncul inimii, pentru că îşi dorea atât de mult să le dea crezare. Îşi dorea să fie adevărate.

Julia se opri la câţiva paşi de el, în dreptul grămezii de aşternuturi şi cuverturi.

— N-ai decât să te superi pe mine. N-ai decât să-mi ceri să plec, dar n-o să fac asta.

Lui Lucian i se tăie… răsuflarea – aerul i se opri în gâtlej.

Ea îşi încleştă mâinile mici în pumni.

— Accept ce eşti… Ştiu că eşti un om distrus. Ştiu că toată familia ta este un dezastru şi accept toate părţile tale frânte. Pot să mă descurc cu ceea ce eşti în realitate. Pot să mă descurc cu *tine.*

El încremeni. La naiba! Nici nu era sigur dacă mai respira. Cuvintele se strecurară cumva prin negura furiei şi a durerii.

— Te iubesc! continuă ea, susţinându-i privirea. Şi, pentru că te iubesc, nu o să renunţ la tine… la noi. O să mă bat pentru tine. Aşa că obişnuieşte-te cu ideea! Eu sunt a ta. Tu eşti al meu.

Lucian cedă.

Nu ştia ce anume din cuvintele ei îl făcu să cedeze. Poate tot ce spusese. Poate faptul că se întorsese, că stătea în faţa lui, că se bătea pentru el… pentru ei, când nimeni nu mai făcuse asta pentru el.

Oricare ar fi fost motivul, nu conta.

Julia era a lui.

Şi el era al ei.

Lucian se avântă înainte, anulând distanţa dintre ei. Îi cuprinse obrajii în mâini în vreme ce gura lui coborî.

— Doamne, Julia. Îmi pare rău! Te iubesc! Îmi pare atât de rău! Nu ştiu ce-a fost în mintea mea. Nu ştiu ce fac.

— Nu-i nimic, spuse ea şi îl apucă strâns de umeri. Te iubesc, Lucian! De asta sunt aici. De asta o să rămân aici. Îi dăm noi de cap.

— Nu te merit, dar, la naiba, te iubesc!

Buzele lui le prinseră pe ale ei într-un sărut. Încercă să fie blând, să o ia încet. Se strădui să se controleze, dar îşi oferea inima pe tavă.

Printre buze i se revărsară cuvinte pe care nu le rostise niciodată. Îi spuse cum se simţise când intrase în această cameră, cât de rănit era de sora lui. Îi povesti despre teama lui cum că avea să o distrugă. Îi împărtăşi totul printre săruturi, bâjbâind între timp cu nasturele de la blugi şi cu fermoarul. Îi spuse că o parte din el murise în clipa în care îi

ceruse să plece, în timp ce apucă pantalonii negri pe care îi purta Julia şi îi trase în jos, odată cu lenjeria intimă, ajutând-o să şi-i scoată. Lucian îi spuse iar şi iar că o iubea, în timp ce o întinse pe podeaua din dormitorul tatălui lui, depărtându-i coapsele şi penetrând-o atât de adânc, atât de tare, încât ai fi zis că încerca să se contopească într-o singură fiinţă.

Julia îl strânse în braţe în timp ce lucrurile scăpară complet de sub control. Picioarele îi erau înfăşurate în jurul şoldurilor lui încordate, una din mâini i se afundă în părul lui şi cealaltă îl ţinu de braţ. Se agăţă de el în timp ce trupul lui îl revendică pe al ei şi ea îl primi înăuntrul ei… îl primi, în timp ce gura lui îi şopti cu înflăcărare dragostea pe care i-o purta, îi ceru să-l ierte, chiar dacă nu merita, şi jură că avea să îşi petreacă tot restul vieţii străduindu-se să-şi ia revanşa.

Şi aşa avea să facă. Avea să o onoreze pe Julia. Avea să o preţuiască mereu ca pe lumina ochilor lui, pentru că ea *era* lumina ochilor lui, şi nimic – nici familia lui, nici el – nu avea să se amestece vreodată între ei.

Erau sortiţi să fie împreună.

Povestea lor era pecetluită pentru totdeauna.

Mâna lui se înfipse în podea când ea urlă, corpul ei fiind cuprins de iureşul convulsiilor, strângându-l cu disperare în braţe. Eliberarea îi străfulgeră corpul, şi el îşi pierdu orice simţ al raţiunii. Mărgele de sudoare se prelingeau de pe corpul lui. Sunetul feminităţii ei umede, al trupurilor lor împreunate dansă în încăpere. Gurile li se ciocniră, şi el gustă din sarea lacrimilor ei… din lacrimile lor, pentru că, la naiba, era foarte posibil ca şi el să fi izbucnit în plâns.

Era foarte posibil să-şi fi găsit salvarea aici şi acum.

Lucian se descătuşă cu o ferocitate nimicitoare, numele ei răsunând ca o explozie sacadată şi aspră de pe buzele lui. Se prăbuşi cu toată greutatea peste ea. Se strădui să mai

reziste, dar nu reuşi şi, în cele din urmă, îşi dădu seama că era în regulă, pentru că ea avea să îi facă faţă – îi făcea deja faţă.

Cu răsuflarea întretăiată, el îşi lipi fruntea asudată de a ei. Corpul ei zvâcni în jurul mădularului lui, ea respirând rapid şi sacadat. Câteva clipe, niciunul din ei nu spuse nimic. Doar se ţinură în braţe, cu trupurile încă unite, pe măsură ce bătaia inimilor încetinea.

Julia rupse tăcerea.

— Cred că am desprins niște plăci din pardoseală.

El chicoti răguşit în timp ce ieşi uşor dinăuntrul ei şi se mişcă astfel încât să-şi lase greutatea pe o parte, pe podea.

— Te-am rănit cumva?

— Nu, șopti ea. Dar nu cred că o să mă mișc de aici prea curând.

— Nici eu. Privirea lui alunecă peste trupul ei frumos, peste tricoul ridicat, șoldurile dezgolite şi coapsele ce licăreau de sudoare. Domnişoară Hughes, murmură el şi ridică privirea spre ea. Te-am făcut praf.

Obrajii ei se aprinseră într-un trandafiriu frumos.

— Eşti groaznic.

— Sunt. Chiar sunt. Redevenind brusc serios, el îşi trecu mâna peste obrazul ei. Îmi pare rău! N-ar fi trebuit niciodată să-ţi cer să pleci… să spun ce am spus. Locul tău este aici. Tu ai fost mereu a mea.

— Încetează! Ştiu. Nu-i nimic. Ea îi cuprinse chipul în mâini. N-ai de ce să-ţi ceri scuze. O să fii bine…

— O să fim bine.

Îşi lipi din nou fruntea de a ei. Era cazul să se ridice şi să se ducă într-un loc ce nu era plin de amintiri vechi şi urâte. Brusc, îi veni o idee, şi îşi dădu seama că nu era lucru pe care să şi-l dorească mai mult.

Lucian înălţă capul.

— Ne mutăm.

Ea se încruntă când ridică privirea spre el.

— Poftim?

— Ne mutăm. O să găsim un loc nou… poate în oraş. Cred că ţi-ar plăcea. El încuviinţă din cap. Nimic nu i se părea mai potrivit. Nu o să stăm aici.

— Poate ar trebui să mă întrebi dacă vreau să mă mut cu tine, nu? spuse ea, evident tachinându-l.

— Te-ai întors. Nu mai ai cum să scapi de mine acum. El apăsă în treacăt un sărut pe vârful nasului ei. Dar, serios… Nu vreau să stau aici. Nu mai vreau. Nu o să ne grăbim. O să găsim locul perfect, dar nu o să locuim aici.

Ea îşi lăsă mâna să alunece peste pieptul lui.

— Cred că este o idee minunată.

Era.

— Să se ducă naibii casa asta!

Un surâs se creionă pe buzele ei.

— Ducă-se pe apa Sâmbetei!

— Da, murmură el şi îi căută privirea.

Zâmbetul ei se adânci.

— Dincolo de toate motivele evidente, ar fi extraordinar să locuim undeva unde să nu risc să fiu împinsă pe scări de fantome răzbunătoare, într-o casă care să nu izbucnească în flăcări în timp ce dorm. Deci sunt total de acord cu asta.

— O să ne asigurăm că următoarea noastră casă nu este bântuită.

Julia râse în timp ce îl cuprinse în braţe, ţinându-l strâns, iar râsetul ei reuşi să alunge o parte din întunericul care îi plutea în suflet şi în inimă. Era doar un râset, dar el se simţea deja mai bine, mai uşurat.

Lucian o sărută, căutând să exprime în sărutul lui tot ce

simţea pentru ea, în timp ce mâna lui urcă alene şi degetele i se pierdură în părul ei. Julia avea dreptate. Și el.

El va fi bine.

Și avea să le fie amândurora foarte bine.

Atâta vreme cât erau împreună.

Capitolul 35

Două luni mai târziu

Lucian se trezi înaintea Juliei, ca în fiecare dimineaţă. Ei bine, cu excepţia weekendului când ea se dusese acasă la părinţii ei, ca să le spună că locuia în Louisiana, împreună cu *el.*

Şi, ca în fiecare dimineaţă, se sprijini în coate şi o privi lung, nevenindu-i încă să creadă că ea era aici, că aceasta era viaţa lor, că el se îndrăgostise şi că dragostea îi era împărtășită.

La drept vorbind, nu se aşteptase niciodată la asta – nu se aşteptase ca ea să apară în viaţa lui.

Probabil de aceea, în clipa în care se trezea, se surprindea cercetând-o din priviri, ca pentru a se asigura că ea era reală şi se afla acolo.

Cele două luni fuseseră raiul pe pământ.

Şi iadul pe pământ.

Nici nu reuşise să înţeleagă toată nebunia. Trădarea lui Maddie şi moartea ei încă erau mult prea dureroase. Uneori, el şi Julia vorbeau despre asta. Nu prea des. Fraţii lui nu aduceau niciodată vorba despre asta. Nici despre tatăl lor sau despre adevărul legat de copiii lui naturali. Nu se discuta, pentru că ce mai era de zis?

Pe deasupra, Gabe avea propriile probleme de rezolvat. Şi, judecând după ţipetele auzite cu o seară înainte, urmate de tăcerea ciudată şi foarte suspectă ce se aşternuse după ce se trântise o uşă, Lucian ştia că fratele lui era ocupat până peste cap.

Iar Dev?

Cine naiba să ştie ce se întâmpla cu el? Devenise mai distant şi mai rece ca înainte, şi, fir-ar să fie, Lucian nu crezuse că aşa ceva era cu putinţă.

Ceva se schimba înăuntrul fratelui mai mare.

Şi nu în bine.

Lucian nu voia să se gândească la nimic din toate astea acum. Azi era o zi mare. Amândoi trebuiau să se trezească şi să o ia din loc, dar înainte…

Razele delicate ale soarelui se strecurară pe sub draperii, croindu-şi drum spre patul lor. Julia era întinsă pe o parte, cu o mână sub pernă şi cu cealaltă îndoită alene peste sânii dezgoliţi. Privirea lui hoinări peste sfârcurile tari trandafirii, apoi coborî spre abdomenul ei și conturul şoldului, pentru a se opri pe arcuirea frumoasă a fundului ei. Urmări cu mâna traiectoria privirii şi zâmbi larg când ea murmură ceva în somn, spatele arcuindu-i-se inconștient în timp ce el îi cuprinse un sân în palmă.

Lucian sărută pielea catifelată de pe umărul ei, lăsându-şi mâna să alunece de pe sân pe abdomenul ei catifelat. Se mişcă, conturând o cale de săruturi înfierbântate de-a lungul coloanei ei, în timp ce mâna i se strecură între coapse şi îi cuprinse sexul.

Depărtând picioarele, Julia gemu în pernă când el îşi strecură un deget în feminitatea ei.

— Bună dimineaţa! murmură ea şi îşi răsfiră degetele pe pat, în timp ce el îşi apăsă palma acolo unde știa că-i plăcea.

— Bună dimineaţa!

El înălţă capul şi o muşcă uşor de pielea sensibilă de pe gât.

Julia se mişcă puţin, arcuindu-şi şoldurile spre el.

— Ai ceva pentru mine?

— Mereu.

El zâmbi pe pielea ei în vreme ce își odihni o mână pe șoldul ei.

O secundă mai târziu, se scufundă în adâncurile feminităţii ei. Suspinul ei se pierdu în geamătul lui. În dansul trupurilor, el nu se grăbi, purtând-o iar și iar spre culmile extazului, până când nu mai reuși să se reţină. Ea atinse plăcerea înaintea lui, ţipând în timp ce își împinse fundul spre el. Tremurul ei îl făcu să ajungă la orgasm, și Lucian se pierdu în ea – se pierdu și își dori să nu mai fie găsit niciodată.

Cumva, Julia ajunse pe spate, cu un braţ înfășurat în jurul gâtului lui, în timp ce își înălţă capul, sărutându-l pe obraz, apoi pe gură, zăbovind preţ de câteva clipe pe buzele lui.

— Ești alarma mea preferată de dimineaţă.

El chicoti când se lăsă încet pe o parte lângă ea.

— Eu sunt preferatul tău, punct.

— Adevărat. Ea se întoarse cu faţa spre el. Cât este ceasul?

— E aproape timpul să cobor în genunchi la duș și să mă asigur că o să-ţi petreci restul zilei gândindu-te la măiestria limbii mele.

Ea chicoti.

— Ești ridicol.

— Nu o să mai spui asta peste zece minute. El îi îndepărtă părul de pe faţă. Dar, serios, trebuie să ne grăbim. Trebuie să fim în oraș la 11.00.

— Și trebuie să ajungem la aeroport, îi aminti ea. Zborul alor mei aterizează la 15.00.

— Ajungem noi.

Julia își dădu ușor capul pe spate și îi zâmbi afectuos.

— Sper că eşti pregătit. Mama şi tata abia aşteaptă să te cunoască.

El o sărută pe obraz.

— O să mă adore.

— Pentru că eşti irezistibil?

— Ei bine, da, dar nu de asta. El o sărută pe nas. O să mă adore pentru că o iubesc pe fiica lor.

Deloc surprinzător, plecară cu ceva întârziere spre întâlnirea cu prietenul lui Lucian de la agenţia imobiliară. Nu că Julia se putea plânge. Se simţise atât de bine la duş.

Aruncând o privire spre el, în timp ce se strecura cu uşurinţă cu maşina pe străduţele mai puţin aglomerate din Garden District, i se tăie răsuflarea. După luni şi nenumărate ore petrecute alături de el, încă i se tăia răsuflarea. La fel cum inima i se umfla uneori în piept ca un balon.

El era atent la condus, dar o ţinea de mână, şi un deget i se plimba într-o doară înainte şi înapoi în palmă. Fusese tăcut de când plecaseră de la conacul de Vincent, iar ea ştia unde îi fugise mintea.

În săptămânile scurse după ce se întâmplase pe acoperiş, Julia învăţase să recunoască momentele în care rămânea prins în trecut şi se lăsa acaparat de lucrurile pe care nu le putea schimba. La început, i se întâmpla de mai multe ori pe zi. Acum, treceau câteva zile bune între aceste momente în care inima ei se strângea în piept şi suferea pentru el şi pentru faptul că nu avea să primească niciodată răspunsul la unele întrebări chinuitoare.

Dar Lucian începea încetul cu încetul să lase trecutul în urmă, iar ea îl ajuta şi avea să continue să îl susţină. Despre asta era vorba azi.

Julia îl strânse de mână, iar el îi aruncă o privire. Un colţ

al gurii lui se curbă în sus.

— Ce e? o întrebă el.

— Nimic.

Ea îi trase mâna în poală şi i-o strânse tare. Abia aştepta să-i cunoască pe părinţii ei. El nu părea să aibă deloc emoţii, dar ea avea, pentru că, ei bine, era Julia. Continua să se agite pentru tot felul de lucruri stupide. Precum faptul că îşi trimisese CV-ul pentru diferite posturi de asistentă şi îşi făcea griji pentru interviurile pe care le avea.

Lucian o susţinea să revină la muncă, oferindu-se chiar să-i organizeze interviuri la mai multe clinici şi spitale. Folosindu-se de numele de Vincent, o putea ajuta să-şi găsească un loc de muncă, dar ea îl făcuse să promită că nu avea să se implice. Trebuia să-şi găsească şi să-şi obţină singură locul de muncă.

Dar se bucurase teribil de mica lor vacanţă.

Nu-şi petrecuseră fiecare zi la conac. Lucian o dusese prin locuri la care ea nici nu visase vreodată.

Uneori, nu-i venea să creadă că aceasta era viaţa ei – că aşa era ea acum. I se întâmpla foarte des.

— Am ajuns.

Maşina încetini şi coti, dând să treacă printre doi stâlpi din piatră. O poartă se deschidea deja, întâmpinându-i.

Mai aveau vreo câteva ore până să meargă la aeroport, dar înainte aveau de rezolvat un lucru foarte important.

Julia spera că avea să vadă, în sfârşit, noua lor casă.

El mai fusese aici de câteva ori, cercetând clădirea şi tot felul de fleacuri, ca să se asigure că era „suficient de bună” înainte ca ea să o vadă. Aparent, casa trecuse de inspecţia lui, motiv pentru care se aflau aici, în străvechiul şi celebrul Garden District.

Pavelele aleii duceau spre una dintre cele mai frumoase

reşedinţe pe care le văzuse Julia vreodată. În secunda în care maşina se opri, ea deschise brusc portiera şi ieşi cu sufletul la gură.

Cu ochi mari, cercetă fascinată gardurile din fier forjat, curtea şi coloanele de un alb lucios. Casa din perioada antebelică nu era nici pe departe la fel de mare şi de copleşitoare precum conacul. Din afară, părea spaţioasă, şi Juliei îi plăceau la nebunie ferigile bogate care atârnau de la veranda de la etajul al doilea.

Lucian o urmă îndeaproape, pe măsură ce ea înaintă spre verandă. Agentul imobiliar deschise uşa. Ea aruncă o privire peste umăr.

— Îmi place la nebunie!

El râse.

— Nici măcar n-ai intrat.

— Nu-mi pasă, insistă ea. Îmi place la nebunie! Se opri şi aruncă o privire spre locul în care stătea agentul. Atât timp cât nu este bântuită.

— Păi… Lucian o cuprinse în braţe pe la spate. Suntem în New Orleans. Nu se ştie niciodată.

— Nu-mi spune asta!

El o sărută pe obraz.

— Ce-ar fi să aruncăm o privire înăuntru înainte să iei o decizie? Şi, dacă nu-ţi place, găsim altceva. Găsim noi ceva.

Ea cam luase o decizie bazându-se pe ce văzuse de afară, dar nu spuse asta în timp ce se lăsă cuprinsă în îmbrăţişarea lui Lucian. Julia nici nu se mai gândea acum la casă ori la cele întâmplate în familia lui. Puteau să se mute aici sau să locuiască în continuare la conac. Puteau să plece din Louisiana sau să rămână aici. Nimic din toate astea nu conta cu adevărat.

Când închise ochii şi trase adânc aer în piept, inspirând

parfumul dulce al florilor care înfloreau în grădină, era mai mult decât pregătită să accepte că se înşelase atât de tare după ce se încheiase căsnicia ei.

Julia crezuse că iubirea nu era de ajuns, dar ştia că, alături de persoana potrivită – şi Lucian de Vincent era, fără îndoială, bărbatul potrivit pentru ea –, iubirea chiar *era* de ajuns.

Mulţumiri

Vreau să-i mulţumesc lui Kevan Lyon pentru că mi-a fost mereu alături, susţinându-mi orice idee de carte şi lucrând cu mine în fiecare etapă din procesul de scriere. Nu-i pot mulţumi îndeajuns lui Taryn Fagerness pentru că a dus cărţile mele în atâtea ţări şi la atâţia cititori. Graţie ţie, am un perete tapetat cu cărţi traduse în atât de multe limbi diferite. Îi mulţumesc editoarei mele, Tessa Woodward, care a decis să-i aducă la viaţă pe fraţii de Vincent, şi minunatei echipe de la HarperCollins/Avon Books.

Îi mulţumesc din inimă lui Stephanie Brown, pentru că m-a ajutat să rămân pe drumul cel bun şi m-a făcut să râd. Fără Sarah Maas, Laura Kaye, Andrea Joan, Stacey Morgan, Lesa Rodrigues, Sophie Jordan, Cora Carmack, Jay Crownover şi nenumăraţi alţi prieteni minunaţi, probabil mi-aş fi pierdut minţile până acum. MULŢUMESC!

Nimic din toate acestea nu ar fi cu putinţă fără tine, dragă cititorule. Mulţumită ţie, pot să mai scriu o carte, să mai aduc la viaţă o lume nouă. Mulţumesc!

Julia Hughes a ales întotdeauna calea sigură – până când a învățat pe propria piele o lecție extrem de dureroasă. Acum se pregătește să o ia de la capăt, obținând o nouă slujbă departe de familie, de prieteni, dar și de amintirile dureroase. În seara de dinaintea plecării, drumul i se intersectează cu al unui străin fascinant, care o face să se simtă din nou vie și însuflețită – pentru ca, odată ajunsă în Louisiana, să descopere că nu era nimeni altul decât Lucian de Vincent... noul ei angajator.

Frații de Vincent au o avere colosală, o familie puternică, dar stranie și o reputație sumbră. Sarcina Juliei este să aibă grijă de sora acestora, o tânără tulburată revenită acasă după ce a fost considerată dispărută vreme de zece ani. Însă o prezență ascunsă și amenințătoare în vechea casă, considerată bântuită și blestemată, precum și tentația permanentă reprezentată de Lucian se dovedesc pentru Julia o distragere periculoasă. Și deși știe că fac parte din lumi diferite, atingerile lui păcătoase și promisiunile senzuale sunt greu de refuzat.

Lucian este mezinul familiei, cel mai sălbatic și mai imprevizibil dintre frați. Burlac convins și cunoscut pentru escapadele sale, acum o dorește doar pe Julia. Ceva din ea îl face să vrea să i se destăinuie în întregime – dar unele secrete este mai bine să rămână îngropate, împreună cu un trecut care nu doar ar duce la distrugerea unei dinastii, ci ar atrage-o și pe Julia într-un joc mortal.

Căci, poate, calea cea mai ușoară de a ajunge la Lucian este prin intermediul Juliei...

„Misterele complexe și atmosfera ușor gotică îi vor face pe cititori să nu poată să lase cartea din mână până la ultima pagină."

Publishers Weekly

„Primul roman al seriei combină cu măiestrie thrillerul, elementele supranaturale cu romantismul, iar scenele senzuale completează perfect narațiunea perfect structurată."

Bookpage





ISBN 978-606-33-9719-6